DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Önsöz

Son dediğimiz şey; yeni bir başlangıcın ilk adımıdır aslında. O ilk adımı atmadan önce, derin bir nefes alıp durmalı insan, bakmalı elimde avucumda sonun ardından ne kaldı diye. İşimize yarayan her şeyi heybemize attıktan sonra, geriye kalanı uğurlamalı. Size tavsiyem, uğurladığınız şey ister bir insan olsun ister bir duygu, isterse kötü bir anı; ismini sadece sizin bildiğiniz, o işinize yaramaz parçanın hayat yolunda size bir şeyler öğretmek için geldiğini sakın unutmayın ve ne olursa olsun, teşekkür ederek uğurlayın onu; affedin! Yapamıyorsanız da affetmek eyleminin değerini öğrenin! Yaşadığınız her ne ise öğrendiniz, deneyimlediniz ve bitti! O kadar...

Ancak o zaman sağlam bir adım atabilirsiniz gelecek yarınlara; arınmış, öğrenmiş ve affetmiş olarak. Hiçbir yükünüz olmadan. Tıpkı yeni doğmuş bir bebek gibi...

Bu sözlerim, yüreğine kırağı düşmüş insanlar için olsun; asla vazgeçmeyin ve asla umudunuzu kaybetmeyin...

Buz Kırağı maceramda bana eşlik ettiğiniz için sonsuz teşekkürler...

8 Ekim 2022
15:44
Berna Ilgın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen bir yalana inanmak, doğruyu öğrenmekten daha çok ayakta tutabiliyordu insanı.

Varsın ölen ölmüş, giden gitmiş ve zaman geçmiş olsun. Öleni, anılarında yaşatmaya devam edebiliyorsa; gideni, kalbinde aynı saflıkla tutup yâd edebiliyorsa,zamanın geçip geçmemiş olmasının bir önemi olmadığını anlıyordu insan. Çünkü, "*an*" dediğimiz şey aslında, zihnimizin odağındaki zaman diliminden ibaretti. Zihin, doğruyu ya da yalanı ayırt edemezdi. Sadece odağındakine inanır ve duygularla beslenirdi. Bu da demek oluyordu ki; inandıklarımız aslında yalan değil, zihinsel boyutta birer gerçekti.

Kafamdaki düşünceler eşliğinde yavaş yavaş yürüyordum. Griye çalan Arnavut kaldırımlarına düşen yağmur damlaları, beni hiç rahatsız etmiyordu. Panikle oradan oraya koşuşan insanlar, yağmurdan kaçacak bir sığınak ararken ben, sakin bir şekilde yürümeye devam ediyordum. Damlalar tenime değdikçe geçmişin güzel hatırları gözümde canlanıyor gibiydi. Yağmur damlalarının biriktiği avuçlarıma bakarak gülümsedim çünkü yaz yağmurlarını çok severek büyüyen bir kızdım ben.

Babam, hasat zamanı bittikten sonra toprağı birkaç ay nadasa bırakırdı. O, nadasa bırakılan toprağı doğum yapmış bir kadına benzetirdi. Kutsal bulurdu. Bir kadının, yeni bir gebelik için nasıl vücudunu dinlendirmesi gerekiyorsa, toprak da öyledir, derdi. Toprak da kadın gibi anadır, verimlidir, bir ekersin o sana bin verir, der ve toprağa çok büyük saygı duyardı. Yaz başlayınca Karadeniz insanları yağmurun özlemini hiç çekmezdi, çünkü yağmur, her mevsim bizim bir parçamız gibiydi.

Abimle birlikte topladığımız fındıkları, saklambaç oynadığımız ormanı ve yaz yağmurunda kollarımızı açarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başımızı kaldırdığımız gökyüzünü hatırladım. Galiba evimi özlüyordum. Annemi, babamı ve abimi... Özlemini çektiğim şey çocukluğumun masumluğuydu aslında. Şahit olduğum onca kötülüğün, masum kalan çocuk yanıma bulaşmasını istemiyordum. En çok da bu yüzden bunu korumaya çalışıyordum.

Hikmet Bey'in durumunu öğrenmek için hastaneye gitmekten vazgeçmiştim. Zafer'le yapacağımız görüşme için biraz enerji toplamam ve beni kötü etkileyecek her türlü olumsuz şeyden uzak durmam gerekiyordu. Eve giderken otobüse binmek yerine yürümeyi seçmiştim. Bana iyi gelen bu alışkanlığımı uzun zamandır yapmıyor, yapamıyordum. Karşıya geçerken önümde siyah bir araba belirdi. Kaşlarımı çatarak arabadan inen adama baktım. Bu adam, yabancısı olduğum biri değildi. Baran'ın adamlarının çoğunu tanıyordum artık ve arabalarının plakalarında hep aynı harfler vardı. B ve D. Baran Demiroğlu. Adam başımı sallayıp bana selam verdikten sonra konuşmaya başladı: "Bugün sizi biz eve bırakalım. Yağmur hızlandı."

Hiç tanımadığım bu adamın, benim adıma karar almasına öfkelenmiştim. Yine de sakin kalmaya çalıştım ve başımı sağa sola doğru salladım. Özgürlüğümü bu derece kısıtlamaları beni rahatsız ediyordu. Beni korumaya çalıştıklarını biliyordum ama özel alanımda hiç kimseyi istemiyordum. En azından hayatımın o kısmı bana kalabilirdi! Kalmalıydı da! Bu benim en doğal hakkımdı ve sürekli peşimde gölgelerle gezmekten yorulmuştum. Adam, verdiğim cevabı kabul etmeyen bir hareketle arabanın kapısını açtı ve, "Buyurun!" diyerek bana resmen emrivaki yaptı.

Hırsla cevap verdim: "Hayır, arabayla gitmek isteseydim eğer, zaten bir taksiye binerdim. Beni rahat bırakın lütfen!"

Adam, sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Amacımız sizi rahatsız etmek değil, efendim. Yağmur çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hızlandı. Görevimizi yapmaya ve sizi korumaya çalışıyoruz. Lütfen arabaya binin."

İçimdeki öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Kendime hâkim olamayarak sert bir şekilde ona bağırdım: "Bana bak! Sağır mısın sen? Yoksa anlama zorluğu mu çekiyorsun? Sana, beni rahat bırak, diyorum. Bunun neyini anlamadın? Şimdi bin arabana ve kaybol!"

Adam, neye uğradığını şaşırdı. Taviz vermedim ve büyük bir hızla karşı kaldırama geçtim. Yetmişti artık! Neden beni bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı? Adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim. Kısa bir süre sonra telefonum çalmaya başladı. Arayana bakınca, Baran olduğunu gördüm. Tabii ya! Haber ona ulaşmış olmalıydı. Öfkeme yenik düşerek telefona cevap verdim: "Yeter artık! Tek istediğim beni rahat bırakmaları. Sürekli takip edilmekten bıktım. Ben çocuk değilim, Baran!" Söylediklerimi dinledikten sonra kısa bir süre sessiz kaldı. Onun bu sessizliği beni daha da öfkelendirmişti. Hırsla konuşmaya devam ettim: "Söyle onlara gitsinler. Sadece yürümek istiyorum ve bunun için kimseden izin alacak değilim."

Sert bir soluk alarak, "Sakin ol biraz! Kimsenin sana çocuk dediği yok," deyince, "Ama herkes öyleymişim gibi davranıyor," diye şiddetle bağırdım. Sesim, yağmurun sesine karışmıştı. Baran, sakin bir şekilde cevap verdi: "Neyin var senin? Bu öfken kime?"

Gözlerim dolmuştu, çünkü öfkemin aslında kime olduğunu bilmiyordum. Kısa bir süre sonra telefon kapandı. Hüzünle telefona baktım. Onu kırmıştım. Hem de böylesine üzüntülü bir zamanında.

Arkamı dönüp arabaya baktım. Yavaşça uzaklaşıyordu. Gözümden bir damla yaş süzülüp aktı. İşte istediğim olmuştu, gidiyorlardı. Peki neden ağlıyordum ben? Hızla yürümeye devam ettim. Düşüncelerim beynimin içinde yankılanıyor gibiydi. Sanki beni bu hâle getirmek için birisi her şeyi bilinçli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olarak yapıyordu. Beyza'nın gölgesine çekilmem için bana bir yem atılmıştı ve ben, bu yemi hiç düşünmeden yemiştim. Şimdi de her şey bana batmaya başlamıştı. Korumalar beni ilk defa takip etmiyorlardı. Adil Bey'le daha önce de hasta ziyaretlerine gitmiştim. Okuduğum ilk otopsi raporu da Beyza'nınki değildi. Baran'ın konuşmasına bile fırsat vermemiştim. Peki derdim neydi benim?

Galiba ben, Beyza ile ilgili yeni bir şey öğrenmekten korkuyordum. Şevval'in anlattıklarının gerçek olmasından ve öğrendiklerimin ağırlığını kaldıramamaktan korkuyordum. Adil Bey'in de dediği gibi, Haluk bana bu paranoyayı bulaştırmıştı. Evimin önüne geldiğimi fark edince durdum. Kapıda bekleyen güvenlik bana selam verdiğinde, soğuk bir şekilde ona başımı sallayarak yürümeye devam ettim.

Nihayet binanın içine girdiğimde hemen asansöre bindim. Tuhaf bir acele vardı üstümde, şu an kendimi çok sabırsız ve çok tahammülsüz hissediyordum. O an gözlerim aynaya takıldı. Aynadaki yansımamı görünce yüzümü buruşturdum. Sırılsıklam olmuştum ve gözlerim kızarmıştı. Islanmayı göze almıştım zaten ama ağlamamın nedeni kısıtlamalardı. Tahammülsüzlüğümün de. Sadece yürümek istemiştim, suç muydu bu? Kapıyı açarak kendimi eve attığımda, nefes nefese kalmıştım.

Sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacım vardı, eskisi gibi sadece derslerini düşünen Bahar olmaya. Arkadaşları ile hamburger yerken, sinemaya giderken ve yürüyüş yaparken, takip edilme kaygısı olmayan o kızı özlüyordum. Bezginlikle kapıya yaslanarak evimin kokusunu içime çektim. Duş almak bana iyi gelebilirdi, belki de sıcak bir kahveye içmek ya da kitap okumak.

İhtiyacım olan ve bana iyi gelebilecek onlarca şey sayabilirdim ama artık ihtiyacım olmayan tek şey gizemdi. İşte bundan adım gibi emindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Banyoya gitmek için tam bir adım atmıştım ki ayağıma bir şey çarptı. Şaşırarak yere bakınca, bunun beyaz bir zarf olduğunu fark ettim. Kapının altından atılmış olmalıydı. Günlerdir eve gelmiyordum. Belki de oturduğum site ile ilgili bir bildiri mektubuydu ve beni evde bulamayınca kapının altından atmışlardı.

Hemen zarfı elime alarak inceledim. Üstünde pul ya da adres yoktu. Sadece, *'Bahar Saygın'* yazıyordu. Hemen abajuru yakarak koltuğa oturdum ve dikkatli bir şekilde zarfı açtım. İçinden çıkan katlanmış küçük kağıdı da açarak yazılanları okumaya başladım:

"Bahar Hanım, günlerdir sizi bulmak ümidiyle evinize geliyorum. Sizinle konuşmam gereken önemli bir konu var. Ferhat Pehlivan'ın cinayetiyle ilgili elime önemli bir görüntü geçti. Bu görüntü konusunda sizin yardımınıza ihtiyacım var. Aşağıya telefon numaramı yazıyorum. Bu kağıt elinize geçer geçmez lütfen beni arayın. Bu konuda, Baran Demiroğlu da dahil, hiç kimseye bir şey söylemezseniz sevinirim.

Cinayet Büro Amiri;
Mustafa Erdem
*0534*******"*

Pes edip geriye yaslandıktan sonra sinirden gülmeye başladım. Olaylardan uzak durmak için aldığım her kararın, kısır döngüye bağlaması ne kadar da tuhaftı. Hırsla elimdeki kağıdı buruşturup yere fırlattım ve başımı koltuğa yaslayıp boşluğa bakmaya başladım. *Ne istiyorlardı benden?* Artık kaçamıyordum bile! Ben kaçtıkça üstüme geliyorlardı. Artık evimin içine bile girmeye başlamışlardı.

Kendime ait hiçbir özel alanım kalmamıştı maalesef. Üşümeye başlayınca banyoya girdim. İlk olarak üstümdeki ıslak kıyafetlerden kurtuldum ve hemen sıcak suyun altına girdim. Sonra da yere çöktüm ve başımı dizlerime yaslayarak gözlerimi kapattım. Arınmaya çalışıyordum. Karanlık olaylardan,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni içine çekmeye çalıştıkları bu kara delikten ve enerjimi tüketen her şeyden arınmaya çalışıyordum. Ben sadece özgürce ve korkusuzca Baran'ı sevmek istiyordum. Yazık ki beni en çok mutlu eden bu adam, kısıtlanan özgürlüğümün ve korkularımın ana kaynağıydı aynı zamanda. Onunla birlikte olmaya karar verdiğimde her şeyi göze almıştım, evet. Pişman da değildim buna ama ruhuma yediğim kurşunların ardı arkası kesilmiyordu. Beyza, Baran'ın en hassas noktalarından biriydi. İlişkimizi zedelemeden ve Baran'ı üzmeden nasıl baş edecektim Beyza'yla ilgili ortaya atılan bu iddiaları sindirmeyi? Üstelik, ben daha birini bile atlatamadan daha fazlası çıkıyordu ortaya.

Bir süre daha suyun altında kaldıktan sonra güzelce yıkandım. Saçlarımı kuruturken gözüm saatte takıldı. Aradan iki saat geçmişti ama Baran hâlâ beni aramamıştı. Yara soğudukça acır, derler, ben de zaman geçtikçe yaptığım kabalığın biraz daha farkına varıyordum. Ona böyle davranmaya hakkım yoktu. Daha en başından beri her şeyi bilerek ve isteyerek onunla olmuştum. Zaten asıl konu, adamlar ya da özgürlüğüm değildi. Aslında ben, beni içine çekmeye çalışan kara delikten kaçıyordum ama maalesef artık çok geçti.

Kahve makinasına biraz kahveyle su ekleyip fişini taktım ve koltuğuma döndüm. Şimdi daha sakin ve huzurluydum. Makinanın çalışmasıyla birlikte, evin içine enfes bir kahve kokusu yayılmaya başladı. Gözlerimi kapatıp bu güzel kokunun tadını çıkarmaya çalıştım. Oldum olası bu koku, bana huzur verirdi.

O sırada kapının zili çaldı, hızla gözlerimi açıp o yöne baktım. Kalbim, mutlulukla çarpmaya başladı. Biliyordum; o gelmişti, onu kırmama rağmen yine bana gelmişti.

Sevinçle yerimden kalkarak kapıya koştum ve hızla kapıyı açarak, "Özür..." dedim ama karşımdaki kişinin kim olduğunu fark edince lafımı yarıda kestim, sonra da kaşlarımı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çatarak Mustafa Bey'e baktım. Gülümseyerek, "Özre gerek yoktu ama yine de çok zarifsiniz," dedi. Gözlerimi kıstım ve öfkeyle cevap verdim: "Bu saate ne işiniz var burada?"

Kaşlarını kaldırdı ve ciddi bir şekilde sordu: "Notumu okumadınız mı?

Tam cevap veriyordum ki gözleri yere fırlattığım kağıt parçasına takılarak, "Okumuşsunuz," diye fısıldadı.

Başımı dikleştirerek, "Okudum evet ama size yardımcı olmak zorunda olduğumu hiç zannetmiyorum. Polis olmanız, istediğiniz her saatte kapıma dayanacağınız anlamına gelmiyor. Haksız mıyım?" dedim.

Sakin bir şekilde başını sallayarak, "Kesinlikle haklısınız, inanın tepkinizi anlıyorum ama beni dinlemek zorundasınız. Bu şekilde buraya gelmek zorunda olmamın sebebi, sizin yanınıza yaklaşmanın başka bir yolunu bulamayışım. Baran Demiroğlu, size ulaşabileceğim bütün yollarını kapattı. Ortada çözmem gereken bir cinayet var. Eminim ki siz de arkadaşınızın katilinin bulunmasını isterseniz."

"Benim bu cinayetle hiçbir ilgim yok. Bunu neden anlamak istemiyorsunuz?" diye hırsla cevap verdim ona.

Mustafa Bey, derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Olmadığını biliyorum ama bu yardım edemeyeceğiniz anlamına gelmiyor. Lütfen Bahar Hanım, fazla zamanınızı alacak değilim. Sadece yarım saat, söz veriyorum, sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Pes etmiştim, çünkü ondan kurtulmamın başka yolu yoktu. Derin bir nefes aldım ve içeriye girmesi için kenara çekildim. İçeriye girdi ve kapıyı kapatarak yüzüme baktı. Koltuğu gösterip, "Oturun, ne soracaksınız sorun ve lütfen artık beni rahat bırakın," dedim.

Başını salladı ve tekli koltuğa oturdu. Mutfağa geçip iki fincan kahve hazırladım. Bana gerçekten huzur yoktu.

Hazırladığım kahve fincanlarından birini onun önüne koyup karşısına oturdum. Etrafına bakınarak, "Eviniz güzelmiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçi zevkli bir kadın olduğunuz belli," dedi. Gözlerimi devirerek, "Herhalde buraya, evimin güzel olup olmadığını görmeye gelmediniz. İnanın bunlara hiç gerek yok, lütfen artık konuya girin," dedim, bu saçma ve gereksiz sözleri umursamayarak.

Kaşlarını çatarak başını salladı. Ona karşı kaba olduğumun farkındaydım ama başka türlü davranmak elimden gelmiyordu. Beni kelepçeleyip bu evden götürdüğü anı hatırladıkça, sinirlerim bozuluyordu. Aslında kötü bir adam olmadığının da farkındaydım. Sonuçta, o da sadece işini yapıyordu.

Cebinden sarı bir zarf çıkardı ve konuşmaya başladı: "Baran Demiroğlu çok güçlü bir adam ve anladığım kadarıyla sözü her yerde geçiyor. Elime hiçbir delilin geçmesine müsaade etmiyor ve bu sebeple sonuca ulaşamıyorum. Cinayetle ilgili her bilgi ve delil, bir dosyada duruyor ve ne hikmetse o dosya gizli tutuluyor. Bundan birkaç hafta önce, iki adamımı savcılık onayı dışında ve maalesef mecbur kalarak onun peşine taktım. Adamlarım, onu otobanda arabayla takip ederken acemi davranıp yakaladı ve Baran Demiroğlu bunun bedelini bize ağır ödetti. Soruşturmadan alındım. İnanın arabada sizin de olduğunuzu bilmiyordum."

Dehşetle ona bakıyordum. O gece net bir şekilde aklımdaydı. Meloş, peşimizdeki arabanın polise ait olduğunu bana zaten söylemişti ama açıkçası Mustafa Bey hiç aklıma gelmemişti. Baran'ın arabadan inişini hatırlayınca yüzümü buruşturarak, "Bunu yapmaya hakkınız yoktu. Ne kadar korktuğumu ve endişelendiğimi söylesem eminim ki umrunuzda bile olmaz. Sizin yüzünden kaza yapabilirdik. Ne bulmayı umuyordunuz ki?" diye bağırdım.

Başını sağa sola sallayarak cevap verdi: "İnanın ki umrumdasınız. Sizi korkutmayı ve zarar vermeyi asla istemem ama lütfen siz de beni anlayın. Baran Demiroğlu'nun dokunulmazlığına ve gücüne sözüm yok. Maalesef elimden hiçbir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey gelmiyor ama bu cinayetle ilgili tüm yollarımı kapatmasını hazmedemiyorum. Hiç kimseyi size yaklaştırmıyor. Âdeta bir kafesin içinde gibisiniz."

Başımı dikleştirerek, "Konu ben değilim!" dedim. Derin bir nefes alarak fısıldadı: "Evet, değilsiniz."

Dikkatli bir şekilde beni inceliyordu. Önce aldırış etmemeye çalıştım ama bir süre sonra, onun tuhaf denecek derecede bakışlarından rahatsız olarak, "Bana öyle bakmayı kesin, bu yaptığınız çok anlamsız. Ayrıca bu bakışların altında yatan sebebin, cinayetle bir ilgisi olduğunu hiç zannetmiyorum," diye söylendim.

Kendine geldi ve yutkunarak, "Onun gibi bir adamın, size bu derece tutkun olması sizce sağlıklı mı? Sizi resmen saplantı haline getirmiş. Bunun sebebi sadece güzel olmanız olamaz. Onun gibi bir adamın bir kadında sadece güzellik aramadığı kesin," deyince, daha fazla tahammül edemeyerek ayağa kalktım ve kapıyı gösterip, "Yeter! Bu konuşma çok farklı yerlere gidiyor. Haddiniz olmayan şeylere karışıyorsunuz. Eğer söyleyecekleriniz bittiyse lütfen gidin," dedim.

Ellerini kaldırdı ve, "Tamam! Özür dilerim, elimde olmadan haddimi aştım," diyerek konuşmaya devam etti: "Lütfen oturun ve şu fotoğraflara bir bakın."

Kaşlarımı çatarak zarfa baktım. Mustafa Bey, zarfı açıp bir fotoğraf çıkardı ve anlatmaya başladı: "Ferhat'ın kaldığı gecekondunun etrafında yaptığım araştırma sonucunda pek bir şey öğrenemedim. Ya konuşmaktan korkuyorlar ya da gerçekten hiçbir şey bilmiyorlar. Bazı görgü tanıkları, Ferhat'ın o evde bir kadınla birlikte kaldığını söylüyor ama yine de kesin bir bilgiye ulaşamadım. Ortada bir kadın var, evet ama o kadının gerçekten Ferhat'ın evinde kalıp kalmadığını çözemedim. Bu gizemli kadının kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. Belki sıradan bir arkadaş, belki de bir hayat kadını. Evin içinde tek bir parmak izi bile bulamadık. Sanki her şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

silinmiş ve kadın bir hayalet gibi ortadan kaybolmuş. Bulunan bütün deliller de bana gösterilmeden gizli bir dosyaya kaldırıldı. Dosyanın kimde ve nerede olduğu da muamma."

Dosyanın kimde olduğunu biliyordum ama belli etmedim. Evdeki bütün delillerin silinmiş olduğunu zaten kendi gözlerimle görmüştüm. Baran da artık bu konuyla ilgili olarak bana hiçbir şey söylemiyordu. Mustafa Bey konuşmaya devam etti: "Ben de araştırmayı gizli bir şekilde yapmaya başladım. Evin olduğu bölgede hiçbir şey bulamayınca, taktik değiştirerek o bölgenin dışına çıktım. Ferhat'ın takıldığı tüm kafelerin ve okulunun olduğu bölgedeki tüm alışveriş merkezlerinin kamera kayıtlarını araştırdım ama ne hikmetse, birileri benden önce davranıp kamera kayıtlarına el koymuş. Sonunda Ferhat'ın, ölmeden bir ay önce otobüsle memleketine gittiğini öğrendim."

Büyük bir merakla onu dinliyordum. Düşünceli bir şekilde elindeki fotoğrafa bakarak, "Otogarın kamera kayıtlarında da nihayet aradığımı buldum," dedi ve elindeki fotoğrafı bana uzattı. Uzaktan olsa da Ferhat'ı tanımıştım. Yanında sarışın bir kız vardı ama yüzü görünmüyordu, kameraya arkasını dönmüştü.

Fotoğrafı daha dikkatli bir şekilde incelemek için yüzüme yaklaştırdım ve kıza baktım. İnce bir kızdı. Omuzlarına doğru dökülen sarı saçları fazlasıyla gösterişli ve gürdü. Siyah bir kaban giyinmişti. Mustafa Bey, beklentiyle sordu: "Bu kız size tanıdık geliyor mu? Onu daha önce Ferhat'ın yanında görmüş olabilir misiniz?"

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim: "Maalesef hayır. Zaten yüzü görünmüyor. Okulda bir sürü sarı saçlı kız var ama Ferhat'ın yanında böyle bir kızı daha önce hiç görmedim. Yani bu kız, herkes olabilir. Belki de birlikte değillerdi. Bu görüntü, kameraya tesadüfen yansımış da olabilir."

Mustafa Bey zarftan birkaç fotoğraf daha çıkardı ve bana uzattı. Fotoğrafları elime alarak incelemeye devam ettim. Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğer fotoğrafta bu kez sarılıyorlardı. Demek ki yan yana olmaları tesadüf değildi ama kızın pozisyonu aynıydı. Diğer fotoğraf ise yürürlerken çekilmişti. Kızın yüzünü, Ferhat'ın görüntüsü kapatmıştı. Sadece yanağı görünüyordu. Kız, oldukça beyaz tenliydi. Ayağında yüksek topuklu çizmeler vardı ve yine dikkat çeken en büyük detay, kızın altın gibi parlayan sarı saçlarıydı.

Mustafa Bey yine beklenti içinde sordu: "Fotoğraflarda dikkatinizi çeken bir detay var mı?"

Kaşlarımı çatarak cevap verdim: "Tek dikkatimi çeken ayrıntı, kızın gür saçları ve yüzünün her fotoğrafta kameraya dönük olması. Bana yüzünü saklıyor gibi geldi."

Mustafa Bey başını sallayarak, "Kesinlikle! Zeki olduğunuzdan zaten şüphem yoktu," deyince öfkeyle ona baktım. Gülümsedi ve, "Tamam, resmiyet istiyorsunuz ve ben size saygı duyuyorum," dedi.

Fotoğrafı eline alıp baktıktan sonra kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: "Bu kız her kim ise, cinayetle bir ilgisi var. Hatta o da öldürülmüş olabilir. Kendisini bu derece gizliyor olması normal değil. Ferhat, kameranın farkında bile değil ama kız zeki ve temkinli."

Kafam karışmıştı. *Kimdi bu kız? Neden saklanıyordu?* Kim olduğunu bilmiyordum ama yaptırdığı kolyeden anladığım kadarıyla Ferhat, bu kıza deliler gibi âşıktı. Mustafa Bey, ayağa kalkınca ben de kalktım ve elimdeki fotoğrafları ona uzattım.

Fotoğrafları almadı. "Sizde kalsınlar. Eğer bir şey fark ederseniz mutlaka beni arayın, numaramı zaten biliyorsunuz. Sizden tek bir ricam var, bu konuşma lütfen aramızda kalsın. Tutunduğum tek dal bu fotoğraflar ve elimden alınırsa katili bulamam." Huzursuzca fotoğraflara baktım. Kapıyı açtı, tam dışarıya çıkıyordu ki geriye döndü ve cebinden kartvizitini çıkarıp elimdeki zarfın üstüne bıraktı. Sonra da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiçbir şey söylememe fırsat vermeden hızla gitti. Kapıyı kapatıp sıkıntılı bir nefes verdim. Sanki düşünecek başka bir sorunum yokmuş gibi, üstüne bir de bu eklenmişti. Mutfağa yürüdüm ve fotoğraflarla birlikte kartı da çöpe fırlattım. Kendimi bu konudan uzak tutmaya kararlıydım ve vazgeçmeye hiç niyetim yoktu.

❄

Baran

"Hastamız uyandı, Baran Bey ve sizi görmek istiyor."

Başımı çevirip hemşireye bakarken Haluk, hızla oturduğu yerden kalktı ve söylenerek çıkışa doğru yürümeye başladı. Nefretle arkasından baktığım sırada Meltem'le göz göze geldik. Bana gülümsedi ve Haluk'un peşinden yürümeye başladı. Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama bir şekilde Haluk'u kontrol altında tutmayı başarıyordu. Ondan böyle bir şey beklemiyordum ve açıkçası yaptığı hiçbir şey umrumda değildi.

Haluk'un şu anki öfkesinin sebebini biliyordum. Babasının, uyanır uyanmaz ilk olarak beni görmek istediğini duymak ağrına gitmiş olmalıydı. Bu duygular bana hiç yabancı değildi. Yıllarca ben, onun babamla olan yakınlığını izlemiştim ama aramızda bir fark vardı. Ben dayımı çıkarsız seviyordum ve dayım bu sevgiyi sonuna kadar hak ediyordu; o, bir karıncaya bile zarar vermeyecek bir insandı. Buna karşılık babam, çıkarları uğruna herkesi satacak kadar karaktersizdi. Babamla Haluk'un aralarında nasıl bir çıkar ilişkisi olduğunu yavaş yavaş öğreniyordum. Çok yakında onun da ipliğini pazara çıkaracaktım.

Odaya girmeden önce Yaşar'ı yanıma çağırdım. Koşarak yanıma gelince, Haluk'u işaret ederek, "Hangi cehenneme giderse gitsin peşinden ayrılmayın. Özellikle de onun etrafında dolanırsa, engel olup bana haber verin. Hiçbir şekilde ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaklaşmasını istemiyorum. Gerisini ben hallederim." Yaşar, başını sallayarak, "Anlaşıldı. Peki o..." dedikten sonra sustu ve, "Yani Bahar Hanım, bu akşam evinde mi kalacak?" diye sordu.

Sıkıntılı bir nefes vererek cevap verdim. "Evet. Bir süre ona görünmeyin ama peşinden de ayrılmayın. Bırakın istediğini yapsın. Şüpheli bir durum olmadığı sürece ona sakın müdahale etmeyin."

Bakışlarını kaçırıp gülümseyince, kaşlarımı çatarak ona baktım. O da kaşlarını çattı ve boğazını temizleyerek bana açıklama yaptı: "Duyduğum kadarıyla adamların ağzının payını fena vermiş. Yani sakın yanlış anlamayın ama tipine bakılınca sesi çıkmayan, sakin biri gibi duruyor. Bu yüzden olanları duyunca, yalan yok, şaşırdım."

Elimde olmadan gülümsedim. Öfkelendiği zaman tırnaklarını çıkaran bir kedi gibiydi. Buna defalarca kez şahit olmuştum. Yaşar, daha belirgin gülerek kulağıma eğildi ve sessizce konuşmaya devam etti: "Salih, neye uğradığını şaşırmış. Düşünün ki, 1.90'lık dev gibi bir adama *bin arabana ve kaybol!* demiş. Vallahi silah çekip vursaydı, adamın canı daha az acırdı."

"Dediğim gibi yapın. Çok bunaldı. Onu biraz rahat bırakın."

Yaşar, başını sallayarak Haluk'un peşinden gidince, dayımın kaldığı odaya girdim. Başını çevirip bana baktı. Gülümsedim. Elini uzatıp beni çağırınca, hemen yanına gidip elini tuttum ve ona sarıldım. Baba kucağını hissettiğim tek yer, hep burası olmuştu.

Boynumu kavradı ve zorlukla, "Evladım," diyebildi. Yüzüne baktım ve derin bir nefes alarak, "Beni korkuttun babalık," dedim.

Gözleri dolmuştu. Kaşlarımı çatarak, "Kalbini tekletecek kadar seni etkileyen ne yaşadın be dayı?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pencereye doğru baktı ve zorlukla, "Haluk aklını kaybetmiş gibi. Olmayacak şeylerin peşine düşmüş. Sözde Beyza madendeki tüm haklarını ona devretmiş. Ortada böyle bir belge olduğunu iddia ediyor. Ona 'Beyza, Baran'ın bilgisi olmadan böyle bir şeyi asla yapmaz,' deyince, çılgına döndü. Çalışma odamı dağıttı, sana lânetler savurdu. Oğlumu tanıyamaz oldum artık Baran," dedi.

Tepki vermedim. Bana dönüp sordu: "Şaşırmadığına göre bu belgeden haberin var, değil mi?"

Başımı salladım ve kollarımı göğsümün üstünde kavuşturarak cevap verdim: "Sen bunları düşünme dayı! Dinlen ve bir an önce iyileş. Bundan sonra da konu ne olursa olsun, onunla tartışmaya girme. Mantıklı düşünemiyor."

Endişeyle yüzüme bakarak, "Kavga ettiniz, değil mi?" diye sordu. Dişlerimi sıktım. Dayımın üzülmesini istemiyordum ama bir şekilde onu görecek ve yüzündeki yara bereden kavga ettiğimizi anlayacaktı. Yatağın yanındaki sandalyeye oturup, "Onun peşinde dolanıyor dayı. Ne kadar engel olmaya çalışırsam çalışayım, bulduğu ilk fırsatta onu sıkıştırmış. Ona hiç kimsenin dokunmasına izin vermem. İnan sakin olmayı denedim ama çok ileri gitti. Sonunda da beni Beyza'yla vurmaya çalıştı. Beyza'yla ilgili ne kadar hassas olduğumu sen de biliyorsun," dedikten sonra sesimi alçaltarak sözlerime devam ettim: "Üstelik bana bunları söylerken, yanımda o da vardı. Benden şüphelenmesini ve uzaklaşmasını istemiyorum."

Elini elimin üstüne koyarak bana sordu: "O, diye bahsettiğin kişi, şu doktor kız mı? Hatırladığım kadarıyla adı Bahar'dı."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Dayım öylece bana bakıyordu. Bakışlarımı kaçırarak pencereye bakınca, elimin üstüne vurdu ve, "Bu kız seni fena dağıtmış, aslanım. Hem de çok fena," dedi ve ardından şaşkın bir halde, "Bak sen hele şu kızın yaptığına!" diyerek güldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gözlerimi kısarak dayıma bakınca, gülümsemeye devam ederek, "Doğruyu söylüyorum. Baksana şu hâline, kızın adını bile sadece kendine saklıyorsun," deyince ve yumruklarımı sıkarak ayağa kalkıp, "Dinlenmen lazım. Ben birkaç saatliğine eve gideceğim. Uyandığında burada olurum," dedim. Beni başıyla onayladıktan sonra dışarıya çıkıp kapıyı kapattım ve elimde olmadan gülümsedim. Galiba dayım haklıydı. Onun adını bile söylerken içim titriyordu. Hastanenin çıkışına doğru yürürken telefonumu çıkardım. Onun olmadığı hiçbir anı yaşayamıyor gibiydim ve onu görmeye ihtiyacım vardı. Beni sakinleştiriyordu ve içimdeki bu kasveti dağıtabilen tek kişi oydu.

Ben, ruhuma bulaşan bu narin kadına âdeta esir olmuştum ama bu delice sevginin, onu yorduğunun da farkındaydım. Bu yüzden telefonu kapatıp cebime koydum. Sakinleşmeye ve belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. O, bana gelene kadar beklemeye karar verdim. Yokluğunun bana hissettirdiği azaba katlanmak zorundaydım. Dayanabildiğim kadar dayanacaktım.

Dışarıya çıktığımda gökyüzüne baktım. Yağmur çok şiddetli yağıyordu. Öfkeyle dişlerimi sıktım. Bu yağmurda hangi akla hizmet yürümüştü bu kadın? Ne kadar engel olmaya çalışırsam çalışayım, kafasına koyduğu şeyi yapıyor ve bir şekilde kendine zarar vermeyi başarıyordu.

"Baran Bey!"

Duyduğum bu ince ses, düşüncelerimi dağıttı. Arkama baktım. Meltem, mahcup bir şekilde gözlerini benden kaçırdı ve başını eğerek konuşmaya devam etti: "Haluk öyle öfkeliydi ki beni burada bırakıp gitti. Buraya taksiyle gelmiştim, arabam tamirde. Çok da yağmur yağıyor. Sizden rica etsem beni evime bırakabilir misiniz? Tabii eğer bir sakıncası yoksa..."

Sesi çok tuhaftı ve gerçekten zor durumda görünüyordu. Üstelik hava da kararmıştı. Sıkıntıyla yağmura baktıktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra mecburen başımı salladım ve arabanın olduğu yere doğru yürümeye başladım. Arkamdan geliyordu. Yağmur, sanki daha da şiddetlenmişti. Göz gözü görmüyordu. Arabaya varınca kapıyı açıp yerime oturdum. Ön kapıyı açıp sordu: "Yanınıza oturmamda bir sakınca var mı?"

Yüzüne bile bakmadım ve sıkıntılı bir nefes vererek fısıldadım: "Fark etmez. Nereye istiyorsanız oraya oturun."

Hemen yanımdaki koltuğa oturup zorlukla kapıyı kapattı. Zaman kaybetmeden arabayı çalıştırıp gaza bastım.

Çantasını açıp içinden mendil çıkardığını fark edince, soğuk bir şekilde sordum: "Eviniz nerede?"

Ses gelmeyince başımı çevirip ona baktım. Yüzünü pencereye doğru çevirmişti ve sessizce ağlıyordu. Yüzüme bakamıyor gibiydi. Dudağının kenarında küçük bir kan sızıntısı olduğunu fark edince, arabayı hızla kenara çektim ve öfkeyle sordum: "Haluk mu yaptı bunu?"

Ağlayarak başını salladıktan sonra anlatmaya başladı: "Size karşı inanılmaz derecede büyük bir nefret besliyor, Baran Bey. Babasının gözünü açar açmaz sizi görmek istemesini hazmedemedi. Onu sakinleştirmeye çalıştım ve babasının, büyük bir ihtimalle kendisinin orada olduğunu bilmediğini söyledim. Daha da öfkelendi. Kendi kendine zarar vermeye başladı. Onu tutmak isteyince bana vurdu ve arkasına bile bakmadan çekip gitti."

Sesi titriyordu. Konuşmasını bitirir bitirmez, hıçkırarak ağlamaya başladı. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladım: "Ne yapacağınızı ve nasıl davranmanız gerektiğini size ben öğretecek değilim. Sonuçta eğitimli ve deneyimli bir kadınsınız. Size tavsiyem, ondan uzak durmanız. Onun gibi bir adamın avukatlığını yapmaya devam etmek zorunda değilsiniz, Meltem Hanım. Bir kadına el kaldırabilen erkek, her türlü kötülüğü de yapabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözyaşını silerek bana cevap verdi: "Elbette değilim. Daha önce de söylediğim gibi, tek isteğim size yardım edebilmek. Bazı belgelerin peşinde ve bu belgeler, babanız ve kardeşiniz Beyza Hanım'la ilgili. Bu belgelerin içeriğini ve gerçekliğini öğrenmek istiyorum. Aslında ben, sadece sizi korumaya çalışıyorum."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktıktan sonra kendimden emin bir şekilde söylediklerine karşılık verdim: "Sizce benim gibi bir adamın, sizin tarafınızdan korunmaya ihtiyacı var mı? Hayır, Meltem Hanım, benim korunmaya falan ihtiyacım yok. Tam tersi, eğer birazcık aklı kaldıysa o, benden kendisini korusun. Size tavsiyem, ondan ve bu aileden uzak durun."

Elini kaldırıp kolumun üstüne koydu ve endişeyle, "Size zarar vermek için her yolu deneyecektir. Gerçek dışı şeyler söylüyor. Beyza'yla ilgili olmayacak şeylerden bahsediyor. Hatta Bahar Hanım'ın da yardım etmek için kendisine söz verdiğini söyledi bana," dedi.

Öfkeyle gözlerine baktıktan sonra hırsla kolumu ellerinin arasından çektim ve işaret parmağımı kaldırarak, "Onun, adını bile anarken önce destur çekecek o it. Sadece Haluk değil, herkes! Bu saçmalıklara inanacak değilim. Kimse, hiç kimse onun adını kirletemez. Ona giden bütün yollarda önce ben varım, herkes bunu kafasına soksun. Nefes aldığım sürece de bu böyle devam edecek. Ne o belgelerden ne de yapacaklarından korkuyorum," dedikten sonra arabayı çalıştırıp yola devam ettim. İçimde kaynayan bir volkan vardı ve bu volkanın adı belliydi. Bahar...

Bahar

Yağmurun yıkadığı kaldırımlar, tozdan arınmış tertemiz ağaçlar ve hâlâ yağmurun etkisinde olan havanın tatlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

serinliği, insanların yüzünü gülümsetmeye yetiyordu. Buna rağmen erken bastıran sıcaklar, yaz mevsiminin zorlu geçeceğinin habercisi gibiydi.

Kliniğin önünde Adil Bey'i beklerken, bir yandan bunları düşünüyor, diğer yandan telefonuma bakıp duruyordum. Zihnimi oyalamak için türlü türlü şeyler düşünmem elbette ki sebepsiz değildi. Hüzünlüydüm aslında; hüzünlü ve çok pişman... Yaptığımız telefon konuşmasından sonra Baran beni aramamıştı. Ben de onu... Çünkü bugünkü seans için kafamı toparlamam gerekiyordu. Caddeye doğru baktım, etrafa şöyle bir göz gezdirdim . Peşimdeki arabalar yok olmuştu. Hüzünle dudaklarımı büktüm. Gereksiz yere kabalaşmış ve bana yakışmayan tavırlar sergilemiştim. Yürümek istediğimi, daha zarif bir dille de anlatabilirdim pekâlâ. Bu kadar kabalaşmama gerek yoktu ama artık olan olmuştu maalesef.

Adil Bey, elinde dosyalarla kapıda belirince yanına yürüdüm. Yorgun görünüyordu. Gözlüğünü çıkarıp cebine yerleştirdikten sonra içtenlikle, "Umarım seni çok beklet-memişimdir, Bahar," dedi. "Hayır, çok beklemedim ama siz yorgun gibisiniz Adil Bey."

Derin bir of çekerek güldü ve arabasının kapısını açarak, "Dün gece, Zafer'in dosyasını dikkatli bir şekilde inceledim. Her ayrıntıya baktım. Böyle aniden gelen hasta vakaları, benim için çok sıkıntılı. Teşhisi ben koymadım ve hastayı yakından tanımıyorum. Geçici bile olsa, tedavi sürecini bozmamak için çok dikkatli olmam gerekiyor," dedi. Kesinlikle haklıydı. Sonuçta Zafer, zor durumda olan bir hastaydı. Ağır bir travma geçirmişti ve böyle hastalar, ne kadar sessiz ve sakin olurlarsa olsunlar, ufacık bir tetiklemede kontrollerini kaybedebilirlerdi.

Arabaya binip yola çıktık. Gözlerim yolda olsa da zihnimden geçen görüntüler çok başka şeylere tanıktı. Kafam karmakarışık olduğu için sağlıklı düşünmeye kendimi zorluyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zafer'le yapacağımız bu görüşmede mümkün olduğunca geri duracaktım. Özellikle Beyza hakkında konuşmayı ve soru sormayı kesinlikle istemiyordum. Oldukça hassas bir dönem geçiriyordum ve bu yüzden kendimi korumam gerekiyordu. Bunun tek yolu da onunla ilgili konulardan uzak durmaktı. Sırf bu yüzden, hastaneye bile gitmemiştim, çünkü Haluk'u görmek, bana onu hatırlatıyordu.

Adil Bey, konuşmaya devam etti:

"Anladığım kadarıyla hayalle gerçeği birbirinden ayıramıyor. Rüyalarını gerçek zannetmeye başlamış, halüsinasyon da görüyor olabilir. Genel durumu fazlasıyla iyi ama bazı söylemleri gerçek dışı."

Söylediklerini duyunca yüzümü buruşturdum. Açıkçası şaşırmamıştım çünkü onunla son konuşmamızda, buna benzer şeyleri bana da söylemişti. Derin bir nefes alarak, "Kullandığı ilaçların yan etkisi de olabilir, belki dozu azaltmak işe yarar," deyince, Adil Bey düşünceli bir şekilde cevap verdi: "Tuhaf olan da bu Bahar. Onun şu an ki durumunu stabil bulduğu için doktorunun verdiği ilacın dozu zaten çok az. Rahat uyuyabilmesi için kendisine sadece hafif bir sakinleştirici veriliyor, o kadar. Söylemleri hayal de olabilir ve hayal kurduğu için ona ağır ilaçlar veremeyiz. Hayal ile gerçeği birbirinden ayırabiliyorsa sorun yok ama tam tersi bir durum söz konusu ise, işte o zaman ciddi bir sorun var demektir! İşte böyle bir durumda ilacın dozunu azaltmaktan çok, artırmak gerekebilir."

Sıkıntıyla pencereden dışarıya bakmaya devam ettim. Zafer, halüsinasyon görmüyordu. O, sadece içindeki umuda sarılıyor ve Beyza'ya kavuşmayı hayal ediyordu. Bu da zararsız bir hayaldi. Zamanla o da Beyza'nın öldüğünü kabullenecek ve normal yaşantısına dönecekti. En azından ben, böyle olmasını umut ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nihayet kliniğe gelmiştik. Arabadan inerek etrafıma baktım. Kuşların huzur veren sesi, insanı dinlendiriyordu. Yeşil ağaçların arasına saklanmış bu klinik, şehrin merkezine uzaktı ve doğayla iç içeydi. Adil Bey de arabadan inince, önce her zamanki gibi üstünü düzeltti. Stil sahibi bir adam olması dışında, hastalarına çok değer veriyordu. Genellikle pastel renkler giyinmeyi tercih eder ve hastanın dikkatini dağıtacak aksesuarlar kullanmaktan uzak dururdu. Hatta mesai saatlerinde, bizim de kullanmamıza kesinlikle müsaade etmezdi. Her zaman temiz ve bakımlıydı. O tam anlamıyla bir idoldü. Arabadan dosyasını alıp yanıma geldikten sonra birlikte içeriye girdik. Hemşire, Adil Bey'i görür görmez içtenlikle, "Hoş geldiniz Adil Bey," dedi ve ardından beni de selamladı. Aynı şekilde karşılık verdim.

Hemşire, olgun ve deneyimli bir kadına benziyordu. Hemen dosyasını açtı ve bize bilgi vermeye başladı: "Hastamız az önce öğlen yemeğini yedi ve şu an dinlenme salonunda. Dilerseniz sizi, onun yanına götüreyim."

Adil Bey, gözlüğünü takarak saatine baktı ve kaşlarını çatarak, "Öğlen yemeği için biraz geç bir saat. Bu saatte yemesinin özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

Hemşire, sıkıntıyla yüzünü buruşturarak, "Özel bir nedeni yok elbette. Son günlerde biraz inatçı ve genellikle bahçede zaman geçirmek istiyor. Aslında Zafer, bu kliniğin en sakin hastalarından biridir. Bu sebeple, doktorunun da onayını alarak yemek saatini ertelemek istemesini birkaç kez göz ardı ettim ama bu aralar beni zorlamaya başladı. Tuhaf şeyler yapıyor ve bir ritüel gibi bunu tekrarlıyor," diye açıklama yaptı.

Adil Bey, "Ne gibi şeyler?" diye sorunca, hemşire sıkkın bir şekilde cevap verdi: "Aslında bunlar yeni başladı diyebilirim. Her sabah bavul hazırlamak, aynı saatlerde bahçeye çıkmak ve aynı banka oturmak gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bildiğim kadarıyla, bahçeye çıkması ve aynı banka oturması, yeni bir alışkanlık değil," diyerek söze girince, hemşire şaşırarak bana baktı ve "Daha önce onu ziyarete geldiniz mi? Sizi hatırlayamadım," diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak ona cevap verdim: "Evet. Daha önce buraya, Baran Bey'le birlikte gelmiştim. Zafer'i biraz tanıyorum. Geldiğimiz gün yine bahçede oturuyordu. O bankı seviyor. O bankta oturuyor çünkü o bank, elma ağacının altında ve elma ağacının onun için özel bir anlamı var."

Hemşire başını sallayıp, "Anlıyorum," dedikten sonra konuşmaya devam etti: "Söylediklerinız doğru ama daha önce o bankı, bu kadar saplantı haline getirmemişti. Arada bir bahçeye çıkardı ve o bank doluysa, başka bir banka otururdu ama bundan iki gün önce, sırf o banka başka bir hasta oturdu diye olay çıkardı ve maalesef, banktan kalkmak istemeyen hastayı tartakladı. Bunu ilk defa yapıyor. Fazlasıyla gergin ama bir o kadar da heyecanlı. Onun, bu karmaşık duygularının oluşumunu tetikleyen ise, sözde ölen nişanlısının kendisiyle iletişime geçmiş olması. Endişe verici olan şu ki Zafer, onun yaşadığı konusunda neredeyse emin. Aksini söyleyen kişilere de düşmanca tavırlar sergiliyor."

Donakalmıştım. Adil Bey, sert bir ses tonuyla, "Bu kadar ciddi hadiseler yaşanmış ama hastanın dosyasına kaydedilmemiş. Her şey bir yana, neden bana haber verilmedi?" diye çıkışınca, hemşire gözlerini kaçırarak cevap verdi: "Bu konuyla ilgili olarak Baran Bey, Zafer'in doktoruyla özel bir telefon görüşmesi yaptı. Dosyaya henüz geçmemesi normal çünkü hadise daha iki gün önce yaşandı ve dosya size, olay daha yaşanmadan önce gönderilmişti. Üzgünüm Adil Bey, zannediyorum ki bir iletişim kopukluğu yaşanmış. Ben, hastanın şu anki durumuyla ilgili sizin bilgilendirildiğinizi zannediyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adil Bey'le birbirimize baktık. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak hemşireye sordum: "Zafer'in ölen nişanlısıyla ilgili bu iddiasından Baran Bey'in haberi var mı?"

Hemşire, "Elbette var," dedikten sonra ciddi bir şekilde konuşmaya devam etti: "Baran Bey, düzenli olarak Zafer'i ziyarete geliyor ve tüm yaşananlardan haberi var."

Ellerim buz gibi olmuştu. Adil Bey, bana bakıp başını salladıktan sonra hemşireye dönerek, "Seanstan önce onun kaldığı odayı görmek istiyorum. O arada, siz de onu odasına getirirsiniz," deyince hemen söze girdim: "Müsaade ederseniz Zafer'i odasına ben getirmek istiyorum, Adil Bey. Dinleme salonunun yerini biliyorum. Siz, hemşire hanımla odaya çıkın. Uygun mu?"

Hemşire, müsaade ister gibi Adil Bey'e bakınca, Adil Bey, "Elbette uygun Bahar," dedi. Onlar, asansöre doğru yürüyünce ben, merdivenleri kullanarak aşağı katta bulunan dinlenme salonuna indim. Ortama yine klasik müzik hâkimdi. Rezene çayının kokusu, kahve kokusunu bastırıyor ve insana o bilindik, hastanede olma hissini veriyordu. Bir hasta, masanın birinde oturmuş bulmaca çözüyordu. Başımı çevirip etrafıma bakınca onu gördüm. Tekli koltukta tek başına oturuyordu ve gözleri, pencereden de görünen elma ağacındaydı. Hüzünle onu inceledim.

Siyah bir eşofman takımı giyinmişti. Uzayan saçlarını ensesinde toplayarak at kuyruğu yapmıştı. Kollarını birbirine dolamıştı. Hareketsiz olsa da işaret parmağını ritmik bir şekilde dirseğine vuruyordu. Kafasından geçen şeylerin hesabını yapıyor olmalıydı. Sakince yanına yürüyüp tam karşısındaki koltuğa oturunca başını çevirip bana baktı. Gözlerindeki boşluğun tarifi yoktu. Hiçbir tepki vermedi ama parmağıyla dirseğine vurmayı bıraktı. Çenesinin titremeye başlayınca bakışlarını benden kaçırdı. Onun bu hali, içimi sızlatıyordu. Hiç dönmeyecek, dönemeyecek birini bekliyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve onunla ilgili hâlâ hayaller kuruyordu. O sırada, acıyla titreyen çenesine hâkim olamadı ve gözünden bir damla yaş süzülüp aktı. Döktüğü o yaşın acısını kalbimde hissettim ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Titreyen parmaklarıyla göz yaşını sildikten sonra bana şu sözleri söyledi: "Bugün de gelmedi, gelemedi. Bana söz vermişti ama yine gelmesine izin vermediler."

İnsan, bazen çok şey söylemek ister. Olmayan ve olamayacak olan her şeyi söylemek için yanıp tutuşurken, bağıra bağıra susarsın. Sırf bir insanın ümitlerini soldurmamak ve kalemi kıran kişi olmamak için...

Susuyordum. Ben bağıra bağıra susarken Zafer, konuşmayı tercih etti: "Burada olmamam gerekiyor, beni anlıyorsun değil mi? Beyza beni beklerken, burada olmam yanlış!"

Sakin olmaya dikkat ederek, "Anlıyorum ama benim anlamam yetmiyor. Sakın beni yanlış anlama Zafer ama biraz mantıklı düşünürsen, sen de bana hak verirsin. Eminim ki Beyza gerçekten yaşıyor olsaydı, sana gelmek için tek bir saniyeyi bile beklemezdi. Hatta, Baran'dan önce sana koşacağına adım gibi eminim ama görüyorsun ki gelmiyor. Sana, onu düşünme demiyorum, sakın beni yanlış anlama ama bazen kabullenmek..."

Sözümü yarıda kesti ve, "Bak, söylediklerimin sana mantıksız geldiğini biliyorum," dedi. Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Yutkundu ve konuşmaya devam etti: "Buradaydı, hatta odama kadar geldi. Kimseye görünmüyor ama eminim ki geçerli sebepleri var."

Şok olmuştum ve öylece ona bakıyordum. Şu an karşımda sanki Haluk vardı. Dejavu yaşıyor gibiydim. Aynı bakışlar, aynı kendinden eminlik ve aynı iddia...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Terleyen avuçlarımı pantolonuma sürterek kendimi konuşmaya zorladım: "Yani onu gerçekten gördün, öyle mi?"

Bakışlarını pencereye çevirdi ve gözlerini kısarak, "Sadece uzaktan. Odamın penceresi bahçeye bakıyor. O gün hava çok sıcaktı ve pencereyi açık bırakıp kahvaltıya indim. Kahvaltıdan sonra bahçeye çıkıp aynı banka oturdum. Bir an gözlerim pencereme takıldı. Odamda birini gördüm. İlk dikkatimi çeken sarı saçları oldu, o saçları nerede görsem tanırım. Önce rüya ya da hayal zannettim ama hayal olamayacak kadar güzeldi. Hızla kalkıp içeriye koştum ve hemşireye odama çıkmak istediğimi söyledim. Temizlik olduğunu ve dinlenme salonunda beklemem gerektiğini söyleyince çılgına döndüm. Temizlikçi kadını tanıyordum ve odamda gördüğüm kişi o değildi; Beyza'ydı o."

Tepkisiz bir şekilde ona bakıyordum ama endişeliydim. Endişemi ona belli etmemek için derin bir nefes aldım ve son derece sakin bir ses tonuyla, "İnan bana seni anlamaya çalışıyorum Zafer, hatta anlamak için sınırlarımı zorluyorum ama bu çok gerçek dışı. Zihnin, sana böyle oyunlar oynuyor olabilir. O gördüğün her kim ise, sonuçta yüzünü görmedin. Sen, sadece sarı saçlı bir kadın gördün ve Beyza'nın yaşamasını çok istediğin için onu Beyza zannetmiş olabilirsin. Keşke Zafer, keşke o yaşıyor olsaydı. Emin ol ki bunu en çok isteyen kişilerden biri de benim ama maalesef o artık yaşamıyor. Artık lütfen bunu kabullen ve iyileşmeye çalış."

"Neden kimse bana inanmıyor?" diye bağırdıktan sonra konuşmaya devam etti: "Farz edelim ki ben hayal gördüm ya da benzettim. Peki ya odamda bulduğum o küpe; o da mı yalan, o da mı hayal?"

Kaşlarımı çatarak, "Ne küpesinden bahsediyorsun sen?" diye sorunca, Zafer, acıyla gözlerini kısarak cevap verdi: "Odama çıktığımda, Beyza'ya doğum gününde aldığım inci küpelerden birini yerde buldum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşte bunu beklemiyordum. Geriye doğru yaslanarak şüpheyle ona baktım. Savunduğum ve arkasında durduğum her şeyi sorgulamaya başladım o an. Otopsi raporunu okumuştum, her şey net olarak belliydi; Beyza ölmüştü. Yavaşça kollarımı birbirine kavuşturdum. İçimde fırtınalar kopsa da kendimi sakin olmaya zorladım. Bu fırtınanın, beni içine çekmesine müsaade etmeyecektim. Başımı dikleştirerek ona sordum: "Odanda bulduğun küpeyi görebilir miyim?"

Zafer, birden histerik bir şekilde gülmeye başladı ve, "Bana bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum!" diye isyan ederek ağlamaya başladı. Oysa ki gözyaşlarının ıslattığı yanakları henüz kurumamıştı. Yüzündeki ifade gülmekten çok haykırış gibiydi zaten. Belki de isyan! Ruh hali berbattı; karşıt duyguları aynı anda yaşamak onu tüketiyordu. Psikiyatri de bu ruh hali *ambivalans* olarak tanımlanıyordu. Yani, ruh karmaşası!

Onun ruh hâli için koyduğum bu teşhisi doğrular gibi bir anda sustu ve yeniden gülümsedikten sonra acıyla yüzüme bakarak: "Biliyor musun?" dedi. Acısını içimde hissederek yüzüne baktım. Elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırdı ve hıçkırıklarının arasında konuşmaya çalıştı: "Bazen, düşündüklerimden utanıyorum. İçim onun yaşaması için dualar ederken, diğer yandan keşke diyorum, keşke gerçekten ölmüş olsa çünkü bu belirsizlik beni çürütüyor ve çok korkuyorum. Yaşıyor olmasının ümidi içimde filizlendikçe, bir yandan delicesine seviniyor, diğer yandan zehirli bir sarmaşık gibi ruhumu saran bu ümidin hayal olmasından, inanılmaz derecede korkuyorum. Bir yanım onu çılgınlar gibi severken, diğer yanım bana bu kadar acı çektirdiği için ondan ölesiye nefret ediyor."

Sözlerini bitirince ellerimi tuttu ve acıyla yakardı: "Yalvarıyorum sana, ya artık bana gelsin ya da beni azat etsin. Eğer Beyza gerçekten yaşıyorsa ve Baran abi onu benden önce bulursa, beni Beyza'ya götürmesini söyle ona. Ya da bana öldüğünü kanıtlasın çünkü ben artık bu acıyla yaşayamıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Titreyen ellerine baktım. Sağ elimi avuçlarının arasından çekerek şefkatle yanağını okşadım ve gülümsemeye çalışarak ona cevap verdim: "Emin olduğum tek şey, Beyza'nın da Baran'ın da bilerek sana bu kadar acı çektirmeyeceği. İçini kemirgen bu karmaşadan özgürleşmek, sadece senin elinde. Asıl sen onu azat et. Eğer Beyza'nın yaşadığını hissetmek sana iyi geliyorsa, bu duygudan kaçma. Var say ki o, uzak bir yerlerde yaşıyor ama çok da mutlu. Onu hep sevgiyle an. Ölü ya da diri her neredeyse, huzurlu olması için dua et. Yap bunu Zafer, şimdiye kadar sana hissettirdiği onca güzel duygu için yap çünkü o bunu, sonuna kadar hak ediyor."

Göz bebeklerinde biriken kara bulutlara inat, gülümsedi ve başını salladı. Aynı anda gözünden bir damla yaş daha aktı ve bu kez daha içten bir şekilde gülümsedi. Sonra büyük bir hızla ayağa kalktı ve bana sarılarak, "Teşekkürler," dedi. Ben de ona sarıldım. Söylediğim sözler biraz da kendimeydi çünkü aslında ikimiz de ortak bir duyguyu paylaşıyorduk; bu duygunun adı da kaygıydı.

❄

Araba büyük bir hızla ilerlerken, Adil Bey'le ikimiz sessizdik. Cadde boyunca yürüyen insanlara bakıyordum. Dünyada milyarlarca insan vardı ve bu, milyarlarca kaygı demekti. Sadece sebepler farklıydı. Kimisi buna bir karar kimisi de insan adı koysa da herkesin yolu, bir şekilde bu duraktan geçiyordu.

Derin bir nefes alarak fısıldadım: "Zafer'in o klinikten kurtulması lazım."

Adil Bey, kısa bir süre bana baktı ve bakışlarını tekrar yola çevirerek, "Bu, bir çözüm değil Bahar," dedi.

Kendimden emin bir şekilde, "Bence tam tersi. O klinik, onu olayların içinde tutuyor ve bu şekilde Zafer kendisine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeni bir hayat kuramaz Adil Bey. Anlamıyor musunuz; sorun aslında yaşadığı travma değil. O, bunu zaten aşmış, daha doğrusu kabullenmiş. Sorun sadece, Beyza. Eğer onun mezarına giderse ve dışarıda özgür bir şekilde dolaşmasına izin verilirse inanıyorum ki Beyza'nın artık dönemeyeceğini ve öldüğünü kabullenecek."

Adil Bey, kaşlarını çatarak cevap verdi: "Haklı olabilirsin ama bu çok riskli bir karar olur. Sonuçta, söylediklerinin tam tersi de olabilir. Yine de itiraf etmeliyim ki ben de seninle aynı fikirdeyim ama bir hekim olarak, onun klinikten çıkmak için daha hazır olmadığını düşünüyorum."

Hüzünle başımı sağa sola sallayarak, "Zafer orada güvende değil, Adil Bey," dedim.

Başını salladı ve, "Evet, bu küpe hadisesi bana da tuhaf geldi. Bu konuyu Baran'la konuşacağım. Hemşireden öğrendiğim kadarıyla, küpeyi ondan Baran almış ve bu konuyla ilgili esaslı bir inceleme yaptırmış. Rahat ol Bahar, eminim ki o, Zafer için her türlü güvenlik önlemini almıştır."

Baran, bu konuyla ilgili bana hiçbir şey anlatmamıştı. Zaten, birçok şeyden habersizdim. Beni, hayatının merkezinde istiyordu ama diğer yandan da hayatının merkezinde olanlardan içten içe nefret ediyordu. Artık nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum. Eğer Baran'ın hayatında olacaksam nasıl her şeyden uzak durabilirdim? Deniyordum ama olmuyordu işte!

Adil Bey, arabayı oturduğum sitenin önünde durdurduktan sonra etrafına bakınarak sordu: "Bugün, etrafımızda hiç şüpheli bir araba görmedim. Baran'ın korumaları etrafta yok, sen de fark ettin mi?"

"Hayır! Fark etmedim," dedikten sonra gözlerimi kaçırarak arabadan indim. Adil Bey, bulunduğum tarafa doğru eğildi ve içtenlikle, "Yarın görüşmek üzere Bahar. Sana, eve kadar eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülümsemeye çalışarak başımı sağa sola salladım ve kapıyı kapatarak evime doğru yürümeye başladım. Güvenliğin önünden geçerek binaya girdim. Gözü sürekli üstümdeydi. Bu yüzden onun bakışlarını görmezden gelmiştim. Artık, evimde bile huzur bulamıyordum ve bu belirsizlik, ruh halimi çok kötü etkiliyordu. Asansörün gelmesini beklerken onu düşündüm yeniden. Bu saate kadar aramadığına göre, bana çok kırgın olmalıydı. Şüphesiz ki hastanedeydi ve Meltem'in de orada olduğuna emindim. Acaba Baran, aramızdaki bu soğukluğu, istemeden de olsa ona belli etmiş miydi? Aramız böyle soğuk olduğu zamanlarda Baran, her zamankinden daha öfkeli oluyordu. Meltem'in hiçbir fırsatı kaçırmayacağını bildiğim için, içim huzursuz olmuştu. Düşüncelerimin ne kadar anlamsız olduğunu fark ederek gözlerimi devirdim. Ne saçmalıyordum ben böyle Allah aşkına! İyice paranoyak olmuştum artık.

Asansörün kapısı açılınca hızla bindim. Ayaklarım geri geri gidiyordu çünkü onu özlemiştim. Tüm bu olumsuzlukların kaynağı oydu ama tuhaf bir şekilde huzur bulduğum tek yer, yine onun yanıydı. Beni kollarının arasında aldığında, her şey siliniyor ve aydınlanıyordu. O, benim hem karanlığım hem de karanlığa ışık tutan fenerimdi.

Çantamdan anahtarımı çıkardıktan sonra kapıyı açıp içeriye girdim. Yorgundum, bir o kadar da huzursuz. Tam yatak odama doğru bir adım atmıştım ki izlendiğimi hissederek durdum. Tedirgin bir şekilde oturma odasına bakmamla onu görmem bir oldu. Tekli koltukta oturuyordu ve tepkisiz bir şekilde bana bakıyordu.

Çantam elimden kayıp yere düşünce, bakışları önce çantama kaydı sonra da yavaşça ayağa kalktı ve yanıma geldi. Dip dibeydik, göz göze... Mahcuptum ve nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Her şeye rağmen kalbim heyecanla çarpıyordu. Gözlerimin içine bakmaya devam edince titrek bir sesle, "Dün olanlar için çok üzgünüm, ben..." diyebildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözümü yarıda keserek, "Sen!" deyince, daha fazla dayanamadım ve hızla ona sarıldım. Ellerini belimde hissedince, başımı göğsüne koyarak konuşmaya devam ettim: "Özür dilerim. Kontrolsüz davrandığın için hep sana kızıyorken aynısını yapan bu kez ben oldum ama üstümdeki baskıdan, hiç tanımadığım insanlara hesap vermekten ve özgürlüğümün kısıtlanmasından sıkıldım artık. Ben, sadece normal insanlar gibi yaşamak istiyorum, Baran."

Geriye doğru çekildi ve gözlerime bakarak gülümsedi. Bu gülümseme, bana ilaç gibi gelmişti. Böyle bir tepki beklemiyordum. Şaşırarak, "Kızgın değil misin?" diye sorunca, başını sağa sola salladı ve, "Hiç değilim," dedi. "Ben zannetmiştim ki..." diye söze başladım ama o, yine sözümü yarıda keserek elimi tuttu ve, "Gel benimle," dedi. Cevap vermeme fırsat bile vermeden yürümeye başladı. Afalladım ama nereye diye sormadım. Evden çıkarken endişeyle, "Anahtarım!" dedim. Kapıyı hızla çarptı ve cebinden çıkardığı anahtarı bana gösterdikten sonra yürümeye devam etti. Asansöre binip aşağıya indik. Çantamı almaya bile fırsatım olmamıştı.

Arabaya bindiğimizde merakla ona bakıyordum. Nereye gittiğimizi merak ettiğimin elbette ki farkındaydı. Bu yüzden başını çevirip bana baktı ve gülümseyerek arabayı sürmeye devam etti. Gözlerimi devirerek, "Hadi ama!" diye isyan ettim.

Hiç tepki vermedi ve kaşlarını çatarak, "Emniyet kemerini tak," dedi. Hayatım boyunca, onun kadar inatçı bir insan tanımamıştım. Abimin inatçı olduğunu düşündüğüm için kendimden utanıyordum. Baran'ın yanında abim, resmen melek sayılırdı. Emniyet kemerimi takarak yolu izlemeye başladım. Yine de halimden memnumdum. Onun yanındaydım ve her yer, buram buram o kokuyordu. Huzur dolu bir nefes alarak arabaya yayılan bu güzel kokuyu içime çektim ve tekrar baktım ona. Sokak lambalarının aydınlattığı yüzü,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her zamanki gibi büyüleyiciydi. Yosun yeşili gözlerini, alnına dökülen altın sarısı saçlarını ve dolgun dudaklarını izledim bir süre daha. Kusursuzdu. Her şeyiyle öyle farklıydı ki... Ona hayran olmamak ve ondan etkilenmemek mümkün değildi. Girdiğimiz her ortamda, tüm bakışların ona çevrilmesi ve kadınların ilgi odağı olması normaldi.

Aynı anda başını çevirip o da bana baktı ve bakışlarımı yakaladı. Ardından tekrar yola baktı ve şüpheyle gözlerini kısarak, "Aklından ne geçiyor senin?" diye sordu. Başımı dikleştirerek ona cevap verdim: "Emniyet kemerini tak."

Kahkaha attı ve başını sağa sola sallayarak emniyet kemerini taktı.

Bakışlarımı yola çevirip düşünmeye devam ettim. Ne diyebilirdim ki?

Ona, '*Fazla yakışıklısın ve ben, etrafında olan bütün kadınlardan, seni kıskanacak kadar paranoyak bir psikiyatr adayıyım,*' diyecek halim yoktu. İç çekerek, aklımdan geçen bu hastalıklı düşünceleri kovdum. İnsanın mesleği ya da vasfı ne olursa olsun, aşk bencil bir duyguydu. Aşk, onu sadece kendine istemekti ve mantığın bittiği yerdi.

Bir süre sonra araba, tanıdık bir caddeye girdi. Şaşırarak önce etrafıma sonra da üstümdeki kıyafete baktım. '*Yok artık!*' diye geçirdim içimden. Beni, gerçekten Meloş'un sahne aldığı gece kulübüne götürüyor olamazdı, değil mi? Hem de üstümde bu kıyafet varken!

Tam tahmin ettiğim gibi, araba gece kulübünün önünde durdu. Yaşar ve adamları kapının önünde bizi bekliyorlardı. Dudaklarım büküldü ve, "En azından bana üstünü değiştir, diyebilirdin. Çantam bile yanımda değil. Şu halime bir bak. Gece kulübü için uygun mu bu üstümdeki kıyafet?" diye isyan ederken, elini, oturduğum koltuğun başlığına dayadı ve çapkın bir şekilde beni inceleyerek cevap verdi: "Ben, her şeyiyle büyüleyici bir kadın görüyorum sadece ve onun o uzun kahverengi saçlarının her bir dalgasında kaybolmak istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözlerim, havada asılı kaldı. Yine beni büyülemeyi başarmıştı. Şu an yapmak istediğim tek şey, onu öpmekti ve istemsizce dudaklarına baktım. Düşüncelerimi okumuş gibi, onun da bakışları dudaklarıma kaydı. Sonra da bakışlarını bize bakan adamlara çevirdi. Hepsi hazırda bekliyorlardı. Yaşar, ortada bir tuhaflık olduğunu fark edince, gözlerini bizden kaçırdı ve adamlarını etrafına toplayarak konuşmaya başladı. O hali öyle komikti ki dayanamayıp güldüm. Baran da güldü ve sıkıntılı nefes alarak, "Bazen sadece beni değil, adamları da şaşırtıyorsun. Eğer bir gün, gözüm döner de herkesin içinde dudaklarına yapışırsam, bunun tek sebebi sen olacaksın, Asyalı."

Cevap vermeme bile fırsat vermeden arabadan inince utanarak güldüm. Bize bakmamak için ciddiyetini korumaya çalışan adamlar, gerçekten de komik görünüyorlardı. Adamlarından biri, Baran'ın arabadan inmesiyle birlikte hızla yanına geldi ve elinden arabanın anahtarını aldı. Onu tanımıştım. Bu adam, geçen gün terslediğim adamdı. Şaşkınlıkla adamın iri cüssesini inceledim; neredeyse benim iki katımdı. Hangi akla hizmet bu adamı terslemiştim ben! Mahcup bir şekilde, yüzümü ekşittim. Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyordu?

Baran, benim bulunduğum tarafa gelip kapıyı açınca mecburen arabadan indim. Üstümde, beyaz bir bluz ve mavi renk kot pantolon vardı. Kolumda çantam bile yoktu. Sıkıntıyla spor ayakkabılarıma baktım. En azından ayakkabılarımı değiştirebilirdim. Normalde böyle şeyleri hiç umursamazdım ama sonuçta burası popüler bir gece kulübüydü ve yanımdaki adam, sinir bozucu bir şekilde dikkat çekiyordu. Baran elimi tutup yürümeye başlayınca, dudaklarımı bükerek onu takip ettim. Onun yapılı bedeninin yanında ben, bu halimle küçük bir kız çocuğu gibi kalmıştım ama o halinden gayet memnun görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşar da yanımıza geldi ve bizimle beraber içeriye yürümeye başladı. Ona döndüm. Siyah takım elbisesiyle gerçekten çok karizmatik görünüyordu. Bense, onların bu şık uyumunu bozan, araya karışmış başka bir yapbozun parçası gibiydim. Yaşar'la göz göze geldik. Kaşlarını kaldırıp, *"Hayırdır?"* der gibi bir bakış attı bana. Suratımı asarak ona ayakkabılarımı gösterince, gülümsedi ve kulağıma eğilerek fısıldadı: "Bizim oralarda dost ayağa bakmaz."

Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Yüreğime su serptin Sivaslı. Dua edelim ki içerideki herkes, senin hemşehrin çıksın."

Baran, kaşlarını çatarak bize bakınca sustuk. İçeriye girdiğimizde bizi yoğun bir müzik sesi ve kalabalık karşıladı. Loş ışık ve spot lambalar beni gizlemişti. Henüz saat geç değildi ama herkes, çılgınlar gibi eğleniyordu. Loş ışığa şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Gülümseyerek etrafıma bakınırken, öfkeyle bana bakan Baran'la göz göze geldik. Ne olduğunu anlamamıştım. Bakışlarını takip edip üstüme bakınca âdeta şok oldum çünkü spot ışıkların altında üstümdeki bluzun içi görünür olmuştu ve beyaz sutyenim gün gibi ortadaydı. Üstelik, regl dönemim yaklaştığı için göğüslerim şişmiş ve sutyenimden taşmıştı. Ayrıca beyaz spor ayakkabılarım, öyle parlıyordu ki ayağım, olduğundan üç numara büyük görünüyordu. Baran'ın, hâlâ göğüslerime baktığını fark edince, öfkeyle kollarımı göğsümün üstüne koydum ve, "Kes artık bana öyle bakmayı!" diye bağırdım.

"Bakılmayacak gibi değil ki! Yeminle katil edeceksin sen beni," dedi ve ardından, beni hızla kendine çekip sarıldı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Gözlerimi devirerek, "Eğer giyinmem için bana zaman verseydin, şu an bu durumda olmayacaktım," dedim sert bir şekilde.

Ceketini çıkarıp bana giydirmek isteyince, onu iterek, "Sakın deneme! Bu sıcakta, bana beş beden büyük olan o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ceketi, asla giyinmem. Ayrıca farkındaysan, çevredeki kızların çoğu, zaten iç çamaşırı giyinmiş gibi. Ben sadece kaza kurbanıyım," diye karşı çıktım.

Baran, kaşlarını çattı ve işaret parmağıyla etrafı göstererek, "O kızların hiçbiri umrumda değil. Ne istiyorlarsa giyinsinler ama ben, kimsenin benim sevdiğim kadına yiyecek gibi bakmasına izin vermem," dedi. İçinde bulunduğumuz durum, iyice saçma bir hâl alırken, Yaşar'la Meloş kalabalığın arasında belirdi. O an derin bir nefes aldım. Meloş, bütün enerjisiyle saçını savurup bizi fark etti ve yanımıza gelerek keyifle konuşmaya başladı: "Ay, ay çifte kumrular! Sizi böyle görmek ne güzel anacığım ama yalan yok şaşırdım. Sizi hep tartışırken gördüğüm için, bu sarmaş dolaş haliniz bana tuhaf geldi. Baksana Sivaslı, daha kapının girişindeyken dans etmeye başlamışlar."

Yaşar, şüpheyle bize baktıktan sonra kaşlarını çatarak, "Yok, dans işi değil bu. Bir sorun var," deyince, Meloş'un gülümseyen yüzü bir anda soldu ve şok içinde bana baktı. Rezil olma konusunda, artık uzmanlaşmıştım. Gözlerimi devirerek, "Elbette sorun yok!" dedim. Baran, öfkeyle, "Kesinlikle var," deyince, "Yok!" diyerek üsteledim. Tek kaşını kaldırdı ve "Var!" diyerek resmen bana meydan okudu.

Meloş'la Yaşar, birbirlerine baktıktan sonra, Meloş yutkundu ve ellerini havaya kaldırarak, "Tamam tamam. Duruma müdahale ediyorum. O, hem olan hem de olmayan sorun nedir?" diye sordu. Baran, Yaşar'a bakarak, "Sen git, adamları kontrol et," deyince, Yaşar, neye uğradığını şaşırarak başını salladı ve hemen dışarıya çıktı. Baran, beni yavaşça kendisinden ayırınca, tekrar gözlerimi devirerek Meloş'a üstümü gösterdim. Meloş beni inceledikten sonra memnuniyetsiz bir şekilde yüzünü buruşturarak, "Evet! Yazık ki fazlasıyla rüküş, özellikle ayakkabılar kan ağlıyor ama yapacak bir şey yok. Sonuçta mihrap güzel, değil mi?" dedi sevimli bir şekilde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ardından kulağıma eğilerek konuşmaya devam etti: "Nenenin geceliğini giyeydin bari, bu ne hal? Adam, iki metre öteden ben varım diye bağırıyor ama sen maşallah, Pokemon'dan fırlamış gibisin. Kırmızı şapka da taksaydın."

Sıkıntıyla gözlerimi kapatarak fısıldadım: "Çok sağ ol! İlaç gibi geldi ama konu o değil."

Baran, konuşmamızı bölerek beni kendisine çekti ve ceketini çıkararak bana giydirdi. Meloş, dehşetle bana bakarak, "Hah! Ben de ne eksikti diyordum. İşte şimdi tam bir besleme oldu," dedi.

Baran, Meloş'un sözlerini hiç umursamadan bana bakarak, "Hemen geliyorum, hiçbir yere ayrılma ve sakın o ceketi üstünden çıkarma," dedi. Bezginlikle başımı salladım çünkü ne dersem diyeyim, dinlemeyecekti. Baran gider gitmez Meloş, kollarını kavuşturarak bana sordu: "Ne oluyor Allah aşkına?"

Derin bir nefes alarak cevap verdim: "Saçmalık! Spot ışıklardan sutyenim görünüyor diye ortalığı birbirine kattı. Bazen, gerçekten geri kafalı davranıyor."

Meloş, hayretler içinde kalarak bana, "Ciddi olamazsın!" deyince, ceketin önünü açarak ona manzarayı gösterdim.

Meloş, beğeniyle göğsüme baktı ve gülümseyerek, "Oo! Seksi hatun ama bu sutyen, sana biraz küçük mü ne?" diye sorunca, bezgin bir şekilde cevap verdim: "Hayır, aslında değil. Sadece zamanlama yanlış. Ayrıca bunda ne var ki? Etraftaki şu kızlara bak, bazıları özellikle böyle giyinmiş. Sonuçta burası, gece kulübü."

Meloş başını salladı ve "Hiç yani! Tamam, altın saçlının kıskanç olduğunu biliyordum ama yalan yok, bu kadarını tahmin etmezdim," diye bana hak verdi. Tam cevap veriyordum ki arkamdan gelen bir erkek sesi, konuşmamızı böldü: "Bahar, bu gerçekten sen misin?"

Sesin geldiği yöne bakınca âdeta buz kestim. Mehmet Bey'in burada ne işi vardı? Dehşetle Meloş'a baktım. Yüzünü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

buruşturarak fısıldadı: "Buyurun cenaze namazına." İlk kez ona hak verdiğimi düşünerek Mehmet Bey'e gülümsemeye çalıştım.

Mehmet Bey, şüpheyle üstüme baktı ve, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Meloş, benim yerime cevap verdi: "Yolunda, yolunda. Hatta eksiksiz. O yere batasıca şeytan, her türlü melaneti, buraya toplamış bu gece. Düşünün ki ben bile, darbenin nereden geleceğini artık kestiremiyorum!"

Spot ışıklar sönünce, Meloş 'la birbirinize baktık ve aynı anda, "Yok artık!" diye bağırdık. Meloş durdu ve tuhaf bir şekilde gülerek konuşmaya devam etti: "Olumlu yönünden bak, ilk beladan kurtulduk anacığım. Görünecek bir yerin kalmadığına göre, şu koca ceketi üstünden çıkarabilirsin."

Başımı salladıktan sonra üstümdeki ceketi çıkardım. Kıyafetim ve ayakkabılarım gayet normal görünüyordu artık. Mehmet, hiçbir şeyin farkında değildi ve yanımızdan uzaklaşmaya da hiç niyeti yok gibiydi. Meloş, gözleriyle bana onu işaret edince, boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım: "Biz sizi tutmayalım artık, Mehmet Bey. Eminim ki buraya yalnız gelmemişsinizdir. İnsanları daha fazla bekletmeyin bence."

Meloş, kendinden emin bir şekilde, "Kesinlikle doğru tespit," deyince, beklentiyle Mehmet'e baktık ama o, gitmek yerine hüzünle, "Paris'e yerleşme kararıma üzülen birkaç arkadaşım, bu geceyi benim için düzenlemiş. Galiba beni, gitmekten vaz geçirmeye çalışıyorlar. Yani şey! Açıkçası ben, seni öyle karşımda görünce, bana sürpriz yapıp seni de çağırdılar zannettim."

Meloş, kollarını kavuşturdu ve diliyle yanağını şişirerek, "Tehlike çanları çalmaya başladı," diye fısıldadı. Onu duymazdan geldim. Tam Mehmet'e cevap veriyordum ki Baran kapıda belirdi. Mehmet'in yüzünü görmüyordu çünkü arkası ona dönüktü ama yanımda, bir yabancıyı görmek bile ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yetmişti. Büyük bir hızla yanımıza yürümeye başladığı an, Meloş'a bakarak, "Bittik!" diye fısıldadım.

Tam da düşündüğüm gibi Baran, yanımızdaki adamın Mehmet olduğunu anlayınca, öfkeden âdeta deliye döndü. Sert bakışlarını hızla bana çevirdi ve elimdeki cekete baktı. Sonra da Mehmet'in önüne geçip, "Belanı mı arıyorsun yine sen?" dedi, sert bir şekilde.

Mehmet, neye uğradığını şaşırmıştı. Baran'ın kolunu tutarak, "Sakin ol biraz, onunla tesadüfen karşılaştık. Buraya arkadaşıyla gelmiş ve bana selam verdi, o kadar. Artık gerginlik istemiyorum Baran," dedim.

Baran öfkeyle bana bakınca, kendimden emin bir şekilde bakışlarına karşılık verdim. Ona taviz vermeye hiç niyetim yoktu. Hiçbir şey söylemeden beni buraya getirmişti, yetmiyormuş gibi de onca saçmalığı yaşamama sebep oluyordu. Diğer yandan herkes, birbiriyle tesadüfen karşılaşabilirdi. Mehmet'le ben aynı klinikte çalışıyorduk, hemen hemen her gün karşılaşıyorduk zaten. Taviz vermeyeceğimi anlayan Baran, hırsla söylendikten sonra Mehmet'e kaşıyla, *"Kaybol!"* der gibi bir işaret yaptı. Mehmet, hiç ses çıkarmadan yanımızdan uzaklaşınca Baran elimi tutarak, "Gidiyoruz buradan," dedi. Elimi avuçlarının arasından çekerek ona cevap verdim: "Hayır, beni buraya sen getirdin. Şimdi oturacağız ve normal çiftler gibi biraz eğleneceğiz. Sıradan olmaya, yarını düşünmeden seninle eğlenmeye ihtiyacım var Baran ama olamıyoruz işte! Buraya beni, bundan emin olmam için mi getirdin?"

Acıyla bana bakarak başını sağa sola salladı. Bu yakarışım, belli ki onu üzülmüştü. Hüzünle yanağıma dokunup, "Özür dilerim, haklısın," dedi ve bana sarıldı. "Teşekkürler," diye fısıldadım. Başımı öperek, "Nasıl istiyorsan öyle olsun güzelim. Sen yeter ki mutlu ol," deyince , gülümseyerek ona baktım. Keyfim yerine gelmişti, sevinçle etrafıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baktım. Gerçekten de biraz eğlenmek ve bir süreliğine bile olsa, her şeyi unutmak istiyordum.

Gözlerden uzak bir locaya oturduk. Baş başaydık. Mehmet, ya gitmişti ya da bize görünmemeye çalışıyordu. Karşılaşmamız onun için büyük bir talihsizlik olmuştu. Gece kötü başlamıştı ama sonunun güzel biteceğini umut ediyordum. Yaşar, bir adamıyla birlikte barda oturuyordu ve biraz sonra Meloş sahne alacaktı.

Bir süre sonra garson yanımıza geldi ve ne içmek istediğimizi sordu. Baran, gözlerini kısarak bana bakınca, gülümseyerek, "Tekila," dedim. Kaşlarını kaldırarak sordu: "Emin misin? Tekila fena çarpar."

Omzumu silkeleyerek, "Çarparsa çarpsın. Daha önce hiç tekila içmedim ve tadını hep merak etmişimdir," deyince , güldü ve garsona bakarak, "O zaman tekila içiyoruz," dedi. Garson başını sallayıp giderkemn elimi yanağıma dayayarak etrafı seyretmeye devam ettim. İlk geldiğimizdeki o çılgın müzik kesilmişti ve çiftler, romantik bir müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Huzurla müziği dinlerken yanımızdan geçen iki kızın, Baran'a baktığını fark ettim.

Başımı çevirip ona baktığımda, gördüğüm tek şey, dikkatle beni izleyen bir çift yeşil göz oldu. Elimde olmadan gülümseyince, o da gülümsedi. O, gerçekten çok çekici bir adamdı ama bence onu bu kadar dikkat çekici yapan, soğuk ve gizemli olmasıydı. İnsanoğlu, gizemli olan her şeye ilgi duyuyordu. Meltem dahil olmak üzere, birçok kadın için de Baran öyleydi. Bu düşünceler eşliğinde onu seyrederken garson gelip siparişlerimizi özenle masaya dizdikten sonra bizi yine baş başa bıraktı.

Minicik tekila bardaklarına bakıp gülümsedim. Çok sevimli görünüyorlardı. Baran, bardaklara tekila doldurdu ve elimi tutarak yumruk yaptı. İlgiyle ona bakıyordum. [illegible]rini kısarak bana baktıktan sonra yumruk yaptığı elimin üst

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kısmına biraz tuz dökerek, "Tekila içmeye hazır mısın?" diye sordu. Heyecanla başımı salladım. Benimle aynı şekilde yumruk yaptığı elinin üstüne biraz tuz döktükten sonra yavaşça eğilerek o tuzu yaladı ve bardaktaki tekilanın hepsini içerek masaya bıraktı. Hemen ardından da ağzına bir dilim yeşil limon attı ve bana göz kırparak önümdeki bardağı işaret etti. O kadar seksi görünüyordu ki istemsizce yutkundum. Ya bu gece o çok çekiciydi ya da ben, onu öpmeyi özlemiştim. Sürekli onu öpmeyi hayal etmemin başka bir sebebi olamazdı.

Aklımdan geçenleri ona belli etmemeye çalışarak elimin üstündeki tuzu yaladım ve ardından bardağımdaki tekilanın hepsini içerek ağzıma bir parça limon attım. Tekilanın, boğazımı yakarak mideme indiğini hissetmiştim ama limonun keskin tadı bunu bastırmıştı. Yüzümü ekşiterek Baran'a bakınca, öylece bana baktığını fark ettim. Bakışları dudaklarımdaydı, yavaşça yutkundu ve baş parmağını kaldırarak dudağımın kenarına bulaşan tuzu sıyırdı. Sonra da parmağını yalayarak ikinci tekilasını içti. Karşımdaki manzaranın tadını çıkardıktan sonra gülümseyerek ağzına bir parça limon koydum. Bu böyle devam etti ama ben, dördüncü bardağı da içmek isteyince Baran, bardağı önümden çekerek, "Biraz yavaş ol güzelim. Çok hızlı içiyorsun. Emin ol ki tekila, bardakta göründüğü kadar masum değildir," dedi. Omuzlarım gevşemişti ve şu an tek yapmak istediğim şey, gülmekti. Yaşadığım tüm gerginlikler, buhar olup uçmuştu âdeta. Resmen hafiflemiştim.

Dudaklarımı büktüm ve işaret parmağımı ona doğru kaldırarak, "Bir tane daha, sonra söz veriyorum içmeyeceğim," dedim. Baran, kaşlarını çatarak bardağa baktıktan sonra başını sağa sola doğru salladı. Gözlerimi devirerek söylendim: "Oyunbozanlık yapma!"

Bu sözlerim işe yaramıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra bardağa tekila doldurdu ve gözlerimin içine bakarak, "Son!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedi. Sevinçle el çırptım. Kendimi, küçük bir kız çocuğu gibi sorunsuz ve dertsiz hissediyordum. Hatta, uzun zamandan sonra ilk defa hareketlerimi sorgulamıyor, içimden nasıl geliyorsa öyle davranıyordum. Son bardağı da içtikten sonra cesaretim tavan yapmıştı. Yerimde duramıyordum ve oturduğum yerde, hareketli müziğe eşlik ederek dans ediyordum. Baran'la göz göze geldik. Benim aksime o, hiç içmemiş gibiydi. Geriye doğru yaslanmıştı ve gülümseyerek beni seyrediyordu.

Ona doğru eğilerek gözlerinin içine baktım ve içimden geldiği gibi sordum: "Bir oyun oynamaya ne dersin?" Kaşlarını kaldırdı ve hafif bir kahkaha atarak başını sağa sola salladı. Suratımı asarak, "Hadi ama! Kırma beni," dedim. Derin bir nefes alarak, "Kıramayacağım tek insanın sen olduğunu biliyorsun," deyince gülümseyerek, "Tamam, o zaman oyunun kurallarını söylüyorum. Yalan söylemek yok. Dürüst olacağız ve birbirimize soramadığımız her şeyi soracağız. Anlaştık mı?" dedim. Gülümseyerek başını salladı. Yine el çırptım. Şu anda, bir kuş kadar hafif ve dertsizdim gerçekten.

Kısa bir süre düşündüm. Ardından, sürekli kafamda dönen ve cevabını çok merak ettiğim o soruyu ona sordum: "Neden ben? Yani sen çok dikkat çekici ve fazla yakışıklısın. Her girdiğimiz ortamda, bir sürü kadının bakışlarını üstünde topluyorsun. Örneğin; az önce yanımızdan iki kadın geçti ve birbirlerine seni işaret ettiler. Oysa ki ben fazla sıradan ve sıkıcı bir kadınım. Öyle dünya güzeli de sayılmam, yine de ne zaman sana baksam, gözlerin sadece beni izliyor. Bunun sebebini merak ediyorum."

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Sorduğum sorudan hoşlanmadığını yüzünden anlamıştım ama elimde değildi, vereceği cevabı çok merak ediyordum. Bana doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedi ve gözlerimin içine bakarak, "Bence sen kendinin farkında bile değilsin," dedi ve konuşmaya devam etti: "Sıradan dediğin o kadın için ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dünyayı yıkarım çünkü bana nefes aldığımı hissettiren tek canlı o. Keşke kendini biraz benim gözümle görebilseydin, Asyalı. Ben sana baktıkça, mucizelere inanıyorum. Beni bir ağaç olarak düşün, sen beni ayakta tutan topraksın. Hatta suyum da sensin, güneşim de. Sen yoksan, bil ki ben de yokum."

Başım dönüyordu ama bu baş dönmesi, içtiğim içkiden değildi. Başımı döndüren, duyduğum sözlerin güzelliğiydi. Titrek bir nefes alarak doğruldum ve "Sıra sende," dedim. Başını sağa sola doğru sallayarak cevap verdi: "Benim aradığım bir cevap yok ama bir isteğim var. Senden sadece, her koşulda bana güvenmeni ve yanımda olmanı istiyorum."

Gözlerinin içine bakarak, "Yanındayım ve güveniyorum zaten," deyince , kaşlarını çatarak, "Hayır!" dedi. Şüpheyle ona baktım. Gözlerini boşluğa dikerek konuşmaya devam etti: "Sen sadece bana güvenmek istiyorsun. Yanımdasın ama kafan net değil, bunu görebiliyorum. Sorguladığın şeyler olduğu sürece arayışta olacaksın, Asyalı. İnsanların etkisi altına girme ve artık benim, çevremde olup biten her şeyin farkında olduğumu bil."

Ona doğru yaklaşınca, hemen beni kollarının arasına aldı. Başımı kalbinin üstüne koyup o eşsiz kokusunu içime çektim. Sıcacıktı. Elimi tişörtünün üstünde gezdirerek sordum: "Bu sabah nereye gittiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, "Bununla ilgili bana bir şey sormayacak mısın?" diye sorunca, tepkisiz bir şekilde, "Hayır," dedi.

Dudaklarımı bükerek tekila şişesine baktıktan sonra: "Peki son bir tane daha içebilir miyim?" dedim. İtiraz edeceğini düşünüyordum ama o, düşüncelerimin aksine hiç itiraz etmedi ve tekila şişesini alarak iki küçük bardağı doldurdu. Ardından da elime biraz tuz dökerek dudaklarına götürdü. Tuzu elimin üstünden emerken hissettiğim haz öyle güzeldi ki... Gözlerin üstümüzde olduğunu biliyordum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama sarhoşluk, insana cesaret veriyordu ve şu an hiç kimse umrumda değildi. Tekilasını hızla içince, masadan bir dilim limon alarak ağzına koydum ve ardından ben de son tekilamı içtim.

Son kadehin etkisiyle yerimde duramaz olmuştum. Meloş, sahnedeydi ve herkesi coşturuyordu. Üstünde, siyah payetli mini bir elbise vardı. Başımı çevirip Yaşar'a baktım. Gözleri, Meloş'u esir almış gibiydi. Ona zannettiğimden de fazla değer verdiği çok belliydi. Meloş dans ettikçe kıskançlıktan dişlerini sıkıyor, bazen de elinde olmadan ona gülümsüyordu. Öyle tatlılardı ki...

İmrenerek dans edenlere baktım. Galiba biraz da içkinin etkisiyle, gözüme her şey çok hoş görünüyordu ve ben de herkes gibi dans etmek istiyordum. Ayağa kalkmak istedim ama sanki yer ayağımın altında değildi. Çaktırmadan masaya tutundum ve kendimi zorlayarak dik durmaya çalıştım. Baran kolumu tutunca, gülümseyerek ona, "Ben de herkes gibi biraz dans etmek istiyorum," dedim.

Sıkıntıyla kalabalığa baktıktan sonra kaşlarını çatarak, "Hayır, o kalabalığa girmeni istemiyorum," dedi. Hüzünle dudaklarımı büktüm ve, "Ben sadece eğlenmek istiyorum, Baran," diye fısıldadım. Taviz vermedi ve, "Hayır, bu kafayla olmaz," diye cevap verdi. Hüzünle başımı sallayarak yerime oturdum. Bir süre öyle sessiz kaldık ama üzüldüğüm için huzursuz olmuştu. Bacağını sallıyordu ve ara ara bakışlarını bana doğru çeviriyordu. Bir süre sonra dayanamadı ve işaret parmağını bana doğru sallayarak, "Eğer yanına biri yaklaşırsa burayı dağıtırım, buna rağmen gideceksen git," dedi.

Gözlerimi devirerek üstümdekilere baktım. Bu sıradan kıyafetle, bana kim yaklaşırdı ki? Hem de etrafta o kadar göz alıcı kız varken!

Başımı sallayarak ayağa kalkınca, meydan okuyan bakışlarla bana baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra düzgün

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yürümeye çalışarak dans edenlerin yanına yürüdüm. Meloş'la göz göze gelince, beni sahnenin ön kısmına çağırdı. Dediğini yaparak sahnenin ön kısmına gittim ve yavaş yavaş dans etmeye başladım. Önce biraz utansam da Meloş'un coşkusu ve çakırkeyif olmanın da etkisiyle, ben de kendimi müziğe kaptırdım. İçimden geldiği gibi dans ediyordum. Aradığım Bahar'ı nihayet bulmuştum. Hem de hiç ummadığım bir anda! Çevremdeki herkes soyutlanmıştı; sadece Meloş vardı, bir de ben. Gerçekten de eğleniyorum, hem de çılgınlar gibi...

Bir süre sonra belime dolanan bir çift kol fark ettim ve durdum. Hissettiğim bu sıcaklığın yabancısı değildim. Kulağıma eğildi ve yanağını yanağıma sürterek, "Yeter artık, ayakta bile duramıyorsun," diye fısıldadı. Gerçekten de ayakta durmakta zorlanıyordum. Yüzümü buruşturdum. O kadar dikkat etmememe rağmen, demek belli oluyordu. Onun sıcaklığını hissetmek, bana güven veriyordu. Sırtımı göğsüne yasladım. Islak dudaklarını boynumda gezdirince, gözlerimi kapadım. O an Meloş, müziği değiştirerek: "Hadi millet, herkes sevdiceğini alıp dans etsin," deyince ona gülümsedim. Ne istediğimi hissetmiş gibiydi ve eminim ki bilerek yapmıştı.

Baran'a döndüm ve gülümsemeye devam ederek, "Dans et benimle," dedim. Gülümseyerek beni kollarının arasına aldı. Bu harika bir andı çünkü ilk defa dans ediyorduk. Yavaşça başımı göğsüne dayadım, kalabalık silinmişti artık... Başımın döndüğünü bildiği için dikkatliydi. Ellerini, saçlarımın arasında hissediyordum. Gözlerimi kapattım. Sanki, yemyeşil ağaçlarla dolu bir ormandaydık. Mevsim bahardı. Buz kırağı düşmüş ağaçlar, artık yeni bir başlangıç yapıyordu. Baran, sanki o yeşermiş ağaçların en güçlüsü, bense ona yeşil yapraklarını getiren *bahar*dım. İç çekerek kendimi onun güçlü kollarına bıraktım ve bu anı, adeta zihnime kazıdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müzik bitince gözlerimi açtım. Baran, alnımdan öperek gözlerime baktı. Artık, gerçekten de ayakta duramıyordum ve neredeyse bütün ağırlığım ondaydı. Güldü ve başını sağa sola doğru sallayarak, "Yürüyebilecek misin?" diye sordu. Kaşlarımı çattım ve başımı dikleştirerek ona cevap verdim: "Bana sarhoş muamelesi yapma, Demiroğlu. Elbette ki yürüyebilirim."

Kaşlarını kaldırdı ve bir anda beni bıraktı. Sersemleyerek ona tutununca, "Görebiliyorum," dedi ve beni kolunun altına alıp yürümeye başladı. Ayaklarım birbirine dolanıyordu ama belli etmemek için müthiş bir çaba sarf ediyordum. Nihayet dışarıya çıkınca, temiz havayı ciğerlerime çektim. Başım, felaket bir şekilde dönüyordu. Baran beni kucağına alınca, ilk defa ona engel olmadım ve gözlerimi kapatıp başımı göğsüne dayadım.

Yanımıza yaklaşan arabanın sesini duymuştum ama gözlerimi açmak istemiyordum. Arabanın kapısının açıldığını fark edince, ona daha fazla sokuldum çünkü beni bırakmasını istemiyordum. Beni kucağından indirmeden arabaya binince, gözlerimi açarak etrafıma baktım. Arka koltuktaydık ve arabayı Yaşar kullanıyordu. Dudaklarım büküldü ve zorlukla, "Ama ben Meloş'a veda edemedim," diye fısıldadım.

Yaşar, bir homurtu çıkararak, "Veda edecek hali mi vardı? Hanımefendi çok meşgul, etrafındaki it kopukla dans ediyor," diye söylenince, kahkaha atarak bağırdım: "Ona deliler gibi âşıksın ve onu herkesten kıskanıyorsun."

Baran, ağzımı kapatıp beni susturmaya çalışınca, geriye çekildim ve sarhoşluğun etkisiyle sesli bir şekilde konuşmaya devam ettim: "O, çok güzel ve asil bir kadın. İtiraf et, onun için deli oluyorsun, Sivaslı."

Yaşar, boğazını temizleyerek, "Tövbe, tövbe!" deyince onu taklit ettim: "*Tövbe, tövbe*!"

Baran, şaşkın bir şekilde yüzüme bakarak güldü ve beni kucağına çekerek kendi kendine mırıldandı: "Sarhoşluk bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadına bu kadar mı yakışır..." Yüzüne doğru yaklaştığımı fark edince, afallayarak kaşlarını kaldırdı. İç çektim ve, "Bütün gece yapmak için çıldırdığım şeyi şimdi, burada yapacağım," dedim. Hafifçe güldü ve yanağımı okşayarak, "Söyle bakalım, bütün gece ne yapmak için çıldırdın?" diye sordu. Parmağımı kaldırıp dolgun dudaklarının üstünde gezdirdim ve onu kendime çekerek, "Seni öpmeyi," diye zorlukla fısıldadım ama dolgun dudakları dudaklarıma değer değmez, gözlerim kapandı ve kendimi karanlığa bıraktım...

Başlayan her yeni gün, bir önceki günün ortağıdır. İyi ya da kötü, yaşadığımız her şeyin etkisi altında uyanırız yeni güne. *Boş ver* deriz bazen, bazen de *iyi ki yaptım* deriz ama sorgu günüdür bugün, dünden kalan her şey için. Kuruyan dudaklarımı, sıkıntıyla birbirine bastırdıktan sonra gözlerimi açtım yeni güne. Gözlerimi açar açmaz müthiş bir baş ağrısı hissederek inledim. Elimi alnıma bastırarak etrafıma baktım. Yatak odamdaydım ve buraya nasıl geldiğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Zorlukla doğruldum ve yataktan kalkmaya çalıştım. Üstümde sadece siyah iç çamaşırlarım vardı. Gerçeği idrak edince dehşetle fısıldadım: "*Siyah mı!*" Bunları ne zaman giyinmiştim ben? İşte, benim sorgum da böyle başlamış oldu...

Utançla ayağa kalkıp aynaya baktım. Saçlarım hâlâ nemliydi ama ben duş aldığımı bile hatırlamıyordum. Kendimi zorlayarak olanları hatırlamaya çalıştım. Son hatırladığım şey, dans ettiğimdi, gerisi karanlık. Dolaptan bir tişört çıkarıp giyindikten sonra odadan dışarıya çıktım. Ev sessizdi. Salona girince, masasının üstünde kahvaltılıklar olduğunu fark ederek gülümsedim. Baran hazırlamış olmalıydı.

Bakışlarımı odaya çevirince, onu gördüm. Kollarını kavuşturmuştu ve sert bir şekilde boşluğa bakıyordu. Öfkeli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibiydi. Yoksa kötü bir haber mi almıştı? Belki de dün gece onu, çileden çıkaracak şeyler yapmıştım. Bakışlarını bana çevirince, gözlerindeki öfkeyi daha net bir şekilde gördüm. Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki sehpanın üstünde, Mustafa Bey'in bana gösterdiği fotoğrafları gördüm. Onları çöpe atmıştım ama çöpü çıkarmayı unutmuştum. Sıkıntıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Kahretsin ki yine her şeyi mahvetmiştim. *Peki ne diyecektim ben şimdi ona?*

Sürekli hata yapan kişi, aslında hata yapmaktan en çok korkandır. Fakat insanın hata yapmadan öğrenememesi de bir gerçekti. Nihayetinde insandık ve doğrumuz da olacaktı, yanlışımız da...

"Otur!" dedi.

Sesinde, soğuk bir ton vardı ama kontrollüydü. Tam karşısındaki tekli koltuğa oturdum. Hâlâ masanın üstünde duran fotoğraflara bakıyordu. İşaret parmağını şakağına dayanmıştı. Sakin miydi, yoksa öfkeli mi; şu an bunu anlamak mümkün değildi.

Bir anda, "Şimdiye kadar sana ne söylediysem inatla tersini yaptın. Bunu anlayabiliyorum, sonuçta etrafın sis perdesiyle kaplı ve önünü görmeye ihtiyacın var," diye söze başladı. Bu sözlerin doğruluğunu düşündüm. Hafifçe öne doğru eğildi ve fotoğraflardan birini eline alarak konuşmaya devam etti: "Anlayamadığım; bu kadar önemli bir bilgiyi benden saklaman. Bu fotoğrafların sana postayla gelmediği belli. Ya biri kapına kadar getirdi ya da kliniğe bırakıldı. Her şey bir yana, daha ne kadar lânet olası şey saklıyorsun benden? Neden, neden Asyalı? Hangi sebeple yapıyorsun bunu?"

Son sözlerini söylerken, yüzünde oluşan ifade canımı yakmıştı. Bakışlarımı boşluğa çevirerek konuşmaya başladım: "Lânet diye adlandırdığın şeyleri, ben hayatıma isteyerek çekmiyorum, Baran. Sanki bir misyonum varmış gibi, ne kadar çabalarsam çabalayayım, bir şeyler beni olayların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaynağına çekiyor. Ya da öyle olduğuna inanmam için birisi bana oyun oynuyor. Maalesef ki başarıyor da! Sana sıra dışı gelebilir ama ben artık bunun kadersel bir döngü olduğuna inanıyorum. Bunun başka bir açıklaması yok. Benim, senin hayatına girmem de tesadüf değildi, en azından ben öyle olduğuna inanıyorum. Bazı şeylerin önüne geçemiyorsun Baran. *Kader* konuşmaya başlayınca, *tesadüf* bir sokak isminden ibaret oluyor. O sokaktan geçmen gerekiyorsa, geçiyorsun. Ne kadar kaçarsan kaç, yol seni hep o sokağa çıkarıyor. Tıpkı Ferhat'ın ölümünün de tesadüf olmadığı gibi. Anladığım kadarıyla, o da kullanılmış. Hem de bir kadın tarafından."

Dikkatle beni dinliyordu. Bağırmıyor, kızmıyor hiçbir şekilde tepki vermiyordu. Böyle olması çok daha iyiydi çünkü uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi, ona söyleyebilmem gerçekten de kolay değildi. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim: "Aslında haklısın. Benim senden sakladığım çok önemli bir şey daha var, Baran."

Kaşlarını çattı ve şüpheyle bana baktı. Sıkıntıyla ağrıyan başımı tuttuktan sonra yavaşça ayağa kalkarak yerde duran çantamı aldım. Bakışları üzerimdeydi. Tekrar yerime oturunca, mahcup bir şekilde yüzüne bakıp konuşmaya devam ettim:

"Her şey, beni Beyza'nın odasında yakaladığın akşam başladı. Yaptığımın doğru bir şey olmadığını biliyordum ama kendime engel olamadım. Bir şey beni o odaya çekti sanki. İnan bana kötü bir niyetim yoktu, Baran. Aslında o gün tek amacım, hafızanı geri getirebilmek için tetikleyici bir kaynak bulmaya çalışmaktı. Eğer yangın gecesini hatırlarsan, her şey çözülür ve bu sır perdesi artık aralanır diye düşündüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum ve bana göre her şeyi hatırlayabilmen için tek tetikleyici kaynak da Beyza'ya olan sevgin. Bu yüzden Beyza'nın odasını görmek istemiştim. Kötü bir amacım yoktu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acıyla karışık bir nefes aldı ve gözlerini kaçırarak, "Senin hayatındaki tek kötülük benim," dedi. Başımı sağa sola sallayarak karşı çıktım: "Asla! Bunu sakın söyleme."

"Maalesef!" dedi ve dişlerini sıkarak fısıldadı: "Kahrolası tek gerçek bu."

Hızla ayağa kalkarak pencerenin önüne yürüdü ve hırsla konuşmaya devam etti: "Seni böyle görmeye bile tahammül edemiyorum, Asyalı. Bir şey açıklamaya çalışırken karşımda kıvranmana, utançla kaçırdığın gözlerine ve kötü olmadığını bana kanıtlamaya çalışmana tahammül edemiyorum. Bütün bunların sorumlusu benim. Hayatına bütün bu pislikleri ben soktum ama gel gör ki sanki her şey senin suçunmuş gibi utanıyor, bana açıklama yapmaya çalışıyorsun. Bunu da beni üzmemek için yaptığını bilmek, beni kahrediyor. Bütün bunları yaşıyorsun çünkü inatla hayatına girdim. Açıklama yapıyorsun çünkü utanmadan sana hesap soruyorum."

Başımı dikleştirerek, "Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum. Bu benim tercihim, sensiz yapamam. Her şey için kendini suçlamayı kes artık," dedim sert bir şekilde. Sessizce dışarıya bakmaya devam etti. Üstümdeki mahcubiyetten kurtulmam gerekiyordu artık. Ona güçlü olduğumu kanıtlamak zorundaydım. Yoksa, sırf beni korumak için hayatımdan çıkacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

Ciddi bir şekilde, "Beni dinleyecek misin?" diye sorunca, bakışlarını bana çevirdi. Kendimden emin bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Beyza'nın odasında gördüğüm birkaç fotoğraf ilgimi çekti. Belki farkında değilsin ama fotoğraflardan birinde Haluk da var. Fotoğraf, Beyza'nın lise mezuniyetinde çekilmiş bir topluluk fotoğrafı. Sıradan bir fotoğraf belki ama bana göre çok şey anlatıyor. Çekilen karede, herkes kameraya bakıp gülümserken Haluk, sadece Beyza'ya odaklanmış. Bakışlarından şüphelendim çünkü o bakışlarda gizlenmiş çok şey yatıyordu. Bir kadın bunu anlayabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şüpheyle gözlerini kısarak bana baktı. Ayağa kalktım ve kollarımı birbirine dolayarak anlatmaya devam ettim: "Bana göre Haluk'un, Beyza'ya hissettiği duygular, bir abinin kardeşine beslediği duygulardan çok farklı. Bence o, Beyza'yı seviyordu, Baran."

Kaşlarını kaldırdı ve, "Bunu sadece, ufacık bir fotoğraf karesine bakarak mı anladın?" diye sordu.

Bu tepkiden fazlasını beklediğim için afallamıştım. Cevap olarak sadece başımı sallayabildim. Acıyla gülümseyerek, "Kendini yorma, ben bunu zaten biliyorum," dedi. Resmen dumura uğramıştım. "Nasıl yani?" dedim şaşkınlığımı saklayamayarak. "Sen bunu biliyor muydun?"

Ellerini koltuğun başlığına dayadı ve sert bir şekilde, "Evet!" dedikten sonra konuşmaya devam etti: "Beyza benden hiçbir şey saklamazdı."

Şaşkındım, hem de çok. Konuşmaya devam etti: "Zaten farkındaydım. Sonuçta sürekli birlikteydik ve bunu anlamak zor değildi. Hatta bazı konularda Beyza'yı ben yönlendirdim. Beyza, onun için üzülüyordu ve acı çektiğini görmek istemediği için ona karşı yaklaşımı hassastı ama duygusal olarak hiçbir şey hissetmiyordu. Haluk, onun bu hassasiyetinden faydalanmaya başladı. Olur olmadık şeyler yapıyor, Beyza'nın vicdanını sorgulamasına sebep oluyordu. İnan bana, Beyza da ona karşı bir şeyler hissetseydi eğer, onları destekler ve bu ilişkiye asla karşı durmazdım. Kardeşim mutluysa, ben de mutlu olur, sevdiği adam kim olursa olsun, ilişkilerine destek verirdim ama dediğim gibi, Beyza onu sevmiyor, aksine onun ilgisinden rahatsız oluyordu. Ne yaparsa yapsın ne söylerse söylesin, Haluk onun peşini bırakmadı. Önce hiç ses çıkarmadan, sadece uzaktan izledim onu. Bir süre sonra durum kontrolden çıkıp rahatsız edici olmaya başladı. İşte o zaman Haluk'un, Beyza'ya olan duygularını sorgulamaya başladım. Sonuçta amacı sadece para da olabilirdi. Ne de olsa bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük mirasın yarısı, Beyza'nın olacaktı. Haluk'un gerçek amacının ne olduğunu anlayabilmek için de ona bir oyun oynadık. Avukatım, sahte bir belge hazırladı. Sözde Beyza madenlerden kendisine düşen payı Haluk'a devredecekti ama bunu tek bir şeyin karşılığında yapacaktı. Haluk'tan, artık kendisini rahat bırakmasını ve bu aşktan vaz geçmesini istedi."

Merakla, "Kabul etti mi?" diye sorunca, "Evet, tabii ki kabul etti. Doğruyu söylemek gerekirse, hiç şaşırmamıştım. Sonuçta Haluk, hırslı bir adamdı. Belki de amacı, Beyza'yı her şeyiyle ele geçirmekti. Ya da o belgeyi kullanarak babamı, Beyza'nın da kendisini sevdiğine inandırmak istiyordu. Madenin hisselerinin bölünmesini istemeyen babam, Beyza'yı Haluk'la evlenmeye zorlayabilirdi. Aklında nasıl bir plan vardı bilmiyorum ama Haluk, hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı. Sonra devreye ben girdim tabii. Haluk, aslında sahte olduğunu bilmediği o belgeyi alamadı. Bu şekilde Beyza da Haluk'un gerçek amacını öğrenmiş oldu. Tüm yaptıklarına rağmen, Haluk'a karşı hissettiği merhamet duygusu, gerçeklerin farkına varınca sonlandı. Onu anlıyordum. Nihayetinde biz birlikte büyümüştük ve Beyza onu abisi gibi görüyordu."

Düşünceli bir şekilde boşluğa baktım. Aklımda bir sürü soru işareti ve Şevval'in söyledikleri vardı. Demek ki Beyza'nın, Haluk'la gizli gizli görüşmesinin sebebi buydu. Şevval, bunları bilmediği için Beyza ile Haluk'un arasında gizli bir ilişki olduğundan şüphelenmişti. Açıkçası bunları öğrenmek içimi rahatlatmıştı. Beyza'dan zaten emindim, yine de onun Haluk'la gizli gizli görüşmesi kafamı karıştırmıştı. O an Baran'la göz göze geldik, boğazımı temizleyerek sordum: "Bu yüzden mi ondan şüphelendin?"

Kaşlarını çatarak, "Ondan şüphelenmedim, onun bu işin içinde olduğuna eminim! Suikastta onun da parmağı var," dedi. İç çektim ve, "O belgeyi kabul etmiş olsa bile,

Beyza'ya karşı bir şeyler hissettiği gerçek. Bir insan, sevdiği kadına bunu neden yapsın?" diye sorunca, Baran nefretle cevap verdi: "Sevgisi karşılıksız ise yapar. Mantıklı düşün Bahar. Her gün onlarca kadın bu yüzden öldürülmüyor mu? Amacı Beyza'yı öldürmek değildi belki ama hesapta olmayan şeyler oldu. Haluk, o gece Beyza'nın ve annemin oraya gideceğini bilmiyordu. Beyza, son anda annemin telefon konuşmasına kulak misafiri olmasaydı, babasını kurtarmak için o eve gitmeyecekti. Şu an Haluk'un bu kadar kıvranıyor olmasının ve uyuşturucu kullanmasının sebebi, çektiği vicdan azabı ama bu onu masum yapmıyor. Önünde sonunda yaptığının bedelini ona ödeteceğim."

Başımı sağa sola sallayarak, "Yine de engelleyebilirdi. Her şey bir yana, sen neden öldürülmedin? Sonuçta seni de öldürebilirlerdi, değil mi? Eminim ki Haluk, Beyza'dan çok senin ölmeni isterdi. Belki de o gece, sen de bir kurbandın Baran. Kayıtlara göre sen, o gece eve hiç girmemişsin ama ben senin de o gece eve girmiş olabileceğini düşünüyorum. Hatta sezgisel olarak bundan neredeyse eminim. Diğer taraftan da evden çıkmayı nasıl başardın? Sana enjekte edilen ilacın dozu öyle ağır ki oradan tek başına ya da birinin yardımı olmadan çıkmış olamazsın. Peki sana yardım eden kişi ya da kişiler kimdi? Bu işte bir tuhaflık var, Baran."

Derin bir nefes alarak, "Var, evet! İşte ben de bunu çözmeye çalışıyorum! Annemin Haluk'la bağlantıda olduğuna eminim. Hatta annemin babamdan intikam almak için illegal tiplerle görüştüğü ve bu kişilerle Haluk aracılığıyla haberleştiği de kesin. Zaten bana göre annemin amacı, babamı öldürmek değildi, hatta bence planda yangın yoktu," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve, "Bütün bunların cevabını öğrenmenin tek bir yolu var, Baran. Haluk'la konuşman lazım. Sürekli birbirinize saldırarak gerçeklerden uzaklaşıyorsunuz," dedim. Nefretle dişlerini sıkarak bağırdı: "Asla!

Öyle ya da böyle bu suikasta onun da parmağı var. Zaten normal düşünemiyor, gerçek dışı şeylerin peşine düşmüş. Her şey bir yana, benden nefret eden biri neden bana her şeyi anlatsın?"

Başımı dikleştirerek ona cevap verdim: "Senin için yapmaz belki ama Beyza için yapar! Onun hassas noktası Beyza ve inan bana onu konuşturmanın tek yolu bu. Beyza'nın yaşadığını düşünüyor. Bunu kullanarak Haluk'u konuşturabiliriz."

İşaret parmağını kaldırdı ve sert bir şekilde bana cevap verdi: "Sakın! Sakın bu işe Beyza'yı karıştırma. Haluk'un ağzından senin ya da Beyza'nın adını duymak istemiyorum. Buna zerre kadar tahammülüm yok. Anladın mı beni?"

Ne söylesem söyleyeyim, işe yaramayacaktı. Son çare olarak çantamı açtım ve iç gözünden Haluk'un Beyza için yaptırdığı kolyeyi çıkardım. Baran'a yaklaşıp avcumdaki kolyeyi gösterdim ve, "Bak buna!" dedim. Kolyeyi elimden aldı ve incelemeye başladı. Sakin bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Haluk, bu kolyeyi Beyza için yaptırmış. Kolyeyi Beyza'nın odasında buldum ve bu, Ferhat'ın yaptırdığı kolyeyle birebir aynı. Bu tesadüf olamaz. Haluk, Beyza'nın yaşadığını iddia ediyor. Hatta bana, Beyza'nın kendisiyle iletişim kurmak istediğini bile söyledi. Zafer, aklını kaybetmek üzere ve odasında Beyza'yı gördüğüne neredeyse emin. Hatta Beyza'ya aldığı küpelerden birini odasında bulmuş. Bu demek ki; ya Beyza yaşıyor ya da birisi Beyza gibi ortalıklarda gezip büyük bir paranoya yaratmaya çalışıyor. Bunu öğrenmenin tek yolu, Haluk'la konuşman Baran."

Baran, histerik bir şekilde güldükten sonra, "Beyza öldü!" dedi. Hüzünle başımı sallayarak, "O zaman ikinci seçenek doğru," dedim ve resmen ona yalvardım: "İzin ver Haluk'la ben konuşayım. Sana anlatmaz belki ama bana anlatabilir. Hastanede kavga ettiğiniz gece, benden yardım istedi. Şu an çok hassas ve ben, onu konuşturabilirim. Birçok şeyin cevabını bize o verebilir."

Hırsla kolumu tutarak cevap verdi: "Bu mümkün değil, seni asla tehlikeye atmam. Ona istediğini vermeyeceğim. Sen bu işe karışmayacaksın, anladın mı beni?"

Kolumu çektim ve ben de bağırdım: "Bunu yapmak zorundayım! Sen de bunu anla. Böyle bekleyemeyiz."

Hiçbir şekilde taviz vermeyeceğini bakışlarından anlayınca, hüzünle koltuğa oturdum. Boş bir şekilde sehpanın üstünde duran fotoğraflara baktım. *Kimdi bu kadın?* Fotoğrafları elime alarak, "Bu fotoğrafları bana, cinayet büro amiri Mustafa Bey getirdi. Cinayet soruşturmasından onu aldırmışsın. Gizli bir şekilde buraya gelmeye bu yüzden mecbur kalmış. O, kötü bir insan değil, Baran. Sadece işini yapmaya çalışıyor. Eğer bu fotoğraflardaki kadının kim olduğunu bulursak, eminim ki suikast da çözülecek. Ferhat, kolyeyi onun için yaptırdı. Demek ki bu kadın, Beyza'yı tanıyor. Belki de Zafer'in, odasında gördüğünü iddia ettiği kadın da o."

Baran yanıma oturdu ve fotoğraflara bakarak cevap verdi: "Zafer'in kaldığı kliniğin kamera kayıtlarını inceledim. Odasına gördüğü sarı saçlı kadın, temizlikçilerden biri. Düzenli olarak odasını temizleyen kadın, izinde olduğu için onun yerine başka bir kadın görevliymiş, o gün. Kadın da Beyza gibi sarışın ama orta yaşlı bir kadın. Zafer, onu uzaktan görünce paniğe kapılmış. Küpeyi de araştırdım. Beyza'ya ait değil, kadına ait. Maddi değeri olmayan, sıradan bir küpe. Kadınla konuştuk. İşe başlamadan önce çıkarıp cebine koymuş. Çalışırken de tekini odada düşürmüş. Zaten olayı öğrenir öğrenmez Beyza'nın odasına baktım. Zafer'in bahsettiği küpeler çekmecesinde duruyordu. Zafer, ona ne hediye alırsa alsın çocuk gibi sevinir ve hemen bana gösterirdi. Bu yüzden küpeleri elimle koymuş gibi buldum."

Duyduklarım beni şaşırtsa da en azından içimdeki şüpheyi silmişti. Demek ki Zafer, paranoyanın etkisiyle olmayacak şeylere inanmaya başlamıştı. Baran, başını koltuğa dayadı ve

konuşmaya devam etti: "Bütün bu olanlar saçmalık. Mustafa denilen o adam haddini aştı. Savcılıktan gizli bir şekilde beni takip etmesini bırak, senin peşine düştü. Buna izin vermem! Evet, Ferhat'ın ölümüyle aileme yapılan suikast birbiriyle bağlantılı. Bu yüzden cinayet soruşturmasını savcılık bana verdi. Bu da çok normal. Zaten dosya kapanmadı, sadece ondan alındı. Anlayacağın adamın bu davayı takıntı haline getirmesini gerektirecek hiçbir sebep yok. İşini yapmak istiyor olabilir ama senin peşine düşmesi, tamamen saçmalık. Derdi sadece davaysa amenna, saygı duyarım, sonuçta ben de bu davanın peşindeyim; değilse, o zaman işler değişir."

Şüpheyle ona bakarak, "Ne demek bu?" diye sorunca, Baran, öfkeyle cevap verdi: "Davayı bahane edip seni rahatsız edemez, demek! Ben dahil hiç kimse, savcılıktan onay almadan aklanmış birini takip edemez. Elbette ki buna müdahale edecektim çünkü bu yasal değil. Ben engel olana kadar, olup olmadık anlarda karşına çıkmıyor muydu bu adam?"

Başımı salladım. Baran, fazla şüpheci olsa da kısmen haklıydı. Mustafa Bey'in, sürekli peşimde olduğu bir gerçekti ve her yerde karşıma çıkması, oldukça rahatsız ediyordu beni. Onu alışveriş merkezinde gördüğüm son güne kadar, fütursuzca beni takip etti. Bütün bunlara rağmen, aslında amacının kötü olmadığını biliyordum.

Düşüncelerden sıkılıp yüzümü buruşturdum çünkü kendimi çok halsiz hissediyordum. Hiç uyumamış gibiydim ve başım zonkluyordu. Bu kadar içmemem gerekiyordu. Alkole alışkın değildim ve neden bu kadar içtiğimi ben de bilmiyordum. Son günlerde çok gerilmiştim ve her şeyi unutmaya ihtiyacım vardı galiba. Baran, aniden beni kucağına alınca, afallayarak yüzüne baktım. Hafifçe gülümsedi ve arsız bir ifadeyle, "Dün gece olanları hatırlıyor musun?" diye sordu.

Sabah uyandığımda ki halim aklıma gelince, gözlerimi ondan kaçırarak, "Beni sen mi yıkadın?" diye sordum, hayır demesini dileyerek.

Gülümseyerek başını sallayınca, utançla inleyerek, "Ah!" dedim ve, "İnanamıyorum. Umarım kendimi çok fazla rezil etmemişimdir?"

Baran, işaret parmağını boynumda gezdirerek, "Tişörtümü parçalaman ve Yaşar'ın önünde seni öpmem için yalvarman dışında abartılacak bir şey olmadı. Ha bir de, salonun ortasında bana özel bir striptiz şov yaptın. Açıkçası o anı hafızamdan silemiyorum ve silmeye de hiç niyetim yok!" deyince, ağzım açık kaldı. Şok içinde başımı sağa sola sallayarak, "Yapmış olamam," dedim. Baran, kahkaha atarak başını geriye doğru yaslayınca, dehşetle yutkunarak tişörtünü tuttum ve, "Yapmadım değil mi? Yapmam, ben böyle bir şeyi asla yapmam," dedim.

Boğazını temizledi ve bana halının üstünü göstererek: "Muhteşemdi," dedi. Gösterdiği yere bakınca, halının üstünde savrulan gömleğimi fark ettim ve aynı anda zihnime, geceden kalma rezil görüntüler düştü.

Bir gece önce...

"Bizi takip etmeyi kes artık!"

Yaşar'ın peşimizden gelmesini istemiyordum, artık Baran'la baş başa kalmak istiyordum. Baran, dudaklarını kulağımda gezdirerek: "Şişt!" dedi.

Kollarımı onun boynuna dolayarak onu kendime çekmeye çalıştım. Yüzünü yüzüme en yakın mesafeye getirmeyi başarınca, gülümsedi ve burnumun ucunu öperek geriye çekildi. Benden uzaklaşmasına tahammül edemez haldeydim. Söylemeye başladım: "Hadi ama! Naz yapmayı kes artık, Demiroğlu. Beni öpmem için ille sana yalvarmam mı gerekiyor?" Sözlerimi bitirdikten sonra Yaşar, yine bir homurtu çıkardı. Baran, gözlerini kısarak bana baktı ve, "İçinde ne var senin?" diye sordu. İç çekerek, "Sen!" diye bağırdım. Baran,

hafifçe gülümseyerek, "Bence hep orada kalmalıyım," dedi. Böyle konuşması beni mest ediyordu.

Araba durunca Yaşar, hızla arabadan inerek kapıyı açtı. Etrafıma bakmak istemiyordum çünkü müthiş bir şekilde başım dönüyordu. Baran, dikkatli bir şekilde arabadan inince, başımı göğsüne dayadım ve başımın dönmesini engellemek için gözlerimi kapadım. Onun kokusu ilaç gibiydi. Ayak seslerini dinliyordum. Bir süre sonra asansör kapısının açıldığını duydum ve gülümsedim. Ne için güldüğümün farkında bile değildim. Tek hissettiğim, mutlu olduğumdu.

Asansörden çıkıp yürümeye devam ettikten sonra sesini duydum: "Şimdi seni kucağımdan indireceğim, Asyalı çünkü kapıyı açmam lazım. Akıllı bir kız olup bana tutun. Söyle bakalım, ayakta durabilecek misin?"

Gözlerimi açıp ona gülümsedim. Beni yavaşça yere bırakınca, tişörtünü kavrayarak kendimi ona bastırdım ve kokusunu içime çekerek fısıldadım: "Kokuna bayılıyorum."

Beni kontrol altında tutmaya çalışıyordu ve bunu yaparken, son derece sakindi. Sınırlarda gezmekten çok sıkılmıştım ve artık ben, sınırları aşmak istiyordum. Elimi tişörtünün içine soktum. Sıcacık teni, aklımı başımdan almıştı. Parmaklarımı yavaşça karın kaslarında gezdirince, kasıldı ve nefesini tutarak, "Beni zorluyorsun," diye fısıldadı.

Elimde değildi, bunu yapmak için inanılmaz bir istek duyuyordum. Dokunuşlarım beline doğru kayınca, sert bir şekilde inleyerek elimi tuttu. O an kapı, birden açıldı ve neye uğradığımı şaşırarak kendimi boşlukta buldum. Baran, düşmeme engel olmak için beni tutmak isterken, o da dengesini kaybetti ve üstüme düştü.

Göz gözeydik. Canım hiç acımamıştı ya da hissedemiyordum çünkü konsantre olduğum tek şey oydu. O ise sessizdi ve sadece bana bakıyordu. Elimi omuzlarına koyunca, gözleri kısıldı. Daha fazla dayanamadım ve onu öpmek için

başımı kaldırdım. Baran, hızla elimin birini tuttu ve gözlerimin içine bakarak, "Eğer şimdi bunu yaparsan, kendime hakim olamam. Şu an zaten fazlasıyla zor durumdayım ve yarın uyandığımda, karşımda pişman bir Asyalı görürsem, kendimi asla affetmem," dedi.

Bu sözleri duymak canımı sıkmıştı çünkü onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı. Hayal kırıklığı içinde tişörtünü tutup çıkarmaya çalıştım. İzin vermeyince sinirlendim ve hırsla tişörtünü çekiştirmeye başladım. Tişörtün parçalanma sesi gelince, göz göze geldik. Baran, kendi kendine fısıldadı: "Neden her zaman böyle değilsin sanki?"

Başımı dikleştirerek ayağa kalktım ve zorlukla, müzik çaların yanına yürüdüm. O da ayağa kalktı ve kapıyı kapatıp ne yaptığımı anlamaya çalıştı. Baştan çıkarıcı bir şekilde ona baktıktan sonra kendimi düzgün konuşmaya zorlayarak, "Bunu sen istedin, Demiroğlu. Ya kendi isteğinle benim olursun ya da ben yapacağımı bilirim," dedim.

Gülümseyerek, "Korkmalı mıyım?" diye sorunca, tek kaşımı kaldırarak, "Bence korkmalısın," dedim ve müziği açtım. Benim için şu an, çalan müziğin ne tür olduğunun pek bir önemi yoktu. Yine de şanslı olduğumu söylemeliyim ki çok aykırı bir şey çıkmadı.

Tekrar Baran'a baktım. Bu, davetkar bir bakıştı. Gülümseyerek bana bakmaya devam edince, yavaşça kalçamı salladım ve saçlarımı savurarak ona baktım. Hâlâ gülümsüyordu. Beni fazla hafife alıyordu. Ona doğru birkaç adım attıktan sonra müziğin ritmine ayak uydurarak dans etmeye başladım. Şu an kendimi inanılmaz derecede seksi hissediyordum. Artık sınırlar yoktu; içimdeki dürtüler ortaya çıkmıştı. Bir süre daha aynı şekilde dans ettikten sonra Baran'ın gözlerinin içine bakarak yavaşça tişörtümü çıkardım. O an yüzündeki gülümseme adeta dondu ve sert bir şekilde yutkunarak vücuduma baktı. İşte istediğim tam da bu bakıştı. Kıvrak

bir şekilde belimi salladıktan sonra saçlarımı savurarak ona doğru yaklaşınca, kasıldığımı fark ettim. İnatla birkaç adım daha attıktan sonra tam önünde durdum. Artık sadece beni seyrediyordu.

Elimi pantolonumun düğmesine götürüp açınca, birden kendimi onun kucağında buldum. Sert bir şekilde yüzüme bakarak, "Bu kadar oyun yeter. Ben taştan değilim" dedi sert bir şekilde.

Cevap vermeme fırsat vermeden yatak odama geçtik. Halimden memnundum çünkü olmak istediğim tek yer, onun kollarıydı. Beni yatağa yatırıp yüzüme baktıktan sonra dağılmış saçlarımı okşayarak: "Çok güzelsin," dedi. Yine göz gözeydik.

Bana doğru eğilip önce çenemi sonra dudaklarımı hafifçe öptü. Bu öpücük bana yetmeyince, istekle başımı ona doğru kaldırdım ama beni kontrol altında alara, yüzüme baktı. Sonra da kulağıma doğru eğilerek fısıldadı: "Umarım yarın da bu kadar istekli olursun."

Tek kaşımı kaldırarak, "Sence olur muyum?" diye sorunca, "Bence hep olmalısın!" dedi. O an kahkaha atmaya başladım. Sebepsiz ve sorgusuzca gülüyordum. O ise beni seyrediyordu. Açıkçası şu an nasıl göründüğüm umrumda bile değildi çünkü gerçekten mutluydum.

Birden midem bulanmaya başladı ve gülmeyi kestim. Ağlamaklı bir şekilde Baran'a bakınca, kaşlarını çatarak neyim olduğunu anlamaya çalıştı. Kusacağımı hissetmemle birlikte, onu üstümden ittim ve hızla ayağa kalkarak banyoya koştum. Bu, iğrenç bir histi. Banyoya girer girmez klozetin kapağını açarak midemde ne varsa çıkarmaya başladım. Boğazım yanıyordu.

Baran'ın saçlarımı tuttuğunu fark edince bağırdım: "Çık buradan."

Sert bir şekilde: "Saçmalama," dedi.

İstemsizce dudaklarım büküldü ve ağlamaya başladım. Baran, yavaşça beni kucağına alınca, ona engel olmadım. Hatta başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapayarak sakinleşmeye çalıştım. Üstüme ılık su dökülene kadar duşa girdiğimizi bile fark etmemiştim. Su bana iyi gelmişti. Bir süre daha öyle kaldıktan sonra artık üşümeye başlamıştım. İyice ona sokulunca, üşüdüğümü anladı ve hemen suyun ısısını arttırdı. Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Öyle şefkat doluydu ki... Bir süre sonra gözlerim yavaşça kapandı ve midemin bulantısını unutmak için karanlığa sığındım.

Şimdiki zaman...

Yaptıklarımı düşündükçe, yanaklarım utançtan alev alıyordu. Nasıl bu kadar kendimi kaybetmiştim ben!

Baran'ın, keyifle bana baktığını görünce öfkeyle, "Gördüğün her şeyi unut," diye bağırdım. Kahkaha atarak cevap verdi: "İşte bu mümkün değil."

"Unutmak zorundasın!" diye inleyince, gözlerimin içine bakarak, "Unutamam çünkü içime işledi," dedi fısıldayarak.

Öyle tatlıydı ki dayanamayarak gülümsedim ve, "Teşekkürler," dedim. Hafifçe kaşlarını çatarak sordu: "Ne için?"

Düşünüyor gibi yaptıktan sonra yüzümü buruşturdum. "Sana saldırmama engel olduğun için."

Sıkıntılı bir nefes vererek, "Kolay olmadı ama itiraf etmeliyim ki seni giydirdikten sonra aldığım soğuk duş, biraz işe yaradı," dedi, yine arsız bir ifadeyle. Başımı omzuna dayayarak yüzümü sakladım. Beni çıplak gördüğünü düşündükçe, yerin dibine giriyordum. Diğer bir yandan benim o halimden yararlanmaması, ona duyduğum saygıyı artırmıştı.

Başım ağrısı, dayanılmaz olmuştu artık. Elimi alnıma koyup yüzümü buruşturunca Baran, yanağımı okşadı ve, "Baş ağrının geçmesini istiyorsan hafif bir şeyler yemelisin," dedi.

Hâlâ midem bulanıyordu ve hiç iştahım yoktu ama kahvaltıyı o hazırlamıştı, hem de benim için. Elimi tuttu, kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Ben masaya gideceğimizi zannederken, düşündüğümün aksine mutfağa geçtik. Ocağın üstünde bir tava vardı. Şaşırarak ona baktım. *Gerçekten bana omlet mi yapacaktı o?* Tahminimi doğrular gibi ocağın altını yaktı ve tavaya biraz yağ koydu. Yağın ısınmasını bekledikten sonra yumurtaları kırdı ve üstüne biraz tuz ekledi. Hayranlıkla ona bakıyordum, düşüncelerimi hissetmiş gibi başını çevirip bana göz kırpınca, adeta mum gibi eridim. Baş ağrım bile yok olmuş gibiydi. O, her hareketiyle beni büyülemeyi başarıyordu.

Pişen omleti alıp masaya geçince, ben de iki bardak çay doldurup salona geçtim. İtiraf etmeliyim evim, şimdiye kadar gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Omletten bir çatal alıp hafifçe üfledi ve bana uzattı. Keyifle gülümseyerek tadına baktım ve: "Fevkalade," diye fısıldadım. O da güldü ve başını sağa sola sallayarak karşılık verdi: "Sadece sıradan bir omlet."

Elimi çenemin altına koydum ve iç çekerek, "Yemek yapamadığını zannediyordum, dağ evinde bana öyle söylemiştin," deyince , geriye doğru yasladı ve kollarını kavuşturarak, "Amerika'da yaşarken yapardım. Mutfakta çok iyi sayılmam evet ama en azından omlet, makarna gibi ufak tefek şeyleri yapabiliyorum. Prens gibi büyüdüğüm hayattan kopunca, orada kendime çok farklı bir yaşam kurmayı tercih ettim. Sıradan komşularımın olduğu küçük bir dairem vardı. Hatta ilk dönemlerde araba bile almadım. Metroya, otobüse bindim. Demiroğlu soyadının ayrıcalık olmadığı bir mesleği seçtim. Katı kuralların olduğu bir evde büyümek, benim seçimim değildi ama artık kendime ait bir evim vardı ve ilk yaşadığım evin katı kurallarına inat, yatağımı bile toplamadım. Birkaç yıl da olsa arkamı toplayan insanlardan

uzak olmanın keyfini sürdüm. Annem, ısrarla eve yardımcı almamı istiyordu ama ben, kesinlikle karşı çıktım. Kendimle baş başaydım. Özgürdüm. Nihayet benim de sıradan bir hayatım vardı. Herkes gibi olmak, bazen çok büyük bir ödüldür Asyalı. İnsan kendisini daha yakından tanır. Dostun ve düşmanın bellidir."

Onu ondan dinlemek kadar güzel bir şey yoktu. Lüks içinde yaşamasına rağmen, aslında hiçbir zaman özgür olamamıştı. Bunun onda ne kadar derin yaralar açtığını, daha yeni fark ediyordum. Merakla, "Peki ya Duygu... Sonuçta o da o dönemler hayatına girmişti. Kim olduğunu bilmeden, seni sadece sen olduğun için sevmişti. Onu biraz olsun sevmedin mi, Baran?" diye sordum. Cevabı ne olursa olsun duymak istiyordum.

Gözlerini boşluğa çevirerek, "Ondan hiç hoşlanmadım desem yalan olur. Sonuçta güzel bir kadındı ama benim önceliklerim farklıydı. Bir erkeğin hayatında en değer verdiği varlık eğer kadınsa, çevresindeki diğer kadınları da incitmekten korkuyor. Bu sebeple ondan uzak durdum çünkü ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Fakat ondan uzak durmam, bana bağlamasını engellemek yerine daha fazla tetikledi ve taktik değiştirerek Beyza'yı kullanmaya başladı. Onu bahane ederek evime geliyor ve gittiğimiz her mekanda yanımızda oluyordu. İlgiliydi ve insanlarla çok çabuk iletişim kuruyordu. Yine de onunla ilgili kafamda eksik bir şeyler vardı."

Duygu, yanlış bir yola girip büyük hatalar yapmıştı belki ama yine de onun için üzülüyordum. Bu kadar yalanın içinde, emin olduğum tek bir gerçek vardı. Duygu, Baran'ı gerçekten sevmişti ama yazık ki bu sevginin bedelini çok ağır ödemiş ve istemeden de olsa masum insanlara da ödetmişti. Kafamda dönüp duran bir soru daha vardı ama sorup sormama konusunda kararsızdım. Sormak için yanıp tutuşan yanım ağır basınca, gözlerimi kaçırarak, "Onunla hiç birlikte oldunuz mu?" diye sordum.

Boş bakışlarla yüzüme baktı. Sorduğum sorunun çok yersiz olduğunun farkındaydım. Bu kadar hadsiz bir soruyu sormaya yeltenmem, belki de hâlâ içtiğim içkinin etkisinde olmamdan kaynaklanıyordu. Hiçbir söylemeden sessiz kalması beni utandırmıştı. Mecburen sustum ve önümdeki çay bardağıyla oynamaya başladım.

Bir süre ikimiz de öyle sessiz kaldıktan sonra bana baktı ve, "O artık yaşamıyor. Yaşıyor olsaydı bile böyle bir soruya cevap vermezdim, Asyalı. Başkalarını bilemem ama ben böyle bir adam değilim. Doğrusu şu ki evlenmek istediğim ilk kadın sensin. Kapısında sabahladığım ve varlığına tutunduğum kadının da sen olduğu gibi... Sadece bunu bil ve geçmişi bırak artık," diyerek, beni daha da utandıran bir cevap verdi. Kesinlikle haklıydı. Bana, öyle yerinde bir cevap vermişti ki bir yandan çok utanmış, diğer yandan da ona bir kez daha hayran olmuştum. O, eşi bulunmaz bir adamdı ve her yeni güne onun varlığına şükrederek uyanıyordum. Büyük bir hata yapmasına rağmen, Duygu'ya saygı duyması bir erdemdi. Gülümseyerek başımı salladım ve kahvaltımı yapmaya devam ettim.

Gözlerim saatte takılınca telaşla ayağa kalkıp, "Okula geç kalacağım. Hemen hazırlanmam lazım," diye bağırdım. Saatine bakıp başını salladı. Hemen odama koşup dolaptan siyah keten bir elbise çıkardım. Üstümü çıkarırken, Baran'ın kapının önünde beni izlediğini fark edip durdum.

Kaşlarını kaldırdı ve gülümseyerek, "Hâlâ benden utandığını söylemeyeceksin, değil mi?" diye sorunca, gece yaşananları hatırlayarak gözlerimi devirdim ve, "Gördüklerini unutman gerekiyordu. Ayrıca, o sırada ben kendimde bile değildim. Bu da demek oluyor ki hâlâ utanabilirim," diye hayıflandım. Yanıma yaklaştı ve elimdeki elbiseyi alarak yatağın üstüne fırlattı. Ben, afallayarak elbiseye bakarken o üstümdeki tişörtü çıkarıp, "Evet, dün gece kendinde değildin

ama şu an kendindesin," diye fısıldadı ve konuşmaya devam etti: "Seninle ilgili her şeyi bildiğimi zannediyordum ama dün gece yanıldığımı anladım."

Şüpheyle ona bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Bazen öyle gizemli oluyordu ki onu çözmeye çalışırken sersemliyordum.

Parmağını yavaşça göbeğimin üstünde gezdirince, bakışlarımı parmaklarına çevirdim. Ona engel olabilirdim ama galiba bunu yapmayı istemiyordum. Her ne kadar sarhoşluğum arkasına sığınsam da dün gece birçok şeyi isteyerek yapmıştım. Onu delicesine arzuladığım bir gerçekti ve o da bunun farkındaydı. Gözlerine baktım. Elini sol kasığımın üstünde hissedince yay gibi gerildim. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bana doğru yaklaşarak, "Tam burada küçük bir dikiş izi var. Sol kasığının hemen üstünde. Beyaz teninin üstüne düşmüş, küçük bir defne yaprağına benziyor. Bu yara izinin bir hikâyesi olmalı," diye fısıldadı, boğuk bir sesle.

Sorduğu bu soru geçmişin kapılarını aralamıştı. Bedenim, masum yılların izlerini kutsal bir emanet gibi taşıyordu. Onlar, güzel çocukluğumun ispatı gibiydi, çünkü hepsinde sevgiyle gülümseyen bir Bahar vardı. Düştüğünde kaldırılan, ağladığında teselli edilen, hata yaptığında affedilen bir kızdı Bahar ve çok şanslıydı. Düşüncelerimin etkisiyle gülümseyerek anlatmaya başladım: "Küçük bir kızken, annemle babamı mutlu etmek için onlara sürprizler hazırlamayı çok severdim. Hatta bunu hobi edinmiştim bile diyebilirim. Evimize yakın bir yerde incir ağacı vardı ve annemle babam, inciri çok severlerdi. Bir sabah, onlar uyanmadan kalktım ve incir toplamaya gittim. Amacım, onlar uyanmadan kahvaltı hazırlamak ve masaya incir tabağı koymaktı ama ağaç çok yüksekti. Ya da ben o zamanlar çok küçük olduğum için gözüme çok yüksek görünüyordu. Bütün güzel incirler ağacın tepesindeydi ve maalesef boyum o incirlere yetişemeyecek kadar kısaydı.

Çaresiz kalınca ben de ağaca çıktım ve istediğim incirlerin hepsini topladım ama maalesef ağaçtan inemedim. Ağacın olduğu yer çok tenha olduğu için sesimi kimseye duyuramadım ve sonunda kendim inmeye karar verdim. Son dala ayağımı koyunca, bir anda kendimi yerde buldum. Maalesef ki dal kırılmıştı ve düşerken kasığımın üst kısmını yine aynı dal kesmişti. Zorlukla ayağa kalktığımı şu an bile hatırlıyorum. Aslında yara derin değildi ama anneme söylemekten korktuğum için bir süre sonra mikrop kaptı ve bana böyle kalıcı bir iz bıraktı. Yine de hiç pişman olmadım. Şimdi geçmişe dönsem, yine o ağaca çıkardım."

Anlattıklarımı dinledikten sonra iç çekerek, "Etkilendim," diye fısıldadı. Öylece gözlerimin içine bakıyordu. Bir anda eğilip dudaklarını oraya bastırınca adeta aklım başımdan gitti ve dişlerimi birbirine bastırdım. Dudakları yavaşça göbeğime kayınca, titreyen ellerimle saçlarını kavradım. Ne geri çekilebiliyor ne de bir tepki verebiliyordum.

Parmaklarını iç çamaşırımın üstünde hissedince, bütün uzuvlarım birbirinden ayrıldı ve inlememe bu kez hakim olamadım. Bu nasıl bir hazdı! Hiçbir şeye benzemiyor ve beni içine çekiyordu. Beni okşamaya başlayınca ayakta duramaz oldum ve ona tutundum. Çıkardığım sesler kulağıma bir yabancının sesi gibi geliyordu. Zorlukla, "Ne yapıyorsun bana?" diyebildim. Göbeğimi hafifçe ısırdı ve ayağa kalkarak, "Dün bunu yapmamak için kendimle savaştım. Eğer sen kendinde değilken yapsaydım, senden faydalanmış gibi hissedecektim ama şu an kendindesin," deyince , titrek bir nefes alarak, "Oradan öyle mi görünüyor?" diyebildim.

Dudakları hafifçe yana kayınca, ben de gülümsedim. Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına itti ve kaşlarını çatarak, "Bir mıknatıs gibisin, sana çekiliyorum, Asyalı. Bu elimde değil," dedi.

Kollarımı boynuna doladım ve boynumuzu eşitlemek için topuğumu kaldırıp ayak parmaklarımın üstünde durdum.

Yine de boyuna yetişemiyordum. Hafifçe gülümsedi ve beni belimden tutarak havaya kaldırdı. Tek kaşımı kaldırarak, "İşte şimdi oldu, artık söyleyebilirim," deyince, şüpheyle gözlerini kısarak sordu: "Neyi?"

Başımı boyun boşluğuna koydum ve kokusunu içime çekerek kulağına, "Seninle evlenmek istediğimi..." diye fısıldadım.

❋

Bütün insanların ortak merak ettiği tek bir şey vardır: Gelecek.

Asırlar boyunca insan, geleceğini öğrenmek için her yolu denemiş ama bir sonuca varamamıştı.

Herkes, bir amaç uğruna yaşıyordu. Bu amaç kimisi için evladı, kimisi için para kimisi için ise sağlıktı. Belki de aşk. Bazı insanlarınsa, maalesef ki hiçbir amacı yoktu. İşte bütün kötülük bundan kaynaklanıyordu. Yaşamak için amacı, yarın için tutunacağı bir dalı olmayan bir insan, her türlü kötülüğü yapabilirdi.

Geleceğin ne getireceğini hiç kimse bilmezdi. Ben de bilmiyordum ama bir amacım vardı; tutunacak dallarımı ve kalbimi ısıtan insanları korumak...

Baran da o insanların içinde, hatta listemin en üst sıralarındaydı. Koşulsuz ve korkusuzca onu seviyordum ve her şeye rağmen sevmeye devam edecektim.

Deniz kenarındaki bir çay bahçesinde, Selin ve Meloş'la birlikte oturuyorduk. Onlara, Baran'la evlenmeye karar verdiğimizin haberini vermiştim. Sevinmediler ya da üzülmediler ama bir tuhaf oldukları kesindi. Masada derin bir sessizlik hüküm sürerken, Selin düşünceli bir şekilde Meloş'a baktı. Meloş da Selin'e bakarak fısıldadı: "Kararını vermiş. Yanında olmalıyız."

Selin, hüzünle başını sallayarak bana baktı ve elini elimin üstüne koyarak, "Sen aklı başında bir kızsın Bahar ve

doğru bir karar verdiğine inanıyorum. Eğer Baran'la evlenmeye karar verdiyseniz ki görüyorum, vermişsiniz, aranızdaki bağ çok kuvvetli demektir. Sadece doğru zaman mı, diye düşünüyorum. Ailen bu karara nasıl tepki verecek? Üzülmeni istemiyorum, Bahar. Ne Baran'ın durumu ne de konumu, inan bana hiçbiri umrumda değil. Benim tek endişem, ailenin tepkisi," diye konuştu, her zaman ki gibi duruma mantıklı bakmaya çalışarak.

Sevgiyle ona bakarak, "Biliyorum canım. Verdiğim bu karara ailemin tepki göstereceği çok açık ama eminim ki zamanla onlar da Baran'ı çok sevecekler," deyince , Meloş kollarını kavuşturarak söze girdi: "O zaman biz de ailenin onu tanımasını sağlarız. Ona bir şans vermeleri lazım ama nasıl? İşte bu kısma beynim yetmiyor anacığım. Abin sana destek olsa, belki bir şansın olurdu ama abinden de hayır yok. Hele şu Meltem olacak, kazık atma makinesinin de Baran'a bir şeyler hissettiğini duyarsa, emin ol işler iyice karışır."

Selin'le aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Gerçekten de abim bunu öğrense, Baran'dan iyice nefret ederdi. Selin, düşünceli bir şekilde, "Ayaz abi ne zaman geliyor? En önemlisi hayatında bir kadın var mı?" diye sordu.

Sıkıntılı bir şekilde cevap verdim: "Bildiğim kadarıyla yok. Yarın sabah geliyor ama sadece iki gün kalacakmış."

Meloş, suratını ekşiterek, "Hayır yani hayatında bir kadın olsa, en azından kadın bize yardım ederdi. Ona, durum böyle derdik ve Ayaz'ı tarafımıza çekmemiz için bize destek olmasını isterdik ama o şansımız da yok. Demek oluyor ki ona birini bulmamız lazım ama abinin hoşlandığı kadın tipi, Meltem gibi olunca, pek şansımız olmuyor anacığım. Aşk, insanın hayata bakışı açısını değiştirir. Abin şu anda senin Baran'a olan aşkına sağlıklı bakamıyor. Meltem'in ona attığı kazıktan sonra bu normal tabii. Aşkın zarar getireceğine şartlamış kendini. Şöyle güçlü, ayaklarının üstünde duran,

dediğim dedik ve söylediği sözlerle abini şaşırtacak bir kadın lazım bize. Güzel de olmalı ama farklı bir güzellik. Eminim ki sıra dışı bir kadın, abinin ilgisini çeker. Erkekler, gizemli kadınları ilgi çekici bulur. Biraz saf ve biraz da seksi."

Selin, birden söze girdi: "Aslında Murat'ın bir kuzeni var. Adı, Gül. Hiç sohbet etmedik ama hoş bir kız. Üstelik hukuk fakültesinde okuyor. Pek gizemli sayılmaz, yine de abinin ilgisini çekebilir."

Meloş, hemen parmaklarını şaklattı ve, "Tamam, işte bu kız olur. Güzel bir akşam yemeği organize ettik mi, sonrası kolay. Eğer abin kızdan etkilenirse, size olan bakış açısı değişir ve bir şansın olabilir," dedi.

Huzursuz bir şekilde geriye yaslanıp ona cevap verdim: "Bu bana doğru gelmiyor. Sırf benim ilişkime onay versin diye, onun hayatına zorla bir kadın sokmak saçmalık. Ayrıca Ayaz çok zeki bir adamdır, böyle numaraları yemez ve öyle bir kere akşam yemeğine çıkmayla, bir kadından hemen etkilenmez. Çevresinde bir sürü güzel kadın var. Durduk yere niye Gül'den etkilensin? Mantıklı değil. Böyle çocukça oyunlarla olmaz bu iş, Meloş."

Gözlerini devirerek, "Canım biz oyun oynamıyoruz ki! Zaten kızı, abinin kalbine zorla sokacak halimiz yok. Hem ne biliyorsun, belki de abinin aslında aşka ihtiyacı vardır. Sen de hep bunu demiyor muydun? Meltem, onun kalbini köreltmiş anacığım. Bu yüzden herkese kuşkuyla bakıyor. Biz de ne kıza ne de abine bir şey söyleriz. Olursa olur, olmazsa olmaz. Kimse üzülmez veya kırılmaz. Nasıl fikir?" diye sordu Meloş. Karasız bir şekilde Selin'e baktım. Bana cesaret verircesine gülümsedi ve Meloş'a bakarak, "O zaman ben Murat'ı arıyorum," deyip, hemen eline telefonunu aldı. Meloş, kendinden emin bir şekilde başını sallayarak ona cevap verdi: "Ara anam, kısmetse olur, değilse herkes kendi yoluna. Dediğim gibi, onları zorla halvete sokacak halimiz yok."

Selin, kahkaha atarak, "O nasıl bir deyim Allah aşkına?" deyince, Meloş söylenmeye başladı: "Ay ne! İnsanlar eskiden bu işe halvet derledi. Seks sonradan moda oldu, yalan mı?"

Gözlerimi devirerek elimi kaldırdım ve, "Tamam! Yeter artık, daha fazlasını duymak istemiyorum," dedim. Meloş, saçını savurdu ve çayından bir yudum alarak söylenmeye devam etti: "Bunları da leylekler getirdi sanki. Neyse anam, ben susuyorum."

Gülümseyerek, asık suratına baktım. O, gerçekten inanılmaz bir kadındı.

❁

Tüm eşyalarımı bir koliye doldurduktan sonra bir kez daha odama baktım. Klinikte geçirdiğim günlere artık veda ediyordum ve gerçekten çok hüzünlüydüm. Adil Bey'le çalışmak büyük bir ayrıcalıktı. Kliniği de onu da özleyecektim. Hem de çok...

Üstümdeki beyaz önlüğü çıkarıp sevgiyle okşadım. Vedalar neden bu kadar hüzünlüydü sanki? Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kapı tıklanınca, derin bir nefes alarak: "Gel," diye seslendim. Kapı yavaşça açıldı ve Adil Bey içeriye girerek sevgiyle bana baktı. Ben de aynı şekilde karşılık vererek ayağa kalktım ve yanına yürüdüm. Birbirimize bakıyorduk. Tıpkı, bir baba ve kızı gibi. Bana şefkatle sarılınca, gözyaşlarımı tutamadım. Sanki Samsun otogarındaydım ve babam beni uğurluyordu. Aylarca her konuda bana kol kanat geren bu adam, adeta benim bir parçam olmuştu. En çok da bu yüzden ondan ayrılmak canımı yakıyordu. Bir süre sonra geri çekildi ve kollarımı tutarak konuşmaya başladı: "Sen benim için bir asistandan fazlasısın, Bahar. Umarım ömrüm, seni bu klinikte başarılı bir hekim olarak görmeye yeter."

Son sözleri canımı daha fazla yaktı. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyorken, dayanamayarak ona yeniden sarıldım ve, "Her şey için ama en çok da bana yaptığınız babalık için size teşekkür etmek istiyorum, Adil Bey. Sizinle çalışmak benim için onurdu ve veda etmek, canımı gerçekten çok yakıyor."

Adil Bey, sırtımı sıvazlayarak geriye çekildi ve babacan bir tavırla bana kolunu uzattı.

Gülümsedim ve gözyaşlarımı silerek koluna girdim. Birlikte yürümeye başladık. Asansörün önünde durunca, şaşırarak ona baktım. Hiç tepki vermedi. Nereye gidiyorduk bilmiyordum ama suskunluğuna saygı duyuyordum. Bu yüzden soru sormadım. Asansöre binerek alt kata indik. Koridor boyunca yürüdük ve kafeteryanın önünde durduk. Adil Bey, yavaşça kapıyı açınca bir an gözlerime inanamadım çünkü hemen hemen tüm personel buradaydı ve her yer balonlarla süslenmişti. Bizi görünce alkışlamaya başladılar. Bu sefer ki gözyaşlarım mutluluktandı. Adil Bey, gerçekten çok değerli ve özel bir insandı. Minnetle ona baktım ve içeriye girerek hemşirelere sarıldım. Bu an benim için çok özel bir andı.

Sırayla herkese sarılmam bitince, Mehmet Bey yanıma geldi ve hüzünle gülümseyerek bana elindeki hediye paketini uzattı. Mahcup bir şekilde gülümseyerek fısıldadım: "Teşekkürler."

Gülümsedi. Ona Adil Bey'i işaret ederek konuşmaya devam ettim: "Biliyor musun Mehmet? Dünyanın neresine gidersen git, onun gibi bir insanla çalışamayacaksın. Çalıştığın insanlar, belki daha uzman olacak ama hiçbiri, şu an benim hissettiğim bu aidiyet ve güven duygusunu sana yaşatamayacak. Demem o ki hâlâ zamanın varken bence iyi düşün."

İçtenlikle gülümseyerek başını salladı. O sırada Semra hemşire kolumu tuttu ve beni masanın başına geçirdi. Pastayı görünce kahkahalarla güldüm. Koltuğa uzanmış bir hasta ve hemen yanındaki koltukta oturan bir kadın doktorun

olduğu bu pasta, harika görünüyordu. Yavaşça eğildim ve mumu üfledim. Herkes coşkuyla alkışlayınca, utanarak kalabalığa baktım. İşte tam da o sırada onu gördüm. Kapının önünde durup kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu. Yüzünde, yine o hayran olduğum gülümsemesi vardı. Buradaydı ve benim için gelmişti.

Adil Bey, kulağıma doğru eğilerek, "Her şeyi organize ederken ondan yardım aldım," diye bana bir itirafta bulununca, şaşırarak ona baktım. Kurabiye çalarken yakalanan bir çocuk gibi bana gülümseyince, yanına yürüdüm ve tam karşısında durdum. "Pasta senin fikrin miydi?" diye sordum. Kaşlarını çatarak pastaya baktı ve başını sağa sola sallayarak, "Biraz ama ben kucağımda olman gerektiği konusunda ısrar etmiştim," dedi. Kendimi tutamadım ve kahkaha attım. Baran, yüzünü ekşiterek pastaya baktı ve memnuniyetsiz bir şekilde fısıldadı: "Ayrıca sen daha güzelsin ve ben daha yakışıklıyım."

Gözlerimi devirerek, "Benim mütevazi Baran'ıma ne oldu?" diye fısıldayınca, kolunu belime doladı ve yanağımı öperek, "Şöyle cevap vereyim: Kurduğun şu cümlede ilgimi çeken tek ayrıntının '*Baran'ıma*' olmasından da anlaşılıyor ki o mütevazi adamın artık aklı hiç başında değil. Yani karşındaki bu adam, sana fazlasıyla âşık küçük hanım."

"Hım!" diye keyifli bir ses çıkarınca, gözlerimin içine bakarak, "Aynen öyle," diye fısıldadı.

Herkesin bize baktığının farkındaydım ama açıkçası artık umrumda bile değildi. Herkes duysun ve bilsin istiyordum. İçimdeki sevgi, yüreğimden taşıyordu ve mutluluğumu herkesle paylaşmakta hiçbir sakınca görmüyordum artık. Elini tutarak onu masanın başına getirdim ve pastadan bir dilim keserek ona uzattım. Başını sağa sola sallayınca, "Hadi ama!" diye söylendim. Beni kırmadı ve bir parça pasta alıp yedi.

O sırada Adil Bey'le göz göze geldik. Sevgiyle bize bakıyordu. Sonuçta o, bizim ne kadar yol kat etiğimizi çok iyi biliyordu. Artık el ele görünmekten utanmıyor, aksine birbirimize sahip çıkıyorduk. Bu yüzden huzurluydu ama gözlerinde hüzün de vardı. Gidiyor olmam onu üzüyordu, bunu biliyordum. Birbirimize çok alışmıştık ve duygularımız karşılıklıydı. Hüzünlü bakışlarımı Baran'a çevirdim. Gözlerini kısarak bana bakınca, dudaklarımı bükerek, "Klinikten ayrılmak çok zor olacak," diye mırıldandım. Yanağımı okşadı. "Bir gün kendi kliniğini açacaksın. Eskiye veda etmeden, yeni bir başlangıç yapamazsın, Asyalı," dedi. "Klinik açmak mı?" diyerek ona ima dolu bir bakış attım ve konuşmaya devam ettim: "Bana, sınırlarım dahilinde olan hayaller lazım, Baran."

Hafifçe gülümsedi ve etrafına bakınarak cevap verdi: "Sınırlarının farkında bile değilsin, Asyalı."

Kollarımı kavuşturdum ve başımı dikleştirerek söylediklerine karşılık verdim: "O sınırlar bana ait değil, sana ait. Eğer bir gün bir klinik açacaksam, bunu kendi imkanlarımla yapardım ki bu, şu an için mümkün gibi görünmüyor. Her şey bir yana, klinik açabilmek için bu meslekte iyice pişmem ve Adil Bey gibi deneyimli bir hekim olmam gerekiyor."

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve kendinden emin bir şekilde, "Bir; Adil bey gibi uzman bir hekim bile kliniğini açarken yardım aldı ve eminim ki bundan hiçbir zaman utanç duymadı. İki; sen benim eşim olacaksın ve bu demek oluyor ki sınırların, benim sınırlarımın dahilinde olacak. Üç; bunu gurur meselesi haline getirme çünkü kapında sabahladığım gecelerden sonra bunun işe yaramadığını net bir şekilde anladım ben ve dört; eğer o Mehmet olacak şu fırsatçı, sana böyle bakmaya devam ederse, onu bu pastanın içine gömerim."

Afallayarak etrafıma bakınca, Baran kolumu tutarak buna engel oldu ve gözlerimin içine bakarak, "Sakın! Onunla göz

göze gelmene bile tahammülüm yok," dedi. Sıkıntılı bir nefes alarak başımı salladım. Onun bu tepkisi, bir başkasına tuhaf gelebilirdi ama, artık bana tuhaf gelmiyordu çünkü ben de Meltem'i onun etrafında görmeye tahammül edemiyordum. Diğer yandan da bu yaptığı kısıtlama gibi görünse de aslında değildi. Bu tamamen sezgisel bir durumdu. Okulda ve kliniknikte görüştüğüm bir sürü erkek arkadaşım vardı benim ama hiçbiri Baran'ı rahatsız etmiyordu. Sorun sadece Mehmet'ti ve onun bana karşı hissettiği duygular, doğal olarak onu rahatsız ediyordu.

Geçen bir saatin ardından herkesle vedalaşıp eşyalarımı almak için odama çıktım. Baran, Adil Bey'in odasındaydı. Hediyelerimi ve çiçeklerimi kucaklayarak nihayet odamdan çıkabilmiştim ama eşyalarımın olduğu koliyi taşıyamamıştım. Bugün alışveriş yapmam gerekiyordu çünkü yarın abim gelecekti ve Baran hâlâ onun geleceğini bilmiyordu. Aslında abim, geleceğini bana çok önceden haber vermişti ama yaşadığım onca gerginliğin içinde bunu tamamen unutmuştum.

"Gidiyor musun?"

Sesin geldiği yöne baktım. Mehmet bana bakıyordu. Gülümsemeye çalışarak, "Evet," diye sessizce cevap verdim. Dişlerini sıkarak boşalan odaya baktı. Bakışları tuhaftı, gözleri koyulaşmıştı ve bu hâli, beni huzursuz etmeye yetmişti. Daha fazla yanında durmak istemedim ve yürümeye devam ettim ama birden kolumu tutarak beni çıktığım odaya geri çekti ve hızla kapıyı kapattı. Neye uğradığımı şaşırarak ona bakınca, yumruklarını sıkarak konuşmaya başladı: "Normal değil o adam, Bahar. Söyle bana, neden? Neden ben değil de o? Zevklerimiz, mesleğimiz hatta aile yapılarımız bile aynıyken, neden ben değil de o? Sana yaklaşamıyorum bile. Resmen esir gibisin, sürekli seni kontrol altında tutmaya çalışıyor. Takıntılı bir sevgi onunki! Gerçek bile değil. Eminim ki sana zarar da veriyordur. Belki de seni, yapmak istemeyeceğin şeyler

yapmaya zorluyordur. Bu mesleğin içinde olmana rağmen, bunu görmemene imkan yok, Bahar. Sebebini söyle bana. Korkma, sana yardım edebilirim."

Titreyen ellerine dehşetle baktım. Klinikten ayrılıyor olmam, bastırdığı hastalıklı duyguları tetiklemiş olmalıydı. Sakin olmaya çalışıyordum ama tavrı, konuşma tarzı ve bana yaklaşmaya çalışması inanılmaz derecede irite etmişti beni. Kolumu ellerinin arasından çekip ondan uzaklaştım ve, "Peki ya sen? Bana olan hislerin, sence çok mu sağlıklı? Bence bu durumu kompleks haline getiren sensin, Mehmet. Baran, beni hiçbir şeye zorlamıyor, bunlar sadece senin düşüncelerin ve olmasını ümit ettiğin şeyler. Rica ediyorum buna bir son ver artık. Eğer edemiyorsan, psikolojik destek al. Bu şekilde devam edemezsin. Ayrıca bir insanı sevmek için aynı mesleği yapıyor olmamız gerekmiyor ve hiç kimse ailesini seçme lüksüne sahip değil! Kaba olmak istemiyorum çünkü son günlerde çok hassas olduğunun farkındayım. Bu konuşmayı hiç yapmadık sayıyorum. Ayrıca şunu da bil ki tavrın da konuşma tarzın da hiç hoşuma gitmedi."

Elimdeki hediyeleri eşyalarımın olduğu koliye bırakıp dışarıya çıkmak istedim ama önüme geçti. Öfkeyle gözlerine baktım. Yanağıma dokunmaya çalışıp bana doğru eğilince, şok içinde geriye çekildim ama kolumu tuttu ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Nefretle başımı çevirip bütün gücümle onu geriye ittim. Gözlerim dolmuştu. "Bu ne cüret?" diye bağırdım.

"Bitmedi! Bu, burada kalmayacak. Senden vaz geçmeye hiç niyetim yok. Bunu bil, Bahar ve inan bana, bunun için ne gerekiyorsa yapacağım," diye bağırırken, hırsla dışarıya çıkıp kapıyı çarptım. Elim ayağım titriyordu. Gözlerindeki ifade ve beni zorla öpmeye çalışması gerçekten korkunçtu. Yaşadığım tacizden iğrenerek dudağımı sildim. Baran'ı suçluyordu ama asıl normal olmayan kendisiydi. Öylesine titriyordum ki elimi kolumu nereye koyacağımı bilemez olmuştum.

Bir süre öylece durdum. Nemli gözlerimi silerek çıktığım odanın kapısına baktım. Hâlâ içerideydi. Onunla tekrar karşılaşabileceğimi fark edince, bir an ne yapacağımı bilemedim ve şuursuzca Adil Bey'in odasına girdim. Adil Bey'le Baran, konuşmalarını yarıda keserek bana baktılar. Boş boş yüzlerine baktıktan sonra toparlanmaya çalışarak, "Şey... Affedersiniz, Adil Bey. Bugün fazla dalgınım galiba. İçeriye öyle girdiğim için çok özür dilerim," gibi bir şeyler geveledim.

Baran, hızla yerinden kalkıp yanıma geldi. Şüpheyle yüzüme bakarak yanağıma dokundu ve çenesini sıkarak, "Buz gibisin. Ne oldu? Neyin var, söyle bana güzelim?" diye sordu. Eğer olanları ona anlatırsam, büyük bir facia yaşanabilirdi. Baran'ı çok iyi tanıyordum ve vereceği tepkinin ne kadar yıkıcı olacağını adım gibi biliyordum. Diğer yandan da klinikteki herkesin her şeyi öğrenmesini ve beni bu şekilde hatırlamasını istemiyordum.

Gözlerimi kaçırdım ve gülümsemeye çalışarak, "Hiç! Ne olabilir ki? İnan bana hiçbir şeyim yok. Sadece eşyalarım ağır geldi ve taşıyamadım," dedim soğukkanlı olmaya çalışarak.

Adil Bey gülümseyerek ayağa kalktı ve huzur veren sesiyle konuşmaya başladı: "İnsanın alıştığı bir ortamdan ayrılması kolay bir durum değil, Baran. Bahar üzülüyor ve bu çok normal."

Baran, dişlerini sıkarak, "Yok, hayır. Üzüntü değil, düpedüz korku bu! Birisi onu korkutmuş," dedi. Beni öyle iyi tanıyordu ki...

Boğazımı temizledim ve sakin olmaya çalışarak cevap verdim: "Ne alakası var? Ben gayet iyiyim. Sadece üzgünüm çünkü, Adil Bey'i burada yalnız bırakıyor gibi hissediyorum kendimi."

Kaşlarını çattı ve söylediklerimi umursamayarak, hızla dışarıya çıktı. Adil Bey'e kısa bir bakış attıktan sonra Baran'ın peşinden koştum.

Odama girdiğini fark edince, sıkıntıyla gözlerimi yumdum. Eğer Mehmet hâlâ odada ise büyük bir kargaşa çıkacaktı. Derin bir nefes alarak peşinden odaya girince, boş olduğunu görüp rahatladım. Baran ellerini beline koyarak önce etrafa sonra da masanın üstündeki kutuya baktı. Yanına yaklaşıp kollarımı beline doladım ve onu sakinleştirmeye çalışarak, "Söylemiştim, kimseden korktuğum falan yok, Baran. Sadece kutular ağır ve taşınması gerekiyor. Ayrıca çok yorgunum ve Adil Bey'den ayrıldığım için çok üzülüyorum," diye kısmi bir yalan söyledim.

Arkasını dönüp bana baktı. Elbette ki ikna olmamıştı. Sakin görünmeye gayret ederek ona gülümseyince, alnımdan öperek, "Sezgilerim ne kadar kuvvetli olduğunu biliyorsun ve şimdiye kadar beni hiç yanıltmadı. Bu şüphe değil, hatta eminim. Bir şey olmuş ve sen bana söylemiyorsun. Yine de inandım say," diye şüpheli bir cevap verdi ve kutuları göstererek konuşmaya devam etti: "Kutuları aldırıp evine gönderirim. Bunları dert etme, hatta hiçbir şeyi dert etme. Sen yeter ki üzülme, Asyalı. Ben senden başka bir şey istemiyorum."

Gülümseyerek başımı salladım. Gözleri hâlâ şüpheyle etrafı tarıyordu. Sıkıntıyla iç çekerek konuyu değiştirmeye çalıştım: "Yarın abim geliyor."

Söylediklerimi duyunca iyice gerildi. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Hiçbir şey söylemiyordu, belki de söylemek istemiyordu. Yanağını okşayarak konuşmaya devam ettim: "Sakin ol ve lütfen sen de bunu dert etme. Onunla konuşacağım ve evlenmeye karar verdiğimizi söyleyeceğim."

Soğuk bir şekilde başını salladı. Gerginliği, azalmak yerine artmıştı. Abimin beni etkilemesinden korktuğunu biliyordum ama bildiğim bir gerçek daha vardı ki artık hiçbir güç beni ondan ayıramazdı.

Pencerenin önünde durmuş, heyecanla abimin gelmesini bekliyordum. Karşılama istememiş ve onu evde beklememi söylemişti. Abim her zaman böyleydi. Vedaları ya da karşılanma törenlerini hiç sevmezdi. Sanki hiç gitmemiş, hep varmış gibi buluşalım isterdi. Aslında o, benim ne kadar sulu gözlü olduğumu bildiği için yapıyordu bunu. Onu beklemek öyle güzeldi ki... Bir yanım korkuyordu belki ama yine de çok mutluydum.

Arkamı dönüp Meloş'a baktım ve sıkıntıyla, "Selin nerede kaldı Allah aşkına? Abim varmak üzere ama ortada hâlâ çay yok," diye yakındım. Meloş, masayı son bir kez daha kontrol ettikten sonra, "Az önce aradı, yurttan çıkmış. Marketten çay alıp direk buraya gelecekmiş," dedi. Dudaklarımı bükerek: "O gelene kadar abim çoktan gelmiş olur," diye fısıldayınca, Meloş, elini beline koyarak çemkirmeye başladı: "Ay ne yapsın kız? Götüne motor takacak hâli yok herhalde. Ayrıca nasıl bir alışveriş yapmışsın ki şeker de yok. O, organik zımbırtılara dünya kadar para vereceğine, şöyle adam gibi sucuktu, yumurtaydı, çaydı, ne bileyim şeker falan alsaydın."

Yüzünü buruşturup masadan bir tabak aldı ve, "Bu ne Allah'ını seversen? Organik çörek otlu helva. Antep fıstıklısı dururken bu alınır mı hiç? Kaç para verdin Allah aşkına, bu içi kararmış helvaya?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek, "Çörek otu çok faydalı bir kere! Hatta faydası saymakla bitmez demek daha doğru olur. Alzheimer, yüksek kolesterol, astım, bronşit ve epilepsi hastalıklarına iyi gelir. Ayrıca kilo verdirir, cildi güzelleştirir ve iltihabı kurutur," deyince , Meloş birdenbire güldü ve tek kaşını kaldırarak, "Ciddi misin? Bu mu yapıyor bütün bunları? Demek kilo verdirip cildi güzelleştiriyor bu kara kuru

şey. Anam boşuna dememişler, dış görünüşe aldanma diye. Tövbe tövbe! Yolda görsen fare pislemiş dersin ama her derde deva olarak yaratmış bunu, güzel Allah'ım," dedi.

Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Çörek otuna karşı bakış açısı bir anda değişmişti. Zaten biz kadınların, güzellik ve kilo deyince nevri dönüyordu. Tıpkı Meloş gibi. Kapının zili çalmaya başlayınca, telaşla ayağa kalkarak, "Abim geldi!" diye bağırdım.

Meloş iç çekti ve ellerini havaya kaldırarak, "Allah'ım, sen Ayaz kulunun kalbine, şu çörek otunun mucizesinden kat biraz. Kat, kat da artık yüreği altın saçlıya karşı biraz ısınsın. Onu, şeytan yerine melek gibi görsün. Sen istersen her şey olur. Bir mucize gönder de Ayaz'ın aklı başka şeylere kaysın. Yoksa bu kız iflah olmayacak," diye dua edince, inanamıyormuşçasına Meloş'a baktım. Nasıl bir hayal gücü vardı bu kadının? Onu boş verip kapıyı açtım, abimin o güzel yüzünü gördüm ve çığlık atarak boynuna atladım. Kahkaha atıp beni kucakladı ve döndürdü. Onun o mis kokusu, beni geçmişe götürmüştü ve gerçekten de çok özlemiştim onu. Beni yere indirerek, "Dur bir bakayım sana," deyince utanarak gülümsedim. Abim, beğeniyle beni süzerek konuşmaya devam etti: "Prensesim benim, bu ne güzellik böyle!"

"Ya abi, utandırmasana beni," dedim ve ona tekrar sarıldım. Gülümseyerek saçlarımı okşadı ve iç çekerek başımın üstünü öptü. Huzurla gözlerimi kapatıp bu güzel anın tadını çıkardım. Evet, ilişki konularında sorun çıkarabiliyorlardı ama yine de insanın abisinin olması çok güzeldi. Meloş'un şen sesiyle abimden ayrıldım: "Ayaz'ım, nasıl bir yakışıklılık bu! Vallahi, gözüm gönlüm şenlendi. İzmir'in kızları deli oluyordur sana."

Abim, keyifle güldü ve kibar bir şekilde Meloş'un elini öperek ona cevap verdi: "Zarafet kraliçesine çok teşekkürler."

Meloş mest olarak bana baktı ve, "Ay yeminle eridim. Siz gerçekten kardeş misiniz? Anam, iki kardeş hiç mi birbirine

benzemez?" deyince, hayranlıkla abime baktım. Mavi gözleri ışık saçıyordu. Onu görmeden geçirdiğim aylar içinde biraz kilo almıştı. Şaşırarak, "Harika görünüyorsun, abi. Spora mı başladın sen?" diye sordum.

Abim, beni kolunun altına alarak, "Başladım, evet!" dedi.

Meloş işaret parmağını ona doğru tutarak, "Süper olmuş, ay vallahi olay. Top modeller halt etmiş. Tam benliksin ama yaşımız tutmuyor ki anacığım. Hem artık benim başım bağlı sayılır," deyince hep birlikte kahkaha attık.

Kapının zili tekrar çaldı, Meloş 'la birbirimize bakarak bağırdık: "Çay geldi."

Abim, şaşkın bir halde, "Çay mı?" diye sorunca, gülümseyerek başımı salladım. Kapıyı açar açmaz Selin elinde çay poşetiyle bize baktı. Abimi görünce çığlık attı ve aynı benim yaptığım gibi onun boynuna sarıldı. Abim, aynı içtenlikle ona sarılıp "Selin'im benim," dedi. Selin, gülümseyerek ona karşılık verdi: "Hoş geldin Ayaz abi. Harika görünüyorsun ama sen zaten hep harika görünürsün."

Abim, gülümseyerek onun burnunun ucunu sıktı. O her zaman içten ve enerji doluydu. Bu yüzden herkes tarafından çok sevilir ve saygı görürdü. Meloş, Selin'in elinden çay poşetini alıp mutfağa geçti ve hemen çay demledi. Çayın demlenmesini beklerken, abimle sohbet etmiş ve yaptığı espriler sayesinde kahkahaya boğulmuştuk. Hep birlikte masaya geçtiğimizde Meloş, hemen çörek otlu helvayı önüne çekti. Dayanamayarak gülümseyince, bana baktı ve, "Ay ne? En çok benim ihtiyacım var," deyip ekmeğine helva sürmeye başladı.

Abim, çayından bir yudum alarak Meloş'a sordu: "Hangi şanslı adam, senin gibi muhteşem bir kadının kalbini fethetmeyi başardı?"

Meloş saçını savurdu ve yüzünü ekşiterek, "Kendisi, ayı familyasından olsa da oldukça sağlam bir adamdır. Ee! Sonuçta

ben de leydi sayılmam yani. Anlayacağın, tencere kapak gibiyiz. Al beni vur Sivaslı'ya. Ha! Bak, sen benim ayı dediğime de bakma! İstediğinde senden bile kibar olabiliyor ama sorun şu ki bu nadir görülen bir durum. Yine de her haliyle seviyorum onu," deyince , abim kaşlarını kaldırarak, "Ateş bacayı sarmış desene. Kim bu Sivaslı? Ne iş yapar?" diye sordu.

Meloş dehşetle bana baktı ve boğazını temizleyerek, "Serbest meslek," dedi sessizce.

Abim, beğeniyle başını sallayarak onu sorgulamaya devam etti: "Mekan sahibi o zaman. Kendine ait bir iş yeri falan mı var?"

Meloş yutkundu ve ağzına bir parça peynir atarak, "Güvenlik işleriyle uğraşıyor kendisi," diye sessizce fısıldadı ama abim pes etmedi ve yine sordu: "Güvenlik şirketi mi var?"

Meloş yardım ister gibi bize bakınca, Selin'le birbirimize döndük. Konu derinleşiyor ve hiç olmaması gereken yerlere gidiyordu. Bunu engellemek için Selin hemen söze girdi: "Ya bırakın onu bunu da bu akşam Murat'la benim misafirimsiniz. Sizi harika bir yere götüreceğiz."

Meloş şükür çekerek bana bakınca, yutkundum ve abime, "Gideriz değil mi abi? Hem sen Murat'ı da çok özlemişsindir," dedim.

Abim, saçımı okşayarak, "Gideriz tabii. Kimler geliyor? Yabancı var mı?" dedi. Tam cevap veriyordum ki yine kapının zili çaldı. Telaşla kızlara baktım. Kim olabilirdi? Sonuçta herkes buradaydı. Baran, abimin geldiğini biliyordu ve bu yüzden o olamazdı. Korkuyla ayağa kalkmak isteyince, abim kolumu tutarak, "Ben bakarım, sen otur," dedi.

Cevap vermeme bile fırsat vermeden ayağa kalkınca, Meloş alt dudağını dişledi ve sessizce, "Allah belamızı veriyor tabii. O kadar yalan, elbette ki bir yerimizden çıkacaktı," diye fısıldadı. Elimle ona sus işareti yaparak ayağa kalktım ve abimin yanına yürüdüm. Abim, kapıyı açınca da

şok içinde gelene baktım. Gözlerime inanamıyordum çünkü Şevval deri mini eteği, fileli çorapları ve kızıl gölgeli uzun saçlarıyla kapıda bize bakıyordu. Elinde, dün ofiste bıraktığım hediyeler ve yerde, eşyalarımın olduğu koli vardı. Abim şaşkın bir ifadeyle ona bakmaya devam ederken, Şevval tepkisiz ve soğuk bir şekilde abime bakarak, "Beni daha ne kadar süzmeyi düşünüyorsun? Kenara çekil de şunları içeriye alalım," diye söylendi.

Abimin ağzı açık kaldı. Şevval, hiç oralı olmadı ve içeriye girerek soğuk bir şekilde kızlara, "Selam," dedi. Meloş gözlerini kırpıştırarak bana baktıktan sonra sahte bir gülümsemeyle ayağa kalkarak, "Ay hoş geldin. Bu ne güzel sürpriz böyle!" deyince Şevval, bana baktı ve asık suratından ödün vermeden, "İçti mi bu? Neyin hoşluğundan bahsediyor?" diye sordu. Gözlerimi devirerek, "Yine ışık saçıyorsun Şevval," dedim. "Sen de fena değilsin ama tarzın fazla sıradan. Gerçekten de yazık ediyorsun kendine."

Abimle göz göze geldik o an, gülümseyerek, "Şevval sıra dışı bir kızdır abi," dedim ve telaşla sordum: "Ah! Ben daha sizi tanıştırmadım değil mi?" Abim, tekrar Şevval'e baktı ve dikkatle onu incelmeye başladı. Uzun saçlarını açık bırakmıştı. Beyaz teni pürüzsüzdü ve üstünde kırmızı askılı bir badi vardı. Deri eteği yüksek bel olduğu için ince beli çok belirgindi. Kulağında gümüş halka küpeler ve boynunda, uzun bir zincir kolye vardı. Dolgun dudaklarına kırmızı bir ruj sürmüştü ve her zamanki gibi harika görünüyordu. Herkesten tek farkı, sıra dışı ve soğuk olmasaydı. Hele ki abim için fazlasıyla sıra dışıydı.

Gülümsedim ve Şevval'i göstererek, "Abi, bu sıra dışı kız Şevval. Şevval, bu yakışıklı da abim Ayaz." Şevval, soğuk bir şekilde, "Tanıyorum zaten. O yüzden kendini yorma. Tanışma faslını geç de artık şu eşyaları içeriye alalım," dedi.

Gözlerimi açarak onu uyardım ama o, oflayıp gözlerini devirdi. Bu kadar asi olmayı nasıl başarabiliyordu? Hem de

böyle bir zamanda! Abim sessizdi ve bu hiç de hayra alamet değildi. Kesin şimdi sorguya başlayacaktı ama düşündüğümün aksine, Şevval'e elini uzattı ve: "Siz beni tanıyor olabilirsiniz ama ben sizi tanımıyorum, küçük hanım. Memnun oldum," dedi.

Şevval, abimin uzattığı eline baktı ve soğuk bir şekilde, "Sakın üstüne alınma, kabalık da etmek istemem ama insanlarla mesafeli olmayı severim. Kardeşin çok harbi bir kız, yani onun hatırına memnun oldum diyelim. Şimdi, tanışma faslı da bittiğine göre bu gereksiz çiçekleri ve hediyeleri nereye bırakacağımı söyle de gideyim artık, Bahar. Okula geç kalıyorum," diye cevap verince, gözlerimi kısarak, "Bugün cumartesi Şevval," dedim. Şevval, aynı şekilde gözlerini kısarak, "Cumartesi olduğunu biliyorum Bayan Çok Bilmiş, daha bunamadım. Bugün resitalim var ve geç kalıyorum. Eğer, dün bu koliyi eve getirmiş olsaydın, şimdi ben de burada olmayacaktım ve bu saçma muhabbeti yapmıyor olacaktık," dedi. Meloş, boğazını temizleyerek, "Ay maşallah! Bugün de ağzından bal damlıyor Şevval," dedi.

Hemfikir olduğumuz için başımı salladım ama abim, hiç oralı olmadı ve kaşlarını kaldırıp "Konservatuvarda mı okuyorsun?" diye sordu. Onun yerine ben cevap verdim: " Evet abi, piyano bölümünde okuyor."

Şevval, gözlerini devirerek, "Sorgu bittiyse yarışmacı arkadaşlara başarılar diliyorum," diye söylenince, abim dayanamadı ve güldü. *Gerçekten gülmüş müydü o?* Evet, resmen gülmüştü, hem de bunca kabalığa rağmen! Gözlerime inanamayarak Meloş'a baktım, o da donuk bir şekilde Selin'e baktı. Şevval elindekileri koltuğun üstüne bıraktı ve bize başını sallayarak evden çıkıp gitti. İç sesim, '*Yok artık, öyle de gidilmez!*' dese de gerçekten gitmişti. Neye şaşırıyordum ki ben? Sonuçta o, böyle bir kızdı. Biz bunu zaten biliyorduk ama maalesef abim bilmiyordu. Kapıyı kapatıp

abime bakınca, onun hâlâ öylece kapıya baktığını fark ettim. Önüne doğru eğilerek: "Abi!" deyince, kendine geldi ve bana kapıyı işaret ederek, "Akşam yemeğe o da geliyor mu?" diye sordu. Cevap vermek yerine, şok içinde kızlara baktım. Onlar benden beter haldeydi çünkü bunu hiçbirimiz beklemiyorduk. Allah, kesinlikle bizim belamızı veriyordu.

Peki, ne yapacaktık şimdi biz?

❋

Hayatı, akışına bırakmamak için büyük bir mücadeleye gireriz bazen. Her şeyin kontrolümüz altında olmasını isteriz ve iş raydan çıkınca, bocalamamak için türlü türlü hatalar yaparız. İnsanın herhangi bir zorlukla karşılaştığında, eğer elinden bir şey gelmeyeceğine eminse, artık kabullenme evresine geçmesi gerektiğine inanıyordum. Bu evre, sürecin en zor kısmıydı belki ama kabullenişin ardından iyileşme süreci başlıyordu.

Bütün bunları biliyorken, nasıl bu kadar hata yapıyordum ben? Yapmam gereken tek şey abime, Baran'dan vazgeçmeyeceğimi, onu sevdiğimi ve sonuna kadar onun yanında olacağımı söylemekti. Onun açısından bunun kolay kabul edilir bir şey olmayacağını elbette ki biliyordum ama nihayetinde bunu önünde sonunda o da kabullenecekti.

Sırf bana ve ilişkime destek olması için onun hayatına birini sokmaya çalışmak, gerçekten berbat bir fikirdi. Her şey bir yana, bu yaptığım ona karşı çok büyük bir ayıptı. Bir insan, seveceği insanı kendisi seçmeli ve istemeliydi. Akışa güvenmek ve doğru zamanı beklemekti esas olan. Benim doğru zamanım nihayetlenmiş ve o insanı bulmuştum. Abim için de akışa güvenmeli ve doğru zamanı beklemeliydim.

Bulaşıkları makineye yerleştirmeye devam ederken, durup Meloş'a baktım. Mutfakta bir o yana bir bu yana yürüyordu.

Selin eğilip oturma odasına baktı ve yüzünü buruşturarak, "Hâlâ bıraktığımız gibi, pencereden dışarıya bakıyor," diye fısıldadı. Meloş'la birbirimize baktık. İkimizin de kafasında aynı şey vardı. Abim, Şevval gittikten sonra durgunlaşmıştı. Derin bir nefes alarak, "Ondan etkilendi," deyince Meloş sıkıntılı bir şekilde, "Etkilenmek ne kelime! Resmen nevri döndü çocuğun," dedi.

Selin omzunu sallayıp söze girdi: "İyi ya işte! Sonuçta biz de bunu istemiyor muyduk?"

Meloş başını sağa sola doğru sallayarak, "Bok yedik!" dedi ve bana bakıp konuşmaya devam etti: "O olmaz! O kız kesinlikle olmaz."

Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp Meloş'a baktım ve, "Şevval'e karşı gösterdiğin bu tepki çok acımasızca, Meloş. Yaptığımız plan, başlı başına faciayken tek sorun Şevval mi yani? Sırf benim ilişkime onay vermesini sağlamak için abimin hayatına birini sokmaya çalışan bizdik sonuçta. Şevval değil!" dedim sinirle.

Selin şüpheyle sordu: "Sizi anlamıyorum, Ayaz abinin bu kızı beğenmesi neden bu kadar sakıncalı? Gayet güzel bir kız. Tamam, biraz ters bir tip ama çok da hoş."

Meloş yüzünü buruşturarak, "Biraz mı? Kız başlı başına ters. Kapalı bir kutu gibi. İçinde ne var belli değil," deyince, gözlerimi devirerek, "Sıra dışı bir kız olsun, gizemli olsun diyen sendin. Ondan, bir canavarmış gibi bahsetmeyi kes artık lütfen. Neler yaşadığını sen de biliyorsun. Bu tavırları ve sert yapısı, onun savunma mekanizmasının bozukluğundan kaynaklanıyor. Tıpta böyle kişilere koyulan teşhis, şizoid kişilik bozukluğudur. Anla artık lütfen, Şevval öyle davranınca kendisini güvende hissediyor ama bu onu kötü bir insan yapmıyor Meloş," dedim.

Meloş elini beline koyarak çemkirmeye başladı: "Sen, bütün bu tıbbi konuşmaları bana değil, Nimet teyzeye yaparsın

artık. Kadın önce profile bakıyor anacığım. Daha altın saçlıyı kabullenemedi, üstüne bir de şeytan kılıklı Şevval'i görse, maazallah kadın kendini damdan aşağıya atar."

Dudaklarımı bükerek fısıldadım: "Orası öyle."

Meloş kendinden emin bir şekilde, "Öyle tabii!" dedi ve bir süre sonra boşluğa doğru bağırdı: "Ay, yeter! Kafamı ütüleyip durma. Kıza bir şey dediğim yok. Bahar'ı duymadın mı? Şizoid midir nedir, bir şeymiş işte. İki ayrı dünyalar, yalan mı yani?"

Selin dehşetle bana baktı. Kaşlarımı kaldırdım ve Meloş'un yüzüne doğru yaklaşarak sordum: "Kiminle konuşuyorsun sen Meloş?"

Meloş gözlerini bayarak cevap verdi: "Kiminle olacak, vicdan azabı denilen o gamlı baykuşla tabii ki. Bir susmadı gitti! Ben kıza düşman değilim ki anacığım."

Gülümsedim ve içeriyi göstererek, "Hadi artık içeriye girelim. Kendi kendimize bir sürü olasılıkla savaşmak yerine, her şeyi akışına bırakalım. Abim yetişkin bir adam ve doğru ile yanlışı, ona bizim öğretmeye çalışmamız yersiz. Her şey bir yana, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bile bilmiyoruz, bilemeyiz. Ben, kendi ilişkime saygı beklerken, abim için doğru ya da yanlış diye bir seçim yapamam," dedim.

Selin başını sallayarak, "Haklısın, Ayaz abi daha Şevval'i beğendim bile demedi. Beğense de bu onun kararı. Bu konuyu artık kapatalım. Olmamış bir şeyi sorgulamak çok saygısızca," diyerek bana hak verdi.

Meloş da bizi onayladı, hep birlikte içeriye girdik. Abim, oturuyordu, bizi görünce keyifle gülümseyerek sordu: "Ne kaynattınız bu kadar?"

"Havadan sudan şeyler," dedim ve yanına oturup başımı omzuna dayadım. Abim, şefkatle saçlarımı okşamaya başladı. Meloş, çantasını alarak Selin'e baktı ve, "Hadi artık gidelim. Bizim değil ama bu abiyle kardeşin kaynatacak çok

şeyi vardır. Nasıl olsa akşam beraberiz," deyince abim ayağa kalkarak ona sarıldı ve, "Sivaslıyı da bekliyorum. Gelecek değil mi?" diye sordu.

Meloş çaresizce bana bakarak, "Onun işi vardır ki anacığım, gelemez," dedi. Hemen araya girdim: "Evet abi! Başka zaman tanışırsınız." Abim, kaşlarını çatarak, "Gece çalışıyorsa sözüm yok ama yine de kendisini tanımak isterim. Benden selam söyle ve mutlaka beklediğimi de ilet." Meloş yutkunarak başını salladıktan sonra abim bu kez bana, "Şevval'i aradın mı? O saatte yalnız çıkmasın. Eğer kabul ederse, biz onu evinden alırız," deyince , Meloş ve Selin'le bakışarak, "Resitali olduğu için henüz aramadım ama geleceğini zannetmiyorum abi. Şevval, böyle ortamlardan pek hoşlanmaz. O biraz..."

Abim sözümü yarıda keserek, "Canım biz de adam yemiyoruz ki! Sen geç olmadan onu ara ve özellikle benim davet ettiğimi söyle. Hatta istersen okuluna gidelim. Hem de biraz gezmiş oluruz."

Meloş sessiz bir şekilde ağzını oynatarak, "Taktı anam taktı," deyince gözlerimi açıp onu uyardım. Abim beklentiyle bana bakıyordu. Selin hemen söze girdi: "Sen biraz dinlen Ayaz abi. Bu saatte kadar, çoktan evine gitmiştir o."

Başımı sallayarak, "Evet! Aynen öyle," dedim. Abim başını salladı ve kollarını kavuşturarak, "Tamam, hadi ara o zaman," deyince pes ederek telefonumu elime aldım ve rehberden numarasını bulup aradım. Defalarca çaldırmama rağmen, cevap vermeyince abime bakarak, "Cevap vermiyor!" dedim.

Açıkçası cevap vermemesi işime gelmişti çünkü abim ancak bu şekilde susmuştu.

Meloş sahte bir gülümsemeyle, "Ne yaparsın işte Ayaz'ım, kısmet değilmiş. Neyse biz kaçalım," dedi.

Onları yolcu ettikten sonra abime baktım. Dalgındı. *Şevval onu bu kadar çok mu etkilemişti gerçekten?* Abimi

tanıyordum. O, sadece dış görünüşüne bakıp bir kadından bu kadar kolay etkilenmezdi. Bildiğim kadarıyla o, bakımlı ve zarif kadınları beğenirdi. Şevval ise çok salaş ve kabaydı.

Abimle göz göze geldik. Daha fazla dayamadım, "Şevval'den etkilendin mi sen?" diye sordum. Kaşlarını kaldırdı. Muhtemelen benden böyle bir soru duymayı beklemiyordu. Ellerini pantolonun cebine koydu ve soruma soruyla karşılık verdi: "Nereden çıkardın bunu?"

Omzumu salladım ve kollarımı kavuşturarak, "Bundan önce, yeni tanıştığın her arkadaşım hakkında onlarca soru sorar ve hemen güvenmemem gerektiğini söylerdin. Gel gör ki Şevval hakkında bana tek bir soru bile sormadın. Üstelik onu sadece on dakika gördün ama bu akşam bizimle yemeğe gelmesi konusunda ısrarlısın. Bütün bunlar bir yana, o gittiğinden beri fazla dalgınsın."

Abim düşünüyor gibi yaparak, "Bu durumda Sivaslı'dan da mı etkilenmiş oluyorum?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak söylendim: "Konuyu çarpıtma abi!"

Kahkaha atarak, "Tamam, tamam," dedi ve derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Kimseden etkilendiğim falan yok. Soru sormadım çünkü fırsatım olmadı. Yemeğe gelmesini istediğim doğru! Çevrendeki herkesi yakından tanımayı sevdiğimi bilirsin. Ayrıca dalgın değilim, sadece uykusuzum."

Yanıma geldi ve başımı göğsüne yaslayıp, "Zannettiğinin aksine, ilk görüşte bir kadına âşık olacak biri değilim ben, dişi Sherlcok Holmes," deyince , gülümsedim. Abimin söylediği bu sözler bana Baran'ı hatırlatmıştı. Aslında karakter olarak, abimle birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de kardeşine çok düşkündü ve ikisi de çok şefkatliydi. Abimi hiç âşık görmemiştim. Meltem'le ilişki yaşadığı dönemlerde, onun yanında değildim ama emindim ki o da Baran gibi, çok güzel seven bir adamdı.

Telefonum çalmaya başlayınca arayana baktım. Ekranda Şevval yazısını görünce, abimle göz göze geldik. Abim geriye çekilip dikkatle bana baktı. Artık daha rahattım çünkü abimin ondan etkilenmediğini bilmek, içimdeki şüpheleri silip süpürmüştü. Hemen aramaya cevap verdim: "Merhaba Şevval."

Kısa ve net bir şekilde, "Seni dinliyorum," deyince hiç uzatmadan konuya girdim çünkü Şevval, öyle uzun konuşulacak bir kız değildi.

"Bu akşam, abimin gelişi şerefine arkadaşlarla yemeğe gideceğiz. Abim, yemeğe senin de katılmanı rica etti. Gelirsen çok seviniriz."

Cevap vermesi gecikmedi: "Sebep?"

Bu kız gerçekten inanılmazdı. Gözlerimi devirerek konuşmaya devam ettim: "Bence arkadaşım olman yeterli bir sebep, Şevval."

Sustu ve kısa bir süre daha bekledikten sonra sordu: "Yanında ve seni dinliyor, değil mi?"

Afalladım ama abime belli etmemeye çalışarak "Evet, aynen öyle," dedim.

Soğuk bir şekilde tekrar sordu: "Beni duyuyor mu?"

Pencerenin önüne yürüyerek cevap verdim: "Hayır! Gelecek misin?"

Hiç düşünmeden cevap verdi: "Tabii ki gelmeyeceğim. Sırf abin istedi diye oraya gelmek benim tarzım değil, ayrıca ne alakam var benim sizinle? Ortamdaki gereksiz ayrıntı olmaktan nefret ederim. Avukatlardan da nefret ederim. Açık konuşmak gerekirse, abin benim tipim değil, Bahar. Ondan hoşlanmıyorum."

Öylece kalmıştım. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırıp sakin olmaya çalıştım ve abime bakarak Şevval'e cevap verdim: "Tamam canım, ben yarım saate kadar geliyorum. Sen, evde beni bekle."

Sustum ve Şevval'in cevap vermesine fırsat vermeden konuşmaya devam ettim: "Olur mu hiç öyle şey! Elbette ki yalnız geleceğim. Abim öyle şeylere alınmaz. Zaten çok uykusuz ve yorgun. O dinlenirken, biz seninle elbise işini hallederiz. Tamam, görüşürüz canım, öptüm."

Telefonu kapatıp abime baktım. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Gülümseyerek cevap verdim: "Elbette yolunda. Kusura bakma abi. Şevval hatırlattı, bundan bir hafta önce resitalinde giyineceği elbiseyi seçerken, ona yardım edeceğime dair bir söz vermiştim. Bugün yanımda seni görünce, sormaya çekinmiş. Sen dinlen, ben hemen gidip gelirim. Kırılmazsın, değil mi?"

Abim, içtenlikle, "Elbette kırılmam. Sen git, ben duş alıp biraz dinlenirim," dedi.

Gülümsedim. Ayaküstü bin tane yalan söylemiştim ve vicdan azabı çekme sırası artık bendeydi. Hemen yatak odama gittim ve çantamı alıp tekrar odaya döndüm. Tam evden çıkarken abim arkamdan seslendi: "Akşam gelecek değil mi?"

Dişlerimi sıktım ve başımı dikleştirerek, "Gelecek abi," dedim.

Kapıyı kapatır kapatmaz hırsla asansöre yürüdüm. Kızmıştım, hem de çok...

Üstelik abimin yanında ona tepki verememek beni boğmuştu. Elbette ki gelmek zorunda değildi, açıkçası kızdığım konu tavrıydı. Binadan çıkar çıkmaz sokaktan geçen bir taksiyi çevirip bindim ve Baran'ın evinin adresini verdim. Meloş'a tepki göstermiştim ama aslında haklı olduğu şeyler vardı. Şevval ve abim çok uyumsuzdu.

Taksi, Baran'ın evine yaklaşırken arkama baktım. Peşimizde her zamanki siyah araba vardı. İç çekerek önüme döndüm. Onlar artık benim bir parçam gibiydi. Kızsam da bağırsam da hiçbir şey değişmiyordu, değişmeyecekti de.

Taksi durunca parasını ödeyip arabadan indim. Kapının önüne gelince, korumalara resmi bir şekilde başımı sallayarak

selam verdim. Onlar da karşılık verdiler ve hiç soru sormadan kapıyı açtılar.

İçeriye girdim ve ağaçlarla kaplı yolu yürümeye başladım. Kuş sesleri beni biraz sakinleştirmişti. Etrafıma bakındım. Bahçe çok güzeldi ama eksik bir şeyler vardı. Etrafı incelemeye devam ederken eksikliğin ne olduğunu anladım: Hiç çiçek yoktu. Oysa ki böyle bir bahçenin, çiçeklerle süslü olması gerekiyordu. Bunu Baran'la konuşmayı aklıma not edip yürümeye devam ettim.

Evin önüne gelince, birkaç korumayla daha karşılaştım ve onlara da resmi bir şekilde selam vererek kapının ziline bastım. Bu ev, resmen bir hapishaneyi andırıyordu ve böyle olmasından nefret ediyordum. Kısa bir süre geçtikten sonra kapı açıldı. Şevval, karşımdaydı işte. Her zamanki gibi soğuktu, ben de aynı şekilde ona bakarak içeriye girdim. Kapıyı kapatıp bana bakmaya devam etti. Buraya neden geldiğimi biliyordu. O yüzden hemen konuya girdim: "Abime karşı bu kadar ön yargılı olmanın sebebi nedir?"

Omzunu silkti ve hiç düşünmeden cevap verdi: "Abime karşı ön yargılı olmasından olabilir mi?"

Kollarımı kavuşturdum ve konuşmaya devam ettim: "O konu, onların arasında, Şevval. Abim, kendince beni korunmaya çalışıyordu, bunu sen de biliyorsun. Yaptığı yanlış, bunu savunamam ama onu anlamaya çalışabilirim. Ayrıca bu, çok nazik bir davetti ve altında farklı şeyler araman güzel bir şey değil. Bugün ilk defa seni gördü ve o, benim bütün arkadaşlarımla tanışmaktan keyif alır. Açıkçası; *abin benim tipim değil* derken, ne demek istediğini anlayamadım."

Şevval, "Yapma, Bahar," diyerek konuşmaya devam etti: "Sen, bir erkeğin sana bakarken aklından ne geçtiğini anlamak istemiyor olabilirsin ama ben bu konularda iyiyimdir. Abin, beni tanımak istiyor çünkü benden hoşlandı. Anladığım kadarıyla o, her gördüğü kadından hoşlanan tiplerden.

Benden de hoşlandığı çok net! Bunu anlamamak için salak olmak gerekiyor. Sen de farkındasın, sadece öyle olmamasını umuyorsun, çünkü inkar etsen de benim abine uygun biri olmadığımı biliyorsun. Haklısın da! Değilim."

Başımı dikleştirerek, "Belki öyle, belki de değil. Bunu sorgulamak bana düşmez ama yanıldığın bir konu var. Abim, her gördüğü kadından hoşlanan, çapkın erkeklerden biri değil, Şevval! Hiçbir zaman da olmadı. Yazık ki onu hiç tanımıyorsun. Eğer doğru tahmin ettiysen ve gerçekten ilk görüşte senden hoşlandıysa, bu seni özel bir kadın yapar ve abim için özel olan bir kadın, benim için de özeldir. Ona ancak saygı duyarım."

Sıkıntıyla gözlerini kaçırarak boşluğa baktı. Gözlerinde bir duygu aradım ama bulamadım. Kendisini gizlemekte onun kadar başarılı bir insan daha tanımamıştım. Sonra kısa bir an da olsa, gözlerinde hüzün görmeme müsaade etti ve etrafına bakınarak, "Bak, ben ona uygun biri değilim, tamam mı? Bana olan duyguları gelişirse, benden karşılık bekleyecek. Bu durum Baran abiyle ilişkinize zarar verebilir. Her şey bir yana, benim kim olduğumu biliyor mu? Kaldığım evi, Baran abiye olan yakınlığımı. Hayır, bilmiyor. Ne diyeceksin ona? Kim diye tanıyacaksın beni? Bu sebeple, ondan uzak durmam en iyisi olur."

Haklıydı, söyleyecek bir sözüm yoktu. O sırada kapı açıldı. Bakışlarımı kapıya çevirince, gelenin Baran olduğunu gördüm ve istemsizce içim titredi. Her zamanki gibi şık ve çekici görünüyordu. Üstünde ona çok yakışan siyah bir takım elbise vardı. Bizi kapının önünde görmek onu şaşırtmış olacak ki kaşlarını çattı ve şüpheyle, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Şevval, hemen kendini topladı ve, "Bir şey yok abi. Sadece konuşuyorduk," dedi ve bana bakarak konuşmaya devam etti: "Benim anneme yardım etmem gerekiyor. Sonra konuşuruz."

Cevap vermeme bile fırsat vermeden yürümeye başlayınca, Baran'a döndüm. Burada olmam aslında çok doğaldı ama nedense kendimi yaramazlık yaparken yakalanan çocuklar gibi hissediyordum. Bir süre daha beni süzdükten sonra yanıma yaklaştı ve şüpheyle bana bakarak, "Tuhaf!" diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatarak, "Tuhaf olan nedir?" dedim. Düşündüğümün aksi bir hareketle boynuma doğru eğildi ve boğuk bir sesle konuşmaya devam etti: "Seni görmek için çıldırırken, evime geldiğini öğrenmek. Seni gökte ararken yerde bulmak gibi bir şey bu. Holdingden nasıl çıktığımı tahmin bile edemezsin."

Söylediklerini duyunca adeta eridim. Konuşmak istedim ama saçlarımın arasında gezinen parmakları beni benden alınca susup bu anın tadını çıkardım. Sakallarını hafifçe yanaklarıma sürttü ve, "Aklımı başımdan alıyorsun..," dedi. Aklı başından alınan bendim aslında. Kokusunu içime çekerek düşündüm. Bir adam, nasıl bu kadar büyüleyici bir kokuya sahip olabilirdi! Daha fazlasını istiyordum. Ona dokunmak için inanılmaz bir istek duyuyordum. Daha fazla kendime hakim olamadım ve ellerimi ceketinin altına sokup sıcaklığına sığındım. Başımı göğsüne yaslamak kadar güzel bir şey yoktu. Dudaklarımı bükerek, "Bu kadar güzel kokmaya hakkın yok," diye fısıldadım.

Başımı kollarının arasına aldı ve bana sarılarak, "Güzel mi kokuyorum?" diye sordu. Gözlerimi kısarak yüzüne baktım ve, "Fazlasıyla," dedim. Cevabım onu gülümsemişti. Kaşlarını çatarak, "Söyle bakalım! Abinin evde olmasına rağmen, senin burada olmanın sebebi ne?" diye sorunca, düşünüyor gibi yaparak ona cevap verdim: "Sana kaçtım."

Kahkaha atarak başını sağa sola salladı. Sonra eğildi ve burnumun ucunu öperek fısıldadı: "Sen, bana hep kaç."

Öyle tatlı ve o kadar çekiciydi ki mest oluyordum. Şüpheyle bana baktığını fark edince, benden doğru cevabı beklediğini anladım.

Pes ettim ve gözlerimi kaçırarak, "Buraya geldim çünkü Şevval'le konuşmam gerekiyordu," dedim.

Kaşlarını kaldırarak, "Hangi konuda olduğunu sormamda bir sakınca var mı?" dedi. "Bu sabah, evime eşyalarımı getirdi ve ona kapıyı abim açtı."

Kaşlarını çatarak, "Bir saygısızlık yapmadı değil mi?" deyince, gülümsemeye çalışarak, "Elbette ki yapmadı. Biliyorsun o, sıra dışı bir kız ve her zamanki gibiydi," dedim.

Başını sallayarak bana onay vermesinin ardından, konuşmaya devam ettim: "Sorun şu ki abim, galiba ondan etkilendi." Baran, düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Konuşmaya devam ettim: "Bu akşam Selin ve Murat, bizi bir restoranda yemeğe davet ettiler. Meloş da yemeğe gelecek. Abim, Şevval'in de yemeğe gelmesi konusunda benden ricada bulununca, onu kıramadım fakat Şevval, bu teklifi geri çevirdi. Açıkçası buraya, onu ikna etmek için geldim."

"Anlıyorum," dedi ve kollarını kavuşturarak, "Abinin, Şevval'den etkilenmiş olmasında ben bir sorun göremiyorum, Asyalı. Şevval, yetişkin bir kız ve karar, onun kararı. Eğer gelmek istemiyorsa gelmez ama gelse de gelmese de abinin sana onunla ilgili sorular soracağına eminim. Anladığım kadarıyla abin, henüz onun kim olduğunu bilmiyor. Bence ona karşı dürüst olmalısın çünkü abinin bunu bilmeye hakkı var. Kim olduğunu öğrendikten sonra artık karar onun. Bu konu seninle ilgili bir konu değil. Ayrıca Şevval'i ikna etmek zorunda değilsin. Sırf abini mutlu etmek için onu ikna etmeye çalışman, ne kadar doğru?"

Mahcup olmuştum, söyledikleri doğruydu. Şevval de haklıydı. Onu daha önce hiçbir bir yere davet etmemiştim. Sırf abim onu tanımak istiyor diye yemeğe gelmek zorunda değildi. Elini yanağıma koyarak yüzümü yüzüne çevirdi. Gülümsedim ve, "Haklısın," dedim. Ceketini çıkarıp koltuğa bıraktı ve elimi tutup, "Gel benimle," dedi. Hiç sorgulamadan

söylediğini yaptım ama beni nereye götürdüğünü merak ediyordum. Merdivenlerden çıkarak koridor boyunca yürüdük. Beyza'nın odasının önünde durunca, şaşırarak ona baktım. Kapıya birkaç kez vurunca şok oldum ve korkuyla bir adım geriledim. Baran bana baktı ve gülümseyerek beni yanına çekti. Tam da o sırada, içeriden bir erkek sesi geldi:

"Buyurun!"

Şüpheyle, "Ne demek bu?"diye sordum.

Bana cevap vermek yerine yavaşça kapıyı açıp içeriye girdi. Merakım ikiye katlanmıştı. Diğer yandan da tuhaf bir şekilde ürküyordum. Elimi kapının pervazına dayayarak içeriye bakınca, bir an gözlerime inanamadım çünkü Zafer buradaydı. Baran'ın arkasında benim olduğumu görünce, içtenlikle gülümseyerek, "Merhaba, Bahar," dedi. Şaşkınlık içinde Baran'a baktım. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Onu son gördüğümde, öyle perişan bir haldeydi ki çok üzülmüştüm. Şimdiyse çok daha iyi görünüyordu. Üstünde spor bir tişört ve kot pantolon vardı. Ayrıca tıraş olmuş, yüzü gözü açılmıştı.

Beyza'nın onu neden bu kadar çok sevdiği belliydi. Yanağında derin bir gamzesi vardı ve ilk defa bu kadar net görüyordum. Belki de ilk defa bu kadar içten güldüğü için daha yeni fark etmiştim. Baran, Zafer'in sırtını sıvazlayarak, "Nasılsın koçum?" diye sordu.

Zafer, kısa bir süre odaya baktı ve huzur dolu bir sesle, "Uzun zamandır hiç bu kadar iyi olmamıştım abi," diye cevap verince, gözlerim doldu ve hüzünle gülümsedim. Baran başını salladı ve beni işaret ederek, "O zaman ben seni doktorunla baş başa bırakayım. Konuşacak bir şeyleriniz vardır," dedi. Başımı sağa sola sallayıp, "Lütfen kal!" dedim. Gitmesini istemiyordum. Bu güzel görüntü bozulmamalıydı. İç çekerek, "Zafer'i böyle güvende hissederken görmek çok güzel," diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan.

Zafer sevgiyle Baran'a bakarak, "Baran abi dün akşam kliniğe geldi ve Adil Bey'in izniyle beni oradan alıp birkaç günluğüne buraya getirdi. Güvende hissettiğim doğru çünkü onun yanında herkes kendisini güvende hisseder. Ayrıca tuhaf bir his belki ama sanki buradayken Beyza'nın yanımda olduğunu hissediyorum. Her yerde onun izleri var. Baran abi beni buraya getirmeseydi eğer, inan çıldırabilirdim Bahar. Her şey bir yana, bu odada kalmam için bana izin vermesi, ona olan minnettarlığımı artırdı. O, özel bir insan Bahar ve bir eşi daha yok. Bu yüzden sen gerçekten çok şanslı bir kadınsın."

Baran'a baktım. Beni daha ne kadar kendisine hayran edebilirdi... Yüreği ne kocamandı ki kaybettiği kardeşinin sevdiği adama hâlâ sahip çıkıyordu. Üstelik ablasının yaptığı onca kötülüğe rağmen! O, gerçekten eşsizdi. Baran, kısa bir süre Beyza'dan hatıra kalan odaya baktı ve, "Adil Bey gelene kadar sen biraz dinlen ve bunları artık düşünme Zafer. Beyza için değerli olan herkesin, başımın üstünde yeri var. Senin de bu odada olmaya hakkın var," dedi ve bana kapıyı gösterdi. Bir kez daha Zafer'e gülümseyerek dışarıya çıktım. İçim, sevgiyle dolup taşıyordu. Baran kapıyı çekip kapattıktan sonra göz göze geldik. Yüzümde nasıl bir bakış vardı bilmiyordum çünkü ona olan hislerim, artık benden taşıyordu. Gözlerini kısarak şüpheyle bana bakınca, daha fazla dayanamadım ve hızla ona sarılarak: "Seni seviyorum, seni çok seviyorum. Senin için deliriyorum," diye bağırdım.

Sesimdeki coşku, yüreğimdeki coşkunun dışa vurumuydu aslında. Bu kadarını beklemediğini afallamasından anlamıştım. Bir süre benden ayrılmadan öylece durdu. Yüzüne baktım ve dudaklarımı bükerek, "Farkında mısın bilmiyorum ama az önce sana ilan-ı aşk ettim. Hatta, sana deli oluyorum diyerek o anı taçlandırdım ve sen, hâlâ hiçbir şey söylemedin," deyince , içten bir kahkaha attı. Öyle güzel gülüyordu

ki bu anı bozmak istemedim. Ona olan bakışlarımı yakalayınca, yüzünü yüzüme sabitleyerek, "Ben delirme aşamasını çoktan geçtim! Şu an sabretme evresindeyim, güzelim," diye fısıldadı.

Düşünüyor gibi yaparak, "Hım!" derken, eğildi ve dolgun dudaklarıyla bana ateşli bir öpücük hediye etti. Geri çekilecek diye düşünüyordum ama çekilmedi ve büyük bir istekle beni öpmeye devam etti. Dudaklarının her darbesi kavurucu ve baştan çıkarıcıydı. Yavaş başlayan öpüşme şiddetlenmeye başlayınca, kendimi duvarla onun arasında buldum. Elini tişörtümün altına sokup göğsümü kavrayınca, nefesim kesildi ve kontrol edemediğim bir inilti döküldü dudaklarımdan. Baran hızla geriye çekilip etrafına baktı ve hızla beni kucağına alıp, "Biraz ön hazırlıktan, hiç kimseye bir zarar gelmez bence!" diye fısıldadı.

Dudaklarımı yanağına değirip, "Ama eve gitmek zorundayım, abim beni bekliyor," deyince , dişlerini sıktı ve derin bir nefes alarak, "Şu an duymak isteyeceğim son şeyi söylediğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu. Dudaklarımı bükerek başımı salladım. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı ve beni yavaşça yere bırakıp, "Peki şimdi, nasıl sakinleşeceğim ben?" diye sordu. Bu hali beni gülümsetmişti. Dayanamadım ve yanağımı yanağına sürttüm. Usulca gözlerini kapatınca hızla geriye çekilip, "Ben gidiyorum,"dedim ama arkamı dönmemle kolumu tutması bir oldu. Beni kendisine çekti ve gözlerimin içine bakarak, "Beni bu halde bırakıp gidemezsin, güzelim," dedi.

Çaresizce ona bakarak: "Ama," diye başladığım sözü yarıda kesip beni tekrar öpmeye başladı. Bu kez öpüşü daha sertti. Ona karşı koyamıyordum, o kadar etkileyiciydi ki bütün sınırlarım yok olup gidiyordu. Şimdi de öyle bir andaydım ve yer, ayaklarımın altından kayıp gitmiş gibiydi. Her şeyi bir kenara bırakıp ona karşılık vermeye başladım. Bir

anda beni hava kaldırıp bacaklarımı beline doladı. İrkildim. Sırtımı yeniden duvara yaslayarak yüzüme baktı. Gitmeme izin vermeyeceği belliydi ama artık gerçekten gitmeliydim. Bana doğru eğildiğini fark edince geriye çekildim ve sessizce, "İmdat!" diye inledim.

Bu hareketim çok hoşuna gitmiş olmalı ki içten bir kahkaha atarak, "Sence, şu an kim seni benim elimden almaya cesaret edebilir?" Kollarımı omuzlarına dolayarak sordum: "Kimse alamaz mı?"

Çenesini sıktı ve sert bir şekilde, "Eceli olurum," diye fısıldadı. Pes ederek başımı omzuna koydum. Aidiyet duygusunu onunla yaşamaya başlamıştım. Her şey onda gizliydi. Tutku, aşk, sevgi, öfke, şefkat...

Beni ben yapıyor ve bana yaşadığımı hissettiriyordu. Telefonu çalmaya başlayınca, beni yavaşça yere bıraktı ama telefonuna cevap vermek yerine, alnımı öptü ve, "Seni şimdi evine bırakacağım ama nereye gidersen git, bir gölge gibi peşinde olacağımı bil. Ne olursa olsun, en ufacık bir sorun bile yaşarsan, hemen beni ara. Abin yanında olduğu için içim rahat ama sen yine de ara. Tamam mı güzelim?" dedi. Başımı sallayarak, "Tamam," dedim. Elimi tuttu ve birlikte yürümeye başladık. Sevgiyle ona baktım. Mutlu olmayı hak ediyordu, hak ediyorduk... Bu gece, abime her şeyi söyleyecektim. Daha fazla ertelemek anlamsızdı. Gün korkularımla yüzleşme günüydü artık...

Dolgu topuklu yeşil sandaletlerimi de giyinince, artık hazırdım. Son bir kez daha aynaya baktım. Siyah elbisem hem rahat hem de çok şıktı. Ayakkabılarımla aynı renk çantamı da elime alarak odadan dışarıya çıktım. Abim salonda beni bekliyordu. Hayranlıkla ona baktım. Beyaz tişörtü, esmer

tenine çok yakışmıştı. Ona baktığımı hissedince, o da bana baktı ve baştan aşağı beni süzerek: "Vaay! Yine çok güzelsin, babasının kızı," diye fısıldadı, içtenlikle gülümsedim. Babama benzemek hoşuma gidiyordu. Yanına yaklaşıp tişörtünü düzelttim ve ben de ona, "Vaay! Sen de çok yakışıklısın, annesinin oğlu," dedim.

Başını sağa sola sallayarak güldü ve, "Aslında tam tersi olmaz mı?" diye sordu. Yüzümü buruşturarak, "Annem, sana hamileyken çok aynaya bakmış olmalı abi. Benim sıram gelince de belli ki babam, aynalardan daha çok ilgisini çekmiş. Aslında ona hak vermiyor da değilim. Sonuçta çekik gözlü olmak, insana ayrı bir çekicilik katıyor. Tıpkı bende olduğu gibi."

Abim hafifçe saçımı çekerek: "Deli..," dedi ve kolunu bana uzatarak, "Hadi, gidelim artık! Geç kalıyoruz," diye konuşmaya devam etti. Koluna girip yürümeye başladım. Ona henüz Şevval'in yemeğe gelmeyeceğini söylememiştim çünkü yemekten sonra onunla her şeyi konuşmayı planlıyordum. Biliyordum ki eve döner dönmez bana onun neden gelmediğini soracaktı. Bu soru, onunla her şeyi konuşmam için iyi bir başlangıçtı. Vereceği tepkiyi kestiremesem de her şeye hazırlıklıydım. Ben güçlü bir kızdım ve aldığım karara saygı bekliyordum.

Abimin kiraladığı arabaya binip yola çıktık. Bir süre sonra kaşlarını çatıp şüpheyle, "Birkaç araba arkamızda siyah bir araba var ve galiba bizi takip ediyor," dedi.

O araba, abime yabancıydı ama bana değildi. Gerilmiştim, yine de hiç belli etmemeye çalışarak sordum: "Emin misin?"

Abim, arabayı sola doğru kırıp arkasındaki arabaya yol verdi. Hemen arkamızdan gelen kırmızı arabadan sonra şüphelendiği siyah araba da yanımızdan geçip gidince abim rahatlayarak, "Bana öyle gelmiş olmalı," dedi. Derin bir nefes aldım. Yola bakmaya devam ettik. Adamlar, abimin onları fark ettiğini anlamış olmalıydı.

Nihayet restorana varınca, arabayı park edip indik. Oldukça küçük bir restoran olmasına rağmen harika bir manzarası vardı. Abim, garsona Murat'ın ismini söyleyince garson, bizi terasa götürdü. Boğazın enfes manzarası insanı büyülüyordu. Etrafta yayılan enfes yemek kokusunu içime çektim. Gün boyunca, yaşadığım gerginlikten olmalı ki acıktığımı bile fark edememiştim. Murat bizi görür görmez ayağa kalkarak el salladı. Gül dahil olmak üzere, herkes gelmişti. Yanlarına yürüdük. Abim, Murat'a sarılarak selamlaşırken ben de Selin'e sarıldım. Gül'ün bakışları, abimle benim aramda gidip geliyordu.

Sıra Meloş'a gelmişti. Ona da sarıldım. Meloş, ona sarılmamla birlikte hemen kulağıma eğildi ve sessizce, "Kız güzel ama ne bileyim, sanki fazla çenesi düşük gibi geldi bana. Çenesiyle insan öldüren tiplerden," dedi. Gözlerimle Meloş'u uyararak Gül'e baktım. Sarı saçları, ışık saçıyordu. Oldukça zarif ve alımlıydı. Elimi ona uzatarak, "Merhaba, ben Bahar," diye kendimi tanıttım. Elimi sıkıp gülümsedi ve, "Ben de Gül, memnun oldum. Murat ve Selin, bana senden çok söz etmişlerdi. Sen de Selin gibi, tıp okuyormuşsun. Oldukça zor bir dal seçmişsiniz. Gerçi hukuk da öyle. İnan okuduğum kitap sayısını, ben bile unuttum. Ömrümüz okumakla geçecek galiba," diye nefes bile almadan konuşunca, dehşetle Meloş'a baktım.

Meloş, suratını buruşturarak bakışlarıma karşılık verdi ve yüzünü yellemeye başladı. O sırada Selin hemen ayağa kalktı ve abime Gül'ü işaret ederek, "Ayaz abi, siz daha tanışmadınız. Bu cici hanım, Murat'ın kuzeni, Gül."

Meloş ayakkabısına bakıyor gibi yaparak, "Ay ne demezsin, ne cici, ne cici..."

Susması için Meloş'u dürttükten sonra abime baktım. Her zamanki beyefendiliğiyle kıza elini uzattı ve kibar bir şekilde, "Memnun oldum. Ben de Ayaz," dedi. Gül, beğeni

dolu bakışlarıyla abimin elini sıkarak, "Memnun oldum. İzmir'den geldiğinizi söylediler, sanırım siz de benim gibi avukatmışsınız. Ben, İstanbul Hukuk Fakültesi'nde okuyorum. Aslında annem, hep İzmir'de okumamı isterdi ama ben kalbimin sesini dinlemeyi seçtim. Yıllar çabuk geçiyor. Bence insan, hayallerinin peşinden gitmeli. Sonuçta dünyaya bir kere geliyoruz ve hayat hayallerimizi erteleyemeyeceğimiz kadar kısa," diye yine aralıksız bir şekilde konuşunca Meloş, peçetesiyle oynayarak, "Yandık anam yandık," dedi kısık bir sesle. Bu sefer ona hak vererek ben de fısıldadım: "Hem de ne yanmak..."

Abim, yanıma oturdu ve kibarlığından hiç ödün vermeden Gül'e cevap verdi: "Orası öyle tabii."

Sohbet devam ederken, daha doğrusu Gül bizim ömrümüzü tüketmeye devam ederken, abimin suskun hâli dikkatimi çekti. Masadaki sohbete katılır gibi yapıyordu ama gözleri, sürekli restoranın girişindeydi. Şevval'i bekliyor olmalıydı. Hüzünle iç çektim. Garson masamıza gelip menüyü dağıtınca abim, bana doğru eğilerek, "Şevval neden geç kaldı, Bahar? O gelmeden, yemek sipariş etmemiz çok büyük bir kabalık olur. Bir ara istersen, belki de trafiğe takılmıştır," diye sordu. Sıkıntıyla gözlerimi kaçırarak, "Abi, Şevval..." diye söze başlarken, abim sözümü yarıda keserek gülümsedi ve ayağa kalkarak fısıldadı: "İşte geldi."

Hızla başımı çevirdim ve abimin baktığı yöne baktım. O an gözlerime inanamadım çünkü gerçekten de Şevval buradaydı. İnanamadığım diğer ayrıntı ise, Sivaslının da yanında olmasıydı.

Etrafımdaki bütün kalabalıktan soyutlanmış gibiydim. Yaşar ve Şevval'in masaya doğru yürüyüşünü seyrederken, kafamda sadece iki soru vardı. Abime onları dostlarım olarak mı tanıtacaktım, yoksa Baran'ın dostları olarak mı? Hangisini duymak onun için daha önemliydi?

Şevval ve Yaşar'ı, dostlarım diye tanıtmam elbette ki olması gerekendi ama biliyordum ki abim, duyduğundan çok duymadığına takılacaktı. "*Onların kim olduğunu benden sakladın!*" diyeceğine, adım gibi emindim. *Peki ne demeliydim?* Yavaşça başımı dikleştirdim ve düşünmeye bile gerek duymadan kararımı verdim. Onlar, bu yemeğe bizim dostlarımız olarak davet edilmişlerdi ve asıl doğru olan buydu. Vasıfları benim için önemsizdi.

Ayağa kalkarak ve dostlarımı karşılamaya hazırlandım. Selin ve Meloş'un dehşetle bana baktığının farkındaydım ama umursamıyordum. Nasıl olsa bu gece, abim her şeyi öğrenecekti. Sivaslı, çatık kaşlarıyla bana bakarak başını sallayınca, gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedim. Bir kafa selamıyla bana karşılık verdi. O sırada Şevval'le göz göze geldik. Üstünde hâlâ sabah giydiği kıyafetler vardı. Belli ki hazırlanmaya bile gerek duymamıştı. Tavrı ve tarzı belliydi. O net bir kızdı. Bu yanını takdir ediyordum.

Abim, Sivaslı'ya bakıyor ve kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aslında daha önce onu benim evimde görmüştü ama o an öyle öfkeliydi ki hatırlamıyordu. Bu yüzden merak içerisindeydi. Haklıydı da! Sonuçta buraya Şevval'le birlikte gelmişti. Yardım istercesine bana bakınca, tam konuşmaya başlayacaktım ki Sivaslı benden önce davranıp ona elini uzattı. "Merhaba, bendeniz Yaşar Öztürk."

Abim, hâlâ onun kim olduğunu anlamamıştı. Yine de belli etmemeye çalışarak, Yaşar'ın elini sıktı ve, "Ben de Ayaz Saygın. Bahar'ın abisiyim, hoş geldiniz," dedi.

Daha fazla sessiz kalmayarak, "Yaşar, Meloş'un..." dedim ve onu tam olarak nasıl tanıtacağımı bilemediğim için sustum. Sonuçta resmi olarak hâlâ sevgili değillerdi. En azından çoğu kişi bu birlikteliği bilmiyordu. Meloş yüzünü ekşiterek önce bana baktı, ardından da saçını savurarak ayağa kalktı ve Yaşar'ın yanına geçerek, "Ayaz'ım, sizi tanıştırmak

bana düşer çünkü Yaşar Bey, sana bahsettiğim o meşhur Sivaslı oluyor," deyince Yaşar, kaşlarını çatarak, "Meşhur derken..." diye sessizce sordu. Meloş yalandan gülerek onu gözleriyle uyardı. Gül, bir anda söze girince ona baktık: "Sivas çok güzel bir şehirdir. Geçen sene, bir arkadaşımla birlikte orayı gezmeye gitmiştik. Birkaç gün kaldık ama bize yetmedi. Gök Medrese 'ye hayran kaldım. Fahrettin Ali tarafından, Mimar Kaluytan'a yaptırıldığını öğrendim. Hayran kaldığım mimarilerin, tarihi ile yakından ilgilenirim. Siz, Sivas'ın tam olarak neresindensiniz, Yaşar Bey?"

Gül, inanılmaz bir kızdı. Aralıksız konuşması resmen başımı döndürmüştü. Hayretler içinde Meloş'a bakınca, önce bezginlik dolu bir nefes aldı sonra da yüzünü ekşiterek Yaşar'ın yerine o cevap verdi "Ebenin Köyü'nden. Sivas merkeze yirmi kilometre uzaklıktadır. Gittin mi hiç? Ay pek güzeldir. Yemyeşil ovaların arasında sıcacık bir köy."

Yaşar'ın ağzı açık kalmıştı ama Gül heyecanla, "Ciddi misin? Maalesef gitmedim ama bir dahaki sefere mutlaka uğrayacağım. Doğa yürüyüşleri yapmaya bayılırım. Ayrıca düzenli olarak meditasyon yapıyorum, hatta bir yaşam koçum bile var. Enerjiler ve enerjileri doğru kullanma üzerine bilgi topluyorum," deyince Meloş, saçlarını yüzünün önüne alarak fısıldadı: "Ay bayılacağım şimdi."

Murat sessizce gülüp yüzünü saklamak için Selin'in arkasına gizlenince, Selin gülmemek için boğazını temizledi ve elini boğazına götürüp, "*Boğuldum!*" der gibi bir işaret yaptı bana.

Aynı fikirdeydim. Bu kız, insanı çileden çıkartacak bir konuşma potansiyeline sahipti. İşin tuhaf yanı, ortamdaki herkes bunun farkındaydı ama o, bu itici özelliğinden maalesef bihaberdi. Evet, Murat da çok konuşurdu ama yerinde konuşur ve esprileriyle insanı kendisine hayran bırakırdı. Bu kız ise, ciddi anlamda antipatikti.

Abim, Gül'ün söylediklerini hiç umursamadı ve sevecen bir şekilde gülümseyerek Yaşar'a cevap verdi: "Memnun oldum. Meloş hatun, bana sizden o kadar bahsetti ki sizinle tanışmadan İzmir'e dönmek istemedim. Davetimi kabul ettiğiniz için çok teşekkürler."

Yaşar, başını salladıktan sonra elini göğsünün üstüne koyarak, "Eyvallah!" deyince, bu kez abim Şevval'e doğru baktı. Şevval, sessiz dursa da ortamın absürtlüğünün farkındaydı. Göz göze geldiler. Abim gülümsedi ve elini ona doğru uzatarak, "Sen de hoş geldin Şevval," dedi. Şevval, soğuk bir şekilde önce abimin eline sonra da bana baktı. Abime karşı bu kadar kinli olması beni üzüyordu. Gözlerimi kısarak bakışlarına karşılık verince, umursamaz bir şekilde abimin elini sıktı ama cevap vermedi. Sadece başını sallamakla yetindi.

Yerlerimize oturduk. Yaşar, Meloş'un yanına, Şevval de abimin karşısındaki boş sandalyeye oturmuştu. "Ee!" diye söze başladı abim ve ardından Şevval'e bakarak, "Resitalin nasıl geçti?" diye sordu ama kız daha cevap bile veremeden Gül konuşmaya başladı: "Resital mi? Yoksa siz de Meloş ve Murat gibi müzikle mi uğraşıyorsunuz? Ne kadar hoş, masamız gerçekten de çok renkli."

Meloş ayağımı dürtükledi ve sessizce, "Kararlı anacığım, bizi çenesiyle öldürmeden rahat etmeyecek bu kız," diye fısıldadı.

Şevval'e baktım. Parmaklarını masaya vurarak, Gül'e bakıyordu. "Her zamanki gibiydi," diye soğuk bir cevap verince Gül, elini yanağının altına dayayarak iç çekti ve maalesef yine ve yeniden konuşmaya devam etti: "Aslında sanatla uğraşan herkesi kıskanıyorum. Bizim gibi değiller, renkli bir yaşantıları var. Sürekli okumak ve konuşmak yerine notaların büyüsüyle kapılıp gidiyorlar. Bana göre bu bir ayrıcalık. Değil mi, Ayaz?"

Şevval yapmacık bir gülümsemeyle abime bakınca, abim sıkıntılı bir nefes vererek başını salladı ama anlaşılan, Gül'ün

susmaya niyeti yoktu. Cilveli bir şekilde abime güldü ve düşünüyor gibi yaparak, "Eğer avukat olmasaydın hangi mesleği yapmak isterdin?" diye sorunca Meloş kollarını kavuşturarak sessizce homurdandı: "Ay bir de cilve yapmaz mı? Aklım diyor ki; git şunun suratının ortasına yumruğu çak, çak da artık bayılsın. Yeminle herkes rahat eder, Bahar."

Alnımı kaşıyor gibi yaparak sessizce? "Ne duruyorsun? Yap şunu da kurtulalım."

Abim, onun sorduğu bu yersiz soruya cevap vermekte gecikince Gül, gereksiz bir kahkaha attı ve nazlı bir tavırla konuşmaya devam etti: "Bu kadar düşündüğüne göre aklında birden fazla seçenek olmalı."

Meloş ve ben, aynı anda suratımızı ekşitirken abim, soğuk ve resmi bir şekilde ona cevap verdi: "Avukat olmak istedim ve avukat oldum. Mesleğimi seviyorum ve saygı duyuyorum ama çiftçilikten de anlarım. Yıllarca babama yardım ettim. Bence çiftçilik, çok kutsal ve sabır isteyen bir meslek."

Gülümseyerek abime baktım. İçtenlikle bana bakarak konuşmaya devam etti: "O günleri özlüyorum."

Hüzünle, "Ben de..." diye fısıldadım.

"Avukatlardan hiç hoşlanmam!" Şevval'in bu sözleri söylemesiyle birlikte, ortamda soğuk bir rüzgar esti. Abim, bakışlarını ona çevirdi ve kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sorunca Şevval, geriye doğru yaslandı ve kendinden emin bir şekilde, "Çoğu, para için ruhunu satan profesyonel bir yalancıdır. Yeter ki paralarını alsınlar; suçluyu da savunurlar, suçsuzu da! Savundukları kişinin, acımadan çiğnediği insanlar umurlarında bile olmaz. Gel gör ki söz konusu kendi hayatları olduğunda, sütten çıkmış ak kaşıktır her biri."

Selin'le göz göze geldik. Ortam çok gerilmişti ve abim, dik dik Şevval'e bakıyordu. Gül, konuşmak için öne doğru eğilince abim, elini kaldırarak onu engelledi ve başını dikleştirerek, "Adil yargılanma hakkı gereği, suçlu olan da haksız olan da pekala savunulabilir. Zaten yargılamanın

amacı, gerçeğe ulaşmak ve suçluya hukuken uygulanacak yaptırımı belirlemektir. Düşündüğünün aksine, bize okulda yalan söylemeyi öğretmiyorlar, Şevval. Ben nice insanlar tanırım, avukat olmadıkları halde hiç yüzü kızarmadan, oldukça da inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebilen. Bazen olayın inandırıcılığını artırabilmek adına etik sınırlar çerçevesinde mübalağa yaptığımız doğrudur. Onun dışında bizler, müvekkillerin yalancısıyız."

Abim, bu etkileyici konuşmadan sonra sustu ve Şevval'in gözlerinin içine bakarak sözlerini tamamladı: "Şunu unutma! Günün birinde herkesin bir avukata ihtiyacı olur. Nasıl ki ciddi bir sağlık problemi olduğunda, doktora gitme mecburiyeti hissediyorsa insan, hukuki bir problemi olduğunda da avukata gidecek. Bu işin kuralı, budur. Eğer gitmek istemiyorsa, bu onun tercihidir ve sonuçlarına katlanır." Gül, yine konuşmak için öne doğru eğilince, bu sefer Şevval onu eliyle susturarak abimin sözlerine karşılık verdi: "Farkındaysan, ben zaten çoğu dedim, eğer sen o çoğunluk grubunda değilsen, üstüne alınacağın bir durum da yok!"

Abim gözlerini kısarak ona bakmaya devam ederken, Yaşar boğazını temizleyerek, "Neyse! Bırakın bu konuları. Ne içiyoruz gençler?" Abim, Yaşar'a baktı ve gülümseyerek, "Aslan sütü olsun," dedi. Yaşar, başını sallayarak Murat'a bakınca, Murat "Uygundur abi," diye onay verdi.

Yaşar, keyifle, "Helal..," dedi ve elini kaldırıp garsonu masaya çağırdı. Şevval ve abimin atışmasından sonra hepimiz sessizdik. Şimdilik ateş sönmüştü belki ama kıvılcım hâlâ yanıyordu.

Garson masamıza gelince Yaşar, bize bakarak, "Hanımlar siz arzu edersiniz?" diye sordu. Meloş hafifçe gülümseyerek, "Anam, pişmemiş balık olmasında ne olursa olsun," dedi.

Yaşar'la birbirimize bakarak gülümsedikten sonra, öne doğru eğilerek herkese hitaben, "Eğer aranızda vejetaryen ya da et yemeyen yoksa, siparişleri bana bırakın," dedi.

Kimseden ses çıkmayınca Yaşar, garsona bakarak, "Koçum, sen önce ortayı şöyle mezeyle süsle. Fava, ezme, humus, muhammara, kapya biber salatası,havuç tarator, pilaki... ne varsa getir. Arnavut ciğeri de isterim ama tam kıvamında pişsin. Sonra da bize üç tepsi karışık ızgara hazırlat. Patlıcan, biber, soğan ne varsa donat sofrayı. Eti öyle çok pişirip kurutmayın, yoksa bozuşuruz. Tam kıvamında olsun."

O sırada Şevval gülümseyerek, "Abi, ben kalamar ızgara da istiyorum," deyince, Yaşar başını salladı ve garsona ortayı işaret ederek, "Duydun koçum, bir tepsi de balık ve kalamar ızgara yapsınlar. Salatayı bol tutun. Hadi bakalım." Meloş, kulağıma doğru eğilerek, "Ay yemek denilince, kendini kaybediyor bu herif," dedi. Gülerek başımı salladım, gerçekten de öyleydi.

Masada, havadan sudan bir sohbet dönerken Gül, şarabından bir yudum aldı ve abime, "Kaç günlüğüne İstanbul'a geldin, Ayaz?" diye sordu. Abim, "Birkaç gün kalıp gideceğim," diyerek ona belirsiz bir cevap verdi ve Şevval'e bakarak sordu: "Yaşar, senin öz abin mi?"

Şevval, bana baktı. İşte başlıyorduk. Abim, kesinlikle kafayı ona takmıştı ve onunla ilgili her şeyi öğrenmeden rahat etmeyecekti. Şevval kaşlarını çatarak, "Hayır ama öz abim olsaydı, ancak bu kadar emeği geçerdi bana," dedi. Abim, dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı ve, "Tanışıklığınız, Meloş 'tan öncesine dayanıyor olmalı. Yoksa onları sen mi tanıştırdın?" diyerek yeni bir soru sordu.

Şevval gerilmişti, ben de öyle! Abimi tanıyordum. Merak ettiği şeylerin cevabını duymadan, kesinlikle susmazdı. Şevval tek kaşını kaldırdı ve beni işaret ederek, "Bizi Meloş'la, Bahar tanıştırdı," dedi. Bu kez abim, Yaşar'ı işaret ederek tekrar sordu: "Peki ya siz?"

Şevval dik dik abime baktı ve son derece soğuk bir şekilde, "Annem, Yaşar abinin korumalığını yaptığı kişinin evinde çalışıyor, yani patronları ortak."

Abim, kaşlarını kaldırarak başını salladı ve, "Annenin mesleği ne?" diyerek sonu gelmeyen sorularına, bir yenisini daha ekledi. Aslında amacı sadece onu tanımaya çalışmaktı. Şevval fazlasıyla ilgisini çekmişti. Bu çok belliydi.

Bu ilginin fazlasıyla farkında olan Şevval, abimin sorularından artık bunalmıştı ve her an patlayabilirdi. Açıkçası ben, hâlâ onu terslememesine şaşırıyordum çünkü Şevval, böyle durumlarda hiç sabır göstermez ve karşısındaki kişiyi direk bozardı. Bunun bilincinde olan Yaşar, onun yerine cevap verdi: "Fatma Hanım, ev işleriyle ilgilenir. Evin temizliği, düzeni ondan sorulur. Daha doğru bir tabirle o, hepimizin baş tacıdır."

Abim gülümsedi ve Şevval'e bakarak, "O evde mi kalıyorsunuz?" diye sorunca Şevval, kollarını masaya dayadı ve buz gibi bir sesle, "O evde doğdum ve o evde büyüdüm. Kendimi bildim bileli de o evdeyim. Bir dönem yurtta kaldım ama kızlarla anlaşamadım. Ben zaten hiç kimseyle pek anlaşamam, ters bir yapım var. Okulda son senem. Piyano çalıyorum ve başka bir mesleği düşünmedim. 23 yaşındayım, boyum 1.67, kilom 54. Burçlara falan inanmam. Peki ya sen? Her zaman bu kadar meraklı mısın, yoksa bu durum bana mı özel?" Abim gözlerini kıstı, "Buna sen karar ver." diyerek onu göz hapsine aldı. Bezgin bir halde Meloş'a baktım. Meloş, içli bir nefes alıp "Ben, bu gece ölmezsem daha da ölmem anam," dedi. "İnan ben de..." dedim çünkü böyle bir ortamda, başka türlü hissetmek mümkün değildi. Nihayet yemekler gelince, ortamdaki gerginlik biraz olsun dağılmıştı.

Sakince yemek yerken Selin, bana abimi işaret etti. Abime baktım. Şevval'den gözlerini ayıramıyordu. Bütün kabalığına ve ters tavırlarına rağmen Şevval, onun ilgisini çekiyordu. Üstelik abim, ona olan bu yoğun ilgisini, herkesin önünde göstermekten de çekinmiyordu. İşte ben de buna hayret ediyordum çünkü o, hiçbir zaman böyle biri olmamıştı.

Şevval'e baktım. Keyifle yemeğini yiyordu. Hatta kendisini, önündeki kalamara o kadar kaptırmıştı ki yemeğini çiğnerken arkadan çalan müziğe de başını sallayarak eşlik ediyordu. Elimde olmadan gülümsedim. O sırada göz göze geldik. Kendinden geçen bir ifadeyle, "Öyle bakma!" dedi ve tabağını göstererek konuşmaya devam etti: "Bunu mutlaka denemelisin, Bahar. Tadına bakınca, inan bana hak vereceksin."

Balığı çok severdim ama kalamar, ilgi alanıma girmiyordu. Buna rağmen, o kadar keyifli söylemişti ki onu kırmak istemedim ve küçük bir parça alıp tabağıma koydum. Bu hareketimden hoşnut olup bana gülümsedi. Ben de ona. Az önceki ters kız gitmiş, yerine sanki küçük bir kız çocuğu gelmişti. Tam yemeğini yemeğe devam edecekken, gözleri abime takıldı. Abim henüz yemeğine dokunmamıştı. Ona doğru eğildi ve Gül'ü işaret ederek, "Hazır susmuşken, bence biraz yemek ye," diye fısıldadı.

Kurduğu şu diyalog bile abime yetmişti. Şaşkın bir şekilde ona bakıp gülümsedi. Soğuk da olsa Şevval, ilk defa espri yapmıştı. Bu durum onun hoşuna gitmiş olmalı ki o da eğildi ve, "Espri yaptığını duymak güzel çünkü ben artık, senin robot olduğundan şüphelenmeye başlamıştım," diyerek espriyle karşılık verdi. Dinlemiyor gibi yapsam da kulağım onlardaydı. Şevval soğuk bir şekilde, "Değilim! O zaman bu anı iyi değerlendir ve şu kalamar bitmeden önce tadına bak." Abim, bu kez daha içten bir şekilde güldü ve tabağına, bir parça ızgara kalamar aldı.

Bu gerçek olamazdı. Abim! Evet benim abim, kalamar yiyordu. Annem, balık pişirirken bile kokusuna dayanamayan adam, şimdi kalamar yiyordu. Şaşkınlık içinde ona baktığımı görünce, "Ne?" dedi. Tek kaşımı kaldırınca, kaşlarını çatarak, "Değişmiş olamaz mıyım?"

Omzumu silkerek cevap verdim: "Aynı performansı başka konularda da görmek dileğiyle der ve susarım." Düşünüyor

gibi yapıp, "Hangi konularda?" diye sorunca cevap vermedim ve gülümseyerek yemeğimi yemeğe devam ettim.

Yemek sonrası kahvelerimizi içerken abim, Murat ve Yaşar'la sohbet ediyordu. O sırada Şevval, benle Meloş'a kaş göz işareti yaparak lavaboyu gösterdi. Meloş'la birbirimize baktık ve hemen çantalarımızı alıp ayağa kalktık. Şevval de ayağa kalkınca, abim ve Yaşar da kalkmak için hareketlendi. Şevval, gözlerini devirerek, "Yok artık! En nefret ettiğim şeydir bu!" deyince abim, ellerini havaya kaldırarak: "Tamamdır, hemen bozulma!" dedi.

Ama Yaşar'ın oturmaya niyeti yoktu. Abimle göz göze gelince, kaşlarını çatarak telefonunu gösterdi ve, "Hemen geliyorum," dedi. Hep birlikte yürüdük. Restoranın içine girer girmez Şevval, arkasına baktı ve etrafta kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, "Bu durum fazlasıyla sıkıcı, ona ne zaman söyleyeceksin? Muhtemelen Baran Demiroğlu'yla olan yakınlığımızı öğrenince, bize gösterdiği bu büyük ilgiden bin pişman olacak."

Yaşar'a baktım. Ellerini pantolonun cebine koyarak, "Sadece pişman olsa iyi, Bahar ama seni pişman ederse, işte o zaman kötü çünkü benim tanıdığım Baran Demiroğlu, o zaman bu kadar sessiz durmayacaktır."

Gözlerimi devirdim ve yüzümü buruşturarak, "O benim abim ve ondan bahsederken bu kadar acımasız olmanız hiç hoş değil. Ayrıca ortada sıkıcı bir durum göremiyorum ben. Abim, herkese karşı son derece kibar." Meloş, başını sallayarak, "Hiç yani!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Beyefendi bir adam Ayaz. Kardeşi için endişe etmesi de çok normal. Sizi duyan da onu canavar zanneder."

Şevval, ters bakışlarla ona bakınca Meloş, elini beline koyarak, "Ay ne baktın yine öyle şeytan gibi? Asıl senin, ön yargıdan gözün dönmüş. Bütün gece adamı tersleyip durdun, buna rağmen çocuk beyefendiliğini korudu. Sana ters bir şey

mi söyledi, ne yaptı? Beni bile çileden çıkardın anacığım, Ayaz iyi sabretti yani."

Yaşar başını sallayarak, "He vallahi! Avukatlığına laf etmeyeydi iyiydi," diye Meloş'a hak verince Meloş, omzunu silkerek, "Aynen! Adam, seni kırmamak için kalamar bile yedi. Hayır yani, bu kadar ters olmak zorunda mısın?"

Şevval kaşlarını çatarak, "Bu, benim genel yapım. Ona özel bir durum değil. Kimse için değişmem ben. Ayrıca o kadar soruya, iyi bile sabrettim." Meloş yüzünü buruşturup, "Ay burnundan da kıl aldırmıyor! Davet edildin ve geldin sonuçta. Değiş diyen mi var sana? Bu kriz atlatılana kadar idare et biraz. Sık dişini, gebermezsin korkma!"

Şevval dik dik ona bakarak, "Saçma! Neyi idare etmemi bekliyorsun? Hem niye ben idare ediyorum ki? Çok değil, en geç bu akşam benim, Baran Demiroğlu'nun evinde yaşadığımı öğrenecek. Acaba o, bu durumu idare edecek mi?" dedi.

Dayanamadım ve araya girdim: "Tamam artık! Yeter. Konuyu kapatalım, zaten herkes için fazlasıyla yorucu bir akşamdı. İnanın, bunaldım."

Meloş başını ovalayarak, "Ay hem de nasıl? Yemin ediyorum, kafam kazan gibi oldu. Allah, bu Gül'ün çevresinde olan herkese sabır versin, anacığım. Nasıl bir konuşma aşkıdır o öyle?" dedi. Yaşar, başını salladı ve kaşlarını çatarak, "He ya! Ondaki çene değil, bildiğin makinalı tüfek! Hani soru soruyor ya, yeminle cevap vermeye korkuyor insan! Yemek yerken bile susmadı dinine yandığım. Hayır yani, gözüme mi yedim, burnuma mı yedim anlamadım şu yemeği. Yok bu ne eti, yok şu ne eti? Ulan ne bileyim ben ne eti, kasap mıyım ben? Yeminle hayattan soğuttu beni."

"Kimden bahsediyorsunuz?"

Gül'ün sesi, hepimizi şok etmişti. Hepimiz susmuştuk ve mahcup bir şekilde ona bakıyorduk. Biz, konuştuklarımızın ne kadarını duyduğunu kestirmeye çalışırken Gül,

arkamızdaki akvaryumu fark etti ve neşeyle, "Ne güzel bir yer burası, şimdiye kadar nasıl keşfetmemişim diye kendime kızıyorum. Geldiğimden beri burası bana tanıdık geliyordu ama şimdi nedenini anladım. İki sene evvel, tatil yapmak için Muğla'ya gitmiştim. Nasıl güzel bir yer, anlatamam! Biz, Milas ilçesinde kaldık ama merkez de çok güzeldi. İşte orada, tam da buraya benzer bir restoran keşfetmiştik. Restoranın bahçesinde, küçük bir balık çiftliği vardı ve inanılmaz güzellikte bir atmosfere sahipti. Ayrıca balıkları da çok lezzetliydi. Tavsiye ederim, yolunuz düşerse mutlaka gidin."

Ağzım açık kaldı. Yutkunarak diğerlerine bakınca, onların da durumunun benden farklı olmadığını gördüm. Kendine gelen Yaşar, "Allah aşkı için artık gidelim. Gidelim de kurtulalım bu beladan," diye yakındı.

Hayretler içinde Gül'e baktım ve sessizce Yaşar'a cevap verdim: "İlk defa sana hak veriyorum Sivaslı."

❄

Geçen akşamın ardından, nihayet evde olmak çok güzeldi. Gerginlik beni o kadar yormuştu ki eve gelince ilk işim bir duş almak olmuştu. Abimle konuşmadan önce, üstümdeki bu gerginlikten kurtulmam gerekiyordu. Vedalaşırken Gül'ün, abime telefon numarasını verdiğini görmüştüm. Kabalık olmasın diye telefon numarasını almıştı ama eminim ki onu aramayacaktı.

Onun aksine Şevval, son ana kadar abime karşı mesafesini korumuştu. Yine de abim herkese okul anılarını anlatırken, ilgiyle onu dinlemiş ve yaptığı esprilere kayıtsız kalamamıştı. Hatta Gül, abime telefon numarasını verirken, onun bozulduğunu bile fark etmiştim. Saklamaya çalışsa da o da abimden etkilenmişti. Bu çok normaldi çünkü abim, son derece kibar ve çok yakışıklı bir adamdı. Yakışıklı olması bir yana,

öylesine centilmendi ki çoğu kadının ilgisini kolayca üstüne çekiyordu. Bence Şevval, şaşkındı aslında. Yaptığı onca kabalığına rağmen abim, ona karşı çok sevecendi ve son ana kadar da kibar davranmaya devam etmişti.

Bir yandan olanları düşünüyor, diğer yandan da saçlarımı kurutuyordum. Odamın kapısı vurulunca, fön makinesini kapatıp kapıya baktım. Abim, kapıyı açıp bana baktıktan sonra, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Başımı sallayarak cevap verdim: "Elbette abi, gel lütfen."

Abim oturma odasını göstererek, "Aslından ikimize kahve yapmıştım," deyince gülümseyerek ayağa kalktım ve oturma odasına yürüdüm. Bu konuşmanın teması belliydi. *Şevval...* Koltuğa oturup abime baktım. Dalgındı. Loş ışık yüzünün bir kısmını aydınlatırken, diğer kısmını karartıyordu. Tıpkı duyguları gibi. Konuyu tahmin ettiğim için, sakin bir şekilde önce onun konuşmasını bekledim.

Hemen konuya girdi: "Bana biraz ondan bahseder misin?"

Daha net olmasını istediğim için, "Gül'den mi bahsediyorsun?" diye yalandan sorunca, naif bir şekilde başını sağa sola sallayarak, "Kimi sorduğumu anlayacak kadar zeki olduğunu biliyorum, Bahar."

Elbette ki biliyordum. İç çekip kollarımı dizime yasladım ve açık konuşmaya karar verdim: "Şevval, seni neden bu kadar etkiledi abi? Bütün bir gece boyunca, gözlerini bir an olsun ondan alamadın. Kabalıktan hiç hoşlanmayan biri olduğunu biliyorum ama o, her fırsatta sana kaba davrandı. Buna rağmen ona karşı çok kibar olman, gerçekten takdire şayan bir hareketti. Yine de sebebini merak ediyorum. Şevval, nasıl ve neden seni bu kadar etkiledi?"

Kaşlarını çatarak geriye doğru yasladı ve, "Bilmiyorum," dedikten sonra biraz düşündü ve konuşmaya devam etti: "Açıkçası bunun nedenini, ben de kendime soruyorum.

Fazla açık sözlü, fazla gizemli ve gerçekten çok güzel bir kadın Şevval. Kimsenin kendisiyle ilgili düşüncelerini umursamayan, tepkilerini göstermekten korkmayan bir yanı da var. Bu özelliği onu, farklı bir kadın yapıyor. Soğuk görüntüsünün yanı sıra, tuhaf bir çekiciliğe de sahip. Bana karşı neden bu kadar kinli olduğunu, açıkçası ben de anlamadım çünkü beni hiç tanımıyor."

Hüzünle ona baktım. Bu kinin sebebini biliyordum ve onun da bilmeye hakkı vardı. Artık bazı şeyleri konuşmanın zamanı gelmişti. Bütün cesaretimi toplayarak, "Şevval, seni tanıyor abi," dedim. Abim, şüpheyle bana bakınca, açık olmaya karar vererek konuşmaya devam ettim: "Şevval'le birkaç ay önce tanıştım. Tavırları, gizemli duruşu ve soğuk halleri sana özgü değil. O, böyle bir kız. Babasını, annesi daha ona hamileyken trafik kazasında kaybetmiş ve babasız büyümek onda derin yaralar açmış. Babası, annesinin çalıştığı evde şoför olarak çalışıyormuş. Adam kazada ölünce, evin sahibi olan kadın, annesiyle ona sahip çıkmış ve Şevval, o ailenin yanında büyümüş. Kadının, biri erkek ve biri kız olmak üzere iki çocuğu daha varmış. Şevval, onları kardeşi gibi görmüş, onlar da aynı şekilde ona değer vermişler."

Abim, ilgiyle beni dinliyordu. Yüzünü buruşturup, "Üzücü ama bir o kadar da etkileyici bir hikâyesi var," deyince başımı salladım. Abim elini yanağına dayadı ve, "Peki siz nasıl tanıştınız? Arkadaş ortamında mı?" diye sordu. Ondan hiçbir şeyi saklamaya niyetim yoktu. Bu sebeple kendimden emin bir şekilde, "Hayır abi. Ben, Şevval'le Baran Demiroğlu'nun evinde tanıştım," dedim.

Abim birden kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturup söylediklerimi kafasında tartmaya başladı. Konuşmaya devam ettim: "Şevval ve annesine, Baran'ın rahmetli annesi Saime Hanım sahip çıkmış. Kız annesiyle hâlâ Baran'ın evinde yaşıyorlar. Yaşar da uzun yıllardır, Baran ve ailesinin korumalığını yapıyor."

Sözlerim biter bitmez, abimin yüzü bir anda değişti. Sanki kanı çekilmişti ve eli hızla yanağından düştü. Gözlerindeki o ışık buhar olup uçmuş, yerine kocaman bir gölge bırakmıştı. Bense sadece ona bakıyordum. Bir süre sonra başını sağa sola salladı ve hızla ayağa kalkıp pencerenin önüne geçti. Ben de ayağa kalktım ve hüzünle ona baktım. Pencerenin pervazına elini dayayarak sert bir soluk aldı ve ardından hırsla bana dönerek, "Bunu bana nasıl yaparsın?" dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Sana ne yaptım abi? Şevval ve Yaşar'ı yemeğe çağırmam için ısrar eden sendin."

Öfkeyle, "Kim olduklarını bana söylemeliydin," deyince başımı dikleştirerek, "Kim olduklarını zaten sana söyledim. Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi."

Dişlerini sıkarak, "O adamla bağlantılı olduklarını benden gizledin."

Öfkeyle güldüm ve hırsla, "Şevval senin için bu mu yani? Baran'la bağı olan herkese, kafanda not mu veriyorsun? Şevval, aklını başından aldı. Onu farklı ve özel buldun ama bir anda sınıfta kaldı, öyle mi? Tabii Yaşar da öyle! Onun Meloş'un birlikte olduğu adam olması önemli değil yani, öyle mi? Seninle tanıştırdığım herkesi, önce vasıflarıyla veya Baran'la bağlantılı olup olmadıklarıyla mı tartacaksın?"

Öfkeyle, "Konuyu çarpıtma! Bütün bunların oyun olmadığı ne malûm? Belki de Baran, kız kardeşime yakın olabilmek için kız kardeşi gibi gördüğü bir kızdan etkilenmemi istedi," dedi.

Sustu ve acıyla yüzünü buruşturarak, "Kahretsin ki başardı da!" diye bağırdı.

"Baran, böyle bir şeyi asla yapmaz! Yazık ki onu hiç tanımıyorsun abi," dedim sert bir şekilde.

"Ona güvenmiyorum. Tek bildiğim, ailesinin ölümüyle suçlandığı ve hâlâ tam olarak aklanamadığı. Hayatımda ilk defa seni karakoldan aldım. Kimin yüzünden? Baran

Demiroğlu! Onunla ve ona yakın olan insanlarla mesafeli olmanı istemem suç mu?"

"Onlar, benim dostlarım!" diye bağırdım. Abim cevap vermek yerine boşluğa bakmaya başladı. Ona doğru bir adım attım ve verdiğim kararın arkasında durarak, "Madem aramızda gizli bir şey kalmasını istemiyorsun, o zaman şunu da bil abi. Biz, evlenmeye karar verdik."

Abim gözlerini kısarak, "Ne!" deyince, başımı dikleştirerek konuşmaya devam ettim: "Evet abi! Onu seviyorum ve o, benim hayatım boyunca tanıdığım en mert adamlardan biri. Ön yargılarınızın bana direttiği her şeyi reddediyorum. Ya yanımda olursunuz ya da beni kaybedersiniz. Ben kararımı verdim."

Abim hiddetle, "O, gerçekten mert bir adam olsaydı eğer, verdiği sözün arkasında dururdu. Şimdi her şeyi net bir şekilde görüyorum. Şevval'in bu eve gelişi bile planlıydı. Resmen bana oyun oynadılar ama ben bunun altında kalmam. Hesabını verecekler," dedi.

Dış kapıya doğru yürümeye başlayınca, hızla önüne geçip onu durdurmaya çalıştım ama mümkün olmadı. Kapıyı çarparak evden çıktı, şok içinde bakakaldım. Vereceği her tepkiye kendimi hazırlamıştım ama bunu beklemiyordum. Hemen kendimi toparladım ve ayakkabılarımı giyip arkasından çıktım. Asansöre yetişemedim, merdivenleri kullanarak aşağıya inmeye başladım. Nefesim, bana yetmiyordu. Abimin öfkesi aslında kendisineydi. Hayal kırıklığı yaşıyordu ve Şevval'den etkilendiği için kendisini suçluyordu. Şimdi de bunun bedelini, Baran'a ödetecekti ama bu kez ona izin vermeyecektim.

Dış kapıya varınca, abimin arabasının uzaklaştığını gördüm ve ana caddeye doğru koşmaya başladım. Bir yandan da çantamın içinden telefonumu çıkarmaya çalışıyordum. Etrafa bakınarak bir taksi aradım ama sokak boştu. Koşmaya devam ettim. Yetişememekten korkuyordum. İçimde

derin bir acı vardı. Arkamdan gelen bir arabanın, bana selektör yaptığını fark edip durdum. Hüzünle arkama bakınca, Baran'ın adamlarını gördüm. Daha önce bağırdığım adam, telaşla arabadan inerek yanıma geldi ve, "Bir sorun mu var? İyi misiniz, Bahar Hanım?" diye sordu.

Yutkunarak konuşmaya çalıştım: "Beni hemen Baran'ın evine götürün. Çabuk, lütfen!"

Adam şüpheyle bana bakarak başını salladı ve hemen kapıyı açtı. Arabaya binip telefonumu çıkardım. Ellerim buz gibiydi. Telefonu düşürmemek için kendimle savaş veriyordum adeta. Titreyen elime hakim olmaya çalışarak Baran'ı aradım. Sanki benden telefon geleceğini biliyormuş gibi hemen cevap verdi: "Asyalı!"

Gözlerim doldu ve nefesimi kontrol etmeye çalışarak, "Abim oraya geliyor Baran, ona her şeyi anlattım. Öfkelendi, onu durduramadım. Ben, yani ben..." Sözlerimi yarıda keserek, "Sakin ol, güzelim. Neredesin sen? İyi misin?" diye sorunca, derin bir nefes alarak, "Oraya geliyorum. Yanımda adamların var. Taksi bulamadım ve..." Daha fazla konuşamadım. Titrek bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım, boğazım düğümlenmişti. Baran sakin bir şekilde, "Korkma! Sakın ama sakın korkma. Üzülmeni istemiyorum, anladın mı beni?" dedi. Şu durumda bile bana cesaret vermeye çalışıyordu.

Sustum çünkü gözyaşlarımı tutamıyordum. Ağladığımı anlamaması için kendimi zorlayarak, "Tamam, kapatıyorum!" diyebildim ve onu daha fazla üzmemek için hemen telefonumu kapattım. Telefonu kapatır kapatmaz da başımı koltuğa yaslayarak sessizce ağlamaya devam ettim. Benim için en değerli iki adam, yine karşı karşıyaydı. Bu, çok zor bir durumdu ve ben ikisinin de zarar görmesini istemiyordum. Daha önceki karşılaşmalarında yaşananları düşündükçe, korkum ikiye katlanıyordu. Üstelik bu kez, Şevval de haksız yere suçlanıyordu. Hem de benim yüzümden...

Araba karanlık yolda hızla ilerlerken, önde oturan adamın telefonu çalmaya başladı. Gözyaşlarımı silerek kendimi toparlarken, adam telefonuna cevap verdi: "Buyurun efendim."

Arayanın Baran olduğunu biliyordum. Adam, resmi bir şekilde konuşmaya devam etti: "Durumu iyi, merak etmeyin. Sizin yanınıza gelmek istedi. Biz de getiriyoruz."

Sustu ve onu dinlemeye devam ettikten sonra, "Emredersiniz, zaten arabayı yakaladık. Merak etmeyin, bizi fark etmedi. Önümüzde üç araba var, durdurmamızı ister misiniz?"

Vereceği cevabı delicesine merak ediyordum, bu yüzden dikkatle adamın vereceği cevabı bekledim: "Peki efendim, nasıl isterseniz." Adam, bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra, "İyi, düşündüğünüz gibi bir durum yok," deyince, Baran'ın ne sorduğunu anladım ve gözlerimi devirerek yola bakmaya devam ettim. Abim, bana asla el kaldırmazdı. Sadece bana değil, o bir kadına el kaldıracak bir adam değildi. Adam telefonu kapatınca, eğilip yola baktım. Gerçekten de abim, üç araba öndeydi. Olay çıkarmayacağını biliyordum ama şu an haddinden fazla öfkeliydi ve çok ağır konuşabilirdi. Buna izin vermeyecek, Baran'ı yalnız bırakmayacaktım. Sadece bu olayda değil, bundan sonra ne yaşanırsa yaşansın, Baran'ın yanında olmaya kararlıydım.

Yirmi dakika sonra abimin arabası, Baran'ın evinin önünde durdu ama adamlar kapıyı açmadılar. Dikkatle olanları izliyordum. Benim bulunduğum araba da abimin arabasının arkasında durunca, ön koltukta oturan koruma, camdan elini uzattı ve kapının önünde bekleyen adamlara, abime kapıyı açmaları için işaret verdi. Kapı açılınca abim, arabasını sürmeye devam etti. Bizde aynı şekilde içeriye girdik. Ağaçlı yolun sonuna gelince, arabalar durdu. Abim arabadan indiği sırada, Baran'ı gördüm. Tek başındaydı ve kapının önünde bizi bekliyordu.

Abim dik dik ona bakarken o, benim bulunduğum yöne baktı ve büyük bir hızla yürümeye başladı. Şaşkın bir

ifadeyle Baran'a bakarken, daha fazla yerimde duramadım ve arabadan indim. Baran, yanıma gelir gelmez endişeyle yüzüme baktı ve şefkatle yanağımı okşayarak, "İyi misin, güzelim?" diye sordu.

Abime bakınca, Baran da bakışlarını ona çevirdi. Bize bakıyordu. Gözlerinde öyle bir hayal kırıklığı vardı ki yüreğimin yandığını hissettim. Elimi tutarak yürümeye başlayınca, ona eşlik ettim. Abimin önünde durduk. Baran, "Hoş geldin, Ayaz. İçeriye gel lütfen," deyince abim ellerimize baktı ve nefretle gülümseyerek içeriye yürümeye başladı. Baran, elimi daha sıkı bir şekilde kavrayınca ona baktım. Gülümsedi ve elimi dudaklarına götürerek hafifçe öptü. Bana cesaret vermek istediğinin farkındaydım. Benim aksime o, çok rahat görünüyordu.

İçeriye girdiğimizde, abimin salona doğru yürümeye devam ettiğini gördüm. Hayat ne tuhaftı; daha birkaç saat önce, sevgiyle birbirine bakan iki kardeşken şimdi iki yabancıya dönüşmüştük. Salona girdikten sonra dönüp bize baktı. Baran, gayet sakin bir ses tonuyla, "Oturmak ister misin ya da bir şeyler içmek?" diye sorunca abim soğuk bir şekilde, "Ben bu eve misafir olarak gelmedim. Önce kardeşimin elini bırak ve bana hesap ver. Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Baran kendinden emin bir şekilde, "Ben onun elini tutabilmek için aylarca kendimle ve çevremdeki herkesle savaştım. Bu saatten sonra beni ondan, ancak ölüm ayırır. Biz seninle düşman değiliz, Ayaz. İkimizin ortak amacı, Bahar'ı korumak ve iyiliğini istemek. Ben, onu canımdan vazgeçecek kadar çok seviyorum. Eminim ki sen de onun için gözünü bile kırpmadan canını ortaya koyarsın. Amacın aynı olduğu yerde, düşmanlık olamaz."

Abim önce bana sonra da Baran'a baktı ve öfkeyle, "Sen, sözünde durmayan bir adamsın, Baran Demiroğlu. Ben sözünde durmayan bir adama asla güvenmem. Seviyorum demekle

sevgi olmuyor. Emin ol ki ben bunu, en acı şekilde deneyimledim." Baran, son derece sakin bir şekilde, "Ben, bir söz verdiysem eğer, sonuna kadar arkasında dururum ama ben sana hiçbir söz vermedim, Ayaz. Söz verdiğim tek kişi Bahar ve nefes aldığım sürece onun yanında olacağım."

Abim, acıyla gülerek, "Eğer sen, gerçekten mert bir adam olsaydın, böyle adice bir plan yapıp beni etkilemesi için Şevval'i kullanmazdın." Baran, neye uğradığını şaşırmıştı. Şaşırmakta haklıydı çünkü bu gerçekten iğrenç bir suçlamaydı. Başımı dikleştirerek söze girdim: "Baran, hiç kimseyi kullanmaz abi! Ona karşı neden bu kadar ön yargılısın? Neden biraz olsun onu tanımaya çalışmıyorsun?" Abim hırsla, "Kardeşime karşılık, kardeşi gibi gördüğü kız! Yalan mı?"- diye sordu.

"Yalan!"

Hepimiz başımızı çevirip sesin geldiği yöne baktık. Şevval salonun girişinde durmuş, bize bakıyordu. Kaşların çatarak, "Sen, bizi ne zannediyorsun?" dedi ve öfkeyle konuşmaya devam etti: "Ortada tek bir yalancı var. O da sensin. Bütün centilmenliğin, gösterdiğin yakınlık, her şeyin yalandı. Kim olduğumu öğrenince de masken düştü. Sen gerçekten iğrenç bir adamsın, Ayaz Saygın."

Abimin gözlerinde büyük bir yangın vardı. O yangın, hayal kırıklığıyla birleşip büyüdü, büyüdü ve sonunda Şevval'in gözlerindeki soğukluğun içinde kayboldu.

❄

İnsanlar, bazen kırmaktan en korktuğu insanları, nasıl da acımadan kırabiliyordu. Haklı olmak dediğimiz şey, sadece olaya baktığımız taraftan ibaretse herkes kendi açısından biraz haklı değil miydi? Aslında böyle zamanlar için Allah bize empati adında eşsiz bir yetenek vermişti ama maalesef

ki çoğumuz, bu eşsiz yeteneği kullanmayı bilmiyordu; daha doğrusunu söylemek gerekirse, kullanmak istemiyordu.

Halbuki herkes kendisini, biraz karşısındaki kişinin yerine koymayı başarıp empati kurabilse, onun da kendi açısından haklı olduğunu görür ve sonradan pişman olacağı şeyler söylemezdi.

Abime bakıyordum, o da Şevval'e...

Şevval'in gözlerinde büyük bir nefret ve hayal kırıklığı vardı. O konuşmaya hazırlanırken Baran, ondan önce davranıp, "Şevval, hemen odana git!" diye sert bir şekilde bağırdı. Onun sesi, bu soğuk ortamı bir bıçak darbesi gibi bölmüştü ama Şevval, burada değil gibiydi ve nefretle abime bakmaya devam ediyordu. Gitmesi gerekenler bizdik aslında. Hatalı olan abimdi ve Şevval çok kırılmıştı.

Baran bu kez daha sert bir şekilde, "Sana odana git dedim!" deyince irkildim. Baran'ın sesindeki bu sert ton, ortamdaki gerginliği dağıtmak içindi aslında, çünkü Şevval şu an abimden beterdi ve kendisini çok zor tuttuğu belliydi. Öyle haklıydı ki daha fazla susamadım ve, "Özür dilerim, Şevval. İnan bana böyle olmasını..." diye söze başlayınca öfkeli bakışlarını bana çevirip adeta beni susturdu ve hızla odasına doğru yürümeye başladı.

Arkasından gitmek isteyince Baran, kolumu tutarak bana engel oldu ve abime bakarak, "Bir kez olsun, ön yargıların olmadan beni dinleyemez misin, Ayaz?" diye sorunca abim, sert bir soluk aldı ve işaret parmağıyla bizi göstererek, "Siz kararınızı çoktan vermişsiniz. Daha neyi dinlememi istiyorsun?" diye karşılık verdi ve acıyla gülümseyerek, "Güçlü olabilirsin, kudretli de olabilirsin ama inan bana, ne malın, ne mülkün ne de tüm servetin... Hiçbiri ama hiçbiri umrumda değil. Umrumda olan tek bir şey var; o da Bahar. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama Bahar'ın söylediği gibi gerçekten masumsan, bunu bana ve aileme kanıtla! O gün gelene kadar

seni asla dinlemeyeceğim ve şunu bil ki eğer senin yüzünden kardeşimin kılına zarar gelirse, bu dünyayı sana dar ederim Baran Demiroğlu. Sana, bunu bir avukat olarak değil, bir abi olarak söylüyorum."

Sözlerini bitirir bitirmez evin çıkışına doğru yürümeye başladı. Şevval için söylediği sözlerden pişman olacağını, hatta şimdiden pişman olduğunu adım gibi biliyordum. Öfkesine yenik düşmüştü ve bununla yüzleşmeye başladığında, canı fena halde yanacaktı. Hatalı da olsa onun için üzülüyordum çünkü aslında böyle kırıcı bir insan değildi. Bakışlarımı Baran'a çevirdiğimde, öylece abime baktığını gördüm. Sessiz ve soğuktu. Tüm şu soğuk duruşuna rağmen, gözlerinde büyük bir yangın, bir hırs ve kız kardeşini kaybetmiş bir abi vardı. Maalesef ki bunu görebilen tek kişi bendim. Yaralarını sarmama bir türlü izin vermiyorlardı. Canını yakmak isteyen her kim olursa olsun, ilk önce onu abiliğiyle vuruyordu çünkü onun, en büyük yarası Beyza'ydı. Yeniden filiz vermek istiyordu aslında ve bunun için ihtiyacı olan tek şey masum bir umuttu.

Yanağına dokununca bakışlarını bana çevirdi. Herkese inat gülümsedim ve, "Güçlü ol Baran! Senin hiç kimseye bir şey ispatlamaya ihtiyacın yok çünkü sen bu dünyada tanıdığım en masum insansın ve böyle bir abiye sahip olduğu için, Beyza çok şanslı. Seni seviyorum ve asla bırakmayacağım," dedim ve derin bir nefes alarak abimin peşinden yürümeye başladım. Şimdilik gitmeye mecbur olduğumu ama kalbimi onun yanında bıraktığımı o da biliyordu. Buna rağmen içim hiç rahat değildi. Bu yaşananlar acıydı belki ama birlikteliğimize giden yolda, nihayet ilk adımı atmıştık. Kapıdan çıkmadan önce bir kez daha ona baktım. Gülümsemeye çalıştı ve başını sallayarak bana gitmemi işaret etti. Hâli böyleyken bile, bana cesaret vermeye çalışıyordu. Dudaklarımı büktüm ve istemeyerek de olsa kapıyı kapatıp dışarıya çıkar çıkmaz

gözlerim yaşlarla doldu çünkü ardımda, cesur ama bir o kadar da yaralı bir adam bırakmıştım.

❄

Gece gündüze dönerken, yıldızların parıltısının kaybolusunu seyrediyordum. Gözüme bir gram uyku girmemişti. Uyuyabilmek için her yolu denemiştim. Hatta uzun bir duş almıştım fakat sıcak su bile beni gevşetmeye yetmemişti. Abim, Baran'a son sözlerini söyledikten sonra benimle tek bir kelime konuşmamayı seçmişti. Eve girer girmez misafir odasına girmiş ve beni tek başıma bırakmıştı. Onu anlamaya çalışıyordum çünkü onun konuşmaktan çok, duygularıyla baş başa kalmaya ihtiyacı vardı.

Derin bir of çektim. Baran kadar abime de yardımcı olmak istiyordum çünkü Şevval'le Baran'ı yaralamak isterken, aslında en büyük yarayı o almıştı. Çivi çiviyi söker derler ya hani! Bana göre bu söz, koca bir saçmalıktı. Çiviyi sökmek isterken yarattığımız o kocaman oyuk, bize hep o çivinin varlığını hatırlatacaktı. Oysaki ben, gönlüme saplanan her çiviyi sökmek yerine, üstüne manzara resmi asarak kapatmayı öğrenmiştim. Varlığını bile unuttuğum o çiviler, artık beni acıtmıyor, aksine gönlümü süslemeye yarıyordu.

Düşüncelerden bunalmıştım. Oda üstüme üstüme geliyordu artık. Odadan çıktım. Kendime bir kahve yapmaya karar verince, mutfağa geçmek istedim ama sezgisel olarak durdum ve başımı eğip salona baktım. Tam da hissettiğim gibi, abim koltukta oturuyordu. Belli ki bütün gece o da benim gibi saatleri saymıştı. Öyle bitkin bir haldeydi ki içim acıdı. Konuşmak ikimize de iyi gelebilirdi aslında. Yanına gitmek için bir adım atmıştım ki kapının önünde bavulunun olduğunu gördüm. *Gidiyor muydu?*

Hüzünle dudaklarımı bükerek ona bakmaya devam ettim. Öyle dalgındı ki hâlâ beni fark etmemişti. Yanına gidip

koltuğa oturunca, irkilerek bana baktı. Bakışlarımı kaçırarak, "Gidiyor musun?" diye fısıldayınca, "Evet," dedi. Sesi, soğuk olmaktan öte hissizdi. Parmaklarımla oynayarak, "Anlıyorum," diye fısıldadım, hiçbir şey söylemedi. Öylece oturmaya devam ettik.

Derin bir sessizlik çökmüştü odaya. Daha fazla dayanamayarak, "Hatırlıyor musun? Beşinci yaş günümde, babam bana oyuncak bir bebek almıştı. O bebeğe o kadar bağlanmıştım ki nereye gidersem gideyim, onu da beraberimde götürürdüm. Evimiz, şehre uzak olduğu için hiç arkadaşım yoktu ve o bebek, benim en yakın arkadaşım olmuştu. Onun, bir oyuncak bebek olması umrumda bile değildi çünkü o, benim için yaşıyordu. Onunla konuşuyor ve evcilik oynuyordum. Yemek yerken ona da bir tabak koyuyor, yemeği beğenip beğenmediğini soruyordum. Okula başladıktan sonra bile, onu gizlice çantama koyar, okula öyle giderdim."

Abim hafifçe gülümseyerek, "Hatırlıyorum. Adını Oya koymuştun," deyince ben de gülümsedim ve konuşmaya devam ettim: "Evet, Oya. O, benim dostumdu. Sonra bir gün, okuldaki çocuklar bebeği fark ederek alay etmeye başladılar benimle. Öğretmenim, annemi okula çağırıp bebeği elimden almasını rica etti çünkü hiç kimseyle arkadaşlık etmiyordum. Bunun sebebi Oya değildi aslında, ben sadece yeni bir başlangıç yapmak için cesaret toplamaya çalışıyordum. Bunu söylemeye de korkmuştum. Çaresiz kalan annem, bir gece ben uyurken bebeği aldı. Sabah uyandığımda Oya, yanımda değildi. Hemen ağlamaya başladım. İçim acıyordu, dostumu kaybetmiştim çünkü. Ağlama sesim, tabii ki hepinizi uyandırdı. Öyle kolay kolay ağlamadığımı bildiğiniz için telaşlandınız. Benim için o kadar üzülmüştün ki anneme, bebeği bana geri vermesini söyledin. Annem, sana karşı çıkınca da 'Sevmenin neyi kötü ki,' dedin. Sonunda annem ikna oldu ve Oya'yı bana geri verdi. İlk yaptığım şey koşup sana sarılmak

olmuştu. Kulağıma eğilerek bana söylediğin sözleri hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben hiç unutmadım."

Abime baktım. Hüzünle bana bakarak, "Sevdiklerin için her zaman mücadele et çünkü sevgi, her zaman kazanır," dedi.

Başımı salladım. Gözlerimden bir damla yaş aktı ve buruk bir şekilde, "İşte şimdi ben de öyle yapıyorum. Sevgim için mücadele ediyorum. Biliyorum ki sevgi her zaman kazanır çünkü bana bunu abim öğretti," dedim. Öylece bana bakıyordu şimdi. Söylediklerimin onu geçmişe götürdüğü belliydi. Bir süre sonra derin bir of çekti ve yavaşça beni kucaklayıp, "Ben, gaddar bir insan değilim Bahar, bunu zaten sen de biliyorsun. Yaşadığın ilişkiye onay vermiyorum belki ama inan bana, duygularına saygı duyuyorum. İyi ya da kötü ne yaşarsan yaşa, seninle birlikte biz de yaşayacağız. Benim düşüncelerimi boş ver ama annemle babamın düşüncelerini biliyorsun. Eğer Baran Demiroğlu, gerçekten ailemize girecekse, önce üstüne yapışan bu kara lekeyi aklamalı. Ailesinin ölümünün üstündeki sır perdesini kaldırmadığı sürece, sorun yaşamaya devam edeceksiniz ve bu sorunlar, sizi mutsuz edecek. Bunu o da biliyor. Onun dışında şunu bil; ben hep arkanda olacağım."

Sözlerini bitirir bitirmez gözyaşları içinde ona sarıldım. En başından beri ondan duymak istediklerim, işte bunlardı. Abim nihayet kendisine yakışanı yapmıştı. Onun desteğini hissetmek, bana güç veriyordu ve bu güç sayesinde artık daha emin adımlar atacaktım. Bundan sonra tek bir amacım, ailesinin katillerini bulma konusunda Baran'a yardım etmekti ve inanıyordum ki el ele vererek, her zorluğun üstesinden gelecektik.

❋

Havalimanı her zamanki gibi çok kalabalıktı. Bu yüzden abim, onu yolcu etmeye gelmemi hiç istememişti ama ben

inatla ona eşlik etmiştim. Pişman değil, sadece çok hüzünlüydüm. Abim, son kontrolden de geçtikten sonra bir kez daha bana baktı. Gözlerinde, bilinmezlik ve hüzün vardı. Aramızdaki mesafeye rağmen bunu görebiliyordum ve bu şekilde gitmesi, beni çok üzüyordu. Aslında bir gün daha kalabilirdi ama kaçmayı seçmişti. Kırılmış, bir o kadar da kırmıştı. Şeval'in karşısına çıkmaya yüzü yoktu, belki de cesareti. Dün geceden sonra bana, onunla ilgili tek bir soru dahi sormamasından anlamıştım bunu. El sallayınca, ben de karşılık verdim ona ve ardından gözden kayboldu. O an, gözümden bir damla yaş süzüldü. Boşluk, nasıl da acı veren bir duyguydu. Var olanın, bir anda kaybolması...

Böyle düşündüğüm için hüznüm daha da arttı ve ardında bıraktığı boşluğa bakmaya devam ettim. Sanki kalbim, ikiye bölünmüştü. Bir parçası hâlâ bendeydi ama diğer parçasını, giderken beraberinde götürmüştü abim.

Bir süre sonra etrafıma bakınarak gözyaşımı sildim. Artık gitmem gerekiyordu. Buruk bir şekilde yürümeye başladığım sırada, koluma dokunan eller beni durdurdu. Başımı çevirip elin sahibine baktım ve Baran'la göz göze geldik. Akmasın diye zorladığım gözyaşlarım, onu görünce bağımsızlığını ilan etti ve abimin çıktığı bölümü işaret ederek, "Gitti," dedim.

Baran, usulca gözyaşlarımı sildi ve bana sarıldı. "Gün gelecek, birlikte uğurlayacağız onu ve yeminim olsun ki benim yüzümden bir daha başını yere eğmeyeceksin. Her şey düzelecek Asyalı, güven bana."

Bütün gücümle ona sarıldım. Ona inanıyordum ve bu inanç, benim tek dayanağımdı. Yine de ağlamamı engelleyemiyordum. İçimde biriken bütün zehir, gözyaşıma karışıyor ve yavaş yavaş akıyordu.

Baran, başımın üstüne uzun bir öpücük kondurdu ve elimi tuttu. Çıkışa doğru yürümeye başladık. Dışarıya çıkar çıkmaz Yaşar'ı gördüm. Yanımıza gelip hüzünle bana baktı ama hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi.

Baran beni kolunun altına aldı. "Birkaç gün ortalıkta olmayacağız. Önemli bir şey olmadığı sürece beni arama." Yaşar, başını sallayarak ona cevap verdi: "Emredersiniz."

Merakla Baran'a baktım. Gülümseyerek bakışlarıma karşılık verdi ve birlikte arabaya doğru yürümeye başladık. Hava oldukça sıcaktı. Kapıyı açıp binmem için kenara çekilince, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Şefkatle yanağımı okşayarak cevap verdi: "Son günlerde çok gerildin, birkaç gün de olsa her şeyden uzak olalım. Sadece sen ve ben. Güldüğünü görmeye ihtiyacım var."

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Söylediklerinin içinde ilgimi çeken tek şey, onunla baş başa olmaktı. Sadece birkaç gün bile olsa herkesten soyutlanıp sadece Baran'la olmaya gerçekten çok ihtiyacım vardı. Araba hızla ilerlerken, otobana girdiğimizi fark ettim. Yola bakarak, "Eve uğrayıp eşya almayacak mıyız?" diye sorunca Baran, gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi: "Gerek yok."

Karşı çıkacak halde değildim. Öyle uykusuz ve yorgundum ki başımı koltuğa yaslayıp yola bakmaya başladım. Abim kırgın gitmişti ama en azından, artık ilişkime karşı değildi. Yaraları iyileşince daha mantıklı düşüneceğini, hatta ilk fırsatta İstanbul'a geleceğini biliyordum. Bir süre sonra gözlerim istemsizce kapandı. Kendimi uykunun kollarına teslim ederken, sabaha göre daha huzurlu hissediyordum çünkü artık yanımda, sevdiğim adam vardı.

❋

Saçlarımda hissettiğim yumuşak dokunuşlar uykumu bölünce, yavaşça gözlerimi açtım. Karşımda Baran vardı ve gülümseyerek bana bakıyordu. *Gelmiş miydik?* Şaşırarak etrafıma bakındım. Nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Burası bana hiç yabancı gelmiyordu çünkü burnuma

dolan is kokusu, bana çok tanıdıktı. Hafifçe doğrularak bulunduğumuz odaya bakınca, nerede olduğumuzu anladım. Dağ evindeydik.

Güneş batmak üzereydi ve şehre göre burası oldukça serindi. Ürpererek kollarımı kavuşturunca Baran, hemen dolaptan bana bir kazak çıkardı ve giymeme yardımcı oldu. Kocaman kazağın içinde adeta kaybolmuştum. Yüzümü buruşturarak kazağın kollarını salladım ve ayağa kalkarak dizlerime kadar uzanan kazağa baktım. Baran keyifle bana baktı ve, "Gerçekten seni yemek istiyorum," diyerek yanıma yaklaştı. Utanarak gülümsedim ve, "Bu halimle bile mi?" deyince, eğilip burnumun ucunu öptü ve, "En çok da bu halinle," dedi.

O, çok özel bir adamdı ve onun yanındayken, kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordum. Galiba birçok kadının ortak arzusu buydu. Sevdiği adam tarafından sevildiğini hisseden her kadın, gerçekten de dünyanın en güzel kadınıydı çünkü sevildiğini hissetmek, bir kadına güzelliği de beraberinde getiriyordu.

Baran, şömineye yaklaşarak birkaç odun attı. "Mevsim yaz bile olsa, burada geceleri sert geçer." Yanına yaklaşıp dizlerimin üstüne çöktüm ve ateşin rengine boyanmış gözlerine bakarak, "Buraya sık sık gelir misin?" diye sordum. Gülümsedi ve gözlerini şömineden ayırmadan, "Eskiden çok gelirdim. Hatta haftalarca burada kalırdım ama bu aylarda, ilk defa şömine yakıyorum. Burası benim için daha çok bir sığınak gibiydi. O zamanlar yalnızlığa daha çok ihtiyacım vardı galiba," dedi.

"Peki ya şimdi!" diye sorunca, gözlerimin içine bakarak, "Senin olmadığın yerde boğuluyorum. Ne burayı ne de dünyanın başka bir yerini sensiz düşünebiliyorum," diye fısıldadı.

Alevlerin kızıllığı, dolgun dudaklarını aydınlatıyordu. Isınan teninden yayılan o enfes kokunun bağımlısı gibiydim.

Ona dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Bunca zaman, kendimi frenlemek zorunda olmaktan bıkmıştım artık. Onu seviyordum ve arzuluyor olmam, çok doğaldı. Bana bakan gözleri, aynı istekle kavruluyor gibiydi ama adım atmaktan korkuyordu. Daha doğrusu korktuğu şey, pişman olmamdı. Aramızdaki cinsel çekim soluklarımıza yansırken, yutkunarak dudaklarıma baktığını fark ettim. Ne istediğini bilen bir kadın olarak, daha fazla dayanamadım ve dudaklarımı dudaklarına değdirerek gözlerimi kapadım. O da bunu bekliyordu ve dudaklarımız birleşir birleşmez büyük bir istekle beni öpmeye başladı. Üstüme doğru ağırlığını verince, geriye doğru uzanıp dirseklerimden güç almaya başladım. Yanaklarımı avuçlarının arasına alıp hafifçe alt dudağımı ısırdı ve nefes nefese, "Öyle güzelsin ki..." diye fısıldadı.

Kendimden geçiyordum. Dudakları, bu kez boynumda gezinmeye başlayınca, dayanılmaz bir istekle saçlarını kavradım. Ona ihtiyacım vardı, onun da bana! Şu an, şömine-de yanan odunlar gibi alev alevdik. Hızla üstümdeki kazağı çıkarıp fırlattı ve kolsuz gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğim de üstümden çıkınca, artık sadece sutyenimle kalmıştım. Geriye doğru çekilip bir süre bana baktı ve ardından işaret parmağını boynumdan aşağıya doğru indirerek göğüs çatalıma kadar getirdi. Tuhaf bir şekilde utanmıyor, bakışlarından derin bir haz alıyordum.

"Bembeyazsın..," deyince gülümsedim. "Seni incitmekten öyle korkuyorum ki," diyerek elini çekmek isteyince, hızla elini tuttum ve gözlerimin içine bakarak, "Aksine, sen dokunduğun zaman ben iyileşiyorum," dedim, davetkâr bir ses tonuyla.

Bu sözlerimden sonra, gözlerinde bir ateş belirdi. Şüpheyle gözlerime bakmaya devam edince, elini tuttum ve avucunun içini öptüm. Ne istediğimden emindi artık. Daha fazla kendisine hâkim olamadı ve dudaklarını dudaklarımın bastırdı.

Bu öpüşme diğerlerinden farklıydı, bunu hissedebiliyordum. Avuçlarının biriyle göğsümü kavrayınca, ağzımdan istemsizce bir inilti dökülüp Baran'ın dudaklarının arasında kayboldu. Kendimi kaybetmiştim. Sanki zaman ve mekan yoktu, sadece o vardı. Ben de artık özgürce ona dokunmak istiyordum. Üstündeki tişörtü sıyırıp çıkardım. Titriyordu, bunu görebiliyordum. Ellerim tenine değer değmez, kasılarak nefesini tuttu. Gülümsedim çünkü dokunuşlarıma verdiği tepkiler, bana tuhaf bir haz veriyordu.

Sutyenimin kopçasının açıldığını hissedince, heyecanla kasıldım. Bunu o da hissetmişti. "Kendini bana bırak..." diye fısıldayınca, dediğini yaptım ve her şeyimle kendimi ona teslim ettim. Dudaklarını, göğüslerimde hissettiğimde, artık her şey kontrolden çıkmıştı. Baran'ın çıkardığı sesler, benim sesime karıştıkça, zevkle kıvranıyor ve daha fazlası için adeta çıldırıyordum.

Hava artık kararmıştı ve bu ana şahitlik eden ateş, emindim ki bizden daha sıcak değildi. Pantolonumun ne ara üstümden çıktığını bile anlamamıştım. Artık ikimiz de tam anlamıyla çıplaktık. Ter içindeydim. Baran'ın elleri, vücudumun en tenha köşelerinde gezinirken, kendimden geçiyor ve hiç tatmadığım hazları keşfediyordum. Üstümdeki yerini aldığında, ateşin ışığında parlayan, ihtişamlı vücuduna baktım. Nefes nefeseydi. Karşı koyulamayacak kadar güçlü, bir o kadar da baş döndürücüydü. Göğsünden ve boynundan süzülen ter damlaları tenime karışırken, gözlerimin içine bakarak, "Seni istiyorum, Asyalı!" diye fısıldadı.

Hafifçe içime girdiği an, üstünde olduğumuz halıyı avuçlarımın arasına alarak acıyla hıçkırdım. Yanağımı okşadı ve gözlerimin içine bakarak devam etti. Bir süre sonra hissettiğim acı kayboldu ve yerini salt bir zevke bıraktı. Artık tek bir vücut olmuştuk. Bu an, hayatımın en özel anıydı. Baran'ın çıkardığı sesler, benim sesimi bastırıyor ve adeta

odanın duvarlarına çarpıyordu. Kendi sesim, kulağıma bir yabancının sesi gibi gelirken, bir anda nefesimin bana artık yetmediğini hissettim. Baran'ın son kez daha içime girdiği o an, adeta yıldızları görür gibi oldum ve omuzlarına tutunarak kendimi boşluğa bıraktım, aynı anda Baran da sert bir şekilde haykırarak bütün ağırlığını üstüme bıraktı.

Ikimiz de titriyorduk.

Kendimi, hiç bu kadar ona ait hissetmemiştim. Bir süre öylece kaldık. İkimiz de yaşadığımız bu muhteşem ana inanamıyorduk çünkü. Nefesimiz düzene girmeye başlayınca Baran, başını kaldırıp yüzüme baktı ve, "Bu rüya değildi değil mi?" diye sordu. Düşünüyor gibi yaparak, "Aynı rüyayı görmemişsek eğer değildi," dediğimde, hafifçe güldü ve elini alnına koyarak derin bir iç çekti. Onu seyretmek, dünyanın bütün eşsiz manzaralarından daha güzel ve daha özeldi benim için. Bakışlarını bana çevirince, göz göze geldik. Gözlerini kısarak bana çapkın bir gülüş atınca, utanarak yüzümü terden ıslanmış göğsüne sakladım. Usulca saçlarımı okşamaya başladı. Çok bilindik eski bir şarkıda geçen, *'Terim ilaçtır benim'* cümlesi, artık daha bir anlam kazanmıştı benim için. Çıtır çıtır yanan odunları seyrederken uyuşmuş, iyileşmiş ve arınmış gibiydim.

Bir süre sonra Baran, beni kucağına alarak banyoya götürdü. Hiçbir şeye dokunmama müsaade etmeyince, hiç itiraz etmedim. Kendimi, onun şefkatli ellerine bırakmıştım artık. Ara ara beni gıdıklıyor ve öpmek için olmadık bahaneler uyduruyordu. İnadına ondan kaçıyor ve kollarının arasında çırpınarak kahkahalar atıyordum. Mutluyduk ikimiz de ve yere göğe sığamıyorduk sanki. Bedenimi sabunlarken, dokunuşları yumuşacıktı. Kendimi bir papatya kadar narin, bir o kadar da güçlü hissediyordum ama falların aksine, benim her bir yaprağım seviyorum diyordu çünkü Baran, bana her dokunduğunda, ona yeniden âşık oluyordum.

Hayatımın en güzel uyanışına merhaba demek için gözlerimi açtığımda, yanımda uyuyan dünya güzeli adamı gördüm. Yüzüstü yatıyordu. Alnını koluna dayamıştı. Işıl ışıl parlayan saçlarına dokunmak istedim ama onu uyandırmaktan korktuğum için elimi geri çektim. Hava henüz aydınlanmamıştı. Şömine sönmek üzere olduğu için oda, artık daha karanlık görünüyordu.

Sessizce ayağa kalkıp şömineye bir odun attım. Eğilince kasıklarımda derin bir sızı hissettim ve yüzümü buruşturarak karnımı tuttum. O kadar mutluydum ki bu sızı bile umrumda değildi. Üstümde Baran'ın siyah tişörtü vardı. Ateş hareketlenince oda hemen ısındı ve gülümseyerek etrafa baktım. Yere saçılan kıyafetlerimiz, gecenin izlerini taşıyordu. Yavaşça hepsini topladım.

İçim içime sığmıyor gibiydi. Kendimi, inanılmaz derecede enerjik hissediyordum. Sessizce odadan çıkarak aşağı kata indim. Burada da şömine sönmek üzereydi. Hemen şömineye birkaç odun attım ve mutfağa geçtim. Her şeyiyle mükemmel dizayn edilen mutfak, gerçekten de çok güzeldi. Acıktığımı hissediyordum, boş olduğunu düşünerek dolabı açtım ama gördüklerim aklımdakilerin aksineydi. Muhtemelen buraya gelirken markete uğrayıp alışveriş yapmıştı Baran. Sevinçle gözlerim parladı ve hemen kahvaltılıkları çıkararak masaya dizdim.

Çay da demlendikten sonra her şey hazırdı. Hava, artık aydınlanmaya başlamıştı. Işıkları kapatarak doğan güneşe baktım. Yepyeni bir gün, bizim için doğuyordu. Pencereyi hafifçe aralayınca, odaya dolan kuş sesleri beni gülümsetti. Aslında inanılmaz derecede acıkmıştım ama Baran'ın uyanmasını bekleyecektim mecburen. Dayanamayarak bir parça ekmek kopardım ve çilek reçeline batırıp yedim. Ağzımın

içine yayılan o enfes çilek tadının keyfini çıkarırken, sessiz olmaya özen gösterip yukarıya çıktım ve pantolonumu giydikten sonra tekrar aşağıya indim.

Tekrar pencereye yaklaşıp dışarıya baktım. İleride küçük bir göl vardı ve hava yavaşça ısınıyordu artık. Baran uyanana kadar biraz yürüyüş yapabilirdim. Bu fikir hoşuma gidince, hemen kapıyı açıp dışarıya çıktım ve göle doğru yürümeye başladım. Hava, pırıl pırıldı. Sevinçle iç çektim. Burası, cennetin bir parçası gibiydi adeta. Gölün üstünde yüzen yabani ördekler, sarı çiçeklerin süslediği çimenlik ve masmavi gökyüzü, inanılmayacak kadar güzeldi. Manzaranın tadını çıkarırken, sarı çiçeklerin üstüne uzandım. Burada, bir ömür boyu Baran'la kalabilirdim. Düşüncesi bile çok güzeldi. Sadece o ve ben...

İç çekip gülümsediğim sırada, Baran'ın bağırtısını duydum ve telaşla ayağa kalkarak eve baktım. Baran, kapıda belirip dışarıya çıkınca, neyi olduğunu anlamaya çalıştım. Yüzünü seçemesem de endişeyle etrafına baktığını fark etmiştim. Beni görünce durdu ve öylece bana bakmaya devam etti. Koşar adımlarla yanına yürürken, o benden hızlı davranıp yanıma koşmaya başladı.

Karşı karşıya geldiğimizde endişeyle, "Neyin var?" dedim ama cevap vermek yerine hızla bana sarıldı ve saçlarımı koklayarak, "Sen yoktun ve..."

Sözlerini yarıda kesip susunca, geriye doğru çekilip yüzüne baktım. *Neyi vardı bu adamın böyle?* Yutkundu ve gözlerini kaçırmak istercesine göle bakarak, "Yokluğunu hissedince, ben sandım ki... Yani ben anlayamadım. Neden bu kadar erken uyandın? Bir sorun yok değil mi?"

Gülümseyerek temiz havayı kokladım ve ellerimi iki yana doğru açarak, "Uyandım çünkü çok mutluyum," dedim bağırarak. Sözlerimi duyunca, Baran'ın yüzündeki endişe uçup gitti ve hızla beni kendisine çekerek, "Yani mutlusun öyle mi? Pişman değilsin!" diye fısıldadı.

Geriye doğru çekildim ve şüpheyle, "Ne demek istiyorsun sen? Yoksa sen mutlu değil misin?" diye sordum. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve, "Dün gecenin rüya olduğundan korkacak kadar, iliklerime kadar yeniden seni isteyecek kadar, hatta öl desen ölecek kadar gözüm kararmışken, bu soruya nasıl cevap verebilirim?" deyince, tek kaşımı kaldırarak fısıldadım: "O zaman sorun yok!"

Eğildi, boynumu kokladı. "Bence, asıl bundan sonra var. Artık bedenime söz geçirmem imkansız çünkü ben artık sana dokunmadan duramıyorum."

Cevap vermeme fırsat bile vermeden beni kucağına alarak eve yürümeye başladı. Çırpınarak bağırdım: "Önce kahvaltı."

"Bekleyebilir!" dedi.

İsyan edercesine, "Ama ben çok acıktım," deyince hızlandı ve gözlerimin içine bakarak, "Ben de..." diye fısıldadı.

❄

"Hâlâ gelmedik mi?" diye huysuzlanınca Baran, saçlarımı tek omzumda topladı ve enseme dudaklarını bastırarak cevap verdi: "Biraz sabırlı ol!"

Olamıyordum çünkü gözümde beyaz bir bağ vardı ve hava, gecenin serinliğini aratacak kadar ısınmıştı. Hızla arkamı dönüp elimi belime koydum ve, "Ya olmazsam!" dedim. Cevap vermeyince, elimi havaya kaldırıp ona dokunmaya çalıştım ama ellerim, boşlukla buluştu.

"Baran..." diye fısıldadım ama yine cevap vermedi. Orada olduğunu biliyordum, bunu bilerek yaptığını da! Başımı dikleştirerek arkamı gösterdim ve boşluğa doğru, "O zaman yürümeye devam ediyorum," dedim. Buna rağmen ses gelmeyince, dudaklarımı bükerek fısıldadım: "Ayağım bir dala takılır ve düşersem, sonra çok üzülürsün ama."

Hâlâ susuyordu. Çaresizce arkamı döndüm ve, "Peki! Madem öyle, ben de bu işi tek başıma halledeceğim," dedim.

Fakat yürümeye başlamamla, Baran'a çarpmam ve dudaklarını dudaklarımda hissetmem bir oldu. Şaşırmama bile fırsat vermeden, ellerini tişörtümün altında hissedince, geriye doğru çekilip, "Hiç doymaz mısın sen?" diye bağırdım. Ondan bir cevap alacağımı düşünüyordum ama bir anda kendimi, tepetaklak bir şekilde onun omzunda buldum. "Sana bir soru sordum, Demiroğlu!" deyince bacağımı hafifçe dişleyerek, "Sana doymama imkan yok," dedi.

Nihayet sesini duymuştum. Omzunda beni taşıyarak yürümeye başladı. Onun, daha önce hiç bilmediğim yönlerini keşfediyordum. Örneğin; zannettiğimden daha doyumsuzdu ve tıpkı küçük bir çocuk gibi, gizemli oyunlar oynamaktan çok hoşlanıyordu. Gerçi ben de halimden hiç şikayetçi değildim. Bana dokunmak için sürekli bahaneler bulması, her fırsatta beni öpmesi ve bu eğlenceli hali; baştan çıkarıcı ve bir o kadar da keyifliydi. Onun bu enerjisi bana da bulaşmıştı. Gözlerimde bağ olduğu için enfes bir manzarayı kaçırıyordum ama en azından ona dokunabilirdim. Elimi uzatıp kalçasına dokunmaya çalışınca, elim istediğim yere değmedi ama kendimi biraz daha zorlayınca amacıma ulaştım. Birden kasıldı ve, "Ateşle oynama!" dedi.

Dayanamayarak kahkaha attım. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutluydum ve ona dokunurken, kendimi daha cesur ve özgür hissediyordum artık. Aşkın, insanın kimyasını değiştirdiği kanıtlanmış bir gerçekti. Bu yüzden böyle hissetmem çok normaldi. Bedenim, şu anda inanılmaz derecede serotonin, östrojen ve dopamin hormonu salgılıyordu. Daha açık bir dille, hormon sarhoşluğu yaşıyordum, hem de büyük bir keyifle...

Bir süre sonra durup beni omzundan indirdi ve sırtımı göğsüme dayayarak, "Hazır mısın?" diye sordu. Gülümseyerek başımı sallayınca, yavaşça gözümdeki bağı çözdü. Yavaşça gözlerimi açtığımda karşımdaki muhteşem manzaraya

bakakaldım çünkü önümde üç tane meşe ağacı duruyordu. Gövdelerinden destek alınarak ağaçların ortasına küçük bir ağaç ev inşa edilmişti. Aşağıya doğru uzanan merdivenler, çok sevimliydi. Bulunduğumuz yere baktım, evin karşısındaki tahta köprünün üstündeydik. Buna benzer evleri, daha önce sadece filmlerde görmüştüm ve karşımdaki bu ağaç ev, gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Bakışlarımı Baran'a çevirince, gülümseyerek bana baktığını gördüm. Hafifçe göz kırparak, "Nasıl?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp, "Efsane..." dedikten sonra, "Kimin burası?" diye sordum. Gözlerini evden ayırmadan, "Benim. Hatta çoğunu ben yaptım ama hem ağaçlara zarar vermemek hem de daha sağlam olmasını sağlamak için, mühendis bir arkadaşımdan yardım aldım," dedi.

Beni şaşırtmayı her zaman başarıyordu.

Evin içini çok merak etmiştim. "İçini görebilirim, değil mi?" diye sorunca güldü ve, "Elbette!" dedi. Hemen merdivenlere yürüdüm. Tam yukarıya çıkmak için basamağa adım atmıştım ki kolumu tutup bana engel oldu ve, "Senelerdir buraya gelmedim. Hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol etmeliyim önce," dedi. Başımı salladım ve geçmesi için ona yol verdim. Dikkatle yukarıya çıktı ve sağlam olduğuna emin olunca, eliyle bana yanına gelmemi işaret etti. Aynı şekilde yukarıya çıktım. Verandaya çıktığımda, meşe ağacının kokusu daha belirgin bir hâl almıştı. Gövdesine sırtımı yaslayıp göğe kucak açan dallarını seyre daldım bir süre. Kuşların sesi, ılık rüzgar ve sallanan dalların arasında kaybolup gitmiş gibiydim. Ben, bu anın tadını çıkarırken Baran, kirişlerin arasına yaptırdığı gizli bir bölmeden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı ve içeriye girdi. Heyecanla peşinden yürüdüm ve içeriye girer girmez adeta büyülendim çünkü ağaçların gövdelerinin bir kısmı içerideydi. Köşede küçük bir kitaplık, ayaklı lambalar ve tek kişilik bir yer yatağı vardı. Kitaplığın yanında büyük

bir minder, yere dağılmış birkaç kitap ve yanında bir kahve fincanı duruyordu. Baran'ın buraya son geldiği günden kalmış olmalıydı bu fincan. Bakır rengi desenleri olan yün halı, boydan boya uzanıyordu. Arka kısımdaki küçük masaya ve renkli taburelere gülümseyerek bakarken, Baran'la göz göze geldik ve çocuksu bir coşkuyla, "Burası, gerçekten çok güzel Baran. Benim böyle bir ağaç evim olsa, sık sık gelir kalırdım," dedim. Kollarını kavuşturarak, "Benim dışımda buraya giren ilk kişi sensin," dedi.

Şaşırarak etrafıma bakındım, bu ev yapılalı uzun zaman olmuş olmalıydı. "Peki ya Beyza? O buraya hiç gelmedi mi?" diye sorunca, derin bir nefes alarak başını sağa sola salladı. "Burayı hiç görmedi. Kafamı dinlemek için dağ evine geldiğim zamanlarda Beyza, hep peşimden gelirdi. Yalnız kalmama bir türlü müsaade etmiyordu çünkü benim aksime o, yalnızlığın bir insana iyi gelmediğine inanırdı. Sadece kendime ait olan, küçük ve özel bir yer aramaya başladım. Ağaç ev yapma fikri, bana çok cazip geliyordu. Hem küçüktü hem de her şeyden uzak. Bir sabah ormanda yürüyüş yaparken, burayı keşfettim. Aradığım yer, kesinlikle burasıydı. Hemen izin işlerini hallettim ve malzemeleri alarak yapmaya başladım. Bittikten sonra da bir sır gibi sakladım."

"Anlıyorum..." dedim ve merakla, "Madem sana özel kalmasını istedin, o zaman neden beni buraya getirdin?" diye sordum.

Bana doğru bir adım atarak, "Getirdim çünkü bu ağaç evle senin, benzer yanlarınız var," dedi. Kaşlarımı kaldırarak evi inceledim. *Ne demek istiyor olabilirdi?* Evi bir süre daha inceledikten sonra kendimle bu ev arasında benzer bir yan bulamadım ve kaşlarımı çatarak, "Benzer yan derken ne demek istiyorsun?" diye sordum. Yanıma gelip tam önümde durdu ve hafifçe gülümseyerek, "Bir değil, birkaç tane! İlki; seni de bu ev gibi, sadece kendime saklamak

istiyorum. İkincisi; senin yanında da bu evde olduğu gibi kendimi buluyorum ve üçüncüsü; ikinizin de beni büyüleyen kendine has bir kokusu var," dedi. "Enteresan!" dedim gülümseyerek. "Benzer yanlarımın olduğu bir evin olması gerçekten ilginçmiş."

Acıyla yutkunduktan sonra gözlerini benden kaçırarak, "Doğruyu söylemek gerekirse ben, artık senin olmadığın bir yalnızlık istemiyorum, Asyalı," dedi. Bu sözleri söylerken, sesinde isyan vardı sanki. Verdiği kayıplardan sonra bana tutunmuş olması, sadece benimleyken geçmişle yüzleşmesi ve en önemlisi, sadece benim yanımda çocuk yanlarını ortaya çıkarması, çok ama çok değerliydi benim için. Gözlerim doldu ve kollarımı boynuna dolayarak başımı göğsüne dayadım. Ben de onun yanında kendimi buluyordum. Nasıl bir dua etmiştim ki Allah bana onu vermişti? Gözyaşlarım yanaklarımdan usulca süzülürken, içim şükür doluydu.

❋

Kavuşmak...

Sadece söylerken bile, içimize tatlı bir bahar esintisi getiren, en güzel niyet cümlesi; sabır meyvesidir kavuşmak... Hayal edilenle, özlemi çekilenle buluşmaktır. Hele ki ansızın gelmişse beklenen, işte o zaman tatlı bir bayram sevinci yaşatırdı bize, sadece üç heceden oluşan bu cümle.

Herkesin kavuşmayı hayal ettiği şey farklıydı tabii ama ben, uzun zamandan sonra yeniden özüme kavuşmuştum. Aylardır kayıp bir gölge gibi gezen benliğim, kaderimin beni savurduğu bu dağ evinde, özünü bulmuştu yeniden. Hem de hiç ummadığım bir anda, ansızın...

Aklımdan geçenlerin güzelliğine kapılıp iç çekerken, gözlerim bulutlardaydı. Yeşilin, gökyüzüyle birleştiği ve huzurun, insanın içine işlediği bu yerde, unutamayacağım anılar

biriktirmeye devam ediyordum. Ağaç evden sonra yeni adresimiz, uçsuz ormanların ortasındaki büyük göl olmuştu. Baran'la birlikte balık tutuyorduk; daha doğrusu tutamıyorduk. Baran'ın oltasına yeni bir balık takılınca, yine yüzümü ekşittim. Baran, dikkatle balığı çekti ve balığın ağzındaki kancayı çıkarıp kovaya attı.

Hüzünle balığa baktım. Evinden koparılmış ve küçücük bir kovanın içine hapsolmuştu zavallı. Çaktırmadan Baran'ı kontrol ettim. Oltasına, yeni bir yem takıyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Aslında ne yaptığımın farkındaydı ama bana belli etmiyordu. Başını çevirir çevirmez kovadaki balığı alıp suya bıraktım ve Baran'a arkamı döndüm.

Bunu defalarca kez yapmıştım ve açıkçası, hiç pişman değildim. Sandal, sakince suyun üstünde hareket ederken, gözlerimi devirerek elimdeki oltaya baktım. Yaklaşık bir saattir suyun içinde yüzüyordu. Baran, bir saat içinde tam beş balık tutmuştu ama ben, sinek avlıyordum çünkü oltaya yem bile koymamıştım.

Beni bir anda beni kucağına çekince, afallayarak ona tutundum. Gözlerini kısarak bana bakıyor ve bir açıklama bekliyordu. Gözlerimi kaçırdım ve mahcup bir şekilde, "Şey! Ben yapmadım. Gerçekten kendileri atlıyor Baran. Benim bir suçum yok," diye fısıldadım.

Yalan mıydı? Kısmen...

Gerçekten de balıklar, suyun üstünde bir o yana bir bu yana atılıyorlardı ama tabii ki atlayan balıklar, kovanın içindekiler değildi.

Kahkaha atarak elindeki oltayı kenara bırakınca, dudaklarımı bükerek sordum: "Kızdın mı?"

Başını sağa sola sallayarak, "Sana mı? Mümkün değil," dedi. Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki kocaman bir balık sandalın ortasına atladı ve korkuyla sıçrayarak Baran'ın boynuna dolandım. Bu kez daha büyük bir kahkaha

attı. Dehşetle balığa bakarak, "Ben sana kendileri atlıyor demiştim," dedim.

Baran, büyük bir keyifle o koca balığı alarak kovaya atınca, balığa baktım yine hüzünle. Çaresizce, bir o yana bir bu yana çarparak yüzüyordu. Onu görmezden gelmeye çalışarak dudaklarımı büktüm ve bir süre daha ona bakmaya çalıştım ama sonunda, çaresizliğine daha fazla tepkisiz kalamayıp balığa çemkirmeye başladım: "Hiç öyle bir o yana bir bu yana yüzme ve benden seni kurtarmamı bekleme çünkü sen kendin kaşındın."

Sözlerimi bitirir bitirmez Baran, yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve yüzümün her köşesini öpmeye başladı. Neye uğradığımı şaşırarak ona bakınca, isyan dolu bir sesle, "Daha önce neredeydin sen?" diye sordu. Utanarak başımı eğdim çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Çenemi tutup başımı kaldırınca, yeniden göz göze geldik. İç çekti ve, "Çok ciddiyim, nasıl yaşadım ben sen olmadan, Asyalı? Nasıl oldu da hiç karşılaşmadık? Halbuki Samsun'a defalarca kez gittim," dedikten sonra konuşmaya devam etti: "Hatta bir hafta kalmışlığım bile olmuştu. Şimdi isyan ediyorum. O kadar yakınımdayken, varlığını bilmemek beni öfkelendiriyor."

Bakışlarımı göle çevirip, "Hangi şehir olduğunun bir önemi yok. Belki de bir yerde karşılaştık ve birbirimize yabancı gibi baktık ama hatırlamıyoruz. Aynı kaldırımda yürümüş, bir trafik lambasına denk gelmiş, aynı mekânda yemek yemiş ve hatta, belki aynı yerde durup denizi seyretmiş bile olabiliriz," deyince Baran, başını sağa sola sallayarak karşı çıktı: "Bu çekik gözleri ve bu bembeyaz teni görüp de unutmuş olamam."

Öyle çocukça bir tavırla söylemişti ki gülümsedim ve kıvırcık saçlarına dokunarak, "Ben de bu altın sarısı saçları ve insanı içine çeken bu yeşil gözleri asla unutamam," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak boşluğa bakmaya başladı. Aklından ne geçtiğini tahmin edebiliyordum. Eminim ki bundan sonrasını düşünüyordu. Düşünmesini engellemek için yanağına dokununca, bakışlarını tekrar bana çevirdi. Gülümseyerek balığı işaret ettim ve, "Suya atlasa ve biz onu görmemiş gibi davransak, olmaz mı?" diye sordum. Hafifçe gülümseyerek, "Sen istersin de olmaz mı?" dedi ve balığı suya attı. Huzurla balığın suya karışmasını seyrederken Baran, sırtını sandalın başlığına yasladı ve beni kucağına çekerek saçlarımı okşamaya başladı.

Dalgındı. "Bizi neler bekliyor?" diye ona sorunca, bir süre düşündü ve soğuk bir ses tonuyla, "Abinin de dediği gibi, üstüme yapışan bu kara lekeyi temizleyip yeni bir sayfa açacağım ve bu sayfanın her satırı, seninle başlayıp seninle bitecek," dedi.

Her bitiş, yeni bir başlangıçtır derler ya hani! İşte bu sözün altına, imzamı atabilirdim. Kulağa, bitişleri katlanılabilir hale getirmek için uydurulmuş, bir teselli cümlesi gibi gelse de herkes payına düşeni yaşadıktan sonra iyi ya da kötü bir başlangıç yapıyordu. Baran, ne yaşadıysa dibine kadar yaşamıştı ve maalesef ki onun payına, en çok acı düşmüştü. Geçmişin izleri, her yanımızı sarmış ve hâlâ taptazeyken, yeni bir başlangıç yapamayacağımızı ikimiz de biliyorduk. Bundan sonra ne olurdu ben de bilmiyordum ama daha dün sabah, yüreğim acıya meskenken, bugün içim huzur doluydu. Yani, tıpkı eski bir şarkıda söylenen sözler gibi: '*Yaprak döker bir yanımız, bir yanımız, bahar bahçe...*'

❄

Her şeyi zamana bırakmak, kolay tercih edilen bir kaçış yöntemi gibi görülse de çoğu zaman, mecburi yapılan bir eylemden başkası değilmiş. Bunu yaşayarak öğrenmiştim.

Zamanın getireceklerini elbette bilemezdim ama zihnimde dönüp duran kötü senaryoları görmezden gelmeye karar vermek, işimi biraz olsun kolaylaştırıyordu çünkü mutluydum, çok ama çok mutlu...

Aşk, ne kadar da tuhaf bir duygu, nasıl da insanı ele geçiriyor. Her şeyi seviyor ve affediyorsun. Yere, göğe, sokaklara, güneşe, hayvanlara, hatta sana kötülük yapan insanlara bile bambaşka bir gözle bakabiliyorsun. Yürümeyi değil, koşmayı; konuşmayı değil, bağırmayı; bütün eylemleri ve bütün duyguları en uç noktada yaşamak istiyorsun. Tatlı bir sarhoşluğun pençesindeymişsin gibi, sanki hep var olacakmışsın gibi hissediyorsun. Mutluluktan adeta başın dönüyor.

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle İstiklal Caddesi'nde yürürken, huzur dolu bir nefes alıp etrafıma baktım. Kalabalığın ortasında öylece duran, sessiz bir kadın gibi görünsem de yüreğim bas bas onun adını bağırıyordu.

Dağ evinden bu sabah dönmüştük, daha doğrusu dönmek zorunda kalmıştık. Baran'ın avukatı Ali Bey'den gelen bir telefon, bütün büyüyü bozmuş olsa da mutluydum. Gözlerim, karşı kaldırımda duran küçük bir hediye dükkanına takıldı. Oraya doğru yürüdüm. Vitrine dizilmiş süs eşyalarının arasında duran, ışıklı bir fanus dikkatimi çekti. Cam fanusun içinde küçük bir Galata Kulesi, Hezarfen Çelebi ve bir kadın vardı.

Kadınla Hezarfen, karşı karşıya durmuştu. Bir yanda tüm ihtişamıyla Hezarfen, diğer yanda güzeller güzeli bir kadın...

Baran'ın anlattığı hikayeden mi bilmem, bu fanus çok ilgimi çekmişti. Dayanamayarak içeriye girdim. Dükkan sessizdi. Masa başında, ihtiyar bir adam oturuyordu. Elinde bir maket vardı ve ince bir ışığın altında maketi birleştiriyordu. Gülümsedim ve onu korkutmamak için yavaşça kapıya vurdum. İhtiyar adam, başını kaldırıp bana baktıktan sonra elindeki maket parçasını masaya bırakarak, "Hoş geldin kızım," dedi.

İçtenlikle cevap verdim: "Hoş buldum. Ben, vitrindeki cam fanusu almak istiyorum."

İhtiyar adam gülümsedi ve cam fanusa bakarak bana cevap verdi: "O, satılık değil kızım."

Aldığım cevap beni hayal kırıklığına uğratınca, istemsizce dudaklarım büküldü ve hüzünle fanusa baktım.

"Bu kadar üzüldüğüne göre değerli biri için alacak olmalısın," dedi, ihtiyar adam. Yorgun ve bir o kadar imalı bir ses tonuyla.

Bakışlarımı ihtiyar adama çevirerek başımı salladım. Ayağa kalktı ve bir elini beline koyarak, vitrine doğru yürümeye başladı. Yürümekte zorluk çektiği belliydi. Yorgun yüzünde, yılların izleri vardı. Bembeyaz saçları, sakallarına karışmıştı. Vitrinden fanusu çıkararak bana köşedeki tahta sandalyeyi gösterince, işaret ettiği yere oturdum. Kendisini de yanıma gelerek fanusu masanın üstüne bıraktı. Ardından alt kısımdaki düğmeye dokundu ve cam fanusun ışığını yaktı. Hayranlıkla ışıl ışıl parlayan fanusa baktım.

Adam, yorgun bir nefes aldı ve fanusun içini göstererek, "Kim bunlar, bildin mi?" diye sorunca, gözlerimi fanusa çevirerek, "Erkek olan Hezarfen Çelebi olmalı," dedim. İhtiyar adam başını sallayınca, kadına bakarak sordum: "Peki ya kadın, o kim?"

İhtiyar adam, "Bu kadın Hezarfen 'in tek sevdası. Adı da Elif..," dedi ve konuşmaya devam etti: "Elif, sabah güneşi gibi tektir. Elif, akşamın karanlığında gökyüzünde beliren hilal gibi, kalbindeki karanlıkları aydınlatan bir ışıktır. Elif, gerçekleşmesi için edilen bir duadır."

Sesindeki tını, beni derinden etkilemişti. İhtiyar, kaşlarını çatarak bana baktı ve, "Sen anlat bakalım. Kim için almak istiyorsun bunu? Eğer kalbime dokunursa hikayen, fanusu alabilirsin," dedi.

Boşluğa baktım. Galiba onu anlatmaya yetecek bir kelime haznem yoktu. Yana doğru kıvrılan dudaklarını, derinlerinde

kaybolduğum yeşil gözlerini, beni benden alan o büyüleyici kokusunu hatta yüzündeki ince çizgilerini bile doya doya anlatmak istiyordum ama ne dersem diyeyim, benim gözümden onu anlatmaya yetmeyecekti.

Bir süre sonra ihtiyar, "Sustun," deyince ona baktım. Hafifçe gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Aferin, anlatsaydın sevdana inanmazdım. Ee! Neşet Ertaş boşuna dememiş, 'Sevda sırrınan olur,' diye."

Gülümsedim ve cam fanusu göstererek, " Bu fanusu sen mi yaptın?" diye sorunca ihtiyar, iç çekerek konuştu: "He ya! Ben yaptım ama çok zaman önceydi. Bunu sana veremem çünkü bu fanus, dükkanımın uğuru. Ama aynısını yapabilirim. İster misin?" Heyecanla cevap verdim: "Çok isterim."

İhtiyar, başını sallayarak sözlerime karşılık verdi : "O zaman haftaya bugün gelip alabilirsin."

Hemen çantamı açtım ve, "Çok teşekkürler, müsaade ederseniz ben parasını şimdiden ödemek istiyorum," dedim ama ihtiyar kaşlarını çatarak, "Aldığın zaman ödersin. Kim öle kim kala. Benim bir ayağım çukurda kızım. Çok şükür, şimdiye kadar verilmeyecek bir hesabım olmadı. Eğer parayı alır da fanusu yetiştiremez, ölürsem, Allah'a bunun hesabını veremem," diyerek karşı çıkınca, içtenlikle başımı salladım ve ayağa kalkarak: "O zaman haftaya görüşmek üzere," dedim.

"Kısmet!" dedi ve konuşmaya devam etti: " Eğer beni bulamazsan, yan dükkanda Emin var. Ona sorarsın." Gülümseyerek dışarıya çıktım ve temiz havayı içime çektim. Ne kadar da hoşsohbet bir adamdı. Onu tanımak, gerçekten çok hoşuma gitmişti. Ayrıca isteğimi kırmayıp fanusu yapmayı kabul etmesi, beni çok mutlu etmişti.

Etrafıma bakarken, az ötemde, Baran'ın korumalarının beni beklediğini fark ettim. Birkaç gün önce istemeden bağırdığım adam da aralarındaydı. Göz göze gelince, gözlerini benden kaçırdı.

Elimi kaldırıp yanındaki adama onu işaret edince adam, bağırdığım iri yarı adamın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Bağırdığım adam, hemen bana baktı ve hızla yanıma gelerek ciddiyetle sordu: "Bir sorun mu var, yenge?" Şaşırarak güldüm. Bana hitap şekli tuhaf ama bir o kadar da hoştu. Boğazımı temizleyerek, "Senin adın ne?" diye sorunca adam, şaşkın bir şekilde cevap verdi: "Bir kusurum olduysa özür dilerim."

Başımı sağa sola sallayarak, "Hayır!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Ben sadece adını sordum." Mahcup bir şekilde, "Adım Salih, yenge,"dedi. Biraz mahcup biraz da utanarak konuşmaya başladım: "Özür dilerim Salih. Birkaç hafta önce gereksiz yere sana bağırdım. Kusuruma bakma olur mu?"

Salih, öylece bana bakıyordu. Afallamıştı; belli ki benden bu sözleri duymayı beklemiyordu. Hemen kendini toparladı ve boğazını temizleyerek bana cevap verdi: "Ne demek yenge, olur öyle şeyler. Sen, bize Baran Bey'in emanetsin. Bağır, çağır, inan kılımız kıpırdamaz."

"Estağfurullah, tekrar özür dilerim," deyip özrümü tekrar edince, mahcup bir halde başını salladı. Ben de gülümsedim ve onu ardımda bırakarak yürümeye başladım.

Baran, şu an holdingdeydi ve yanına gidip gitmeme konusunda kararsızdım ama onu çok özlemiştim. Bir an durup düşündüm. Aslında ona sürpriz yapabilirdim. Gülümseyerek yanımdan geçen bir taksiyi durdurdum ve arabaya binip içimi ısıtan adamın yanına doğru yola çıktım.

❄

Baran...

"Benden istediğiniz bütün bilgiler burada. Yaptığım incelemelerden sonra genel olarak, şüpheli bir duruma rastlamadım Baran Bey."

Ali Bey'in uzattığı dosyayı alıp, "Mutlaka olmalı," diyerek, dosyayı incelenmeye başladım. O sırada kapı vuruldu. Bakışlarımı kaldırıp gelene baktım. Holdingin finans müdürü Sami Bey, içeriye girip başını salladı ve elindeki dosyaları önüme koyarak, "Söylediğiniz bütün tarihlerin, dokümanları tek tek çıkarıldı Baran Bey," dedi. Başımı sallayarak, "Oturun!" dedim.

Sami Bey, şüpheyle Ali Bey'e bakarak bana sordu: "Affınıza sığınarak sormak istiyorum: Biz neyi arıyoruz efendim?" Sami Bey'e baktım ve getirdiği dokümanları işaret ederek sordum: "Size söylediğim tarihten sonra yapılan bütün masrafların dokümanları burada mı?"

Sami Bey, şaşkın bir ifadeyle bana bakarak cevap verdi: "Evet efendim. Hepsi burada. Sadece yardım vakfı için yapılan ödenek bilgileri eksik."

Kaşlarımı çatarak dosyayı kapattım ve, "Hangi vakıf?" diye sordum. Sami Bey, tedirgin bir şekilde cevap verdi: "O tarihler arasında Ümit Bey, Haluk Bey'le birlikte Güney Afrika'ya, üç hastane açmak için bir yardım kampanyası başlatmıştı. Hatta bunun için yardım vakfı bile kuruldu ama Ümit Bey, başkanlığını yapmadı. Zaten kısa bir süre sonra vakıf amacına ulaştı ve dünyanın birçok ülkesinden bağış toplandı. Ümit Bey de hatırı sayılır bir bağış yaptı ve hemen ardından vakıf kapatıldı."

Nefretle dişlerimi sıktım. Babam ve iyi niyet! Birbirine ne kadar da uzaktı. Zaten Haluk'un, bu işte parmağı olduğuna hiç şüphem yoktu ve emindim ki vakıf adı altında bir pislik çevirmişlerdi. Yumruklarımı sıkarak, "Vakıfla ilgili ne kadar bilgi varsa, yarım saat içinde masamda istiyorum," diye, sert bir şekilde konuşunca Sami Bey, hemen ayağa kalkarak cevap verdi: "Emredersiniz, Baran Bey."

Sami Bey odadan çıkar çıkmaz Ali Bey'le göz göze geldik. Kaşlarını çatıp, "Önemli bir konu daha var Baran Bey," dedi

ve konuşmaya devam etti: "Levent Bey'den, madenin 16. kolunun bakımında görev yapan mühendisleri araştırmasını istemişsiniz. Yaptığı araştırma sonunda, izlerini bulmuş ama tuhaftır ki birbirine yakın tarihler içinde ikisi de ölmüş. Birisi kaza geçirmiş, diğeri ise intihar etmiş. Bu durum, sizce de garip değil mi?"

Geriye doğru yaslanarak cevap verdim: "Şuna susturulmuşlar diyelim." Ali Bey, başını sallayarak konuşmaya devam etti: "Ben de öyle düşünüyorum. Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Gözlerimi kısıp cevap verdim: "Yapacak tek şey var. Yozgat'taki madeni, bakım için kapatıyorum. Oraya iki tane mühendis göndereceğim. Bu mühendislerin kimliği gizli tutulsun. Gerekirse siz de onlarla birlikte gidin. Yaşar da sizinle beraber olacak. Benim, oraya gitmem şüphe çeker ama çalışacak ekibi ben ayarlayacağım. O madenle ilgili bizim bilmediğimiz bir şey var. Bütün bunlar tesadüf olamaz."

Ali Bey, "Emredersiniz, Baran Bey," dedi ve saatine bakarak konuşmaya devam etti: "İzniniz olursa Meltem Hanım, sizinle görüşmek istiyor. Haluk'un açtığı dava ile ilgili bilmeniz gereken bazı şeyler varmış." Sıkıntılı bir nefes alarak ona cevap verdim: "Sırf bize bilgi sızdırmak için Meltem Hanım'ın kendisini tehlikeye atması, fazlasıyla anlamsız. Ayrıca onun muhatabı sizsiniz Ali Bey, ben değilim. Haluk tehlikeli bir adam ve salak da değil. Meltem'in elini kolunu sallayarak holdinge gelmesi, onu neden rahatsız etmiyor sizce? Ben cevap vermeyeyim; etmiyor çünkü Meltem'le çalışma amacı zaten bu! Aklınca, gözümü korkutmak için Meltem'e hayal ürünü belgelerden bahsediyor, bir nevi herkes birbirini kullanıyor. O belgenin ne olduğunu ve sahte olduğunu, siz de çok iyi biliyorsunuz. Zaten Haluk'un yanına bir muhbir yerleştirdik ve başka birine ihtiyacımız yok. Attığı her adımımdan haberimiz var. Bu yüzden, bu görüşme anlamsız ve fazlasıyla

gereksiz. Hayatım boyunca böyle basit durumların içinde olmadım, bundan sonra da olmayacağım."

Ali Bey başını sallarken, "Elbette! Nasıl isterseniz! İnanın bu görüşme için çok ısrar etti. Görüşmek istemezseniz kendisine iletirim ama bence, şu aşamada söyleyecekleri önemli de olabilir. Haluk Bey, şu an mantıksız tavırlar sergiliyor ve birçok konuda da dikkatsiz davranıyor. Rahmetli Beyza Hanım'ın, kendisiyle iletişime geçtiği konusunda da ısrarlı. Bu konuda fazlasıyla hassas olduğu için de hata üstüne hata yapıyor. Yerleştirdiğiniz muhbir, onun ruh haliyle ilgili bize bilgi veremez. Bu yüzden Meltem Hanım'ı dinlemenizi tavsiye ederim. Sonuçta Meltem Hanım, sürekli onun yanında," dedi. Bir süre düşündükten sonra kaşlarımı çatarak, "Gelsin bakalım ama bir daha, böyle bir emrivaki istemiyorum. Bu son olsun," deyince Ali Bey, saygıyla bana cevap verdi: "Tabii ki! Bundan sonra daha dikkatli olurum."

Ali Bey dışarıya çıkınca, geriye doğru yaslanarak düşünmeye devam ettim. Sezgilerim, bana her zaman yol göstermişti ve artık, yolun sonuna geldiğimizi hissediyordum. Elime telefonumu alıp Haluk'un her hareketini yakından izleyen muhbiri aradım. "Sizi dinliyorum,"diyerek aramama cevap verdi. "Evde misin?" diye sorunca, "Evet efendim, şu an müsaitim. Haluk Bey dışarıya çıktı," dedi. Hemen konuya girdim: "Bazı belgelere ihtiyacım var. Birkaç sene önce babam, Afrika'ya üç ayrı hastane açmak için bir yardım vakfı kurmuş. Haluk, ona birçok konuda yardım etmiş; hatta düzenlenen davetlere, babamla birlikte katılmış. Bu vakıfla ilgili bir şeyler bulmanı istiyorum. Haluk, böyle bir şeyi karşılıksız yapmış olamaz."

"Ben de sizi arayacaktım. Yozgat'taki madenle ilgili tuhaf bir bilgi öğrendim. Şüphelerim doğruysa, ortada ciddi bir kaçakçılık olabilir. Eğer vakıf çalışmaları aynı döneme

denk geliyorsa vakıf, farklı bir amaç için kurulmuş olabilir. Yapmam gereken tek şey, tarihleri karşılaştırmak olacak."

Kaşlarımı çatarak, "Elinde ne varsa hepsini bana gönder. Dikkatli ol. Haluk, asla senden şüphelenmemeli," diyerek, telefonu kapattım. Onun, yakalanmayacağından adım gibi emindim çünkü gerçekten işinin ehliydi ve aylardır Haluk'un yanında koruma olarak çalışıyordu. Haluk'un odağında, peşine taktığım diğer adamlar vardı ve bu yüzden ondan hiç şüphelenmemişti. Hatta sırf Haluk'un güvenini kazanabilmek için adamlarımdan biri, ondan dayak bile yemişti.

Son zamanlarda ortalık fazla sessizdi. Bu sessizliğin, aslında büyük bir fırtınanın habercisi olduğunu adım gibi biliyordum. Ara ara gözümün önüne gelen silik görüntüler ve gördüğüm kabuslar, o gecenin parçaları gibiydi. Beyza'nın bana, *"Abi!"* diye seslendiğini, hayal meyal hatırlasam da gerisi büyük bir boşluktu.

Kendime bile söylemeye korktuğum şeyler vardı. Yangın, her yanı sarmadan önce annemle Beyza'nın, dumandan bayılmış olmasını dileyecek kadar acizdim. Aksini düşününce irkildim. Ateşlerin arasında kalan Beyza ve annemin, acı dolu çığlıklarını duyar gibiydim. Kim bilir ne kadar yanmıştı canları, nasıl da kıvranmışlardı... Acıyan kalbimin ağırlığına, dayanmaya çalışmak için dişlerimi ve yumruklarımı sıktım ama lanet olsun ki geçmiyordu. Başımı koltuğa yasladım ve dolan gözlerimi kapatarak acıyla yutkundum. Annem de içimi yakıyordu ama Beyza'nın acısı daha derindi. Gözlerimin önüne kül olmuş saçları ve erimiş bedeni gelince, acı dolu bir inilti döküldü boğazımdan ve gözyaşlarım akmaya başladı. Başımı sağa sola sallayarak o görüntüden kurtulmaya çalıştım.

Hissettiğim acıyla baş edemeyince, son çare olarak, Asyalı'yı düşünmeye başladım. Kalbim acılar içinde kıvrandığı vakit, onun varlığına sığınıyordum hep. Yanımda değilken bile, kırağı düşmüş kalbimin derinlerine iniyor ve artık

parçam haline gelen o buzu, eritmeyi başarıyordu. Klinikte yatırıldığımda, geçirdiğim sinir krizi geldi aklıma. Şimdiki gibi derin bir acı sarmıştı içimi. Karanlık bir kuyuda aşağıya düşüyor gibiydim. Nefesimin bana yetmediği o anda, bir el tutmuştu sanki beni ve onun sesi duydum: *'Sakin ol, derin nefes al. Geçti, buradayım!'*

Sesi, hâlâ dün gibi aklımda çınlarken, acıyla sıktığım avuçlarım yavaşça gevşedi ve derin bir nefes alarak kendime geldim. Aklıma gelişiyle bile sakinleştiriyordu beni. İnanılması zor olsa da gerçek buydu. Kor düşmüş avuçlarım, bu kez de özlemle karıncalanmaya başladı. Gözlerimi açarak gökyüzüne baktım ve Asyalı hayatıma girmeseydi eğer, neler olabilirdi diye düşündüm. İçimde, intikam yemini etmiş, kana susamış bir canavar vardı ve onu sadece Asyalı dizginliyordu. Bu his, sevginin de ötesinde bir şeydi ve kontrol etmekte güçlük çekiyordum. Tuhaf olansa, üstümdeki etkisinin ne denli büyük olduğunun farkında bile olmamasıydı. O derece masum ve saftı.

Avuçlarım ona dokunma isteğiyle sızlamaya başlayınca, artık bana hayalinin yetmediğini fark ettim ve hemen telefonumu elime aldım. Ben bile kendimi tanıyamaz olmuştum. Neredeyseonu kollarımın arasına almak için şirketten çıkıp gidecektim. İçimdeki sevgi, o kadar büyüktü ki sevgimle onu boğmaktan korkuyordum. Aynı anda kapı vuruldu ve Meltem içeriye girerek bana gülümsedi: "Umarım rahatsız etmiyorumdur," deyince kaşlarımı çatarak avuçlarıma baktım. Damarlarımdaki kan, sanki Asyalı için dolaşıyordu. Meltem konuşmaya devam etti: "Açıkçası gelip gelmemek konusunda kararsızdım ama emin olun ki size anlatacaklarım çok ilginizi çekecek."

Daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım ve, "Bekleyebilir!" dedim çünkü şu an sadece Asyalı'ya ihtiyacım vardı ve zaman kaybetmek istemiyordum. Zaten fazlasıyla zaman

kaybetmiştik biz. Kapıya doğru hızla yürürken Meltem önüme geçti. Şaşkındı. Yutkundu ve omzuma dokunarak sordu: "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Geriye çekilince bana doğru bir adım daha atarak konuşmaya devam etti: "Ben size yakın olmak istedikçe, siz benden kaçıyorsunuz. Neden bana karşı bu derece soğuksunuz?"

Yakınlığı, hoşuma gitmemişti. Bahar'dan başka hiçbir kadının, bana dokunmasına tahammül edemiyordum artık. Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve kaşlarımı çatarak, "Amacın ne senin?" diye sordum. Gözlerimin içine bakarak, "Hâlâ anlamadım mı Baran?" diye cevap verdi. O an kapı vuruldu, Sami Bey'in olduğunu düşünerek bağırdım: "Daha sonra gelin."

Buna rağmen kapı açılınca, öfkeli bakışlarımı gelen kişiye çevirdim ama içeriye giren kişiyi görünce, öfkem bir sabun köpüğü gibi söndü çünkü Asyalı bize bakıyordu. Cenneti, dünyada görmek bu olmalıydı. Elimde olmadan gülümsedim. Bakışlarını Meltem'e çevirince, dudaklarını büktüğünü fark ettim. Bu hali beni daha da gülümsetti. Deli oluyordum ona. Her hali başka her tavrı kendisine özgüydü.

Ayaklarım, benden bağımsız olarak ona doğru yürümeye başladı. Âdeta bir mıknatıs gibi çekiyordu beni kendisine. Tam karşısında durunca gözlerini kaçırarak, "Galiba yanlış bir zamanda geldim," diye bir şeyler geveledi. "Yoo!"dedim ve avuçlarımın içindeki ateşi, ait olduğu yere teslim etmek istercesine yanağını okşayıp, "Ben de tam sana geliyordum," diye fısıldadım, özlemiyle kıvranırken. İçimdeki fırtınanın farkında bile değildi maalesef. İyi ki de değildi çünkü kontrol etmeye çalıştığım bu duygular, beni bile sarsıyordu.

Başını dikleştirdi ve alıngan bir tavırla, "Öyle mi? Pek de öyle görünmüyor aslında," diye söylendi. Burnumdan ciğerlerimin en uç köşesine kadar derin bir nefes çektim çünkü o tapılası dudaklarını talan etmemek için resmen can

çekişiyordum. Ben, sabrımın sınırlarını bile zorluyorken o, ters ters Meltem'e bakıyordu. Saçını yavaşça kulağının arkasına alınca yutkundum. Süt beyazı teni, davetkârdı. O an göz göze geldik ama benim aksime onun bakışları dikti. Yine gülümsedim, gerçekten de beni ne hale getirdiği konusunda ufacık bir fikri bile yoktu.

Dışarıyı göstererek, "Görüşmeniz bitene kadar ben biraz holdingi gezerim. Olur mu?" diye sorunca, "Olmaz," diye fısıldadım, telaşla ve "Bir adım bile atma," diyerek elini tuttum. Şok içinde elime bakınca, avucunu okşayarak, "Özledim, gitme Asyalı," diyebildim. İnanılmaz bir şeydi bu. Duygularımı kontrol etmekte ilk defa bu kadar zorluk çekiyordum. "Ama görüşmenizi böldüm ve..." dediği an, daha fazla dayanamayıp, "O zaman şöyle yapalım," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Sana, holdingi ben gezdireyim. Herkesin seni merak ettiğini duydum. Ne dersin?"

❋

Bahar...

Ona bakıyordum. Bana öyle içten ve öyle derin bakıyordu ki kısa süre de olsa ondan şüphe duyduğum için pişman olmuştum. Bakışlarımı Meltem'e çevirdim. Şaşkındı ve gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı vardı. Baran'ın elimi okşadığını fark edince, kuruyan dudaklarımı ıslatarak cevap verdim: "Nasıl istersen."

Başını salladı ve Meltem'e bakarak resmi bir şekilde konuşmaya devam etti: "İyi çalışmalar, Meltem Hanım. Ali Bey, size gerekli açıklamayı yapacaktır."

Meltem cevap vermedi. Öfkeden yanakları kızarmıştı. Dudaklarındaki kırmızı rujun rengi, yüzüne vurmuş gibiydi. Baran'la birlikte dışarıya çıktık. Elim, hâlâ avuçlarının

arasındaydı. Baran'ın asistanı ayağa kalkarak bizi başıyla selamlayınca Baran ona, "Sami Bey'in getireceği dosyayı evime gönderin," diyerek kısa bir talimat verdi.

Asistanı, içtenlikle gülümseyerek, "Emredersiniz," dedi. Gerçekten de herkesin gözü bizdeydi. Artık bu bakışları yadırgamıyor, onun eşi olarak ilgi görmekten büyük bir keyif alıyordum. Heyecanla etrafıma bakınırken, Baran'ın boynuma dokunduğunu fark ettim. Şaşırarak ona bakınca bakışlarını kaçırdı. Yürümeye devam ederken çaktırmadan elimi kaldırıp boyun boşluğumu yokladım. Hiçbir şey yoktu.

Baran bugün her zamankinden daha tuhaftı. *Yoksa benim bilmediğim bir şey mi olmuştu?* Birlikte holdingi gezdikten sonra garaja inip arabaya bindik. Yerime geçtim. Emniyet kemerimi bağlarken, onun dikkatli bakışlarını üstümde hissediyordum. Artık tedirgin olmaya başlamıştım, yine de sakin durmaya çalışıyordum. Elini, elimin üstüne koyarak emniyet kemerini bağlamama engel olunca, şüpheyle ona baktım. *Neyi vardı bu adamın böyle Allah aşkına?*

Şüpheyle bakmaya devam ettiğim sırada, aniden belimi kavrayarak beni kucağına çekti. Nefes alışverişleri hızlanmıştı. Şaşırarak, "İyi misin?" diye sorunca, "Tahmin bile edemeyeceğin kadar," diye fısıldadı. Kaşlarımı kaldırdım hafifçe. İyi olduğunu söylüyordu ama tedirgin ve sabırsız bir hali vardı. Ellerini kollarını nereye koyacağını bilemiyor gibiydi.

"Aşk krizi diye bir şey var mı, Asyalı?" diye sordu ansızın. Ciddi bir şekilde, "Hayır ama tıpkı kokain gibi aşk da bağımlılık yapıyor ve âşık insan, bağımlı olduğu kişiye ulaşamadığında hırçınlaşıyor. Tıpta buna ..." derken sustum, sorduğu sorunun içeriğini fark ederek. Gözlerimi kısarak, "Yoksa sen..." deyince hafif bir kahkaha attı. Saflığıma inanamayarak ben de gülmeye başladım. Bütün bu tuhaflığının sebebi belli olmuştu.

"Sen böyle kucağımdayken..." diyerek susunca, beklentiyle, "Kucağındayken?" dedim.

Saçlarımı koklayarak sözlerini tamamladı: "Muafım... Tüm yaşananlardan, içinde kötülük barındıran ve beni dibe çeken her şeyden muafım."

Saçlarını okşayarak fısıldadım: "Ya bir gün bu duyguların değişirse?"

Sert bir şekilde, "Asla!" dedi ve şüpheyle bana bakarak, "Belki de senin duyguların değişir," deyince başımı sağa sola salladım ve avucumun içini ona göstererek, "Avcumun içine kader çizgini kazıdığın gün, öyle bir ihtimal tarihe gömüldü," dedim. İçtenlikle güldü ve yanaklarımı avuçlarının arasına alarak, "Benden bir şey iste! Seni daha fazla mutlu etmem için bana bir yol göster. Işığına ihtiyacım var," dedi.

Aslında uzun zamandır aklımda olan bir şey vardı ve bugün, onu gerçekleştirmek için çok uygundu. Sevinçle gözlerine bakınca, bana sinsi bir bakış atarak, "Aklında ne var senin?" diye sordu.

Kucağından indim ve emniyet kemerimi bağlarken, "Sen kaşındın! Hadi bakalım, bas gaza, Demiroğlu." dedim coşkuyla.

❄

Alnımda biriken terleri, kolumla sildikten sonra eldivenlerimi çıkararak karşımdaki cenneti andıran manzarayı seyrettim. Rengarenk çiçeklerle süslediğim bahçe, daha şimdiden kuşları, arıları ve kelebekleri bir mıknatıs gibi kendisine çekmişti. Güller, sardunyalar, papatyalar, menekşeler ve daha nice çiçek, etrafa mis gibi kokular yayıyordu. Baran'ın evinin, bana göre tek eksik yanı da artık tamamlanmıştı.

Güzellikleri bir yana dursun, bütün bu çiçekleri Baran'la birlikte toprağa ekmek, bana ayrı bir neşe vermişti. Başımı çevirdim ve merakla beni izleyen ev çalışanlarına baktım. Korumalar çaktırmadan beni izlerken bahçıvan, diğer taraftaki

çiçekleri tamamlıyordu. Sami Bey'le, Ali Bey'in aniden gelmesi tadımı kaçırsa da nihayet bütün işler bitmişti. Fatma Hanım'ın, bana doğru geldiğini görünce gülümsedim. Yanıma yaklaşırken telaşla söyleniyordu: "Ter içinde kaldın be kızım, Allah vere de hasta olmayasın. Al şu limonatayı iç de için açılsın biraz. Korkma, soğuk değil. Ilımasını bekledim."

Limonatayı görünce adeta gözlerim parladı. Tepsiden bardağı alarak içmeye başladım. Limonun o ferahlatıcı kokusu, bana bütün yorgunluğumu unutturmaya yetmişti. Fatma Hanım, hayranlıkla bahçeye bakarak iç çekti ve, "Maşallah sana kızım, elinin değdiği her şey güzelleşiyor. Keşke hanımım, yaşasaydı da seni tanıyabilseydi. Biliyor musun? Bu eve ilk geldiğimiz gün, etrafta çiçek yok diye çok söylenmişti. Nur içinde yatsın, o da senin gibiydi. Şefkatliydi, merhametliydi. Herkese sevgiyle bakardı." Dudaklarım büküldü ve hüzünle sordum: "Kaç yaşından beri onun yanındasın?"

Acıyla inledi ve uzaklara dalarak, "Kendimi bildim bileli. Hanımım dediğime bakma sen, aramızda fazla yaş farkı yoktu. Rahmetli annem, annesinin yanında çalışırmış. Annem, hastalıktan öldüğünde ben daha ufakmışım. Babam da zaten annemin ardı sıra gitti. Mürüvvet Hanım, diktatör ve çok titiz bir kadındı. Annem ölünce beni bırakmadı, sağ olsun bana sahip çıktı. Saime Hanım'ın nişanı olduğunda, ben daha on beş yaşındaydım. Bir görseydin, nişan merasiminde öyle güzeldi ki. Zaten Beyza da annesine çok benzerdi. Hele gençliği, aynı Beyza. Ayırt edemezsin."

Gülümseyerek, "Peki ya Baran!" diye sordum. Gözlerini kaçırarak cevap verdi: "O, tüm huyunu suyunu annesinden alsa da Beyza kadar annesine benzemez. O daha çok..." deyip sustu, kinle boşluğa bakarak. Söylemeye çekindiği şekilde, "Yani Baran, daha çok babasına benziyor, değil mi?" dedim. Fatma Hanım başını salladı ve elimdeki bardağı alırken, "Sadece fiziksel olarak. Onun dışında hiçbir şeyi ona

benzemez. Benzemeyi bırak, o pislik, Baran'ın tırnağı bile olamaz. Baran oğlum merttir, merhametlidir."

Fatma Hanım'ın gözlerinde, derin bir nefret vardı. Şu ana kadar, Ümit Bey'i rahmetle anan tek bir kişi bile tanımamıştım. Öyle bir adamın, Baran ve Beyza'nın babası olduğuna inanamıyordum. Fatma Hanım'la birlikte ağaçlı yoldan eve doğru yürürken, sohbet etmeye devam ettik. Şevval'in aksine o, sıcak ve sevecen bir kadındı. Bahçede her şey harika olmuştu. Bundan sonrası bahçıvanların işiydi.

Odaya çıkıp ılık bir duş aldım. Her yanım toz toprak içinde kalmıştı. Saçlarımı da kuruttuktan sonra saatte baktım. Akşam olmak üzereydi. Buna rağmen Baran, hâlâ çalışma odasındaydı. Konuştukları konunun önemli olduğu belliydi. Acıkmıştım da. Yemekten önce bir şeyler atıştırmak için mutfağa inmeye karar verdim. Merdivenleri inerken, Şevval'i gördüm. Pencerenin önünde durmuştu ve dalgın bir şekilde dışarıya bakıyordu. Sevindim çünkü abim gittikten sonra, onunla hiç karşılaşmamıştık. Onu, son gördüğüm akşam, tam anlamıyla bir faciaydı zaten. Bana kırgın olup olmadığını bilmiyordum ama abime kırgın olduğu kesindi.

Yanına yürüdüm ve onun yaptığı gibi dışarıya bakarak, "Merhaba..," dedim. Cevap vermedi. Konuşmaya devam ettim: "Abim adına konuşmam ne kadar doğru olur bilmiyorum ama inan bana o, düşündüğün gibi biri değil Şevval. Eminim ki o da, söylediği sözlerin pişmanlığını çekiyordur şimdi. Biliyor musun? Onun bütün öfkesi, kendisineydi aslında. Seni yanlış anladı. Gerçeği anladığındaysa, çok geç olmuştu artık. Ayaz'ı biraz yakından tanısaydın, ne demek istediğimi anlardın. Onun adına, senden özür dilerim."

"Umrumda bile değil!" deyince, kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Böyle söylüyor olabilirdi ama her zamanki kendinden emin hâlleri uçup gitmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve gözlerinin içi kızarmıştı. Ne kadar da tuhaf

bir kızdı. Duygularını içinde yaşayıp herkesten ve her şeyden kendisini korumaya çalışıyordu. Görünenin aksine, içinde fırtınalar koptuğuna emindim. Başını çevirip bana bakınca göz göze geldik. Gülümseyerek koluna dokundum ve içtenlikle, "Sen çok değerlisin, eğer bir gün konuşmak istesen buralarda olacağım," dedim.

Arkamı dönüp mutfağa yürürken, "Umrumda değil çünkü ondan nefret ediyorum," dedi hırsla.

Ona baktım. İlk defa yüzünde bir duygu kırıntısı vardı, ilk defa!

Bunu görmek, öyle güzeldi ki. Gülümseyerek ona cevap verdim: "Derler ki, büyük sevgiler nefretle beslenir. Dikkatli ol Şevval! Senin durumdaki insanlar, en çok kimden nefret ediyorsa, en çok onu düşünüyordur. Düşündükçe de ona bağlanır. Sonra düşündüğün o kişi, bir anda çıkar, gelir ve sana öyle bir bakar ki kaçtığın ne kadar duygu varsa, bir ayna gibi karşındadır. O zaman anlarsın; adına nefret dediğin şey aslında bir maskeden ibarettir. Gerçeği saklayan o maske, düştüğündeyse ortada tek bir şey kalır. Sevgin."

Öfkeyle dudaklarını büktü ve hızla bahçeye çıktı. Şu an yapılacak en doğru şey, onu duygularıyla yalnız bırakmaktı çünkü zamana ihtiyacı vardı. Abimin de öyle. İştahım kaçmıştı. Değer verdiğim insanların üzülmesine katlanamıyordum. En güzeli biraz yürüyüş yapmaktı. Dışarıya çıkarak ağaçlı yolda yürümeye başladım. Hava kararmak üzereydi. Sıcaklık, yerini hafif bir serinliğe bırakmıştı. Dış kapıya yaklaşırken Yaşar'ı gördüm. Telefonla konuşuyordu. Geri dönmek istedim ama sesindeki öfkeli ton, adımlarımı kesmeye yetti.

"Ne demek oluyor bu? Amacın ne senin kadın?"

Başımı çevirip ona baktım. Yüzünde, öfkeden çok hüzün vardı. İstemsizce ona yaklaştım. Konuşmaya devam etti: "Bak, benim kafam biraz kalındır. Anlamam bu işlerden. Benimle öyle imalı konuşma, net ol. Ne demek artık olmuyor? Olmayan ne anasını satayım?"

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Eminim ki konuştuğu kişi Meloş'tu. *Ne olmuştu yine bunların arasında?* Meloş'un Yaşar'ı ne kadar sevdiğini biliyordum. *Peki olmayan neydi?* Acıyla güldüm çünkü kadınlar, bazen *olmuyor* derken, aslında çok başka şeylerden bahsederdi ve sevdikleri adama bu şekilde ipucu vermeye çalışırdı. Eminim ki Meloş da öyle yapıyordu.

Yaşar, bağırmaya başladı: "Lan köpek gibi seviyorum seni, ne ayrılmasından bahsediyorsun sen? Deli etme beni! Eğer gelirsem, o kulübü yakarım, anladın mı? Üzülme, gönül koyma diye şimdiye kadar ses etmedim. Elin sarhoşlarının karşısında şarkı söylemeni sineye çektim. İşidir, seviyor, mutlu oluyor dedim. Ben bu kadını böyle tanıdım, böyle sevdim dedim ama ayrılık dersen, iş değişir, anladın mı beni? Ölsem ayrılmam senden. Lan, seviyorum diyorum, âşığım diyorum, anlasana!"

Ayrılmak demişti. *Meloş, Yaşar'dan ayrılmak mı istiyordu?* İşte buna inanamazdım. Yaşar, bir anda haykırdı: "Susma! Konuş, bir şey söyle bana! Sevmiyorum de! Seni istemiyorum de! O zaman bağrıma taş basarım, kahrolsam da bir daha karşına çıkmam. Yeter ki söyle. Benden neden ayrılmak istiyorsun? Hatam ne?"

Hüzünle ona bakıyordum. Yaşar, onu gerçekten çok seviyordu. Hem de zannettiğimden daha fazla... Bir süre sonra telefona baktı ve sert bir küfür savurarak kapıya tekme attı.

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Yaşar arkasını dönünce, beni fark etti ve göz göze geldik. Onu dinlediğimi anlamıştı. Yanıma yürüdü. Öfkeden kasılmış yüz hatlarıyla telefonu göstererek, "Bitti dedi, beni de bitirdi," diye resmen yakardı. Dondum çünkü Yaşar, duygularından çok fazla bahsetmezdi. Sessizlik, onun en büyük silahıydı ama şu an karşımda duran bu adam, bütün gardını indirmişti.

"O seni çok seviyor," dedim sessizce. Acıyla gülerek başını sağa sola salladı ve ardından sert bir soluk alıp boşluğa bakmaya başladı. Düşünmeye başladım. Meloş, yıllarca

Hamdi için savaşmış bir kadındı ve Yaşar, Hamdi'nin aksine yürekli bir adamdı. Ayrıca Meloş, yıllarca sonu olmayan bir ilişki yaşamıştı ve ondan tek isteği, yuvasını kurarak sakin bir hayata geçmekti. Hatta sırf bu yüzden, pasta dersleri alıp Hamdi'nin pastanesinde çalışmaya başlamıştı. Peki ya Hamdi! Kuru bir evleneceğiz hayalinden başka, ona ne vermişti! O hayal de zaten, defalarca kez hüsranla sonuçlanmış, sonunda da rafa kaldırılmıştı.

Yaşar ise bambaşka bir adamdı. Tabiri caizse maçoydu ama oturaklıydı. Meloş'un ona bakarken bile gözlerinin içi parlıyordu. Ondan ayrılmak istemesinin tek bir sebebi olabilirdi. Artık emin olmuştum.

Başımı dikleştirerek, "Seninle açık konuşmamı ister misin?" deyince, bakışlarını bana çevirdi. Şüpheyle bana bakıyordu. Gözlerimi devirerek söylendim: "İstiyor musun, istemiyor musun?"

Tek kaşını kaldırarak, "Bak yenge! Sarışına da dedim, sana da diyorum. Ben öyle dolambaçlı laflardan anlamam. Benimle konuşacaksan, net ol. Ha! Öl de ölürüm, sevdiğim kadın için canım feda ama yok öyle, yok böyle laflardan zerre çakmam," deyince gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yaşar tanıdığım en mert adamlardan biriydi. Boğazımı temizleyerek ciddi bir şekilde sordum: "Meloş'un olmadığı bir hayat senin için ne demek?"

Sorduğum sorunun ardından, yüzünü buruşturdu ve derin bir of çekti. Öyle bir of çekmişti ki benim de içim sızladı ama cevabımı almıştım. Konuşmaya devam ettim: "Şimdi beni iyi dinle. Senin dilinden konuşmaya çalışacağım."

Başını sallayınca, konuşmaya devam ettim: "O bir sevgili istemiyor, Sivaslı. Yuva istiyor, yarına dair bir umudu olsun istiyor. Yani bu kadının karnı, '*Seni seviyorum, senin için ölürüm!*' laflarına artık tok. Ona, işini bırak denmesini değil, '*yuvamın kadını ol, bir parça ekmeği bölüşelim*' denmesini

istiyor. Sırtını yaslayacağı bir kocası olsun istiyor. Yaslandığı o koca, pahalı parfümler değil, güven koksun istiyor. O, yıllarını beş para etmez bir adam için heba etmiş zaten. Yine aynı şeyleri yaşamaktan korkuyor."

Öylece yüzüme bakıyordu. Başımı dikleştirerek konuşmaya devam ettim: "Sen, onun yuvası olabilecek bir adam mısın? Evet, o adam benim diyorsan, amenna ama eğer değilsen, bırak gitsin. Önce üzülür ama er ya da geç, onun da karşısına sırtını yaslayacağı bir adam çıkar."

Dişlerini sıkarak fısıldadı: "Ona benden, bana ondan başkası haram!"

Gülümseyerek başımı salladım ve, "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedim ve arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Ben cevabımı almıştım, bu yüzden içim artık rahattı. Çiçeklerin arasından geçerken, güllerin o enfes kokusunu içime çektim. Baran, hâlâ ortalıklarda değildi. Konuşmanın bu kadar uzun sürmesi gerçekten tuhaftı. Tam eve girecektim ki telefonum çalmaya başladı. Cebimden telefonu çıkararak arayana baktım. Numara görünmüyordu. Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Beni özel numaradan arayacak hiç kimse yoktu. Bu sebeple, cevap vermemeye karar verip aramayı iptal ettim ve odaya çıktım. Baran'ın konuşması bitene kadar biraz uzanmak istiyordum. Yorgundum ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Terasın kapısını açarak yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Aynı anda telefonum yine çalmaya başladı. Sıkıntıyla telefona baktım. Yine numara gizliydi. Kararsız kalmıştım. *Kimdi beni böyle ısrarla arayan?*

Oturup çalan telefona baktım. *Açmalı mıydım, yoksa açmamalı mı?* Telefon ısrarla çalmaya devam edince, pes ederek aramaya cevap verdim: "Alo!"

Zayıf bir erkek sesi, cevap verdi: "Bahar, ben Can. Müsait misin?"

Şaşkındım. Uzun zamandır Can'ı görmemiş ve haber almamıştım. Ona, eskisinden de çok kızgındım. Ferhat'ın ölümünden sonra adımı ortaya atmasını daha affedememişken, çantamı kurcalayarak not kağıdımı çaldığını öğrenmiştim. Buna rağmen, beni aramaya nasıl cesaret edebilirdi? Benden ses gelmeyince konuşmaya devam etti: "Yoksa yanında, o mu var? Lütfen cevap ver, Bahar."

Hırsla, "Hangi yüzle arıyorsun sen beni?" diye bağırdım. -Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm ama inan ki ben de kurbanım, Bahar. Sana zarar vermeyi asla istemezdim. Ne olur, beni dinle. Bana, yardımcı olmak zorundasın. Seni aramaktan başka çarem kalmadı. Bıktım, yoruldum ve inan çok yıprandım. Senin gibi ben de bunları hak etmedim. Ferhat, benim bütün hayatımı ve hayallerimi mahvetti," diyerek ağlamaya başlayınca, bir an inanamadım ama resmen, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Çaresiz ve tükenmiş olduğu belliydi. Yutkundum ve etrafıma bakınarak, "Yalancısın sen. Sana inanmıyorum," dedim.

Burnunu çekerek cevap verdi: "İnan ya da inanma! Gerçek bu. Ferhat, bana oyun oynadı. Seni sevdiğine inandırdı beni. Senin de onu. O, benim dostumdu, böyle yapacağını nereden bilebilirdim? O öldü ama beni lekeleyip gitti Bahar."

Ayağa kalktım. İçimdeki huzurdan eser kalmamıştı. Başımı sağa sola sallayarak bağırdım: "Açık konuş Can. Benden, ne istiyorsun? Bütün bunları, bana ne için anlatıyorsun?"

Çaresiz bir şekilde, isyan etmeye başladı: "Baran Demiroğlu'ndan kurtar beni, Bahar. Yediğim onca dayak, çektiğim eziyet yetmedi mi? Hâlâ beni, bir gölge gibi takip ettiriyor. Bildiğim ne varsa, ona anlattım. İnanmıyor. Ne söylersem söyleyeyim de bana inanmayacak. Onlardan kaçamıyorum, her yerdeler. Aileme zarar verecekler diye ödüm kopuyor."

"Ne!" diyebildim. Resmen bulunduğum yere çakılmıştım. Baran, kimseye eziyet etmezdi. Yapmazdı, onu tanıyordum. Hatta bundan emindim.

Başımı dikleştirerek, "Yalan!" deyince, cevabı gecikmedi: "Buluşalım, sakın benden korkma. Gerekirse kalabalık bir yerde olalım. Mesela, üniversitenin kütüphanesi. Oraya gelemezler. Seni de takip ettiklerini biliyorum. Ferhat'la ilgili ne biliyorsam sana anlatacağım ama karşılığında, senden tek bir isteğim var: Beni, Baran Demiroğlu'ndan kurtaracaksın. Kabul mü?"

Cevap veremedim. Aşağıdan araba sesi gelince, terasa çıkıp baktım. Ali Bey'le Sami Bey, gidiyorlardı. Baran da dışarıdaydı ve oldukça dalgın görünüyordu. Can, konuşmaya devam etti: "Ne diyorsun Bahar? Kabul mü? Anlattıklarımı dinle ve eğer ikna olursan, beni ondan kurtar. Sana yalvarıyorum. Hem ne kaybedersin ki? Zaten, Baran Demiroğlu da her şeyi öğrenmek istemiyor mu? Tamam, anlatacağım ama sadece sana!"

Can sözlerini bitirir bitirmez Baran, izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı. Göz gözeydik. Telefonla konuştuğumu fark edince, şüpheyle gözlerini kıstı. Ondan gözlerimi kaçırarak sessizce fısıldadım: "Kabul! Yarın, saat 12'de kütüphanede olacağım."

Telefonu kapatıp içeriye girdim ve yatağa oturdum. Zaten uzun zamandır, Can'la konuşmayı planlıyor, ama bir türlü onunla karşılaşamıyordum. Odanın kapısı açılınca, bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Yumruklarını sıktı, durgun halim belli ki onu rahatsız etmişti.

"Kiminle konuşuyordun?" dedi. Bileklerimi yatağa dayayarak, "Okuldan bir arkadaşımla. Yarın, üniversiteye gelip gelmeyeceğimi sordu," diye cevap verince, şüpheyle bana bakmaya devam etti. *Arkadaşımın kim olduğunu sorarsa, ona yalan söyleyebilir miydim?* Hiç sanmıyordum, ona asla yalan söyleyemezdim. Yanıma yaklaştı ve bana, elini uzatarak, "Bana telefonunu ver," dedi. İşte bunu beklemiyordum. Ayağa kalkarak kollarımı birbirine doladım ve kendimden emin bir şekilde, "Şaka mı bu?" diye sordum.

İşaret parmağını bana doğru sallayarak, "Ya bana doğruyu söyle ya da telefonunu ver," dedi, sert bir şekilde. Gözlerimi kısarak, "Sana yalan söylemedim," diye fısıldayınca, kolumu tutarak öfkeyle bağırdı: "Mehmet miydi? Doğruyu söyle bana."

Hırsla kolumu çekerek, "Değildi! Ne yaptığını zannediyorsun sen? Sakin ol biraz," diyerek, onu uyardım ama hiddetle bağırmaya devam etti: "Orada burada seni arıyormuş, o şerefsiz. Bugün, üniversiteye de gitmiş. Canına susamış, o diplomalı zampara. Seni, hiç kimseyle paylaşamam anladın mı? Sana dokunan elin, eceli olurum, Asyalı! Yaparım, inan gözümü bile kırpmadan yaparım."

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Üstüme doğru gelerek resmen haykırdı: "Gebertirim onu! Anlat, ne istiyor senden o köpek? O mu aradı seni?"

Gözlerinden ateş çıkıyordu. Verdiği tepki, öyle fazlaydı ki kaskatı kesilmiştim. Şok içinde yüzüne bakmaya devam edince, omuzlarımı tutarak bağırmaya devam etti: "Söyle diyorum, Asyalı. Ne yaşarsan yaşa, benden saklama artık!"

Bütün gücümle onu iterek yürümeye başladım. Kolumu tutup beni kendisine çekince, göz göze geldik. Nefretle fısıldadı: "Onu pişman edeceğim! Seni aramaya cesaret edemeyecek artık."

Dişlerimi sıkarak, "Hastasın sen!" dedim, dik dik ona bakarken.

Aynı şekilde yüzüme bakarak, "Neden senden vazgeçmiyor bu herif? Ne istiyor senden?" diye sordu yine aynı saçma şeyleri.

Başımı dikleştirerek, "Meltem senden ne istiyorsa, o da benden aynı şeyi istiyordur muhtemelen. Şimdi kolumu bırak ve bir daha sakın, bana bu şekilde hesap sorma," dedim ama bırakmadı. Hırsla kolumu çektim ve odadan çıkarak aşağıya indim. Mehmet, gerçekten sinir bozucu bir adamdı

ama Baran'ın tepkisi de gereksiz ve abartılıydı. Daha birkaç saat önce benimle çiçek eken adam, nasıl böyle canavara dönüşmüştü? *Acaba, hastanede olanları mı öğrenmişti?* Unutmak istediğim o günü hatırlayınca, yüzümü buruşturdum. Saçmalıyordum; nereden öğrenebilirdi ki? Muhtemelen, onu sıkan başka bir şeydi ve Mehmet'in yaptığı bu densizlik, tuzu biberi olmuştu. Bana yaptığı terbiyesizlikten sonra, hangi yüzle okuluma gelmişti Allah aşkına? Dışarıya çıkmak için kapıyı açarken, Baran'ın merdivenlerden indiğini fark ettim: "Nereye gidiyorsun?" diye bağırınca, sıkıntılı bir nefes vererek ona baktım. Yanıma yaklaştı ve kollarını kavuşturarak, yüzüme baktı. Gerçekten de bu tepkisi tuhaftı. Kaşlarını kaldırarak benden cevap beklediğini belli edince, gözlerimi devirip "Hava almaya! Tabii izin verirsen," diye söylendim.

Eliyle kapıyı işaret ederek bana onay verince, dişlerimi sıkarak kapıyı açtım ve dışarıya çıktım. Kapıyı kapatmak isteyince, eliyle engel oldu. Pes ederek kapıyı bıraktım ve yürümeye başladım. Peşimden geliyordu. Korumaların yanından geçtik. Bize bakıyorlardı. Baran, ters ters onlara bakınca, hemen başka bir yere döndüler. Aldırış etmeden yürümeye devam ettim. O da aynı şekilde peşimden gelmeyi sürdürdü! Aslında çok yorgundum ama belli etmemeye çalışıyordum. Adım adım takip edilmek, rahatsız ediciydi belki ama sakin olmalıydım.

Bir süre sonra durdum ve çiçeklerin kokusunu içime çektim. Yanımdaydı. "Seni bu kadar öfkelendiren, sadece Mehmet olamaz. Ne oldu? Anlatmayacak mısın?" diye sorunca, sert bir soluk alıp bana cevap verdi: "Hâlâ onun adını anıyor olman bile, öfkem için yeterli bir sebep."

Sinirden güldüm ve ona doğru dönüp, "Yeter artık Baran, gerçekten yeter. İnan, sakin olmaya çalışıyorum ama beni zorluyorsun. Seni, bazen gerçekten tanıyamıyorum. Densiz bir adam yüzünden, beni kırdığının farkına var ve bu konuyu

kapat artık," deyince gözlerime baktı ve, "Öyle olsun!" diyerek eve doğru yürümeye başladı. Neyi vardı bu adamın böyle? Bu öfkesi, normal değildi. Mecburen peşinden yürümeye başladım. Onunla kavga etmeye hiç niyetim yoktu çünkü şu an ki tavırlarının geçici olduğunu adım gibi biliyordum. Onu kızdıran şey, aslında çok farklı bir şeydi ve benimle ilgisinin olmadığına emindim. Eve yaklaşırken, Yaşar'ın bize doğru yürüdüğünü fark ettim. Önce Baran'a sonra da şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Baran, hafifçe arkasına bakarak durdu. Yaşar, hemen konuşmaya başladı: "İyi akşamlar. Arabalar, az önce temizlikten geldi."

İlgisiz bir konu olduğu için yürümeye devam edince Yaşar, elindeki şeffaf poşeti bana uzatıp konuşmaya devam etti: "Yenge, bunu arabada düşünmüşsün."

Kaşlarımı çatarak, poşeti elinden aldım ve içine baktım. Poşetin içinde, pahalı bir marka ruj vardı ve kesinlikle bana ait değildi. Poşeti, Yaşar'a geri uzatarak cevap verdim: "Bu ruj bana ait değil. Sahibini, Baran Bey'e sor, Yaşar. Kime ait olduğunu, eminim ki o biliyordur."

Baran, anlamsızca poşete bakıyordu. Kızgın mıydım? Evet! Peki, beni aldatacağına inanıyor muydum? Kesinlikle hayır! Beni aldatmasa bile, benden bir şeyler sakladığı belliydi. Arabalar, on günde bir temizliğe gidiyordu. Demek ki bu ruj, geçen bu on günün içinde, arabaya binen bir kadına aitti. Nedense içimden bir ses, bu rujun sahibinin Meltem olduğunu söylüyordu.

❄

Küçük bir kızken anneme, "Yalan söylemek kötü bir şey mi?" diye sormuştum. Bana verdiği cevap, dün gibi aklımdaydı. Tam olarak, şöyle söylemişti: "*Kötü tabii ama yalan ile umudu, birbirine karıştırmamak lazım kızım. Bazen, birine*

umut verirken de yalan söyleriz. Buna, beyaz yalan denir. Umut, insana güç verir. Eğer karşındaki kişi, gerçeği duymayı kaldıramayacak biriyse, susmak en iyisidir kızım çünkü bazı insanları, inandığı şeyler ayakta tutar. Sen ona ister yalan de isterse umut ama kimsenin umudunu elinden alma."

Düşünüyordum. Acaba farkında olmadan, arkasına saklandığım bir yalanım var mıydı benim? İnandığım tek gerçek, Baran'a olan sevgimdi ve bu sevgiyi, tertemiz tutmak için kendime bir söz vermiştim. Bunun için de ondan hiçbir şey saklamamam gerekiyordu. Sırlar, yeni sırlara gebeydi. Bütün olanda sır barınamazdı. Barınıyorsa eğer o bütün, yıkılmaya mahkûmdu.

Baran'la Yaşar'ı aşağıda yalnız bırakarak odaya çıkmıştım. Çevremizde dönen entrikaları, umursamaya hiç niyetim yoktu. Artık gözüm açılmıştı. Baran, şimdiye kadar hiç kimseye açmadığı kalbinin kapılarını, bana açmıştı. Sevgisinden zerre şüphem yoktu. Sadakatinden de... Anlık öfkeleri, çıkışları, kontrolsüz halleri yaşadığı travmalara bağlıydı. Kaybetme korkusu yaşıyordu. Sevdiklerini acı bir şekilde kaybettiği için, beni de kaybetmekten korkuyordu. Zamanla, bütün bu travmaları atlatacak ve normal bir ruh haliyle yaşamaya başlayacaktı. Nihayetinde ben bir doktordum ve onu sevgimle iyileştirmeye karalıydım.

Teras kapısının önünde durmuş, dışarıyı seyrederken odanın kapısı açıldı. Gelenin, o olduğunu biliyordum. Bu yüzden arkamı dönüp kim olduğuna bakmadım. Sakindi, anlamıştım. Bir insanın duygularının ritmini, kapıyı açış şeklinden tanımak, ne kadar da tuhaftı. O görmese de hafifçe gülümsedim. Tam arkamda durdu ve son derece sakin bir şekilde, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu. Kendimden emin bir şekilde, "Hayır!" deyince, omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. Dikkatle bana bakıyordu. Sessizliğimi anlamaya çalışan bir ifade vardı yüzünde. Hiç

tepki vermedim. Yutkundu ve yanağıma dokunarak, "Böyle bakma. Benden uzaklaşma ne olur. İnan bana, o rujun kime ait olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

Doğru söylediğini biliyordum. Baran, bazen kontrolsüz davranabilirdi. Öfkeliydi de ama asla yalancı değildi. Her şey bir yana o, asil bir adamdı ve böyle ucuz şeyler yapmaya hiç ihtiyacı yoktu. Bu yüzden, "Biliyorum," dedim.

Söylediğim bu söz, onu ikna etmemiş olacak ki başını sağa sola sallayarak, "Hayır!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Seni kaybedemem. Susma lütfen. Sor, bir şeyler söyle, hatta kız, bağır ama böyle susma."

İç çekerek konuşmaya başladım: "Söyledim zaten. Sevildiğine emin olan bir kadın ya da erkek hiç fark etmez, böyle bir şeyi sorgulamaz. Güler geçer. O rujun, ne amaçla oraya koyulduğu belli zaten, kimin koyduğu da. Ben, sana güveniyorum ve böyle oyunlara kanıp seni üzecek kadar da kontrolsüz değilim. Bu yüzden, daha fazla konuşmak istemiyorum. Bundan sonra, daha dikkatli davranacağından ve etrafındaki insanlara karşı mesafeni koruyacağından eminim."

Kollarını kavuşturarak dikkatle bana bakmaya başladı ve bir süre sonra, "Tokat gibi!" diye fısıldadı.

Bu sözle, ne anlatmak istediğini anlamıştım ama yine de ağzından duymak isteyerek, "Tokat gibi derken?" diye sorunca, burnunun ucunu kaşıdı ve gözlerini kaçırarak, "Ne demek istediğimi anlayacak kadar zeki olduğunu ikimiz de biliyoruz." Gülümsedim, o da karşılık verdi.

Bundan sonra, Meltem'i yanına yaklaştırmayacağını adım gibi biliyordum. Meltem, kazdığı kuyuya kendisi düşmüş ve hırsları yüzünden kendisini küçük duruma düşürmüştü. Takıntı, işte böyle bir şeydi ve takıntılı duygular, asla gerçek sevgiyle baş edemezdi. Yine de Baran'ın verdiği tepkinin şiddeti, beni düşündürüyordu. Yaşadıklarımızdan sonra, başka bir erkekle gizli saklı bir ilişki yaşamayacak kadar aklı

başında bir kadın olduğumdan emin olduğunu biliyordum. "Neden sürekli beni kaybetmekten bahsediyorsun?" diye sordum. Bu sorunun cevabını biliyordum aslında ama yine de bana biraz korkularından bahsetmesini istiyordum.

Derin bir nefes alarak, "Bahsediyorum çünkü incinmeni istemiyorum, Asyalı" dedi ve pencereden dışarıya bakarak konuşmaya devam etti: "Bu, basit bir kıskançlık kavgası değil aslında. Herkesi kendin gibi görmen, saflığın ve merhametin beni korkutuyor. Bu yanlarını kullanmak isteyen bir sürü ak. baba, pusuya yatmış bekliyor. Elimden kayıp gidecekmişsin gibi hissediyorum. Ben, bunu yaşadım, Asyalı. O acıya dayandıysam eğer, bu senin sayende oldu çünkü varlığın, beni ayakta tuttu. Şimdi de elimden seni de almaya çalışıyorlar. İçimde, sana olan sevdamdan başka hiçbir şey kalmadı. Zor da olsa her şeyi kaldırdım ama bunu kaldıramam."

Yanağına dokunarak, "Öyle bir şey olmayacak," diye fısıldadım.

Yavaşça beni kendisine çekti ve sarıldı. Saçlarımın arasında dolanan parmakları yumuşacıktı. Hayat, ne kadar da tuhaftı. Kale gibi bir evin içinde yaşıyordu ve birçok insanın hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir servete sahipti ama öyle yalnız ve öyle uçurumun kenarındaydı ki...

Peşinde olan kadınlar, onun gücüne, servetine ve görüntüsüne hayrandı ama onun ihtiyacı olan şey, sadece güven ve sevgiydi.

Bakışlarını karanlığa çevirdi. Aklından geçenleri, okumak yordum. Bana anlatmadığı bir şeyler vardı. Bunu gözlerinden anlıyordum. Sabahki halinden eser yoktu. Dikkatle ona baktığımı fark edince, göz göze geldik. Umutla konuşmasını beklerken bir anda eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni öpmeye başladı. Geriye çekilmek istedim ama bileğimi tutup bana engel oldu. Kaçıyordu ve anladığım kadarıyla bir şeyleri unutmak istiyordu. Omuzlarını tutarak onu

geriye itince, pes ederek ofladı ve gözlerini kısarak, "Peki! Söyle bakalım, ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Seni bu hale getiren şeyi!" dedim, kendimden emin bir şekilde ama cevap vermedi. Yanaklarını, avuçlarımın içine alarak, "Gösterdiğin tepkinin sebebi, sadece Mehmet olamaz. Anladığım kadarıyla, toplantıda bir şeyler olmuş. Bir şeyler öğrenmişsin. Konu babanla mı ilgili? Yoksa Haluk da mı işin içinde?"

Konuşmuyordu. Kaşlarını öyle çatmıştı ki daha fazla üstüne gitmek istemedim. Anlatmak istememesinin bir sebebi olmalıydı.

"Tamam," dedim, başımı sallayarak ve konuşmaya devam ettim: "Israr etmeyeceğim. Ne zaman anlatmak istersen, o zaman anlatırsın."

Kapı vuruldu. Tam, gel demek için ağzımı açmıştım ki kapının ardından, Şevval'in sesi geldi: "Yemeğin hazır olduğunu haber vermek için buradayım, Baran abi."

Şevval'in buz gibi sesi beni gülümsetti. O kadar acıkmıştım ki hızla kapıya doğru bir adım attım ama adım atmamla birlikte, Baran'ın kolumu tutması bir oldu. Bakışlarımı ona çevirince, baştan aşağı beni süzdü ve gözlerimin içine bakara, dışarıya doğru bağırdı: "Beklesin, şimdi yemeyeceğiz." Hayal kırıklığı içinde, "Hayır! Yiyeceğiz," dedim, yüksek sesle. Verdiğim tepki, onu şaşırttı ve gülümseyerek, "Yiyecek miyiz?" dedi yanağımı okşayarak. Gözlerimi kaçırarak, "Bakma öyle! Acıktım ve eğer biraz daha beklersem, kan şekerim tatile çıkacak. Eğer bayılırsam, sakın şaşırma ve hemen bana, meyve suyu içir. Tamam mı?" Baran, bu kez kahkaha attı. Şevval, "Sonuç?" diye bağırınca, Baran, "Servise başlayın, geliyoruz," dedi.

Gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. Baran bana kapıyı işaret ederek, "O zaman sen, evin hanımı olarak eksik bir şey var mı diye kontrol ederken, ben kısa bir duş alıp geliyorum,"

başında bir kadın olduğumdan emin olduğunu biliyordum. "Neden sürekli beni kaybetmekten bahsediyorsun?" diye sordum. Bu sorunun cevabını biliyordum aslında ama yine de bana biraz korkularından bahsetmesini istiyordum.

Derin bir nefes alarak, "Bahsediyorum çünkü incinmeni istemiyorum, Asyalı" dedi ve pencereden dışarıya bakarak konuşmaya devam etti: "Bu, basit bir kıskançlık kavgası değil aslında. Herkesi kendin gibi görmen, saflığın ve merhametin beni korkutuyor. Bu yanlarını kullanmak isteyen bir sürü akbaba, pusuya yatmış bekliyor. Elimden kayıp gidecekmişsin gibi hissediyorum. Ben, bunu yaşadım, Asyalı. O acıya dayandıysam eğer, bu senin sayende oldu çünkü varlığın, beni ayakta tuttu. Şimdi de elimden seni de almaya çalışıyorlar. İçimde, sana olan sevdamdan başka hiçbir şey kalmadı. Zor da olsa her şeyi kaldırdım ama bunu kaldıramam."

Yanağına dokunarak, "Öyle bir şey olmayacak," diye fısıldadım.

Yavaşça beni kendisine çekti ve sarıldı. Saçlarımın arasında dolanan parmakları yumuşacıktı. Hayat, ne kadar da tuhaftı. Kale gibi bir evin içinde yaşıyordu ve birçok insanın hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir servete sahipti ama öyle yalnız ve öyle uçurumun kenarındaydı ki...

Peşinde olan kadınlar, onun gücüne, servetine ve görüntüsüne hayrandı ama onun ihtiyacı olan şey, sadece güven ve sevgiydi.

Bakışlarını karanlığa çevirdi. Aklından geçenleri, okumak istiyordum. Bana anlatmadığı bir şeyler vardı. Bunu gözlerinden anlıyordum. Sabahki halinden eser yoktu. Dikkatle ona baktığımı fark edince, göz göze geldik. Umutla konuşmasını beklerken bir anda eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni öpmeye başladı. Geriye çekilmek istedim ama bileğimi tutup bana engel oldu. Kaçıyordu ve anladığım kadarıyla bir şeyleri unutmak istiyordu. Omuzlarını tutarak onu

geriye itince, pes ederek ofladı ve gözlerini kısarak, "Peki! Söyle bakalım, ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Seni bu hale getiren şeyi!" dedim, kendimden emin bir şekilde ama cevap vermedi. Yanaklarını, avuçlarımın içine alarak, "Gösterdiğin tepkinin sebebi, sadece Mehmet olamaz. Anladığım kadarıyla, toplantıda bir şeyler olmuş. Bir şeyler öğrenmişsin. Konu babanla mı ilgili? Yoksa Haluk da mı işin içinde?"

Konuşmuyordu. Kaşlarını öyle çatmıştı ki daha fazla üstüne gitmek istemedim. Anlatmak istememesinin bir sebebi olmalıydı.

"Tamam," dedim, başımı sallayarak ve konuşmaya devam ettim: "Israr etmeyeceğim. Ne zaman anlatmak istersen, o zaman anlatırsın."

Kapı vuruldu. Tam, gel demek için ağzımı açmıştım ki kapının ardından, Şevval'in sesi geldi: "Yemeğin hazır olduğunu haber vermek için buradayım, Baran abi."

Şevval'in buz gibi sesi beni gülümsetti. O kadar acıkmıştım ki hızla kapıya doğru bir adım attım ama adım atmamla birlikte, Baran'ın kolumu tutması bir oldu. Bakışlarımı ona çevirince, baştan aşağı beni süzdü ve gözlerimin içine bakara, dışarıya doğru bağırdı: "Beklesin, şimdi yemeyeceğiz." Hayal kırıklığı içinde, "Hayır! Yiyeceğiz," dedim, yüksek sesle. Verdiğim tepki, onu şaşırttı ve gülümseyerek, "Yiyecek miyiz?" dedi yanağımı okşayarak. Gözlerimi kaçırarak, "Bakma öyle! Acıktım ve eğer biraz daha beklersem, kan şekerim tatile çıkacak. Eğer bayılırsam, sakın şaşırma ve hemen bana, meyve suyu içir. Tamam mı?" Baran, bu kez kahkaha attı. Şevval, "Sonuç?" diye bağırınca, Baran, "Servise başlayın, geliyoruz," dedi.

Gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. Baran bana kapıyı işaret ederek, "O zaman sen, evin hanımı olarak eksik bir şey var mı diye kontrol ederken, ben kısa bir duş alıp geliyorum,"

dedi. Şaşırarak, "Evin hanımı mı?" diye sordum. Bana doğru eğildi ve gözlerimin içine bakarak, "Evet! Bir sakıncası mı var?" diye sorunca, "Yok tabii de ben, henüz o evreye geçmedim Baran," dedim. Sözlerim hoşuna gitmemiş olmalı ki eğildi ve kulağıma, "Kendini bana teslim ettiğin gece, o evre tamamlandı, Asyalı. Artık dönüş yok! Sen, benim de bu evin de hanımısın." Yutkundum. Sesindeki tını baştan çıkarıcıydı ve itiraz kabul etmeyen bir tondaydı. Tişörtünü çıkarıp banyoya yürürken, öylece arkasından bakıyordum. Banyo kapısının kapanma sesi gelince, kendime geldim. *Bu adam nasıl bu kadar etkileyici olabiliyordu?* Etrafıma bakındım ve iç çekerek kendi kendime fısıldadım: "*Allah'ım, sen aklımı koru.*"

Aşağıya inmeden önce son bir kez aynaya baktım. Üstümdeki kıyafet, fazla sıradandı. Hemen giyinme odasına geçerek üstümü değiştirdim ve saçlarımı dağıtarak aynaya baktım. Tek kollu kırmızı elbisem, çok güzeldi. Ona uygun tonlarda ruj sürdüm ve Baran banyodan çıkmadan önce, odadan çıkmayı başardım. Aşağıya indiğimde Fatma Hanım servis yapıyordu. Masa şahaneydi. İştahla masaya baktığımı gören Fatma Hanım, keyifle gülerek, "İştahla yemeklerime bakan birini nasıl da özlemişim," dedi. İçtenlikle gülünce, hüzünle konuşmaya devam etti: "Bu evin, kalabalığa ihtiyacı var. Baran Bey, çoğu zaman yemek bile yemez. Sayende onu evde görüyoruz. Yüzü de gülüyor. İyi ki varsın kızım."

Bana, kızım demesi çok hoşuma gidiyordu. Şevval, elinde tepsiyle içeriye girince göz göze geldik. Hevesle masayı göstererek sordum: "Siz de bizimle oturup yer misiniz?"

Şevval soğuk bir şekilde, "Biz, bu evin çalışanlarıyız, aile üyeleri değil!" dedi. Bu kadar soğuk bir cevap duymayı beklemesem de sorunları olduğunu bildiğim için, ona tepki vermedim. Fatma Hanım, bakışlarıyla Şevval'i uyardı ama onun soğukluğundan ödün vermeye hiç niyeti yoktu. Tepsiyi masaya bırakarak odadan çıkınca Fatma Hanım, mahcup bir

şekilde bana açıklama yapmaya başladı: "Sen, onun kusuruna bakma kızım. İnan, aslında çok iyi bir kızdır ama huyu öyle, ne yapsın? Değişmiyor. Beyza öldü öleli, daha da aksi oldu ama nedense, bu ara iyice tatsız."

Bu tatsızlığının sebebini biliyordum. Abim kendi dengesini alt üst ettiği gibi onu da sarsmıştı. Abimi aramalıydım; kim bilir o ne haldeydi? Fatma Hanım odadan çıkınca tekli koltuğa oturarak Baran'ı beklemeye başladım. Bu koskocaman evin içinde, sayılı kişilerden biriydim. Bu ıssızlık, ne kadar da kötüydü... Saime Hanım'la Beyza burada olsalardı eğer, kim bilir nasıl keyifli bir akşam olurdu diye düşünmeden edemedim. Sıcacık bir yuvadan geriye duvarları kasvetli, soğuk bir ev kalmıştı. Onlar bu dünyadan göçüp giderken, geride kalan insanların yuvaları da gitmişti onlarla beraber.

İzlendiğimi hissederek, bakışlarımı kapıya çevirdim. Baran bana bakıyordu. Yuvası olmak isteğim adam, karşımdaydı işte. Ellerimi, elbisemin önünde birleştirerek ayağa kalktım. Baştan aşağı beni incelediğini fark edince, tuhaf bir şekilde utandım. Elbisemi işaret ederek, "Çok yakışmış," diye fısıldayınca, nezaketle başımı salladım. Masanın başına geçti ve oturacağım sandalyeyi çekti. Yanına yürüyerek benim için çektiği sandalyeye oturdum. Yavaşça eğildi ve açıkta kalan omzumu usulca öptükten sonra yanıma oturdu.

Her hareketi zarifti. Tam anlamıyla bir beyefendiydi. Öfkeli olduğu anlar dışında, onun kaba halini hiç görmemiştim. Saime Hanım, oğlunu yetiştirme konusunda gerçekten çok başarılıydı. Onu, takdir ediyordum. Abimi düşününce gülümsedim. O da çok beyefendiydi ama çoğu zaman çocuklaşırdı. Baran dalgın halimi fark ederek sordu: "Ne düşünüyorsun?"

"Abimi," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Benzer yanlarınız var ama yine de birbirinizden çok farklısınız."

Kaşlarını kaldırarak, "Örneğin," deyince, gülümseyerek cevap verdim: "O da çok kibardır ama çoğu zaman çocuklaşır. Evdeyken yani. Afacan bir yanı var. Mutfaktaki

kurabiyeleri aşırır, en sevdiği köşe için benimle kavga eder, sandalyemi asla tutmaz, yorgan kavgası yapar. Buna benzer halleri çoktur. Sana gelince... dağ evinde yaşadıklarımız dışında, hiç o hallerini görmedim. Hatta çoğu zaman, fazlasıyla mesafeli, öfkeli anların dışında da fazla kontrollüsün. En benzer yanınız, abilik. Söz konusu kardeşi olduğunda, Ayaz da son derece korumacı ve hassastır. Tıpkı senin gibi."

İlgiyle beni dinliyordu ama cevap vermek yerine, önümden tabağı aldı ve masadaki yemeklerden servis ederek önüme koydu. Şaşırarak tabağa baktım. *Bu muydu yani?* Söylediklerimden sonra hiç konuşmaması canımı sıkmıştı. Bakışlarını bana çevirip, "Neden yemiyorsun?" diye sorunca, kollarımı kavuşturup, "Bilmem, söylediğim onca şeye rağmen, tek kelime etmemenden olabilir mi?" dedim. Zarif bir şekilde, çatalını tabağın kenarına koydu ve gözlerini boşluğa dikerek konuşmaya başladı: "Ben başaramadım, Asyalı. Beyza'yı babamdan koruyamadım. Bu yüzden, Ayaz'ın ilişkimize gösterdiği tepkiye saygı duyuyor ve sana olan düşkünlüğünü takdir ediyorum. Kesinlikle doğru bir gözlem yapmışsın. Evet, onunla kardeşlerimize düşkün olmamız dışında, hiçbir benzerliğimiz yok ama zaten, bizim birbirimize benzememiz imkansız çünkü o, çocukluğunu hiç kaybetmemiş. Onunki gibi bir babayla büyüseydim eğer, inan ben de çocukluğumu kaybetmezdim ama benim babam, güçlü olmak için ezmek gerektiğini öğretmeye çalıştı bana. Başaramayınca da beni kabullenmedi. Savaşmaya başladık. Peki kim kazandı? Hiçbirimiz. Bedelini de maalesef, annemle Beyza ödedi. Bense yaşarken öldüm. Maalesef sonuç işte bu!"

Yüreğim farkında olmadan onun yarasına basmanın pişmanlığını yaşıyordu. Bu kadar sıradan bir konunun böyle bir yere gelmesi, ikimiz için de çok acıydı. Düğümlenen boğazımın acısını bastırmak için bir yudum su içtim. Baran bunun farkında bile değildi. Hâlâ aynı şekilde boşluğa, daha doğrusu geçmişe bakıyordu.

Derin bir nefes aldı ve "Diyelim ki birine iyilik yapmak istiyorsun, hatta bunun için çevrenden de yardım istiyorsun. Amacına ulaştın ve o kişiye, çevrenin de desteğiyle büyük bir maddi yardım yaptın. Herkes seni takdir etti, alkışlandın ama gel gör ki verdiğin paranın on misli fiyatına, o kişiye bir şeyler sattın. Parayı da peşin aldın. Söyle şimdi Asyalı, bir insan neden bunu yapar?"

Resmen donmuştum. Ne söylemek istediğini anlamaya çalışıyordum. Babasıyla ilgili bir şeyler öğrendiği netti ve belli ki bunu hazmedemiyordu. Belki de çözemiyor ya da gerçeklerle yüzleşmek, ona ağır geliyordu. Bakışlarını bana çevirip gözlerime baktı. Gözlerimi kaçırarak, söylediklerini düşündüm. *Bir insan bunu neden yapardı?* Bileğimi okşayan parmakları, beni kendime getirdi. Hüzünle ona baktım. Gülümsemeye çalışarak bana yemeği işaret etti ve, "Hadi güzelim, yemeğini ye. Sen, o temiz kalbini bunlarla kirletme," dedi.

Başımı salladım ve çatalımı elime alarak önümdeki yemekle oynamaya başladım. Söyledikleri aklıma takılmıştı bir kere. Zihnimde yanan ışıklar, Baran'ın sorduğu soruya cevap arıyor ve bulduğum cevaplar, onlarca olasılığı da beraberinde getiriyordu.

"Yarın!" deyince, çatalımı bırakarak yüzüne baktım. Önümdeki tavuk parçasına çatalını batırdı ve ağzıma uzatıp konuşmaya devam etti: "Seni bekleyen arkadaşın kim?"

Ağzımdaki lokmayı yavaş yavaş çiğneyip yuttum ve zaman kazanmak için bir yudum su içip düşünmeye başladım. Benden cevap beklediğini biliyordum. Ona yalan söylemeye de hiç niyetim yoktu. Bu sebeple, "Yarın, saat 12'de üniversitenin kütüphanesinde buluşacağız. Eğer bu kadar merak ediyorsan, sen de gel," dedim. Şüpheyle bana bakıyordu. Aynı şekilde ona bakarak, "Neden cevap vermiyorsun?" diye sorunca, bakışlarını tabağına çevirdi ve yemeğini yemeye devam ederek cevap verdi: "Orada olacağım."

Elimdeki kahve bardaklarından yayılan o enfes kokuyu içime çekerek kantindeki kalabalığa baktım. İyi ki Selin, bize boş bir masa tutmayı akıl etmişti. Önümüzdeki hafta üniversite, yaz tatiline giriyordu. Biz ise artık mezun oluyorduk. İçimde derin bir hüzün vardı. Kiminle karşılaşsam, bu on bir haftalık tatil için planlar yapıyordu. Kimi ailesinin yanına kimi de yurt dışına gidecekti. Kaldıkları dersleri vermek için İstanbul'da kalan da çoktu. Şükür ki ben tüm derslerimi geçmiştim. Yaşadığım onca olaydan sonra bunu başarmış olmak, mucize sayılırdı aslında. Bu yüzden kendimle gurur duyuyordum.

Birkaç hafta sonra mezuniyetim vardı ve yıllardır beklediğim o gün, nihayet gelmişti artık. Sadece benim değil; annemin, babamın ve abimin de hayali gerçekleşiyordu. Kepimi havaya fırlatırken, gururla bana baktıklarını düşünmek bile bambaşka bir duyguydu benim için. Artık yanlarında olmasını istediğim bir kişi daha vardı. Maalesef ki bu benim için, istekten çok dilek ya da hayal gibi bir şeydi. Babamla birlikte, tavla oynadığını izlemek ve abimle sohbet ederlerken onlara Türk kahvesi yapmak, bu kadar imkansız olmamalıydı.

Hüzünle dudaklarım büküldü. *Bütün bunları, gerçekten yaşayabilecek miydik biz?*

Selin'in yanına oturunca, farkında olmadığım bir sertlikle kahvesini önüne bıraktım. Şaşkın bir halde kahvesine bakarak, "Yavaş ol be kızım," deyince , kendime geldim. Masaya dökülen kahveyi silerken, mahcup bir şekilde, "Affedersin," dedim. Kafamın içindeki olumsuz düşüncelerle fazla zaman geçirmemeliydim.

Selin kahvesini karıştırırken, "Sorun değil. Umarım şu kuzen olayı için bana bozuk değilsindir. İnan ki kızın bu kadar boşboğaz olduğunu ben de bilmiyordum Bahar. Nasıl

bilebilirim ki? Kadın da avukat olunca, abinle uyumlu bir çift olabileceklerini düşünmüştüm. Gerçi Allah var, Murat beni uyarmaya çalışmıştı ama abarttığını düşünerek onu dinlemedim."

Gülümsedim ve kahvemden bir yudum alarak ona cevap verdim: "İlgisi yok! Neden sana bozulayım ki? Gül biraz fazla konuştu o kadar. Yine de güzel bir akşamdı, fazla düşünmeye gerek yok."

Selin tek kaşını kaldırıp, "Biraz mı?" diyerek göz devirince gülerek cevap verdim: "Biraz ya da değil. Sonuçta abimin aklı, başkasına takılmıştı. Az konuşsa da çok konuşsa da hiçbir şey değişmezdi. Gül'ün ne suçu var? Onu oraya hangi amaçla çağırdığımızı bile bilmiyor. Asıl suç bizde!"

Başını salladı. "Ayaz abi nasıl? Konuştunuz mu?" diye sorunca, elimdeki kahveyi masaya bırakıp cevap verdim: "Bu sabah konuştuk. İyiyim dedi ama değil. Onu iyi tanırım. Sürekli şikayet ediyor. Trafiği, yağmuru, hatta işinin yoğunluğunu bile diline dolamış durumda. Bana açık bir şekilde Şevval'i soramadığı için, genel olarak herkesin iyi olup olmadığını sordu."

"Sen ne dedin peki?" Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Ne diyebilirim ki? Herkes bıraktığın gibi dedim. Bir süre suskun kaldı, sonra da bir şeyler geveledi ve telefonu kapattı."

Saatime baktım, 12'ye geliyordu. Selin iç çekerek fısıldadı: "Sence gelecek mi?"

Kararsız bir şekilde omzumu silktim. Gerçekten de bilmiyordum ama içimden bir ses, gelecek diyordu. Çantamı alıp ayağa kalktım. Selin de kalkınca birlikte kütüphaneye doğru yürümeye başladık. Dersler hafiflediği için koridor sakindi. Kütüphanenin önüne gelince etrafıma bakınarak, "Gelmek zorunda değilsin Selin," dedim. Gözlerini kısarak cevap verdi: "Saçmalama! Onunla seni yalnız bırakacak halim yok. Yakınımızda olan bir masaya oturup beklerim."

Yanımda birinin olması çok daha iyiydi. İçeriye girer girmez Can'la göz göze geldik. Gerçekten de gelmişti.

Yanına yürüdüm ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Tedirgin değildi ama gözleri çökmüştü ve gerçekten de bitkin görünüyordu. İki masa arkamızda oturan Selin'e baktı.

"Rahatsız olmadın değil mi?" diye sorunca başını sağa sola salladı. Kollarımı kavuşturup sordum: "Beni buraya neden çağırdın, Can?"

Etrafına bakınarak kimsenin bize bakmadığına emin olduktan sonra tişörtünü hafifçe sıyırıp bana omzunu gösterdi. Omzunda hafiflemiş morluklar vardı. Sakin olmaya çalışarak, "Bunu sana Baran mı yaptı?" diye sorunca, titreyen çenesine hakim olmaya çalışarak konuşmaya başladı: "Yaptırdı desek daha doğru olur. Dört kişiydiler. Baran Demiroğlu'nu son gördüğümde, ona bildiğim her şeyi anlatmıştım. Gözüm üstünde deyip beni saldı ama aradan birkaç gün geçtikten sonra apar topar beyaz bir arabaya bindirildim. Kim olduklarını sordum. Baran Demiroğlu'nun adamları olduklarını söylediler. Sonra da beni eski bir iş hanına götürdüler. Bana Ferhat'ı sordular. Bildiğim bir şey yok deyince de inanmadılar ve adamlardan biri, Baran Demiroğlu'nu aradı. Sesini duymadım ama peşimde ondan başka kimse yok, Bahar. Ondan, konuşturulmam için emir aldıktan sonra da bana işkence yapmaya başladılar. Günlerce sürdü. Sorun sadece bu değil. Her şeye dayanırım ama artık ailem de tehlikede. Birkaç gün önce kız kardeşimin yolunu kesmişler. "

"Ne..." diye fısıldadım. Bu, Baran'ın yapacağı bir şey değildi. Sert bir sesle, "Senden ne öğrenmek istiyorlar, Can? Bana her şeyi anlat," deyince tam konuşmak için ağzını açmıştı ki gözleri kapıya takıldı ve korkuyla ayağa kalktı. Başımı çevirip baktığı yöne bakınca, Baran'ı gördüm. Kaşlarını çatmış, bize bakıyordu. Yanımıza doğru yürümeye başlayınca Can, telaşla, "Sana güvendim ben! Bari sen yapmasaydın

be Bahar! Senin de bir ailen var. Ne kadar çaresiz olduğumu görmüyor musun?" dedi.

"Sakin ol!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Eğer sana yardımcı olmamı istiyorsan, sakin ol ve yerine otur. Baran düşündüğün gibi biri değil, Can. Ayrıca sakın beni kendinle karıştırma çünkü ben, hiç kimseyi satmam. Gerçi bana yaptıklarından sonra bu yardımı hak etmiyorsun ama dediğim gibi, ben sen değilim! Baran'ı buraya bilerek çağırdım. Sonuçta, konu onunla ilgili ve söylediklerini onun da duyması gerekiyor."

Söylediklerimi, dinlediğinden bile şüpheliydim çünkü hiçbir tepki vermiyordu. Tedirgin bir şekilde Baran'ın adımlarını takip ederken, gözleri buğuluydu. O an, onun ne kadar korktuğunu bir kez daha anladım. Can, gerçekten çaresizdi.

Baran, yanımıza varır varmaz Can'ın üstüne yürüyerek bağırmaya başladı: "Ne istiyor bu it senden?"

Can, hızla ayağa kalkıp arkaya doğru birkaç adım atınca, ben de ayağa kalktım ve Baran'ın önüne geçerek ikisine birden sert bir tonla, "Oturun!" dedim. Baran, nefretle Can'a bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalıştığı belliydi. Can'ın ise gözü kapıdaydı ve resmen kaçma planları yapıyordu. Bakışlarımla Can'ı uyararak Baran'ın koluna dokundum. Öfke fışkıran bakışlarını, bana çevirince, "Lütfen sakin ol," diye fısıldayıp yalvaran gözlerle ona bakmaya başladım. Hırsla başını sağa sola salladı ve işaret parmağı kaldırarak, "Ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama umarım, mantıklı bir açıklaman vardır," dedi.

Bakışları öyle ürperticiydi ki dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. Tek umudum, Can'a bu işkenceyi yaptıran kişinin, o olmamasıydı. Boğazımı temizleyerek Can'a oturmasını işaret edince, başka şansının olmadığını anladı ve yerine oturdu ama Baran inatla ayakta durmaya devam ediyordu. Gözlerinin içine baktım ve dudaklarımı bükerek, "Lütfen..." diye fısıldadım.

Söylenerek bir sandalye çekti ve nihayet o da oturdu. Ortalarında duran sandalyeyi çekince Baran, sert bir şekilde, "Yanıma otur!" dedi ve nefretle Can'a bakarak sözlerini tamamladı: "Bu kalleşten her şey beklenir."

Söylediğini yaparak yanına geçtim. Karşı çıkmak anlamsızdı; zaten burnundan soluyordu. Haksız da sayılmazdı çünkü Can, bana gerçekten kalleşlik yapmıştı.

Tüm yaptıklarına rağmen, sakin bir şekilde konuşmaya başladım: "Can, dün beni aradı çünkü ailesi tehlikedeymiş. Bundan birkaç hafta önce, eski bir handa zorla alıkonulup işkence görmüş. Ayrıca kız kardeşi de taciz edilmiş. Söylediğine göre, ona işkence eden kişiler, senin adamlarınmış ve o, ailesini tehdit eden kişinin de sen olduğuna inanıyor. Bugün beni buraya çağırma amacının, yardım istemek olduğunu söyledi ve eğer ona yardım edip senin elinden kurtarırsam, karşılığında bana Ferhat'la ilgili bildiği her şeyi anlatacağını vadetti."

Baran, dik dik Can'a bakıyordu. Can'ın ise korkudan elleri titriyordu. Baran, nefretle dişlerini sıkarak: "Ben sana bir daha Bahar'ın yanına yaklaşırsan, seni doğduğuna pişman ederim, demedim mi?" diye sorunca Can zorlukla, "Dedin abi!" dedi. Bunun üzerine Baran, elini masanın üstüne koydu ve yumruklarını sıkarak, sözünü tamamladı: "Ee! Sen ne dedin peki?"

Can, telaşla, "Yaklaşmam dedim, abi. Yaklaşmadım da," dedi ve korkuyla etrafına bakınarak konuşmaya devam etti: "Yemin ederim, yoluna bile çıkmadım. Hatta devamsızlıktan kalacağımı bile bile aynı derslere bile girmedim. Günlerce dayak yedim, yine de karşısına çıkmadım ama kardeşim söz konusu olunca, başka çarem kalmadı. Ona dokunmayın, onun bir günahı yok. Daha 16 yaşında. Ne istiyorsunuz ondan?"

Baran, hırsla masaya vurarak, "Ben, sana da kardeşine de zarar vermedim!" diye bağırınca, etrafıma bakınarak

Baran'ın bileğini tuttum. Kendisini frenlemesi gerekiyordu, sonuçta burası bir kütüphaneydi. Şükür ki şu an boş sayılırdı ama eğer birisi bizi şikayet ederse, başımız belaya girebilirdi. Konuşmayı sakinleştirmek için Baran'a baktım ve sessizce, "Biraz konuşalım mı?" diye sordum. Hırsla yüzüme bakınca, derin bir nefes alarak fısıldadım: "Rica ediyorum, lütfen Baran."

Sandalyesini iterek ayağa kalkınca Can'a, oturmaya devam etmesini işaret ederek, Baran'ın yanına gittim. Sinirden kasılmıştı. Dişlerini sıkarak, "Arkamdan iş çevirmekten ne zaman vazgeçeceksin sen Asyalı?" diye çıkışınca, sakin olmaya çalışarak cevap verdim: "Arkandan iş çevirmedim ben. Eğer beni arayanın Can olduğunu sana söyleseydim, bugün buraya gelmeme engel olacaktın. Seni buraya çağırmaktan başka çarem yoktu, Baran. Ferhat'la ilgili bir şeyler bildiği kesin. Belki başta korkup anlatmadı ama şimdi, başka çaresi yok. İzin ver de anlatsın. Baksana nasıl korkuyor, nasıl çaresiz. Her şey bir yana, kız kardeşi tehlikede. Bunun nasıl bir duygu olduğunu, en iyi sen bilirsin Baran. Ferhat'ı öldüren kişilerin, ailenin de katillileri olma ihtimali yüksek. Bu yüzden söyleyeceği şeyler önemli olabilir. Rica ediyorum, biraz sakin ol. Bağırmak çözüm değil ve lütfen kütüphanede olduğumuzu unutma!"

Hırsla etrafına bakındı ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak düşünmeye başladı. Kütüphanede olmamızı, şu an umursamadığını adım gibi biliyordum. Can'ın üstüne atlamamak için kendisini zor tuttuğunu da! O an göz göze geldik. Artık söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı, bunu o da biliyordu. Sabırlı olmak adına gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra yeniden gözlerini açarak masaya doğru yürümeye başladı. Öyle aniden yürümeye başlamıştı ki afalladım ve ona saldıracağını düşünerek telaşlandım ama o, düşündüğümün aksine kalktığı sandalyeye geri oturdu. Şükür

ki aklını başına toplamıştı. Sert bakışlarını bana çevirince, derin bir nefes alarak yanına yürüdüm ve yerime oturdum. Bir süre öylece bana baktıktan sonra, bakışlarını Can'a çevirdi ve sert bir şekilde konuşmaya başladı: "Şimdi bana her şeyi en başından anlat. Eğer beni ikna edersen; ne senin ne de ailenin kılına bile zarar gelecek. Sizi, ben koruyacağım ve hayatına kaldığın yerden devam edeceksin ama bir daha, Bahar'ın karşına bile çıkmayacaksın. Ha! Eğer bir kalleşlik sezersem, işte o zaman benden çekeceğin var. Anladın mı beni?"

Can, başını salladı ve dolmuş gözlerini silerek ona cevap verdi: "Şeref sözü veriyorum abi!"

Baran, nefretle, "Şerefine başlatma şimdi!" deyince, onu sakinleştirmek için koluna dokundum. Bakışlarını kısa bir süre bana çevirdi ve kendisini kontrol etmeye çalışarak Can'a, "Anlat!" dedi.

"Ferhat'la üç yıl önce yurtta tanıştık. Aynı odada kalıyorduk. Kaldığım odada aklı başında tek kişi oydu. Sakindi, kafa dengiydi ve o da benim gibi titizdi. Bu yüzden hemen samimi olduk. İletişim fakültesinde okuyordu ve o zamanlar, birinci sınıftaydı. Benim derslerim çok ağırdı ve yurt ortamında ders çalışmak, imkansız gibiydi. Yapamayacağımı anlayınca, mecburen ev aramaya başladım. O dönem, fakülteden iki arkadaşım eve çıkmıştı ve kirayı paylaşmak için, iki ev arkadaşı arıyorlardı. Ben de Ferhat'a sordum. O da bana uyar deyince, yurttan ayrıldık. Artık daha rahattım. Ferhat da okuluna gidiyor ve benim gibi o da sıkı bir şekilde ders çalışıyordu. Bahar'la ortak girdiğimiz dersler vardı ve aynı hastanede eğitim görüyorduk. Onun dersleri bana göre çok daha iyiydi ve kafama takılan bir şeyler olduğunda, ondan yardım alıyordum. Ortak arkadaşlarımız olduğu için, ders dışında da arada bir muhabbet ederdik. Yine öyle bir gündü ve arkadaşlarla kampüste oturuyorduk. O sırada Ferhat, bizim fakülteye geldi ve Bahar'ı gördü. Sonra şey işte..."

Tedirgin bir şekilde sustu. Baran'dan çekindiği belliydi. Baran, kaşlarını çatarak, "Devam et!" deyince Can önce bana baktı. Şüpheyle ona bakınca, benden gözlerini kaçırarak konuşmaya devam etti: "Bahar'la tanışmak istiyordu; onu çok beğeniyordu. Ferhat, iyi bir çocuktu. Yani, en azından o zamanlar öyleydi. Onları tanıştırmam için benden yardım isteyince, fakültede yapılacak olan bir sempozyuma onu da çağırdım ve Bahar'la yan yana oturmalarını sağladım. Bu şekilde tanıştılar ama Ferhat, bir türlü Bahar'a açılamıyordu. İşin kötü yanı Bahar, Ferhat'ın kendisine olan bu ilgisini fark etmiyordu. Bu böyle devam etti. Sonraki yıl, Ferhat değişmeye başladı. Geceleri dışarı çıkıyor ve çoğu zaman eve bile gelmiyordu. Ailesinden kalma, eski bir evi vardı. Sık sık orada kalır, günlerce ortalıklarda görünmezdi. Bu yüzden sorun etmedim ama evdekiler sorun çıkarmaya başlayınca, onunla konuşmaya karar verdim. Yine böyle bir gece, eve sarhoş geldi. Onunla konuşmak istedim ama söylediklerimi umursamadı çünkü aklı başında değildi. Bana, bir kızla tanıştığını ve birkaç gün onunla takıldığını söyledi. Anlattığına göre, onunla bir gece kulübünde tanışmışlar ve sonrasında onu ailesinden kalma o eski eve götürmüş."

Mustafa Bey'in, bana gösterdiği fotoğraflardaki kız aklıma gelince, merakla sordum: "Nasıl bir kızdı? Adını biliyor musun?"

Baran sert bir şekilde bana bakınca, umursamadım çünkü bana göre, olayların içindeki en önemli düğümdü bu kız ve o düğüm çözülmediği sürece, hiçbir şey ortaya çıkmayacaktı. Can konuşmaya devam edince, düşüncelerimden sıyrılarak dikkatimi ona verdim.

"Tek bildiğim, kızın sarışın olduğu. Kızdan bahsederken, cennetten düşmüş bir meleğin adını kullanıyordu. Ona *Sarı Lucifer* diyordu ve sırtında kanatları olduğundan bahsediyordu. Ciddiye almadım, sarhoş kafası dedim, güldüm geçtim.

Zaten ayıldığında da bana anlattıklarını çoktan unutmuştu. Onu uyardım ve böyle yapmaya devam ederse, evden atılacağını söyledim. Sonraki günlerde kendisini toparladı ama açıkçası o, eski Ferhat değildi artık. Bunun farkındaydım. Ara sıra yine ortadan kaybolsa da kirayı zamanında ödediği ve artık sarhoş gezmediği için, evdekiler de sesini çıkarmaz olmuştu. O kızdan da bir daha bahsetmedi. Birkaç günlük bir ilişki olduğunu düşündüğüm için bir daha o kızı sormadım. Neredeyse bir yıl boyunca dağınık kafayla gezip durdu. Acı çekiyor, sebebini sorduğumda da 'Yok bir şey' diyordu. Eskiden sık sık ailesini ziyaret etmek için memleketine giden çocuk, İstanbul'a yapışıp kalmıştı. Hatta o sene, yaz tatilinde bile memleketine gitmemiş, İstanbul'da ki eski gecekonduda kalmıştı."

Düşünüyordum. Bana göre bu kız, Ferhat için sadece birkaç günlük bir ilişkiden ibaret değildi. *Peki, kimdi bu kız, Baran'ı tanıyor muydu? Ya da beni?* Baran kaşlarını çatarak, "Peki o zaman, neden polise Bahar'ın adını verdin?" diye sorunca Can, omzunu silkerek cevap verdi: "Verdim çünkü Ferhat, bana Bahar'la yeni bir ilişkiye başladıklarını, bu ilişkiyi gizli tuttuklarını söyledi ama söylediğine göre aralarında, büyük bir engel vardı ve o engel sendin."

Yumruklarımı sıkarak, "Yalan! Öyle bir şey yoktu," diye söze girince Can, başını sallayarak konuşmaya devam etti: "Özür dilerim, Bahar. Bunun yalan olduğunu ben de sonradan öğrendim ve maalesef ki her şey için çok geç olmuştu. Son günlerde Ferhat, hemen her gün buraya geliyor ve seni bekliyordu. Ayrıca, sürekli de biriyle telefon görüşmesi yapıyordu. Bana, konuştuğu kişinin sen olduğunu söylüyordu. Kampüste de sürekli onu, senin yanında görüyordum. Bu yüzden ona inandım. Sonuçta o, benim arkadaşımdı ve bana yalan söyleyecek hiçbir sebebi yoktu. Ferhat, bana senin çaresiz olduğundan ve Baran Demiroğlu'nun seni tehdit ettiğinden bahsediyordu. Dediğine göre; sen de aslında Ferhat'ı

seviyordun ama bir türlü, Baran Demiroğlu'ndan kurtulamıyordun. Baran seni kafaya takmıştı ve peşine onlarca adam koymuştu. Adamları, etrafında görmeye başlamıştım ve fakültede, böyle bir söylenti dolanıyordu. Ayrıca sürekli tedirgin görünüyordun, dalgındın ve derslere katılımın azalmıştı. Bu hallerin, Ferhat'ın anlattıklarını doğrular nitelikteydi. Bu yüzden, ben de ona inandım."

İğrenç bir oyundu bu ve artık dinlemeye tahammül edemiyordum. Can, konuşmaya devam etti: "Bir akşam Ferhat, telaşla eve geldi ve benden yardım istedi. Senin, Baran Demiroğlu hakkında önemli bir bilgi öğrendiğini söyledi. Eğer o bilgiyi basın duyarsa, Baran Demiroğlu'nun nişanlısının ölümündeki sır çözülecekti. Bu şekilde sen de onun esaretinden kurtulacaktın. Yemin ederim para olayını sonradan öğrendim. Birkaç gün sonra Ferhat, seninle tartıştığını söyledi bana çünkü öğrendiğin bilgi her ne ise, ona söylemek istemiyordun. O, senin bu bilgiyi korktuğun için kendisine söylemediğine inanıyordu çünkü eğer söylersen, ikinizin de hayatı tehlikeye girebilirdi. Nasıl öğrendi bilmiyorum ama senin, o bilgiyi not defterine yazdığını biliyordu ve benden, o not kağıdını gizlice senden alıp kendisine getirmemi istiyordu. Sonuçta kimin aldığı belirsiz olacaktı. Bu şekilde ne senin ne de Ferhat'ın başı belaya girecekti. Önce kabul etmedim ama Ferhat, yalvarmaya başladı. Onun da bana iyiliği dokunuyordu ve hiç istemesem de kendimi ona yardım etmeye mecbur hissediyordum. Sonunda da hayatımın hatasını yaparak istediğini yaptım."

Dehşetle ona bakıyordum. Karşımdaki bu genç, yalanla harmanlanmış gerçek dışı bir hikayenin, yan karakteri gibiydi. Senaryoyu ise Ferhat yazmıştı. İşin tuhaf yanı, Can gibi zeki bir genci gerçekten buna inandırmış olmasıydı çünkü Ferhat'ın aksine, Can'ın yalan söylemediği belliydi. Konuşurken gözlerini bizden kaçırmıyor, bacaklarını ya da ellerini

oynatmıyor, renkten renge girmiyordu. Yüzünde sadece tek bir ifade vardı: çaresizlik.

Baran'ı ilk gördüğündeki o korkulu ifade, yüzünden silinmişti artık. Sıkıntıyla alnımı ovaladım. İnsanların iç dünyaları, göründüğünden öyle farklıydı ki...

Baran, "Bana, şu adamlardan bahset, senden ne istiyorlar?" deyince Can, bildiklerini anlatmaya devam etti: "Dört kişiydiler. Hiçbirini tanımıyorum ama adamlardan birinin adı, Aykut'tu. Bana, senin adamların olduklarını söylediler. Bir kızın peşindeler, onu arıyorlar. Bana, onunla ilgili sorular sordular. Nerede olduğunu, ismini falan öğrenmeye çalışıyorlar. Önce Bahar olduğunu zannettim ama onu neden sorsunlar ki abi? Bahar, zaten seninle beraber. Bildiklerimi anlattım ama daha fazlasını istiyorlardı. Ferhat'ın geçmişte birlikte olduğu başka kimseyi tanımıyordum. Öyle hovarda bir tip de değildi. Tek bildiğim, o sarışın kızdı. Onu da hiç göremedim zaten. Sarışın olduğu bile kesin değil. Ferhat'ın, ona taktığı isimden tahmin yürütüp sarışın diyorum, o kadar. Belki de aradıkları kız, o kız bile değildir. Onlara da böyle söyledim ama bildiğim başka bir şey yok dedikçe, beni dövdüler. Birkaç gün sonra da beni saldılar ve bu kez de ailemin peşine düştüler. Ne yapacağımı bilemedim. Ben de Bahar'ı arayıp yardım istedim. Bütün bildiğim bu!"

Baran, bakışlarını bana çevirip masadan kalkmamı işaret etti. Galiba bundan sonrasını, onunla yalnız konuşmak istiyordu. Başımı salladıktan sonra ayağa kalkıp Selin'i yanıma çağırdım ve birlikte kütüphaneden çıktık. Selin, "Her şey yolunda mı?" diye sorunca, hüzünle, "Olmasını umuyorum Selin," dedim.

"Peki bundan sonra ne olacak?" diye mırıldandı. Bu sorunun cevabı belliydi. Sıkıntılı bir nefes vererek, "Eğer Can, gerçekten sözünde durursa zarar görmez. Gerisini ben de bilmiyorum," dedim. Sadece başını salladı. Ne diyebilirdi ki?

Ben bile bir şey diyemez ve bilmezken...

Kampüse çıkıp Baran'ı beklemeye başladık. Adamları, yine tüm çevreyi sarmıştı. Durum böyleyken, hakkımda söylentilerin çıkması çok normaldi. Kafeste gibiydim adeta. Etrafıma baktım. Keyifle tatil planları yapan öğrenciler, gözüme ne kadar da dertsiz görünüyordu. Bense kendimi ve sevdiğim adamı, etrafımızı saran bu karanlıktan çıkarmaya çalışıyordum. O sırada Selin telefonuna bakarak, "Allah, Allah! Nerede bu kadın? Niye aramalarıma dönmüyor?" diye söylenince, kaşlarımı çatarak sordum: "Kim? Yoksa Meloş mu?"

"Evet!" dedi ve düşünceli bir halde konuşmaya devam etti: "Birkaç gün önce konuştuk, pek tadı yoktu. Sürekli bana, sonu belirsiz kelimeler edip durdu."

İşkillenmiştim. "Ne gibi belirsiz kelimeler?" diye sordum. Selin, telefonun arama tuşuna basarak kulağına koydu ve, "Sonu belirsiz kelimeler işte! *Kısmet, nasip, Allah bilir, hayırlısı* gibi şeyler," dedi ve kaşlarını çatarak, "Bak yine cevap yok. Derdi ne anlamadım ki!" deyince, gözlerimi kısarak cevap verdim: "Ben, onun derdini biliyorum galiba."

Merakla sordu: "Neymiş?"

Kollarımı kavuşturup "Kurduğu kelimelerden de mi anlamadın? Belirsizlik! Meloş, artık hayatına yön vermek istiyor, Selin. Haklı da!"

Selin bana arkamı işaret edince, başımı çevirip baktım. Baran, bütün ihtişamıyla yanımıza geliyordu. Saçları, güneşle aynı renkte parlıyordu ve siyah ceketi üstüne tam oturmuştu. Çevremizdeki birçok kişinin, durup ona baktığının ya farkında değildi ya da buna alışmıştı artık. Güneş gözlüğünü çıkarıp yanına adamlarından birini çağırdı ve bir şeyler konuşmaya başladı.

İstemsizce fısıldadım: "Yorucu!"

Selin gülümseyerek, "Hangisi? Adamın bu kadar karizma olması mı, yoksa yaşananlar mı?" diye sorunca, dayanamayarak güldüm. Başını sağa sola sallayarak, "Resmen adamı

ayakta götürdün, Bahar," diye söylenince utanarak gözlerimi kaçırdım ve, "Kes şunu..." diye fısıldadım. Selin gülmeye devam ederken, birden saatine baktı ve telaşla, "Ah! Geç kaldım," diyerek yürümeye başladı.

Şaşkın bir ifadeyle, "Nereye?" diye bağırdım. Bir yandan merdivenlerden inmeye devam edip diğer yandan bana açıklama yapmaya çalıştı: "Murat'la buluşacağız. Bir haftalığına, bizim oralara gidelim diyorum. Bakalım ayarlayabilecek mi?"

Ona el sallarken, gülümsüyor olsam da içim buruktu. *Acaba bir gün, ben de böyle güzel planlar yapabilecek miydim? Ailem, Baran'ı kabullenebilecek, ona kucak açacak mıydı?* Bu haftadan sonra abimi arayacak ve benimle Samsun'a gelip gelemeyeceğini soracaktım. Gidiş amacım; hem onları mezuniyetime çağırmak hem de onlara Baran'la evlenemeye karar verdiğimizi söylemekti. Kıyamet kopacaktı, bunu biliyordum. Baran'ın henüz bundan haberi yoktu ve öğrendiğinde, vereceği tepkiyi kestiremiyordum. Belki de o da benden artık bunu bekliyordu.

"Asyalı!"

Sıçrayarak Baran'a baktım. Şüpheyle beni süzüp, "Neyin var senin?" diye sorunca gözlerimi kaçırdım. "Yok bir şeyim, sadece dalmışım."

Elbette ki inanmamıştı. Elini uzattı ve yanağıma dokunarak, "Solgunsun, yoksa hastalanıyor musun?" dedi. Başımı sağa sola sallayarak, "İyiyim ben," dedim.

Beni kendisine çekip usulca saçlarımı okşadı ve, "Değilsin! Kim bilir kafanda neler var ve neyi çözmeye çalışıyorsun? Bırakmıyorlar, izin vermiyorlar. Maalesef ki bu karanlık kuyunun sonu yok ve benimle olduğun sürece sen de düşmeye devam edeceksin."

Başımı kaldırıp gözlerine bakınca, acıyla yüzünü buruşturarak gözlerini kaçırdı ve "Beni artık bırak, desene!" diye

fısıldadı. Ciddi olmadığını biliyordum. Bu yüzden, "Bırak o zaman!" dedim. Kaskatı kesilerek gözlerime baktı. Göz bebeklerindeki yangın, öyle net görünüyordu ki...

Zorlukla yutkunarak başını önüne eğince, yaptığım küçük şakadan pişman oldum. Sözlerimi ciddiye almıştı. Nefes alışı değişmişti. Gözlerini gözlerimden kaçırıp, "Ben o kadar güçlü değilim, Asyalı." diyebildi. Sesindeki acı, kalbime bir hançer gibi saplanmıştı. Ciddi olmadığımı anlayabilmesi için, "Ben de!" dedim ve gülümseyerek konuşmaya devam ettim: "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence artık..."

Sözümü yarıda kesti ve, "Sen hiçbir şeyi düşünme, bırak da her şeyi ben düşüneyim. Hiç kalbini yorma sen. Yeter ki benimle kal. İnan bana, senin gülüşünü soldurmalarına asla izin vermem. Ben seni bırakamam, ne olur sen de beni bırakma," dedi.

Söyledikleri, yakarış gibiydi. Onun üzülmesine daha fazla dayanamadım ve elimi dudaklarına bastırarak konuşmasını engelledim. Nihayet susmuştu ve öylece bana bakıyordu. Ciddiyetimi anlaması için kaşlarımı çattım ve gözlerinin içine bakarak, "Önce şunu aklına kazı: Seni asla bırakmam! Karanlık dediğin bu kuyunun, sonu olsa da olmasa da ben hep senin yanında olacağım. Sorun şu ki; sen düştüğünü zannettiğin için hiçbir şey göremiyorsun. Halbuki sadece bana baksan, o zaman anlardın ki kuyu aslında karanlık değil, hatta öyle bir kuyu bile yok. Onu sen yaratıyorsun. Ruhunu hapsettiğin bu kuyuyu yıkmak, sadece senin elinde. Evet, geçmişte çok kötü şeyler yaşandı ve ağır bedeller ödendi ama yaşananların suçlusu sen değilsin. Bunu artık kabullen, Baran."

Hafifçe gülümsedi ve avuç içime dudaklarını bastırdı. Kader çizgime adını kazıyalı çok olmuştu zaten, ama avcumun içini her öptüğünde aramızdaki bağın daha da kuvvetlendiğini hissediyordum. Bu hissin tarifi yoktu. El ele yürümeye başladık. Geçmiş, geçmişte kalmıştı artık ve ben, geçmişin

izlerinin, geleceğimize bulaşmaması için elimden geleni yapacaktım. Bu yüzden artık ailemle yüzleşmem gerekiyordu çünkü Baran'la sağlam bir gelecek kurabilmemiz için bir aileye ihtiyacımız vardı.

❄

Beş gün sonra...

"Bahar!"

Uykumun derinlerinden gelen bu ses, rüyamın bir parçası olabilir miydi? Yoksa gerçek miydi?

"Bahar!"

Tekrar aynı sesi duyunca, kendimi zorlayarak gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Şevval'i görmeyi beklemediğim için oldukça şaşırmıştım. Pencereye baktım. Akşam olmak üzereydi. Yüzümü buruşturarak sordum: "O kadar uyudum mu ben?"

Yüzünü kapatan saçlarını, kulağının arkasına alarak cevap verdi: "Neredeyse beş saattir uyuyorsun; artık ölüm ilanın için başlık aramaya başlamıştım."

Dayanamayarak güldüm. Uzun zamandır benimle konuşmadığı için onun, bu soğuk şakalarını bile özlemiştim. Doğrulup oturdum ve, "Baran nerede?" diye sordum. Yatağın ucuna oturdu ve derin bir of çekerek cevap verdi: "Spor salonunda, hem de saatlerdir. Eğer o, kendisini spor salonuna attıysa, mutlaka bir sıkıntı var demektir. Her zaman öyle yapar. Canı sıkkın olduğunda, bütün acısını vücudundan çıkarır. Onun için çok üzülüyorum, Bahar. Tam kendisini toparlıyor derken, yeniden dağılıyor. Belli ki yine, bir şeyler olmuş."

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. *Yine ne olmuştu acaba?* Şevval'in ilk defa benimle böyle içten konuşması da çok tuhaftı. Sıkıntıyla ona bakınca, göz göze geldik ve hemen

benden gözlerini kaçırarak konuşmaya devam etti: "Hemen onun yanına gitmelisin, Bahar. Biliyorum, bunu senden istemem tuhaf. Son zamanlarda sana çok kaba davrandığımın da farkındayım. Dürüst olmak gerekirse, pişman da değilim çünkü itelenmekten ve suçlanmaktan bıktım artık ama abim iyi değil ve başka çarem olmadığı için seni uyandırmak zorunda kaldım. Ne olur yanına git. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama eminim ki seni görünce sakinleşecektir."

Başımı salladım ve hemen ayağa kalktım. Gözleri üstümdeydi. Solgun bakışları dikkatimi çekmişti. Banyoya doğru yürürken, dayanamayıp durdum ve ona bakarak, "Peki, sen iyi misin?" diye sorunca, soğuk bakışlarını benden kaçırarak cevap verdi: "Önemli olan şimdi ben değilim, o!"

İç çekip banyoya girdim ve hemen yüzümü yıkayıp odadan çıktım. Şevval arkamdan gelerek bana yetişti. Muhtemelen bana, spor salonunun yerini gösterecekti. Sessizce aşağı kata indik ve bahçe kapısından dışarıya çıktık. Resmen akşam olmuştu. Havuzun kenarından geçip evin arka kısmına yürüdükten sonra durdu. Ben de durup ona baktım. Eliyle bana, spor salonun kapısını gösterdikten sonra hiçbir şey söylemeden, eve geri yürüdü. Gerçekten tuhaf bir kızdı ama onun tuhaflıklarına alışmıştım artık.

Kapıyı açıp içeriye girince, Yaşar'la göz göze geldik. Onu görmek, beni şaşırmıştı çünkü günlerdir, ortalıklarda görünmüyordu. Nerede olduğunu defalarca kez Baran'a sormuştum. Bana, bir iş için onu şehir dışına gönderdiğini söylemişti. Bakışlarımı görmezden gelerek Baran'ı seyretmeye devam edince, ben de Baran'a baktım. Ter içindeydi ve hırsla, önündeki kum torbasına vuruyordu. Yaşar'ın yanına yaklaştım ve Baran'a bakmaya devam ederek, "Ne oldu ona?" diye sordum. Sıkıntılı bir nefes vererek, "Hazmetmeye çalışıyor," deyince şaşırarak, "Neyi?" dedim. Bunun üzerine Yaşar, nefretle fısıldadı: "Babasının nasıl bir şerefsiz olduğunu."

Yaşar daha fazla bir şey söylemeden dışarıya çıkınca, Baran'a bakmaya devam ettim. Kum torbasına her vuruşunda yüzümü ekşitiyordum. Onu, hiç bu kadar dünyadan kopmuş bir halde görmemiştim. Yangın sonrası kullandığı ilaçların etkisindeyken bile, her şeyin farkındaydı. Oysaki şimdi, yer yerinden oynasa, farkına varmayacak gibi hiddetliydi. Yanına doğru yürümeye başladım ama ne beni ne de etrafındaki bir şeyi fark edecek durumdaydı. Tam arkasındaydım. Derin bir nefes alarak bağırdım: "Baran!"

Duymadı bile! Tekrar bağırdım ama sağırlaşmış gibiydi. Tüm algıları kapalıydı şu an. Etrafıma bakınarak onu durduracak hiçbir şey aradım ama yoktu maalesef. Onun bu haline gerçekten inanamıyordum. *Kendisini bu kadar sarsacak, ne öğrenmiş olabilirdi?* Çaresizce ona bakıyordum. Bir an önce vücudunu hırpalamayı bırakmalı ve sakinleşmeliydi. Bu yaptığı antrenman değil, düpedüz kendisiyle kavgaydı. Onu durdurabilecek tek kişinin ben olduğumu da biliyordum. Bu yüzden yapabileceğim son şeyi yaptım ve mecburen önüne geçtim ama durmak yerine yumruğunu kaldırdı ve kum torbasına sert bir yumruk daha attı.

Darbenin şiddetiyle savrulan kum torbası bana çarpınca, tabii ki yere savruldum. Yere düşerken yüzümü korumak için dirseğimden destek aldım çünkü bu darbeyi alacağımı hesaplanmıştım ama itiraf etmeliyim ki bu kadar sert bir darbe beklemiyordum. Dirseğimi yüzümden kaldırınca, Baran'ın şok içinde bana baktığını gördüm. Kum torbası, bir o yana bir bu yana sallanmaya devam ediyordu. Baran, kendine gelerek elindeki eldivenleri çıkardı ve hızla yanıma koştu.

İyiydim, hiçbir şeyim yoktu. Zemin zaten minderlerle kaplıydı. Bu yüzden hiç canım yanmamıştı. Sadece düşmüştüm. Korkuyla yüzüme baktı ve nefes nefese, "İyi misin?" diye sordu. Cevap vermek istedim ama beni kucağına alıp yürümeye başladı. Başka bir kapıdan banyoya girerek söylenmeye devam etti: "Neden önüme geçtin ki? Kahretsin!"

"Ben iyiyim, Baran," dedim ama beni duymuyordu sanki. Telaşla söyleniyor ve kendisine kızıyordu. Beni, yere indirerek dirseğime bakmaya çalışınca bu kez daha sert bir sesle bağırdım: "Sana iyiyim dedim, kendine gel artık." Başını sağa sola doğru sallayarak, "Değilsin!" deyince, bu kez çileden çıkararak onu ittim ve resmen haykırdım: "Kes şunu artık! Aklın başında değil. Beni duymuyor musun? Sana, iyiyim diyorum."

Bu çıkışım, onu durdurdu nihayet. Ne halde olduğunun farkında bile değildi. Ellerinde eldiven olmasına rağmen, parmak boğumları kan toplamış, bazı yerler patlamıştı. Vücudunu öyle zorlamıştı ki kasları adeta taş kesilmişti ve terden sırılsıklamdı. Kolundan tutup onu duşun altına çektim ve büyük bir hızla suyu açtım. Üstümüze dökülen suyun soğukluğu, nefesimi kesse de kendimi suyun altında kalmaya zorladım. Titreyen bedenime baktı ve hızla bana sarıldı. Sıcak bedeni bana, ilaç gibi gelmişti. Bir süre öyle kaldıktan sonra nefesinin normale döndüğünü fark ettim. Artık çok daha sakindi. Eğilip suyun sıcaklığını arttırdım ve hemen tişörtünü çıkardım. Uysaldı, sesi bile çıkmıyordu.

Biraz şampuan alıp onu yıkamaya başladım. Elini elimin üstüne koyunca, gözlerine baktım. Saçlarıma dokunarak, "Islandın," diye fısıldayınca, şefkatle yanağına dokundum. "İyiyim ben," Yavaşça bana sarılarak, "Keşke ben de iyi olabilsem." dedi. Ellerimi sırtında gezdirerek, "Anlat bana, günlerdir içinde tuttuğun şeyi bilmek istiyorum. Seni bu hale ne getirdi? Neyi hazmetmeye çalışıyorsun?" dedim ve geriye doğru çekilip gözlerine baktım ama bana cevap vermek yerine, üstümdeki elbiseyi çıkarıp yere attı. Konuşmak istemiyordu. Ona yardımcı olmama izin vermiyordu. Boynuna dokununca irkildi. Onu okşayarak sakinleştirmeye çalıştım. Dikkatle vücudunda gezinen ellerime bakıyordu. Göğsündeki dövmeye dokununca, sert bir soluk aldı. Kalp atışlarını

hissediyordum. Elimi karın kaslarında gezdirmeye başladım ama elimi tutup bana engel oldu ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değirdi. Dudaklarımı aralayarak onu kabul ettim.

Sırtımı, kabinin camına yaslayarak beni öpmeye başlayınca kontrolümü kaybetmiştim. Bir süre sonra vücudunu vücuduma yaslayarak, "Seni istiyorum!" diye inledi. Konuşmak için aralanan dudaklarımı dudaklarıyla susturunca, daha fazla dayanamadım ve kendimi onun güçlü kollarına bıraktım. Beni kucağına aldı, aramızdaki şefkat yerini derin bir tutkuya bıraktı. Bedenimin her köşesini keşfeden maharetli parmakları, aklımı başımdan alıyordu. Soluk seslerini duydukça, kendimi kaybediyordum. Dudaklarımın arasından çıkan sesleri tanıyamıyor ama bu seslerden tuhaf bir şekilde haz alıyordum. Bir kez daha nefesimi kesmeyi başardı ve soluk soluğa bana sarılarak kendisini bıraktı. Bir süre öylece kaldık. Tutkudan kararan gözlerim yeniden açılınca, her şey netleşti ve içimi, tuhaf bir utanç sardı. *Az önceki kadın, gerçekten de ben miydim?*

Başımı onun göğsüne saklamaya çalışıyor, utancımı ona belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Fark etmiş olmalı ki hafifçe geriye çekilip alev almış yanaklarıma bakmaya çalıştı. Yüzüne bakamıyordum. Güldüğünü fark edince, gözlerimi kısarak ona baktım ve, "Sakın, sakın tek kelime bile etme!" dedim. Derin bir şekilde gözlerimin içine baktı ve, "Muhteşemdi!" dedi. O an sanki, göz bebeklerinin içindeydim. Söylediği doğruydu. Yaşadığımız anlar, gerçekten de muhteşemdi. Bir kadın cinselliği, sevdiği erkekle yaşayınca, kendisini baharda tomurcuklanan çiçekler gibi eşsiz hissediyordu gerçekten. Buna, aidiyet deniyordu. Baran, benim diğer yarımdı; ruh eşimdi. Bu yüzden artık utanmıyor, aksine, onunla geçen her anın tadını çıkarıyordum.

Saçlarıma, şampuan dökünce gülümsedim ve ben de aynısını onun için yaptım. Her fırsatta beni öpmesi, gözlerimi

yakmamak için özen göstermesi ve bedenimi okşarcasına yıkaması, eşsiz bir duyguydu. Kendimi, onun kollarında narin bir papatya gibi hissediyordum. Suyu kapatınca dudaklarım büküldü çünkü bu güzel anın bitmesini hiç istemiyordum. Raftan bir havlu alıp bedenime sardı, duştan çıkarak üstüme baktım. Kapana kısılmış gibi hissediyordum. Eşyalarımız ıslaktı. Ne giyineceğimi düşünürken, Baran da duştan çıktı ve karşı dolabı açarak içinden iki tane siyah tişört çıkardı. Göz göze gelince, hemen yanıma gelip tişörtlerden birini bana giydirdi ve diğerini de kendisi giydi.

Şöyle bir kendime baktım. Tişört öyle büyüktü ki boyu neredeyse dizlerime kadar inmişti. Bedenime dolanan havluyu çıkarıp saçlarımın nemini gidermeye çalışırken Baran, dolabın önünde geçerek beni seyretmeye başladı. Bakışları bana çakılmış gibi sabitti ve açıkçası, aklından geçenleri merak ediyordum. Yanıma yaklaştı. Saçlarımı kurutmayı bırakarak ne yapmak istediğini anlamaya çalıştım. Yavaşça elimdeki havluyu aldı ve benim yaptığım işi o devraldı. Havluyu saçlarımda usulca gezdirirken, bedeni bedenime değiyordu. Bilinçli mi yapıyordu bilmiyordum ama bu hareketleri yüzünden, mantıklı düşünemez hâle geliyordum. Saçlarımı kokladığını hissedince, başımı çevirip ona baktım. Yüz yüzeydik ve dudakları, dudaklarıma değmek üzereydi. Üstümdeki tişörte bakarak, "Şu an ne kadar çekici olduğunun farkında mısın?" diye sorunca, yüzüme dökülen bir tutam saçı kulağımın arkasına alarak ondan biraz uzaklaşmaya çalıştım ama kolumu tuttu ve beni dolapla arasına sıkıştırdı. Bu adam beni deli edecekti. Konuşmak için ağzımı açtım ama benden önce davranarak, "Doymaz mısın sen diyeceksin, değil mi?" dedi.

İstemsizce gülerek, "Aynen öyle!" deyince, gözlerini kısarak bana cevap verdi: "Doyamıyorum, var mı ötesi?" Omuzlarına dokunarak, "Şikayetçi olduğum söylenemez,

Demiroğlu!" dediğim anda, bakışları birden değişti. Benden gözlerini kaçırıp geriye çekilince öylece kaldım. Hayal kırıklığı içinde ona bakarken, bir yandan da söylediğim sözleri düşünüyordum. *Bilmeden onu kıracak bir şey mi söylemiştim?* Her zaman göz hapsinde olduğum adam, söylediğim sözlerden sonra yüzüme bakmaz olmuştu. Dolaptan bir şort çıkarıp bana uzattı ve kendisi de bir tane giyerek salona doğru yürümeye başladı. Dudaklarımı bükerek gidişini seyrettim. O gider gitmez üşümeye başlamam, ne kadar da tuhaftı.

Hüzünle dolaba yaslanıp kendimi sorgulamaya başladım. Söylediğim sözlerde bir tuhaflık olmadığına emindim. Bu yüzden bana, böyle davranmaya hakkı yoktu. Hem de daha az önce kollarıma sığınmışken! Şu an kendimi, çok incinmiş hissediyordum. Benden sakladığı bir şeyler vardı; bu ani duygu değişimlerinin, başka bir sebebi olamazdı ama her şeyi içinde yaşamasına, artık izin vermeyecektim. Bana verdiği şortu giyip iplerini belime göre ayarladım ve banyodan çıkarak salona yürüdüm.

Salonun arka kısmındaki koltukta oturuyordu. Elinde bir bira şişesi vardı ve buzdolabının kapağını kapatmaya bile gerek duymamıştı. Önce dolabın kapağını kapattım sonra da yanına oturup yüzüne baktım. Birasından bir yudum alıp başını koltuğa yasladı. Hâlâ anlamaya çalışıyordum. *Bilmeden onu kırmış olabilir miydim?* Saçmaladığımı düşünerek zihnimden bu düşünceleri kovdum ve daha fazla dayanamayarak konuşmaya başladım: "Neler oluyor Baran? Ne demek bütün bunlar? Az önce kollarında olduğum adam, şu an bir yabancı gibi. Neyin var senin böyle?"

Boş bakışlarını duvara sabitledi ve nefretle, "Bir insan, soyadından utanır mı?" diye sordu. Sorduğu soru ve sesindeki nefret, kanımı dondurmuştu. Neye uğradığımı şaşırarak ona bakarken cevap vermeme bile fırsat vermeden, "Susma! Cevap ver bana. Bir insan, hiç soyadından utanır mı?" diye

şiddetle haykırdıktan sonra boş bakışlarını bana çevirdi ve nefretle fısıldadı: "Ben utanıyorum..."

Söylediği sözlerin ağırlığını düşünüyordum. Yaşadığı onca şeye rağmen, böyle sözleri ondan hiç duymamıştım ama son günlerde sık sık böyle şifreli cümleler kuruyordu. Açıkçası, onu böyle deliye çevirecek kadar öfkelendiren konuyu, öğrenmekten korkuyordum. Korktuğum şey elbette ki gerçeklerin ağırlığını kaldıramamak değildi. Ona yardımcı olmamaktan korkuyordum çünkü ne yaparsam yapayım, bir türlü onu geçmişin karanlık kuyusundan çıkarmıyordum.

Elbette ki hepimizin, özgür seçimleri vardı ama ana kader planımızda ailemizi seçme şansımız yoktu. Kaderimizi, yaptığınız seçimler şekillendiriyordu. Attığımız her adım ve verdiğimiz her karar, yaşayacağımız onlarca ihtimali eliyor ve kendi gerçekliğini oluşturuyordu. Bu kararlar sadece bizi değil, aynı zamanda bizimle bağlantısı olan herkesin de geleceğini değiştiriyordu.

Ben bir yol seçmiş ve Samsun'dan İstanbul'a gelerek kendi kaderimi şekillendirmiştim. Geride sadece ailemi değil, yaşayabileceğim onlarca olasılığı da bırakmıştım. Seçtiğim meslek, seçmediğim mesleklerin olasılıklarını elerken, yolumu Baran'ın yoluyla kesiştirmişti. Baran ise babasının verdiği kararlardan doğan sonuçlarla yaşıyordu. Bundan sonra yaptığı her seçimle, geleceğini şekillendirecekti ve farkında olmadan benim kader çizgimi de değiştirecekti. Bu yüzden hem kendim için hem de onun için ona yardım etmek istiyordum.

Koltuktan kalkıp tam önünde diz çöktüm. Hâlâ yüzüme bakmıyor ve inatla benden kaçıyordu. Bundan sonra susmasına izin vermeyecektim. Biz bu yola birlikte çıkmıştık ve bu yükü tek başına omuzlaması adil değildi. Ellerimi dizlerine

dayayarak, "Konuş benimle!" dedim. Birasından bir yudum daha almak isteyince, şişeyi elinden alıp ayağa kalktım ve sert bir şekilde, "Anlat artık Baran. Bana bir hayaletmişim gibi davranma," dedim.

Bu sözleri söylemle soğuk bakışlarını bana çevirdi. Sinirden güldüm. Karşımda oturan adam, sanki bir yabancıydı. Dakikalar önce sevişiğim adamdan şu an eser yoktu. Ben ondan gelecek bir cevap için adeta kıvranırken o, tepkisiz bir şekilde ayağa kalktı ve dolaptan bir bira daha aldı. Gösterdiği bu tavır kalbimi kırmıştı çünkü hiç alışık olmadığım bir durumdu bu. Böyle davranmayı seçiyorsa, şimdilik yapabileceğim pek bir şey yoktu ama benim de kendime göre gizli yöntemlerim vardı. Nihayetinde ben bir doktordum. Böyle tavırlar sergileyen birine uygulanabilecek en iyi yöntem, ters psikolojiydi. Madem ben ona gidemiyordum, öyleyse onu bana getirecektim.

Elimde tuttuğum bira şişesini yere bıraktım ve son derece sakin bir ses tonuyla, "Peki! Bundan sonra konuşmayacağım. İçki içmek mi istiyorsun? O halde iç! Böyle devam et. Her şeyi tek başına yaşa. Madem yalnızlığı seçiyorsun, yalnız kal o zaman," dedim ve büyük bir hızla spor salonundan çıktım. Kapıyı kapatırken yüzümde, sinsi bir gülümseme vardı. Bu yöntem çok etkili ama dikkatsiz uygulanırsa, çok yıkıcı olabilirdi. Koşar adım eve yürüdüm ve kimseye yakalanmadan yatak odasına girmeyi başardım.

İlk iş olarak, üstümdeki kıyafetleri değiştirdim. Saçlarım kurumak üzereydi. Dolaptan çantamı alıp spor ayakkabılarımı da giydikten sonra odadan çıkıp aşağı indim. Etrafta kimseler yoktu. Akşam yemeği saati yaklaşıyordu, muhtemelen Şevval mutfaktaydı ve annesine yardım ediyordu. Baran gelmeden önce benim bu evden çıkmam lazımdı. Dışarıya çıkınca, Yaşar'la göz göze geldik. Yanında iki adam daha vardı. Kaşlarını çattı ve neden dışarıya çıktığımı anlamaya çalıştı.

Yanına yürümeye başlayınca adamlara, uzaklaşmalarını işaret etti. Tam önünde durup yüzüne baktım ve son derece sakin bir şekilde sordum: "Söylediğim her şeyi hazırladın değil mi?"

Yaşar başını sallayınca, beş gün önce olanları düşündüm.

Beş gün önce...

Güneş batmak üzereydi...

Denizin uçsuz bucaksız görünen maviliğini seyrederken, Baran'la birlikte yaşayacağımız geleceğin, bize sunacağı olasılıkları hesaplamaya çalışıyordum. Her kapı başka bir kapıyı aralıyordu ve açılan her yeni kapı, yüzlerce yeni olasılığı beraberinde getiriyordu.

Can'la yaptığımız konuşmanın ardından Baran, önemli bir işi olduğunu söyleyip holdinge gitmiş, beni de kendi evime bırakmıştı. İşlerimi bahane edip kendi evime gelmek isteyen bendim çünkü aldığım kararları uygulamanın ve dostlarıma yardım etmenin zamanı gelmişti artık. Samsun'a götürmek için küçük bir bavul hazırlayıp kenara koyduktan sonra kol çantamı alarak, evden çıktım. Şimdi sıra dostlarımdaydı.

Apartmandan çıkarken kol saatime baktım. Saat, 19.00'dı. Güneş batmıştı ama hava hâlâ aydınlıktı. Ana caddeden karşıya geçerken Yaşar'ın arabasından indiğini gördüm ve hiç aldırış etmeden sahile yürümeye devam ettim. Sakin bir yer bulunca da durup denizi seyretmeye başladım. Yaşar yanıma gelip tam arkamda durdu. Dönüp yüzüne baktım. Göz altları morarmıştı. Her zamanki özenli görüntüsünden şu an eser yoktu.

Dikkatle onu incelediğimi fark edince, kaşlarını çatarak bana sordu: "Bir sorun mu var?"

"Seni bekliyordum," deyince şaşırdı ve eliyle kendisini işaret ederek, "Beni mi?" dedi.

Başımı sallayarak, "Evet!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Şimdi sana tek bir soru soracağım, sen de bana sadece tek bir cevap vereceksin. Eğer cevabın olumluysa, konuşma devam ederiz. Değilse, eve döneceğim."

Aslında afallamıştı ama belli etmemeye çalışıyordu. Kendisini toparladı ve ciddi bir şekilde, "Eyvallah! Sor," deyince "Meloş'la evlenmek istiyor musun?" diye sordum.

Yüzündeki ciddiyet, bir anda uçup gitti. Kendisini kontrol etme çabası, Meloş'un adını duymasıyla birlikte buhar olup uçmuştu sanki. Bir süre cevap vermesini bekledim ama vermedi. Başımı salladım ve eve doğru yürümeye başladım. Bir adım daha atmıştım ki, "Hem de çok istiyorum ama benim gibi eline kan bulaşmış bir adamla, asıl o evlenmek ister mi? İşte onu bilmiyorum," dedi. Arkamı dönüp yüzüne baktım. Denize bakıyordu. Yorgun gözleri, acı doluydu. Bezgin bir hâlde nefes alarak konuşmaya devam etti: "Benim gibi adamlar, yalnız ölür çünkü sırtımızda bir sürü ah taşırız biz. O yüzden ben, bu kadar güzelini, bu kadar mükemmelini hak etmiyorum. Eğer hayır derse, kaldıramam."

İstediğim cevabı almıştım. Gülümseyerek yanına yürüdüm ve konuşmaya başladım: "Sen çok yürekli bir adamsın, Sivaslı. Bu yüzden onu hak ediyorsun. Benimle evlenir misin diye sorma ona. Önce ona bir yuva hazırla. İçini eşyalarla doldur. Öyle lüks olmasına gerek yok. Küçük bir mutfağı ve balkonu olsun yeter. Tut kolundan ve yuvanıza götür onu. Bu evin hanımı, can yoldaşım, karım ol, de. İnan bana o, senden öyle büyük vaatler değil, icraat bekliyor."

Gözleri parladı. İşaret parmağımı sallayıp, "Sana bir hafta zaman veriyorum. Yapabilecek misin?" diye sordum. Gülümseyerek cevap verdi: "Eyvallah! Oldu bil!"

Başımı salladım ve yürümeye devam ettim. "Yenge!" diye seslenince, başımı çevirip ona baktım. "Var ol!" dedi. Ona gülümsedim ve Baran'ı beklemek için eve yürümeye devam ettim.

Yaptığım planın işe yarayacağını biliyordum çünkü Meloş, Yaşar'ı çok seviyordu.

Yaşar tedirgin bir şekilde, "Ya işe yaramazsa!" deyince kollarımı kavuşturup, "Yarayacak. Nerede şimdi o?" diye sordum.

Öfkeyle gözlerini kısarak, "Evinde. Gelir gelmez kapısına dayandım ama açmadı. O kapıyı kırmasını da bilirdim ben, ama onu daha kendimden fazla uzaklaştırmak istemiyorum. Telefonlarıma da cevap vermiyor. Yeminle, anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi. İnadını sevdiğim... bir de özledim ki sorma!"

Dayanamayarak güldüm ve arabayı işaret ederek, "Gidelim o zaman. Sana açmıyor olabilir ama bana mutlaka kapıyı açar. Bırak da onunla önce ben konuşayım," dedim. Yaşar, eve baktı ve kararsız bir şekilde sordu: "Baran Bey'in haberi var mı?"

Kaşlarımı kaldırarak cevap verdim: "Kimseden izin almak zorunda değilim."

Başını sağa sola sallayarak, "Olmaz!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Öyle kafama göre hareket edemem. Adam zaten barut gibi. Sen, öyle sakin durduğuna bakma onun. Tersi çok pistir. Sana kıyamaz belki ama bütün hıncını benden alır. Haber vermeden gidemem."

Kaşlarımı çatarak, "Öyle mi?" deyince, kendinden emin bir şekilde cevap verdi: "Öyle! Kusura bakma. O, bu haldeyken, hele ki en hassas olduğu konuda hata yapamam."

Başımı salladım ve dış kapıya doğru yürümeye başladım. Yaşar söylenerek peşimden geliyordu. Umursamadım. Kimse beni, bu evde zorla tutamazdı. Dış kapıda bekleyen adamlara, sert bir şekilde, "Açın kapıyı!" diye bağırdım.

Şaşkın bir ifadeyle Yaşar'a baktılar. Yaşar başını sağa sola doğru sallayınca tepem attı ve adamlardan birinin silahını

belinden alarak Yaşar'a doğrulttum, "Söyle onlara çabuk kapıyı açsınlar. Şakam yok, Sivaslı. Beni istemediğim şeylere mecbur etme," dedim.

Hepsi donmuştu. Yaşar ise alay eder gibi silaha bakıyordu. İkimiz de elimde eğreti duran bu silahı, rahatlıkla alabileceğini biliyorduk ama yapmadı ve adamlara kapıyı açmaları için işaret verdi. Adama, silahını geri verdikten sonra Yaşar'a, "Nereye gittiğimi biliyorsun," diyerek yürümeye başladım. Olanları öğrenince, Baran'ın çılgına döneceğini biliyordum ama hiç umrumda değildi. Zaten benim de amacım tam olarak buydu. Olaylara kitlenen odağını, kendi üstüme çekmek için böyle davranmaya mecburdum.

❋

Meloş'un apartmanın girişinde durmuş, zilin üstünden elimi çekmeden öylece bekliyordum çünkü defalarca zile basmama rağmen, Meloş kapıyı açmıyordu. Evde olduğunu biliyordum. Taksiden inerken evinin ışıklarının yandığını görmüştüm ve ne hikmetse, zile basmaya başlar başlamaz ışıklar sönmüştü. Telefonu da kapalıydı. Durdum ve bu kez de başka dairelerin ziline basmaya başladım. İlla ki biri açacaktı. Dördüncü denememem sonuç verdi ve nihayet kapı açıldı. Sinsice gülerek binaya girdim. Yukarıya çıkmadan önce kapının önüne bir kaldırım taşı koyarak, kapının kapanmasını engelledim. Ardından merdivenlerden çıkarak Meloş'un dairesinin önünde durdum ve kapıya vurmaya başladım.

Açmadı. Bağırmaya başladım. "Aç şu kapıyı, benim, Bahar."

Buna rağmen kapıyı açmayınca gözlerimi devirerek, "Merak etme yalnızım, yanımda kimse yok. Aç lütfen," diye bağırdım. Nihayet kapıyı açtı. Dikkatle ona bakınca çok üzüldüm çünkü Meloş, perişan bir haldeydi. Üstünde salaş

bir pijama takımı vardı ve saçları darmadağınıktı. Şüpheyle gözlerini kısarak önce merdiven boşluğuna baktı ve ardından kolumu tutarak beni içeriye çekti.

Afallayarak duvara tutunduğum sırada, hızla kapıyı kapattı ve bana çemkirmeye başladı: "Geri zekâlı, senin yüzünden o kadar hektik yaptım. Niye öyle durmadan zile basıyorsun, alacaklı gibi?" Elimi belime koyarak, "Kapıyı açmadığın için olabilir mi? Telefonun da kapalı! Bana çemkireceğine, önce sen kendi haline bak. Ne demek oluyor bütün bu gizemli haller?"

Dudaklarını büktü ve yavaşça benden gözlerini kaçırdı. Etrafıma bakındım. Salaş haline rağmen, ev pırıl pırıldı. Hatta her yer deterjan kokuyordu. Klasik bir depresyon belirtisi ile karşı karşıyaydım. Kendisini temizliğe vererek bazı şeyleri örtbas etmeye çalışıyordu. Zayıf bir sesle, "Otursana!" deyince, sert bakışlarımı ona çevirip içeriye girdim. Silinmekten neredeyse kumaşı aşınan koltuğa oturunca, yanıma oturdu. Saçlarındaki ve cildindeki kuruluklar dikkatimi çekince, şüpheyle sordum: "Bugün kaç kere duş aldın sen?"

Gözlerini kaçırarak, "Üç," dedi, sanki çok normalmiş gibi. Gözlerimi kısarak, "Peki ya dün?" diye sorunca, yine çemkirmeye başladı: "Ay ne? Üç ya da dört. Ne olmuş yani? Hava sıcak ve terliyorum. Hem sana ne? Tellak mısın sen?"

Omzumu silktim ve umursamaz bir şekilde cevap verdim: "Ne olacak canım? Gayet normal. Yalnız, kese olayını biraz abartmışsın."

Gözlerini kırpıştırıp ne demek istediğimi anlamaya çalıştı. Yüzünü işaret ederek konuşmaya devam ettim: "Yüzün diyorum, nem kaybına uğradığı için kurak topraklara dönmüş. Cildinin, asit-baz dengesi bozulmuş ve gerçekten bravo sana ki tenindeki koruyucu tabakayı resmen yok etmişsin. Böyle giderse, yakında cildinde yaralar çıkmaya başlayacak, sonra demedi deme."

Korkuyla gözlerini açarak, "Ay bir kes! Felaket tellalı mısın sen anacığım?" diye bağırınca, güldüm. O da güldü. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Vazelin ve badem yağı," dedim. Bakışlarını bana çevirince, yine umursamıyormuş gibi yaparak fısıldadım: "İyi gelir."

Ayağa kalktı ve yatak odasından dediklerimi getirdi. Yüzüne ve kollarına sürerken, hiç konuşmadan onu izledim. İşi bitince, malzemeleri kaldırdı. Ben de mutfağa geçtim ve ikimize birer bardak çay doldurdum. İçeriye dönmeden önce, yavaşça kapıdan ona baktım. Dalgın bir şekilde boşluğa bakıyordu. Hemen elimdeki tepsiyi tezgahın üstünde bıraktım. Yaşar gelmek üzereydi. Rahatça eve girebilmesi için sessizce kapıyı hafifçe araladım.

Odaya döndüğümde hâlâ aynı şekilde oturuyordu. Çay bardağını önüne bırakıp yanına oturdum. Sakin bir şekilde çayı aldı ve karıştırmaya başladı. O an, göz göze geldik. Çayı işaret ettim. Anlamadı. Gözlerimi devirerek açıklama yaptım: "Şeker atmadın ki! Neyi karıştırıyorsun?"

Bozuntuya vermemeye çalışıp bir tane küp şeker aldı ve çayına atarak aynı şekilde karıştırmaya devam etti. Ben de çayımdan bir yudum alarak boşluğa bakmaya başladım. Ne kadar sürerse sürsün bana, kalbinin kapılarını açmasını bekleyecektim.

Nihayet sonunda inceden bir sesle, "Yoruldum!" diye fısıldadı. Tepkisiz olmaya gayret ederek bakışlarımı ona çevirdim. Şükür ki kendisini kapatmak yerine, açmayı seçmişti. Staja başladığı ilk dönemlerde, Adil Bey'in bana söylediği şu sözler altın değerindeydi: "*Bir insana zorla bir şeyleri anlattırmaya çalışmak, çoğu zaman faydasız bir çabadan ibarettir, Bahar. Aslında en etkili olan kişinin, sorununu anlatmayı kendisinin seçmesidir çünkü anlatmayı seçen bir insan, aynı zamanda iyileşmek için istekli olan kişidir. Biz hekimlerin ilk görevi, duygularını anlatması için hastayı zorlamak değil;*

anlatması için cesaretlendirmek, teşvik etmektir. Hastayla aradaki güven duygusu gelişirse, tedavinin başarılı olması mümkündür."

Ben de öyle yapıyordum. Büyük bir sabırla, iyileşmek için ilk adımı onun atmasını bekliyordum. Bir süre sonra boşluğa bakarak konuşmaya devam etti: "Neredeyse kırk yaşıma geldim. Peki elimde ne var? Hiç! Olmayacak adamların peşinde, bir o yana bir bu yana savrulup durdum. Yıllarımı, sevdiğimi zannettiğim bir adamın boş vaatlerine inanarak geçirdim. Derdim neydi; inan onu da bilmiyorum. Belki de sadece, bir yere ne bileyim bir aileye ait olmak istedim. Hatta ait olabilmek için resmen kendimi paraladım. Dışarıdan bakılınca, rengarenk bir hayatım var. Işıklar, alkışlar, çiçekler ama bütün bunlar anlık sevinçler. Gerçek, bu işte; yapayalnız bir kadın."

Bir türlü sığamadığı bu büyük boşluğa, gözünden bir damla yaş bıraktı. O damla büyüdü, büyüdü ve sonunda, ikimizi de içine çekti. Nefes almak istercesine derin bir iç çekerek evi gösterdi ve konuşmaya devam etti: "Bir evi bize ait kılan nedir? Eşyalar, duvarlar, yoksa anlamsız bir kağıda attığımız imza mı? Hayır! O evi bize ait kılan, içinde yaşadığımız acı tatlı anılar ve yaşanmışlıklardır ama maalesef kendi evimi bile bana ait kılan hiçbir şey yok."

Onu dinliyordum. İçinde biriktirdiği her şeyi anlatması için susuyor ve yorum yapmadan onu dinlemeye devam ediyordum. Dalgın bir şekilde gözlerini kıstı ve iç çekerek içini dökmeye devam etti: "Sonra bir gün o çıktı karşıma. Öyle içten bakıyordu ki gözlerime, şaşırdım. Daha önce hiç kimseden görmediğim şefkati bana gösterince, sanki ona aitmişim gibi hissettim. Düşün ki hiç bilmediğin bir sokakta yürüyorsun, sicim gibi yağmur yağıyor ve sığınacağın tek bir yer bile yok. Islanmak ve üşümek kaderim deyip artık kabullenişe geçiyorsun. Bir an yanında biri beliriyor ve üstüne bir şemsiye

açıyor. İnanamıyorsun, gerçek mi bu diye! Üstelik bununla yetinmiyor, sırtına da sıcacık bir ceket bırakıyor. Umut oluyor sana, güven oluyor. Fakat bir süre sonra yine üşümeye başladığını fark ediyorsun çünkü hâlâ olduğun yerdesin. Ne korkudan şemsiyenin altından çıkabiliyorsun ne de yürümeye devam edebiliyorsun. Büyü bozulmasın diye sesini de çıkaramıyorsun. Acı olan da yağmur da bir türlü durmuyor. Anlıyorsun ki ihtiyacın olan şey aslında o şemsiye ya da ceket değil! Onunla yürümek, oradan uzaklaşmak, ilerlemek, bir olmak, bütün olmak..."

Gözlerime bakıp beklentiyle sordu: "Beni anlıyorsun, değil mi?"

Tam cevap verecektim ki kapının girişinden gelen bir ses, sözümü kesti: "Anlamak da neymiş! Seni resmen yaşıyorum ben."

Gelen bu ses, elbette ki Yaşar'a aitti. Bakışlarımızı ona çevirdik. Geleceğini zaten bildiğim için şaşırmamıştım ama Meloş, resmen şoktaydı. Gülümsedim çünkü Yaşar planladığımdan da iyi bir zamanlama tutturmuştu. İlahi adalet dedikleri şeyin, tam olarak bu olduğunu düşünüyordum ki Meloş öfkeyle ayağa kalktı ve: "Anlamana ihtiyacım yok bahar esintisi, lütfen evimi terk eder misin?" diyerek her şeye limon sıktı.

Yaşar'a baktım. Kollarını kavuşturdu ve meydan okuyan bakışlarla ona karşılık verdi. Belli ki pes etmeye pek niyeti yoktu. Tek kaşını kaldırarak, "Söyle!" dedi. Meloş, onu anlamaya çalıştı ama beceremeyince sordu: "Neyi söyleyeyim?"

Yaşar kaşlarını çatarak, "Söyle söyle, sen söyle," deyince Meloş, elini beline koyarak, "Neyi be adam?" diye bağırdı. Yaşar da aynı şekilde bağırdı: "Söylesene kadın, seninle evlenmek istediğimi sana daha nasıl anlatayım?"

Öyle tatlı görünüyordu ki sevinçle gülerek elimi ağzıma bastırdım. Bu ana şahitlik etmek, gerçekten de ayrıcalıktı.

Meloş, öylece ona bakıyordu. Benim bile kalbim titremişti ama o hâlâ aynı şekilde duruyordu. Bir anda başını dikleştirdi ve, "Hayır!" dedi. Hayal kırıklığı içinde önce ona sonra da Yaşar'a baktım. Meloş, konuşmaya devam etti: "Sırf konuşmama şahit oldun diye, benimle evlenmek istediğini söyleyemezsin bana! Eğer böyle bir şeyi gerçekten isteseydin, bu anı beklemezdin."

Yaşar, kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi?" diye sordu. Meloş başını sallayıp, "Evet, aynen öyle!" deyince Yaşar hızla yürüdü ve onu bir anda sırtına alarak yürümeye devam etti. Meloş da ben de neye uğradığımızı şaşırmıştık. Hemen mutfağa gidip çayın altını kapattım ve peşlerinden yürümeye başladım. Meloş onun sırtına vurarak, "Ne yapıyorsun sen be adam?" diye bağırınca Yaşar, merdivenlerden inmeye devam ederek cevap verdi: "Bir evi insana ait kılan içindeki anılar, başlangıçlar falan demedin mi sen? İşte sana başlangıç! Çocuklarına, babanız beni bu eve kaçırdı dersin."

Kahkaha attım. Meloş ters bir şekilde bana bakınca, kahkahamı adeta yutarak gözlerimi ondan kaçırdım. Aşağıya indik. Onu nereye götürdüğünü biliyordum. Yeni evlerine gidiyorlardı. Evi görünce Meloş, eminim ki yelkenleri suya indirecekti.

Yaşar arabanın kapısını açarak Meloş'u bindirdi ve minnetle bana bakıp, "Eyvallah!" dedi. Başımı sallayıp gülümserken, sıkıntıyla yüzünü buruşturdu ve bana sokağın karşısındaki arabayı işaret ederek, "Çılgına döndü," dedi. Bakışlarımı gösterdiği yöne çevirince, Baran'ı gördüm. Sert bakışlarını benden ayırmadan arabadan indi ve beni yanına çağırdı. Yaşar ona bakarak, "Valla elimden bir şey gelmez," deyince sakin bir şekilde cevap verdim: "Siz gidin! Ben hallederim."

Çaresizce başını sallayarak arabaya bindi. Meloş'a gülümseyerek arabanın camına dokunduğumda, o da dokundu. Hâlâ şaşkındı ama gözlerinde heyecan da vardı. Araba

büyük bir hızla gittikten sonra başımı çevirip ona baktım. Gece lambalarının aydınlattığı sokakta, nihayet baş başa kalmıştık. Ben, o ve gerçekler...

Tercih yapma sırası artık ondaydı.

Ya bana her şeyi anlatacak ya da anlatana kadar benden uzak duracaktı. Yanına yürüdüm. Üstünde hâlâ spor salonunda giyindiği şort ve tişört vardı. Apar topar evden çıktığı belliydi. Yarattığım kargaşanın haberini alır almaz peşimden gelmiş olması hoşuma gitmişti ama belli etmedim. Baştan aşağı beni süzdü ve soğuk bir şekilde, "Adamlarıma meydan okuyup silah çekmişsin!" dedi. Başımı dikleştirerek: "Evet!" dedim ve aynı soğuklukla, "Bir sakıncası mı var?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. Kollarımı kavuşturup konuşmaya devam ettim: "Ben, o evde esir değilim ve canım ne zaman dışarıya çıkmak isterse, o zaman çıkarım. Bunu için de ne senden ne de başkasından izin alacak değilim, Demiroğlu!"

Soyadını özellikle söylemiştim. Dişlerini sıkarak, "Bin arabaya!" deyince, öfkeyle "*Biner misin?*" diyerek ona meydan okudum. Sinirden adeta köpürüyordu. Bu aksi tavırları yeniydi ve öğrendiği şeylerden sonra başlamıştı. Bana anlatmadığı için her şeyi tek başına yaşıyor ve inadı yüzünden hem beni hem de kendisini kahrediyordu. İstediğimi alana kadar pes etmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden sokağın sonuna doğru yürümeye başladım.

Hırsla kolumu tutup beni durdurunca gözlerine baktım. Öfkeyle inip kalkan göğsü ve ateş saçan gözleri, beni engellemeye yetmeyecekti. Kolumu çekmek isteyince bırakmadı ve hırsla bağırdı: "Ne istiyorsun sen benden, Asyalı?"

Tek kaşımı kaldırarak, "Sence!" dedim. Sert bir soluk alıp başını salladı ve, "Tamam, istediğin gibi olsun. Hadi, lütfen

bin arabaya da gidelim," dedi. Sert bir şekilde kolumu çekerek arabaya doğru yürümeye başladım. Keskin bakışlarını sırtımda hissediyordum ama taviz vermeye hiç niyetim yoktu. Arabaya binerek gelmesini bekledim. Aynadan onu görebiliyordum. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve arabaya binip kapıyı kapattı. "Benim evime!" dedim. Gözlerini üzerimde hissediyordum ama görmezden geliyordum. Hiçbir şey söylemedi ve arabayı çalıştırarak gaza bastı.

Yol boyunca tepkisiz durarak pencereden dışarıya bakmaya devam ettim. Gözleri yolda olsa da sürekli bana baktığını fark ediyordum. Benden böyle tavırlar görmek, kafasında dönüp duran düşünceleri nihayet dağıtmıştı çünkü şu an tek odaklandığı şey bendim. Şaşkın olduğu belliydi ama belli etmemeye çalışıyordu. İnsanlar doğası gereği nereye odaklanırsa orayı büyütür, diğer şeyleri görmezden gelmeye başlardı. Amacıma ulaşmış ve odağını üstüme çekmeyi başarmıştım. Bana böyle davranmaktan başka çare bırakmamıştı. Aramıza bir duvar örmesine asla izin vermeyecektim artık.

Araba evimin olduğu sitenin önünde durunca, gözlerimi kıstım. Dik başlılık yapmaması güzel bir gelişmeydi. Yüzüne bile bakmadan arabadan indim ve binaya doğru yürümeye başladım. Arkamdan geliyordu. Bakışlarını hissedebiliyordum. Asansörü çağırmak için düğmeye dokununca, elini uzatıp elimin üstüne koydu ve boynuma doğru eğilerek, "Bir yabancıymışım gibi benden uzak durma," diye fısıldadı. Kalbim, bir kuşun kanadındaydı sanki.

Sakin durmaya gayret ederek yine tepki vermedim. Burnunu saçlarımın arasında gezdirerek "Katlanamıyorum," diye yakardı.

Arkamı dönüp ona sarılmamak için kendimle savaş veriyordum resmen. Asansörün kapısı açılınca elimi elinden çekip içeriye girdim. Bu kez beni etkisi altına almasına izin

vermeyecektim. Asansör yukarıya çıkarken, ikimiz de sessiz dik. Gözlerinin hapsinde olmak, benim alışık olduğum bir durumdu zaten ama bu kez biraz farklıydı. Nihayet daireye girdiğimizde, evimi ne kadar özlediğimi fark ettim. Küçük ama sıcaktı, benimdi.

"Nedir bu?"

Soğuk sesindeki gerilimi hemen hissettim ve neyden bahsettiğini anlamak için ona baktım. Bundan günler önce, kapının önüne bıraktığım bavuldan bahsediyordu. Bavulda kullanmadığım kışlık eşyalar vardı ve dolabımda fazladan yer kaplıyorlardı. Annem, ihtiyaç sahiplerine dağıtsın diye Samsun'a götürecektim. Giderken götürmeyi unutmayayım diye de erkenden hazırlamış ve kapının önüne bırakmıştım ama tabii Baran, bunu bilmiyordu. Şimdilik bilmesine de gerek yoktu.

Son derece sakin bir tavırla, "Eşyalarım," deyince hiddetle gözlerime bakmaya başladı. Hiçbir şey yokmuş gibi davranıp mutfağa yürüdüm. Acıkmıştım ve eminim ki o da açtı. Makarna yapmak için dolaptan tencere aldım ve su doldurup ateşe koydum. Arkamı dönmemle onunla yüz yüze gelmem bir oldu. Kısık soluklar alıp veriyordu. Yanağıma dokundu ve son derece gergin bir sesle sordu: "Nereye gidiyorsun?"

Gözlerinin içine bakarak, "Samsun'a gidiyorum," dedim. Sakinleşmek için kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve sert bir soluk vererek, "Delirtme beni Asyalı! Aklımı mı sınıyorsun? Ne demek oluyor bütün bunlar? Bana böyle davranmayı kes artık! Gidemezsin, seni bırakmam, anladın mı?" diye bağırdı. "Bağırma bana!" diyerek gövdesiyle tezgahın arasından çıkmaya çalıştım ama izin vermedi. Pes ederek yüzüne bakınca, nihayet o da pes etti ve isyan dolu bir sesle, "Tamam! Sana her şeyi anlatacağım. Oldu mu?" diyerek, omuzlarımı tuttu. Nihayet istediğimi duyunca, istemsizce gülümsedim. Gözlerini kısarak iç çekti ve, "Senden gerçekten

korkulur," dedi. Bu kez daha içten bir gülümsemeye ocağı gösterip sordum: "Aç mısın?"

Başını sallayınca, dolabı açtım ve annemin benim için hazırladığı makarna soslarından birini çıkardıktan sonra dolaptan bir paket uzun makarna alıp tezgaha koydum. Beni seyrediyordu. Annemin enfes makarna sosunu da küçük bir tencereye boşaltıp, kısık ateşte yanan ocağın üstüne koyarken göz göze geldik. Gözlerimin içine bakıyordu. Aynı anda su da kaynamaya başlayınca, bakışlarımı ondan kaçırarak işimi yapmaya devam ettim. Makarnayı karıştırmaya devam ederken, kollarını belime doladı. Yutkundum. Sanki aylarca görüşmemişiz gibi, yüzünü boynumda gezdiriyordu. Sos kaynamaya başlayınca tahta kaşığı eline alıp sosu karıştırmaya başladı.

"Annen yaptı, değil mi?" diye sorunca, gülümseyerek başımı salladım. Parmağıyla sosun tadına baktı ve beğeniyle başını sallayarak, "Dünyanın en enfes makarna soslarını yaptığını iddia eden İtalyanlar, bence annenin sosuyla tanışmalı," deyince kahkaha atıp ona cevap verdim: "Bence bunu ona da söylemelisin çünkü öyle düşündüğünü bilmek, eminim ki çok hoşuna gider."

Göz göze geldik. O an fark ettim ki söylediğim bu sözler, ikimizi de tuhaf bir şekilde yaralamıştı. Durgunluğum onu da rahatsız etmiş olmalı ki gözlerini kaçırarak fısıldadı: "Bu sos hazır bence."

Makarnayı süzgeçten geçirip sosun üstüne boşalttım ve güzelce karıştırdım. Gerçekten enfes görünüyordu. Dolapta sakladığım şaraplardan birini çıkarıp masayı da hazırladıktan sonra makarnaları tabaklara koyup yerime geçtim. O da karşıma... Baran şarabı bardaklara doldururken ben de mumları yakıyordum. Konuşmak için bundan daha güzel bir ortam olamazdı.

Kadehini kaldırıp, "Çok sevilenlere..," deyince gülümsemedim ve, "Çok sevenlere..." diyerek kadehimden bir yudum şarap içtim. Şarabın o mayhoş tadı, ona adayıp içtiğim için şimdi sanki daha bir güzeldi. Sessizce yemeklerimizi yemeye başladık. Bir süre sonra çatalını tabağının kenarına koydu ve yüzüme bakarak, "Bu akşam bana çok öfkelendiğini biliyorum ama itiraf etmeliyim ki beni şaşırttın," derken yüzündeki ciddiyeti fark ederek ben de çatalımı bıraktım ve, "Hangi konuda?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak, "Birine silah doğrulttuğunda, o silahın ateş alabileceğini sakın unutma! Silahla asla şaka yapılmaz, Asyalı çünkü her silah, ortalama üç yılda bir istem dışı ateş alır. Bunun yükü, avuçlarının arasındaki silahın yükünden kat be kat ağırdır. Kaldıramazsın!" diye konuşunca, utanç ve pişmanlık içinde gözlerimi kaçırarak, "Haklısın!" dedim. Aynı ciddiyetle konuşmaya devam etti: "Üstelik elindeki silah, bir başkasının silahıydı. Bana bir söz ver, Asyalı. Bundan sonra başkasına ait bir silaha asla el sürmeyeceksin. Silah, benim dahi olsa, asla el sürmeyeceksin çünkü dokunduğun an, o silahta parmak izin kalır ve bu çok büyük bir risk demektir. Eğer o silahla bir suç işlenmişse, silahın üstünde parmak izine rastlanabilir ve işlenen o suçtan sorumlu tutulabilirsin."

Gözümün önünde beliren kötü senaryoların ağırlığı altında ezilip küçüldüm.

Dudaklarım büküldü ve bakışlarımı masaya çevirerek, "Hiç bu açıdan düşünmemiştim; özür dilerim," dedim. Elime dokunup hafifçe okşayınca, yüzüne baktım. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Geriye doğru yaslanarak, "Gerçekten o silahı tutarken aklında ne vardı senin?" deyince utançla, "Kes şunu!" diye cevap verdim. İçten bir kahkaha attı. İyice çileden çıkarak, "Senin yüzünden oldu. Üstelik utanmadan gülüyorsun," dedim. Kendisini işaret ederek, "Benim yüzümden öyle mi?" diye sordu, kendimden emin bir şekilde

cevap verdim: "Kesinlikle! Eğer beni çileden çıkarmasaydın, evden öyle aniden çıkmaz ve o silahı elime almazdım."

Durgunlaştı. O böyle olduğu zaman, her şey griye boyanıyordu. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu ve derin bir of çekerek, "Bütün emeklerim, aldığım onca eğitim ve mesleğim elimden alınabilir ama inan bana umrumda bile değil!" dedi. O kadar tuhaf bir ifadeyle söylemişti ki bir an söylediklerinin ciddi olup olmadığına karar veremedim.

Boşluğa eliyle hayali bir çizgi çekip, "Ümit Demiroğlu!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Gelmiş geçmiş en iki yüzlü iş adamı! Madenlerimizin bir kolunda uranyum çıktığını devletten saklamış. Bunun ne demek olduğunu ve sonuçlarını hiçe saymış. Düşün bir kere: uranyum! İnsanlık için oldukça önemli bir radyoaktif element ama tabii savaş tehdidi ya da silah olarak kullanılmazsa. Peki ya babam neyi seçmiş, elbette ki savaşı, silahı ve parayı!"

Söylediği sözlerin anlamını idrak ettiğimde, elimdeki çatal masaya düştü. Baran, nefretle karışık bir gülümsemeyle çatala baktı ve konuşmaya devam etti: "Öyle iğrenç ve öyle kusursuz bir plan yapmış ki bir kez daha ondan nefret ettim. Rus mafyasıyla anlaşıp madeni sözde bakım adı altında kapattırmış. İki tane mühendisle ve muhtemelen tıpkı o iki mühendis gibi şu an yaşamayan bir düzine maden işçisiyle birlikte, illegal bir şekilde madenden uranyum çıkarılmış ve resmi belgelerde demir olarak gösterilerek altı ay içinde iki kere sevkiyat yapılmış. Hem de Güney Afrika'ya. Her zaman Çin'e yapılan sevkiyat, neden Güney Afrika'ya gider sorusunun da cevabı, işte bu."

Resmen ağzım açık kalmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Madenlerinde platin ve demir çıkarıldığını biliyordum ama uranyum, nükleer santrallerin ham maddesiydi ve hem doğa hem de insanlık için çok tehlikeli bir radyoaktif elementti. Dehşete kapılmıştım. Şu ana kadar duyduklarım beni

bu kadar etkilediyse, bundan sonrasını duymaktan korkuyordum. Kafamın içinde dönüp duran soruları kontrol edemez olmuştum. Sakin olmaya çalışıyordum ama öğrendiğim şeylerden sonra bu nasıl mümkün olabilirdi? Sıkıntıyla konuşmaya çalıştım: "Peki bütün bunları nasıl öğrendin? Anlayamıyorum Baran, bu sevkiyat, devletten gizli bir şekilde nasıl yapılmış? Kontrol edilmemiş mi? Uranyum gibi radyoaktif ve tehlikeli bir elementten bahsediyorsun; çılgınca bir şey bu! Resmen delilik."

"En can alıcı nokta da o zaten," dedi ve hızla ayağa kalktı. Resmen yerinde duramıyordu. Bir yandan konuşmak ve anlatmak istiyor, diğer yandan da her şeyi silmek ve unutmak için kendisiyle savaşıyor gibiydi. Gözlerini kısa bir süre kapattı ve biraz olsun sakinleşmek için güç topladı. Onu böyle görmek, beni kahrediyordu. Bir süre öyle kaldıktan sonra gözlerini açtı ve kalktığı sandalyeye tekrar otururak konuşmaya devam etti: "Afrika'daki çocukları koruma adı altında bir vakıf kurmuş babam. Bunu öğrenir öğrenmez şüphelendim çünkü böyle örnek davranışlar, babamın karşılıksız yapacağı bir şey değildi. Üstelik kurduğu bu vakıfa, bağışta bulunmaları için seçkin iş adamlarına da çağrıda bulunmuş. Sonuç olarak oldukça hatırı sayılır bir bağış toplanmış ve tabii ki kendisi de dudak uçuklatan bir bağış yaparak sözde hayırsever iş adamı rolünü oynamış. Siyasilerden, iş adamlarından hatta medya kuruluşlarından takdir toplaması, madalyonun diğer tarafında kalan yüzünü gölgelemiş. O dönemler ben Amerika'daydım. Annem bana bu vakıftan bahsetmişti ama açıkçası, çok fazla ciddiye almamıştım."

Acıyla güldü ve, "Babam ve hayırseverlik!" diyerek konuşmayı sürdürdü: "Tabii ki hemen araştırma yapmaya başladım. Haluk'un yanına yerleştirdiğim, muhbir adamım var. Ondan öğrendiğim bilgiye göre vakfın kurulduğu tarihle, madenin bakım için kapatıldığı tarihin arasında iki ay vardı.

O dönemlerde Haluk da babamla birlikte, bakım için kapatılan madeni teftişe gitmiş. Diğer yandan da orada görev yapan mühendislerin esrarengiz ölümleri ve çalışan işçilerin sırra kadem basması, midemi bulandırdı. Hemen gizli bir ekip kurdum ve oraya gönderdim. Bakım bahane edilerek maden on beş gün süreyle kapatıldı. Madenin on altıncı kolu şüpheliydi. İşinin uzmanı mühendisler gece gündüz çalıştı. Ali Bey'le birlikte Yaşar'ı da oraya gönderdim çünkü benim gitmem, dikkat çekerdi. Bu yüzden ben burada kaldım ve finans müdürüyle araştırma yapmaya devam ettim. Tüm belgeleri inceleyip keşif yapması için Güney Afrika'ya, iki tane endüstri mühendisi gönderdim ve sonuç olarak, maalesef yanılmadığımı anladım."

Onun günlerdir çalışma odasında sabahlamasının, gergin hallerinin, dalıp dalıp gitmelerinin ve yaptığı uzun telefon konuşmalarının sebebi demek ki buydu. Bardağındaki şarabı bir yudumda içtikten sonra boşluğa bakarak konuşmaya devam etti: "Hatırlıyorsan birlikte yemek yediğimiz bir akşam sana bilmece gibi bir soru sormuştum. Birine iyilik yapmak istiyorsun, hatta bunun için çevrenden de yardım aldın. Amacına ulaştın ve o kişiye, çevrenin de desteğiyle büyük bir maddi yardım yaptın. Herkes seni takdir etti ve alkışlandın ama gel gör ki o kişiye, verdiğin paranın on misli fiyatında bir şeyler sattın. Parayı da peşin aldın. Bir insan bunu neden yapar?"

"Olamaz!" diye inledim. Söylediği şeylerin anlamını, şimdi anlıyordum. İnanmak istemiyordum, Ümit Demiroğlu'nun bu kadar aşağılık bir adam olduğuna inanmak istemiyordum. Göz göze geldik. Aklımdan geçenlerin doğru olmadığını umarak, "Bağış yaptığı o para, sevkiyattan kazandığı paraydı, değil mi? Sonra da sözde oraya bir şeyler satıp eline geçen o kara parayı akladı. Bir taşla iki kuş!"

Nefretle güldü ve başını sallayarak, "Toplanılan bağışla, çocuklar için birçok diş kliniği yaptıracağını vadetmiş ama

sadece iki tane yaptırmış. Diğerleri muhtemelen göstermelik ve hayali projelerden ibaretti. Kağıt üstünde her şey son derece etik ve kanunlara uygun ama öyle değil işte! Resmi belgelere göre Güney Afrika'ya, demir fabrikalarımızdan tonlarca dişçi koltuğu, yatak, sedye ve sağlık malzemesi ihraç edilmiş ama yaptığım araştırma sonucunda, giden malzemelerin vadettiği miktarın yarısı kadar bile olmadığını öğrendim. En büyük bağışçı babam ama ne hikmetse, tüm malzemeleri satın aldıkları kişi yine babam. Hem bağış yapıyorsun hem de bağışın yaptığın insanlara, onlarca katı değerinde mal satıyorsun. Satış belgelerini, Haluk'un yanına yerleştirdiğim köstebek sayesinde ele geçirdik. Belgede Haluk'un adı bile geçmiyor ama ne kerametse, belge onun elinde. Ya bu belgeyi ona babam verdi ya da illegal bir şekilde belgeyi aldı. Hatta bu belgeyle, babamı ya da annemi tehdit etmiş bile olabilir. Sonuç olarak hayırsever babam, elindeki kara parayı bu şekilde aklamış oldu. En kötüsü de yönetim kurulunda olduğum için bütün evrakların altında benim de imzam var."

Öylece ona bakıp, "Olamaz," diye fısıldayınca, gözlerime bakıp maalesef der gibi başını salladı. O an kalbimin ortasına, sanki bir taş oturdu. Hüzünle ona bakarak, "Peki şimdi ne olacak?" diye sorunca, başını dikleştirerek sorduğum soruya cevap verdi: "Yapacak tek bir şey var! Bütün belgeleri alıp başsavcıya gideceğim ve gereğinin yapılmasını isteyeceğim."

Korkuyla yutkunarak, "Gereği derken," diye fısıldayınca, avuçlarını sıkarak derin bir nefes aldı ve bana şu cevabı verdi: "İlk olarak madeni elimizden alacaklar ve soruşturma bitene kadar, istihbarattan alınacağım. Belki de bir daha asla ajanlık yapamayacağım. Tabii eğer tutuklanmazsam! Verdiğim tüm emekleri, bir hiç uğruna kaybetmek belki acı ama bu sahtekarlığın altında imzamın olması, inan benim için çok daha acı. Babam, amacına ulaştı ve ölmüş olmasına rağmen hayallerimi elimden aldı."

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Oturduğum yerden kalkarak yere çöktüm ve başımı onun dizlerine yasladım. Bedeli ne kadar ağır olursa olsun onun en doğru şeyi yapacağını biliyordum ama canım yanıyordu işte! Bazen kelimeler ne kadar da kifayetsizdi. Gözyaşları içindeyken kafamın içinde binlerce isyan çığlığı vardı ve maalesef ki bu sağır eden çığlığı yine ve sadece Baran'la ben duyuyorduk.

Baran...

Saatlerce süren soruşturma sonrasında, nihayet Cumhuriyet Başsavcısı'nın karşısındaydım. Bütün belgeleri delilleriyle birlikte savcılığa, bizzat kendim teslim etmiştim. Ali Bey de yanımdaydı. Verilecek her karara saygım vardı. Bu, sıradan bir durum değildi. Ortada ruhsatsız üretim ve resmen maden kaçakçılığı vardı. Savcı, verdiğim ifadeyi ve önündeki belgeleri dikkatle okuduktan sonra yüzüme baktı.

Beni çok iyi tanıyordu, böyle bir suça istemeden de olsa ortaklık etme suçundan karşısında oturmak, benim için oldukça zordu. Bana dosyayı gösterip, "Durum, pek iç açıcı değil Baran," deyince başımı salladım. Savcı, Ali Bey'e bakarak, "Baran Bey'le yalnız konuşmak istiyorum," dedi. Ali Bey, bana bakıp çıkmak için onayımı istedi. İtiraz hakkım vardı ama Ali Bey'e başımı sallayarak çıkması için onay verdim ve Savcı ile baş başa kaldık.

Dosyayı kapatıp konuşmaya başladı: "Seninle açık konuşacağım Baran. Vakıf çalışmalarında adının geçmiyor olması, senin durumun için ümit verici. Her ne kadar maden kaçakçılığını baban yapmış olsa da yapılan her ödeneğin ve gönderilen her rezervin altında senin de imzan var. Bu, seni suçlu yapmaz ama şüpheli listesine alır ki bu durumda, inceleme sonuçlanana ve şirket çalışanlarının ifadeleri alınana

kadar, seni göz altına almak zorundayım. Ayrıca yaptığın bu suç duyurusu, diğer davanın akıbetini de etkileyecek. Delil yetersizliğinden serbest bırakıldın ama bu durum, savunma avukatları tarafından delil olarak gösterebilir. Onun dışında, şimdiye kadarki maden çıkarımıyla sağlanan gelirden, devlet payına düşen ödeme yükümlülüğünü, ruhsat sahibi olarak yerine getirmişsiniz. Yine de açılan bu yeni davayla birlikte, diğer dava için de daha esaslı bir inceleme başlatılacak."

Savcının konuşmasını bitirmesini bekledikten sonra, "Ben, bütün bunları bilerek buraya geldim sayın Savcım. Gereği ne ise yapılsın. Göz altına alınmam gerekiyorsa, alın. Kanunlar karşısında boynum kıldan ince," dedim. Sıkıntıyla başını salladı ve telefonla görevli memurları çağırdı. Ayağa kalktım, savcı da kalkarak bana elini uzattı. Elini sıktım. Savcı, görevli memurlara bakarak, "Baran Bey'i göz altına alın ve hemen listede adı geçen herkesi ifade vermeleri için buraya getirin," diye talimat verdikten sonra memurlar eşliğinde dışarıya çıktım. Ali Bey, hızla yanıma geldi ve şaşkın bir ifadeyle memurlara bakarak sordu: "Göz altı kararı mı verildi?"

Başımı salladım. Ali Bey, sıkıntıyla, "Hemen karara itiraz edeceğiz," deyince kaşlarımı çatarak ona cevap verdim: "Olması gereken bu! İnceleme bitene ve gerekli kişilerin ifadeleri alınana kadar buradayım. Siz ne gerekiyorsa yapın ve Yaşar'a söyleyin, Bahar ona emanet. Ben buradan çıkana kadar benim evimde kalsın. Onun kılına zarar gelirse eğer, herkesin benden çekeceği var."

Ali Bey, başını salladıktan sonra yürümeye başladım. Ortada bir suç vardı ve istemeden de olsa o suça ortaklık etmiştim. Bedeli neyse, ödemek boynumun borcuydu. Bütün bu olanlardan sonra içimde tek bir üzüntü vardı; o da Asyalıdan uzak kalmak ve ailesiyle aramdaki duvarın, aşılamayacak kadar büyümesiydi.

❋

Bahar...

"Ne demek, *göz altına alındı* Ali Bey? Onun bir suçu yok ki!"

İçim yanıyordu. İşlemediği bir suçun bedelini neden o ödemek zorunda kalıyordu? Etrafıma baktım. Bu koskoca ev, sanki omuzlarıma çökmüş gibiydi. Hikmet Bey de benden farklı değildi. Yaşar, Şevval ve Baran'ı seven kim varsa, salonda toplanmıştı. Hikmet Bey acıyla, "Ne talihsiz bu çocuk, hiç hak etmedi bunları, hiç," deyince Ali Bey konuşmaya başladı: "Üzüntünüzü anlıyorum; inanın ben de çok üzgünüm ama maalesef prosedür böyle. Suçlu değil evet ama suçsuzluğu, şahitlerin ifadesi tamamlandıktan sonra resmileşecek. Ben ve Yaşar da dahil olmak üzere, şirketin finans müdürü, endüstri mühendisleri ve maden mühendislerinin ifadesi alınacak. Bunun dışında Baran Bey'in, banka hesapları da incelenecek."

Hikmet Bey, acıyla konuşmaya devam etti: "Ümit, bu kaçakçılığı tek başına yapmış olamaz. Eminim ki Haluk çok şey biliyordur ama anlatmaz. Hatta eminim ki onun da bu işte parmağı vardır. Son dönemlerde Ümit'le fazla sıkı fıkıydılar."

Ali Bey, başını sallayarak cevap verdi: "Onun da ifadesi alınacak. Vakıf çalışmaları sırasında, Ümit Bey'le birebir diyalog kuran tek belirgin kişi kendisi. Hatta birçok toplantıyı da kendisi organize etmiş ve vakıf için düzenlenen davetlerde Ümit Bey'e bizzat kendisi eşlik etmiş."

Hikmet Bey öfkeyle, "Hayırlı ifade vermez o! Baran'dan nefret ettiğini hepimiz biliyoruz sonuçta. Elinden gelse onu, bir kaşık suda boğar. Fırsat bu fırsat deyip Baran hakkında yalan yanlış bir sürü şey söyler, kesin şimdi o. Takmış diline bir, 'Beyza *yaşıyor*' diye, sakız gibi çiğneyip duruyor. Kime

üzüleceğimi şaşırdım. Hayırsız da olsa evlat sonuçta. O da aklından oldu; vah ki vah! Ah Saime'm, kemiklerin sızlamıyor mu?"

Dudaklarım büküldü ve çaresizce Yaşar'a baktım. Şefkatle sırtımı okşayıp, "Korkma! O her şeyi önceden hesaplayarak savcılığa gitmiştir. Eminim ki bir planı vardır. Baran Demiroğlu, benim tanıdığım en zeki adamdır! Gönlün rahat olsun," dedi.

O sırada Ali Bey, çantasını alıp ayağa kalktı ve "Ben şimdi onun yanına gidiyorum. Her türlü gelişmeden sizi haberdar edeceğim. İyi akşamlar," diyerek yürümeye başladı. Böyle gidemezdi. Bir şekilde beni Baran'la görüştürmesi gerekiyordu. Koşarak önüne geçince yüzüme baktı. Ne kadar üzgün olduğumu biliyordu. Bana moral verebilmek için gülümsemeye çalıştı ve, "Baran Bey, bana sizinle ilgili ayrıca talimat verdi. Talimatları Yaşar Bey'e ilettim. Kendisi dönene kadar sizin bu evde..."

Sözlerini yarıda kesip, "Onu görmem gerekiyor," dedim. Sıkıntıyla yüzüme bakınca, konuşmaya devam ettim: "Lütfen Ali bey! Eğer onu görmezsem çıldırabilirim. Bana yardımcı olun, rica ediyorum."

Yaşar yanıma gelince yalvaran gözlerle ona da baktım. Yüzümdeki çaresizliğe tepkisiz kalamayan Yaşar, Ali Bey'e bakarak, "O kadar yıllık geçmişimiz var Ali Bey. Yapın bir şeyler işte. Sizin açamayacağınız kapı mı var?" deyince Ali Bey, başını sallayarak cevap verdi: "Bir deneyelim ama söz veremem. Söz konusu Baran Bey olduğu için sorun çıkaracaklarını zannetmiyorum ama tabii ki son karar savcının."

Onu görebileceğimi öğrenince biraz olsun rahatlayarak derin bir nefes aldım. Zaman kaybetmeden yukarıya çıktım. Koşar adım yatak odasına girdiğimde, ilk iş olarak Baran için küçük bir çanta yapmaya başladım. İhtiyaç duyacağı her şeyi çantaya yerleştirmeye çalışırken nefes nefeseydim. Tüm

ihtiyaçlarını çantaya koyduktan sonra son bir kez kontrol ettim ve kendi çantamı da alarak aşağıya indim. Kapıya doğru yürürken, Şevval'le göz göze geldik. Öyle üzgün görünüyordu ki dayanamayıp durdum ve yanına gittim. Soğuk bakışlarına derin bir keder karışmıştı. Şu an kendimi bile teselli etmeye acizdim ama yine de gülümsemeye çalışarak fısıldadım: "Üzülme! Onu, orada fazla tutacaklarını zannetmiyorum."

Çenesi titredi ve gözlerini kaçırarak, "O, bu kirli oyundaki en masum kişi, Bahar. Hatta en merhametli, en iyi ve en dürüst kişi de o. Herkesin görünmeyen bir yüzü vardı ama o, hep olduğu gibiydi. Ne yaparsam yapayım, onu korumak için yeterli olmuyor. İçimde büyük bir acı var, bilemiyorum, belki de..."

Yaşar, kapının girişinden, "Bahar!" diye bana seslenince, Şevval'in sözü yarım kaldı. Koluna dokunarak, "Üzülme artık. Gelince konuşuruz, olur mu?" diye sordum. Başını sallayınca, hemen Yaşar'ın yanına gittim. Evden çıkıp arabaya bindik. Yaz ayında olmamıza rağmen, şiddetli bir yağmur yağıyordu. Apar topar arabaya binip kapıyı kapattım. Hava soğuk değildi ama üşüyordum. İçim üşüyordu, onsuz yarım kalmıştım çünkü... Gökyüzü ve kara çalınmış bu bulutlar bile, Baran'a yapılan haksızlığa öfkeliydi sanki. İçim paramparçaydı. Yanması gereken yüreğim, buz tutmuşçasına üşüyordu. Yaşar arabanın ısıtıcısını açınca, dudaklarım büküldü ve yaşlı gözlerimi karanlık yola çevirdim. *Bu ısıtıcı yeter miydi hiç, kalbime düşen kırağıyı çözmeye?*

Bir süre sonra araba, polis merkezinin önünde durdu. Ali Bey, bizden çok önce gelmişti. Yaşar, onu arayıp onay aldıktan sonra arabadan indik. Yağmur, şiddetle yağmaya devam ediyordu. Koşar adım içeriye girdik. Bizi karşılayan Ali Bey, Yaşar'a yukarıda beklemesini söyledi ve beni yanına alarak nezarethaneye götürdü. Görevli polislere, Baran'ın çantasını teslim edip kontrollerden geçtim. Daha önce göz altına

alındığım için bu yaşananlar bana hiç yabancı değildi. Ali Bey, nezarethanenin girişinde durunca, ona gülümsemeye çalışarak görevli memuru takip ettim. Islanmış olduğum için mi yoksa heyecandan mı bilmiyordum ama şu an sanki daha çok üşüyordum.

Memur, beni Baran'ın tutulduğu nezarethanenin önüne getirdiğinde, nihayet onu görebildim. Acı, hançer olup saplandı bir kez daha kalbime. Gözlerimde biriken yaşlar akmak için direniyordu ama izin vermedim. Kendimi toplamam gerektiğinin bilinci, ruh halime ters olsa da direnmeye çalıştım. Direnmek zorundaydım! Beni görünce, kaşlarını çatarak oturduğu yerden kalktı ve demir parmaklıklara yaklaştı. Bakışları soğuktu. *Geldiğim için kızmış olabilir miydi?* Görevli memur, "Görüşme süresi kısa tutulsun!" deyip gittikten sonra, bir an ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi bilemedim. O da bir şey söylemiyor, sadece bana bakıyordu.

Gözyaşlarımı bastırdım ve demir parmaklıkları tutarak, "Burası çok soğuk, üşüyor olmalısın." diyebildim. Kahretsin ki çenem titriyordu. Gülümseyerek beni inceledikten sonra yanıma geldi ve elimin üstüne elini koyarak, "Asıl sen üşümüş ve ıslanmışsın! Sadece birkaç saatliğine seni yalnız bıraktım ama yine kendine dikkat etmemişsin, Asyalı," dedi. Şu halde bile benim için endişeleniyor olması, ne kadar da acıtıyordu içimi. Dolan gözlerimi ondan kaçırarak ben de gülümsedim. Çenem titremeye devam ediyordu ve maalesef ki artık, gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Gözümden bir damla yaş süzüldü ve boğuk bir sesle, "Bırakma o zaman beni!" diye fısıldadım. Bu sözler bir yakarış, bir çığlıktı aslında.

Yavaşça gözümden süzülen yaşı sildi. Daha fazla dayanamadım ve aramızdaki parmaklıklara isyan edercesine, elini öptüm. Hıçkıra hıçkıra ağlamak, bu demir parmaklıkları kırmak ve her şeye, herkese isyan etmek istiyordum ama yapamıyordum. Acımı hissetmiş olmalı ki çenesi kasıldı ve

öfkeyle, "Burası sana göre bir yer değil, bana sormadan seni nasıl buraya getirirler?" Elimin tersiyle gözyaşımı silerek, "Kimsenin bir suçu yok, eğer getirmeselerdi başlarının etini yerdim."

Hafifçe güldü ve, "Yaparsın, bilirim," dedi. Buz tutmuş parmaklarımla yanağına dokundum ve, "Bu son! Her şey geride kalacak," diye fısıldadım. Söylediklerime en çok da kendim inanmak istiyordum aslında. Avucumun içini öptü ve parmaklarıyla avucumun içine, "*Son!*" yazdı. Elim, içim titredi. Bağıra bağıra susmak kesinlikle bu olmalıydı.

Başıyla bana kapıyı gösterip, "Hadi, git artık buradan," deyince , yaş dolu gözlerimle başımı sağa sola doğru salladım. Bu hareketim üzerine kaşlarını çatınca, çaresizce elimi ellerinden çekip yürümeye başladım. Ayaklarım bile bana isyan edip yürümeyi reddediyordu sanki.

"Asyalı!" diye bana seslenince, durup ona baktım. Acıyla iç çekerek, "Yok bir şey!" deyince, gözyaşım istemsizce boşluğa düştü. Onu, o soğuk parmaklıkların ardında bırakıp yürümeye devam ettim. Çaresizlik, ruhunun gitmek için yanıp tutuştuğu yere, bedeninin gidememesiydi. Nezarethaneden çıkınca, soğuk duvara sırtımı dayandım ve avcumun içindeki, "Son" yazısını okşayarak özgürce ağlamaya başladım. Her şeyin bir sonu vardı, evet! Peki ya bizim hikayemizin sonu nasıl bitecekti? Gözyaşlarımı silerek yürümeye devam ederken, bedenim hâlâ buz gibiydi ama yüreğimin buzu çözülmüş ve tam anlamıyla, yangın yerine dönüşmüştü.

❄

Kaos...

Kafamın içindeki hengameyi, başka türlü adlandırmam mümkün değildi. Dürüst davrandığı için onunla gurur duymak mı, yoksa hiçbir suçu yokken, bütün suçları omuzlamasına kızmak mıydı doğru olan? Kafamın içindeki düşünce

kaosuyla baş edebilmek için ana odaklanıp pozitif düşün-
mem gerektiğini biliyordum ama zihnim, en kötü senaryoları
bir bir önüme dizerken bunu başarabilmem gerçekten zordu.

Geçen her saniye zehir olup kanıma karışırken, doğan ağ-
neşi seyrediyordum. Terasta sabahlamıştım. O, orada ve o
haldeyken, ben nasıl uyurdum? Yaşar da bütün geceyi bahçe-
de geçirmişti. Ara ara bana baktığında, göz göze geliyorduk.
Acımız ve kaygımız ortaktı. Baran'ın bugün serbest kalma-
sı tek temennimdi. Bu umuda sarılmıştım ve bu umut, beni
ayakta tutuyordu. Hikmet Bey de burada kalmıştı; zavallı
adam, perişan bir haldeydi.

Başımı çevirip yatakta uyuyakalan Meloş'a baktım. Bü-
tün bir gece boyunca, acılarıma ortak olmak için bitap düş-
müştü. Selin, geçen hafta Can'la ailesinin yanına gittiği için İs-
tanbul'da değildi ama yine de defalarca kez beni aramış ve bir
gelişme olup olmadığını sormuştu. Bütün dostlarım yanım-
daydı ama hiçbiri, onun boşluğunu doldurmaya yetmiyordu.

Ağaçlı yoldan evin önüne doğru yaklaşan araba dikka-
timi çekti. Ayağa kalkıp kimin geldiğine baktım. Adil Bey'i
görünce, gülümseyerek odadan çıktım ve hemen aşağıya in-
dim. Hikmet Bey, salonda oturuyordu. Belli ki o da burada
sabahlamıştı. Ona başımı salladıktan sonra hemen kapıyı
açtım. Adil Bey her zamanki gibi şefkat dolu gözlerle bana
bakıp, "Bahar!" deyince, ona sarıldım. Varlığını hissetmek,
bana güç vermişti çünkü o, adeta bir çınar gibiydi.

Sırtımı okşayarak, "Geçecek, güçlü ol!" dedi ve konuş-
maya devam etti: "Bu sabah Baran beni aradı. Benden bura-
ya gelmemi ve seni görmemi rica etti. Bu haldeyken bile, sa-
dece seni düşünüyor. O, senin için bu kadar endişeleniyorsa,
sana da güçlü durmak düşer, Bahar. Her şey bir yana, sen bir
hekimsin. Umut vermek, senin işin. Ufacık bir sarsıntıda bu
kadar yolunu kaybedersen, ileride hastalarına nasıl yol gös-
tereceksin? Hadi bakalım, toparlan. Baran eve döndüğünde,
seni bu halde görmemeli."

İçim o kadar doluydu ki... *Nasıl bu kadar sevmiştim ben onu? Nasıl bu derece bağlanmıştım? Onsuz nefes bile alamaz hale gelmem, bir doktor olarak nasıl bir ironiydi?* Adil Bey, haklıydı. Artık toparlanmam gerekiyordu.

"Haklısınız!" diye fısıldayınca Adil Bey, başını salladı ve içeriye girerek Hikmet Bey'le selamlaştı. Yaşar da onun ardından içeriye girdi ve dikkatle bana baktı. Gülümsemeye çalışarak, "İyiyim ben!" diye fısıldayınca, kaşlarını çatarak bana cevap verdi: "İyi olacaksın tabii! Sen, bana emanetsin Bahar. Baran Bey'in emaneti, benim başımın tacıdır." O sırada Yaşar, Meloş'un apar topar merdivenlerden indiğini gördü ve, "Yavaş be sarışın, düşeceksin!" diye telaşla söylendi. Bunun üzerine Meloş, umursamaz bir tavırla yüzünü buruşturarak ona karşılık verdi: "Anam, ev ev değil ki! Kırk Haramiler'in mağarası sanki. Nereden ne çıkacağı belli değil. Tövbe tövbe!"

Adil Bey, Meloş'un varlığını fark ederek, "Melahat Hanım, sizi görmek ne güzel," deyince Meloş, ona bakıp gülümsedi ve yanına yürüyerek, "Hoş geldiniz Adil Bey, nerelerdesiniz siz Allah aşkına?" diye ona coşkulu bir soru sordu. Onun bu tepkisini izleyen Yaşar, öfkeyle tespihini sallayarak, "Adil'e sevdanın yolları, bize kurşunlar!" diye fısıldadı.

Yaşar'ın sözleri, beni gülümsetmişti. Meloş, Adil Bey'e sarıldıktan sonra Hikmet Bey'e bakarak, "Aa! Yeter ama artık kuzum. Perişan ettin kendini. Kalbini düşün azıcık. Hem dün gece sana hazırladığım melisa çayı içildi mi, söyle bakalım?"

Yaşar dişlerini sıkarak söylenmeye devam etti: "Ulan ne ara kuzu ettin adamı? Yeminle, katil edecek bu kadın beni? Çay da yapmış adama. Hem de melisa çayı. Hani bana; yok. Pes, vallahi pes!"

Sevgiyle Meloş'a bakarak Yaşar'a cevap verdim: "Boşuna söylenme! Sevgi dolu o, merhametli. Farkında değil ama öyle bir enerjisi var ki herkesi etrafına topluyor. Kalbi tertemiz. Öyle bir kadının hayatında olması, büyük şans Sivaslı."

Hikmet Bey, sanki söylediklerimi duymuş gibi Adil Bey'e bakarak konuşmaya başladı: " Dün, bu eve Meloş'u sarıl, Allah gönderdi üstadım. Bahar kızımla bizim yanımızda bütün gece ayrılmadı. Yaşar gerçekten çok şanslı, Allah gönlüne göre verdi. Yani kırk yıl düşünsem, Yaşar'ın evlenmeye karar vereceği aklıma gelmezdi. Görüyorsun işte, sonunda onun da hakkından gelen biri çıktı."

Adil Bey, sevinç ve şaşkınlık içinde Meloş 'la Yaşar'a bakarak, "Bu harika bir haber. Düğün ne zaman?" diye soruca Meloş, utanarak gözlerini kaçırdı ve hüzünle cevap verdi: "Düğün düşünecek hal mi kaldı bizde anacığım?"

Adil Bey, kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: "Her şey böyle kalacak değil ya! Ben, Ali Bey'le görüştüm. Baran'ın bugün serbest bırakılması için elinden geleni yapıyor. Savcıyı iyi tanırım, işini hakkıyla yapan, dürüst bir adamdır. Baran'ı da çok iyi tanıyor. Eminim ki tutuksuz yargılanma kararı verecektir."

Hikmet Bey, sıkıntıyla söze girdi: "Ben, az önce Ali Bey'le görüştüm. Herkes ifadesini vermiş. Sadece Haluk'un ifadesi kalmış. Onun ifadesi, birçok şeyi değiştirebilir. Haluk, çok tehlikelidir. Yalan ifade verirse, bütün bu kaçakçılık suçlarından, Baran sorumlu tutulabilir. Yapar da! Öyle gözü dönmüş ki kendi oğlumu tanıyamaz oldum. Ali Bey, Haluk'un elinde hiçbir delil olmadığını söylese de sonuçta her şeyin altında, Baran'ın da imzası var. Nasıl olacak bu iş, anlamadım."

İçim sıkılmıştı. Haluk'un, Baran'ı mahvetmeye çalıştığını herkes biliyordu. Böyle bir fırsatı elbette ki değerlendirecekti. Yaşar başını dikleştirerek Hikmet Bey'e cevap verdi: "Baran Bey'in zekasını hafife almayın! Eminim ki o, her şeyi önceden hesaplamıştır. Biraz rahat olun."

Hikmet Bey, umutsuzca başını sağa sola salladı. Haluk'un planlı bir şekilde, Baran'ın aleyhine ifade vereceğinden emin gibiydi sanki.

İçimde kötü bir his vardı. Sıkıntıyla Meloş'a baktım ve, "Ben giyinip geliyorum," diyerek merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladım. O sırada Meloş arkamdan bağırdı: "Telefonun çalmıştı. Belki de Ayaz'dır. Bakmayı unutma."

Odaya girip yatağa oturdum. Eğer Baran bugün serbest bırakılmazsa, tutuklanacaktı. Yatağa uzanıp iç çektim. Bunun düşüncesine bile katlanamıyordum. Telefonum gözüme çarpınca, yüzümü buruşturdum. Abim, olanları öğrenmiş olmalıydı. Adliyede bir sürü avukat arkadaşı vardı ve eminim ki bu haberi ona çoktan vermişlerdi. Vermemiş olsalar bile, en doğrusu her şeyi benden duymasıydı.

Abim olduğunu düşünerek arayan numaraya baktım ama o değildi. Numarayı tanımıyordum ve aynı numara tarafından tam beş kez aranmıştım. Kim olduğunu düşünürken, telefon tekrar çalmaya başladı. Önemli olduğunu düşünerek aramaya cevap verdim: "Alo!"

"Sevgili kuzenimin kıymetlisi! Hayat ne kadar da garip değil mi? Önce ben senden yardım istedim ama gel gör ki şimdi yardım etmem için sen bana yalvaracaksın. Tabii eğer Baran'ın, o delikten çıkmasını istiyorsan!"

Dişlerimi sıktım. Onun gibi iğrenç bir insanın, böyle bir durumu fırsata çevireceği biliyordum ama beni kullanarak bunu yapmak istemesi, gerçekten de mide bulandırıcıydı. Peki şimdi ben, ne yapmalıydım? İşte bunu bilmiyordum.

❄

İki yol...

Biri doğru, diğeri yanlış. Peki kime ve neye göre! Herkesin doğrusu diğerinden farklıyken, bir şeye doğru ya da yanlış demek ne kadar etikti?

Haluk, benden bir cevap bekliyordu. "Ne istiyorsun benden?" diye sert bir şekilde sorunca, hemen cevap verdi:

"Cevap çok basit. Tabii ki Beyza'yı! Onu bulmam için bana yardımcı olacaksın ve elbette ki Beyza ile ilgili ne biliyorsan, her şeyi öğrenmek istiyorum. Karşılığında ben de gidip sevgili kuzenimin lehine ifade vereceğim ve serbest kalacak. Ha! Eğer bana ihanet edersen, tehdit edildiğimi söyleyip ifademi değiştiririm."

Psikolojisi anormal derecede bozuktu. Bana göre o, *mitomani* hastasıydı ve kendi uydurduğu bir yalana inanıyordu. Mitomani hastaları, hayal gücüyle ürettikleri düşüncelerin gerçekliğine inanır ve farkında olmadan, hayatlarını inandıkları o yalan üzerine yaşarlardı. Sıklıkla da anlattıkları yalanda bir kahraman veya kurban olarak kendilerini resmederlerdi. Bana göre Haluk'un, böyle davranmasının altında yatan en önemli sebep ise, psikolojik olarak duyduğu bir ihtiyaç veya isteği giderme arzusuydu. Sakin olmak zorundaydım çünkü o, gerçekten hastaydı. Gözlerimi kapattım ve sıkıntıyla, "Maalesef ki Beyza artık yaşamıyor Haluk. Bu gerçeği, artık kabullenmek zorundasın," dedim.

Cevap vermesini beklerken, telefonuma bir mesaj bildirimi sesi geldi. Haluk, sert bir şekilde, "Şimdi sana gönderdiğim fotoğrafa bak, sonra da fotoğrafın çekildiği tarihe. Hadi bekliyorum," deyince şaşırarak mesaj kutumu açtım ve bana gönderdiği fotoğrafa baktım.

Fotoğraf, bir havuz kenarında çekilmişti. Kalabalığın arasındaki bir yüz bana tanıdık gelince, fotoğrafı yakınlaştırdım. Bu yüzün sahibi, Ferhat'tan başkası değildi. Ayakta durmuş, önündeki şezlonga bakıyordu. Şezlongta, sarışın bir kız oturuyordu. Başında hasır bir şapka vardı. Oldukça beyaz tenli ve ince yapılı bir kızdı. Yüzü görünmüyordu ama sırtında, büyük bir melek kanadı dövmesi vardı. Bu dövme, kuyumcudan aldığımız kolyenin birebir aynısıydı. Ferhat'ın, bu kıza o kolyeyi neden yaptırdığı artık belliydi. Bu fotoğraf, kim tarafından ve hangi sebeple çekilmişti bilmiyordum ama

daha önce de Ferhat'ın yanında gördüğüm bu kızın kimliğini gerçekten çok merak ediyordum.

Derin bir nefes alarak sordum: "Bütün bunların Ferhat'la ne ilgisi var? Ayrıca sen, Ferhat'ı nereden tanıyorsun?"

Haluk öfkeyle, "Bu fotoğraftaki kız Beyza!" diye bağırınca şaşkına döndüm. "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sorduğum an, hırsla cevap verdi: "Sana, bu fotoğraftaki kızın Beyza'm olduğunu söylüyorum. Bu kız Beyza! Anladın mı beni?"

Ayağa kalktım ve bir kez daha fotoğrafa baktım. Fotoğrafın çekildiği tarih, yangından bir ay sonrasına aitti ve kızın yüzü görünmüyordu. Her şey bir yana Beyza'nın, Ferhat'la ne ilgisi olabilirdi Allah aşkına? Haluk'un yarattığı paranoyalardan bıkmıştım artık! Kendimden emin bir şekilde konuşmaya başladım: "Bu kızın Beyza olmasına imkan yok. Birincisi; fotoğraftaki kızın yüzü görünmüyor. Her gördüğün sarışın kızı, Beyza mı zannetmeye başladın sen? İkincisi; Beyza'nın yangından bir ay sonra Ferhat'la havuz başında ne işi var? Hem de abisi klinikteyken! Hadi onu da geçtim, bu kızın Beyza olduğuna nasıl bu kadar eminsin?"

Acı dolu bir inleme sesinden sonra konuşmaya başladı: "Bu kızın Beyza olduğuna eminim çünkü Beyza, iki sene önce annesiyle birlikte Bozcaada'ya tatile gitti. Dövmesini, ilk defa orada görmüştüm. Onu her gün uzaktan izledim. Hatta ona, bu dövmenin kolyesini bile yaptırdım. Bu kız kesinlikle Beyza! Onu, Ferhat olacak bu itle, bir kere daha görmüştüm ben. Tartışıyorlardı. Hatta araya girip Ferhat'ı dövünce Beyza, anlamadan dinlemeden ona vurduğum için bana bağırmaya başladı. Nasıl oldu bilmiyorum ama Beyza yaşıyor ve yangından sonra bir süre Ferhat'ın evinde saklandı."

Kulaklarım uğulduyordu çünkü anlattıkları, akılalmaz şeylerdi. Bütün bunlar saçmalıktı, inanılmazdı. Ben şok içinde sarsılırken o, konuşmaya devam etti: "Bir şekilde Baran

onu buldu ama herkesten saklıyor. Şimdi, sen karar ver. Ya bana yardımcı olacak ve Beyza'nın yerini öğreneceksin ya da ben, Baran'ın aleyhine ifade vereceğim ve tutuklanacak."

Baran'ın tutuklanmasına asla izin veremezdim. Bütün bunların mantıklı bir açıklaması olmalıydı ve benim öncelik-ğim tabii ki Baran'dı.

"Tamam! Eğer Beyza gerçekten yaşıyorsa ve Baran onun yerini biliyorsa, sana nerede olduğunu söyleyeceğim," deyince derin bir iç çekerek cevap verdi: "Anlaştık o zaman, sevgili yengeciğim. Ben de üzerime düşen görevi yapacak ve gidip Baran'ın lehine ifade vereceğim ama sen de vazifeni yerine getir. Sakın bana oyun oynama! Eğer oynarsan, seni öldürür ve Baran'ı da hapse attırırım. Anladın mı beni? Şimdi kapatıyorum ama yakında, seni yine arayacağım."

Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki telefon kapandı. Öylece kalakaldım. Her yanımı dikenli teller sarmış gibiydi. Hareket etmeye korkuyordum. Tek tesellim, Baran'ın serbest kalacağıydı. Gerisini de ondan sonra düşünecektim.

Adliyenin önünde beklerken, herkesin yüzünde gerginlik vardı. Adil Bey dahil olmak üzere, hepimiz buradaydık. Hatta, Şevval bile buradaydı. Maalesef ki basın bu büyük skandalı duymuştu. Bu yüzden, her köşede gazeteciler vardı ve bizler gibi onlar da verilecek kararı duymayı bekliyorlardı. Eğer Baran tutuklanırsa, sansasyonel bir haber olacaktı. Bu, Baran için çok kötü bir durumdu ve her şeyini kaybedebilirdi. Daha şimdiden Demiroğlu Holding'in hisseleri düşüşe geçmişti. Para kaybından ziyade, Baran'ın saygınlığı tehlikeye girmişti ve bu yüzden çok üzgündüm. Yaşar, Baran'ın çok zeki olduğunu ve her şeyi önceden hesapladığını söylüyordu ama ben bundan emin değildim.

Adliye kapısının önünde bir hareketlilik olunca hepimiz oraya baktık. Ali Bey, dışarıya çıkmıştı ve basına bilgi veriyordu. Şevval korkuyla fısıldadı: "Ne oluyor? Yoksa Baran abi, tutuklandı mı?"

Nefesim kesiliyor gibiydi. Ali Bey'in arkasından, Haluk'la Meltem de dışarıya çıktı. Aynı anda, Haluk'la bakışlarımız kesişti ve sinsi bir şekilde gülümseyerek arabasına doğru yürümeye başladı. Meltem de son derece ciddi görünüyordu ve Haluk'un peşinden yürürken kısa bir süreliğine bana baktı. O an Yaşar, öfkeyle: "Şerefsiz! Nasıl da kasılıyor!" deyince sıkıntıyla ofladım. *Acaba Haluk, Meltem'e benimle yaptığı anlaşmadan bahsetmiş olabilir miydi?* Hiç zannetmiyordum çünkü Haluk'un, Meltem'e güvenmediği belliydi.

Şimdilik onları düşünmemeye karar vererek beklemeye devam ettim. Bu hınca hınç kalabalığın arasında, gözlerim sadece onu arıyordu ve verilen kararı inanılmaz derecede merak ediyordum. Tam da o an, kapının önünde onu gördüm ve içim içime sığmaz oldu. Onun dışarıya çıkmasıyla birlikte, bütün medya ordusu etrafını sardı. Son derece asil bir şekilde ve dimdik durarak, Ali Bey'in yanında bekliyordu. Anladığım kadarıyla kısa bir basın açıklaması yapacaktı.

Ali Bey bize bakarak olumlu anlamda başını sallayınca, Baran'ın tahliye edildiğinden emin olduk. Bunun üzerine Hikmet Bey sevinçle bana sarıldı, ben de ona sarılarak, "Çok şükür," diye fısıldadım. Herkesin yüzünde sevinç vardı. Şevval, gözyaşlarını saklamak için arabaya binince, Meloş'a baktım. İçtenlikle bana sarılıp: "Hadi hepimize geçmiş olsun anacığım," dedi ve Şevval'i teselli etmek için arabaya bindi. Ali Bey, Baran'ın basın açıklaması yapacağını herkese duyurunca, onu dinlemek için basın mensuplarının arasına karıştım çünkü bulunduğumuz yer, onlara çok uzaktı ve ben, her şeyi net bir şekilde duymak istiyordum.

Tüm hazırlıklar bittikten sonra Baran, öne geçti ve resmi bir şekilde konuşmaya başladı: "Değerli basın mensupları, öncelikle merhabalar. Demiroğlu Holding Grubu'nun sahibi ve yöneticisi olarak, geçmişe dair yaptığım bir araştırma sonucunda, gizlenmiş illegal belgelere ulaştım ve bu belgeleri, en doğru merci olan savcılığa teslim ettim çünkü benim için dürüst bir insan olarak yaşamak, para kazanmaktan çok daha önemli ve satın alınamayacak kadar değerlidir. Böyle davranmamın bir diğer sebebi ise, dürüstlüğümü annemden miras almamdır. Cumhuriyet Başsavcısı, ben dahil belgelerde adı geçen herkesin ifadelerini aldı ve gerekli soruşturma başlatıldı. Ancak herkes tarafından açıkça bilinmesini isteriz ki; sorumluların hatası, bizim kurumsal sorumluğumuzu hiçbir şekilde ortadan kaldırmamaktadır. Demiroğlu Holding ve Madenler Grubu olarak, devletimiz için üzerimize düşen her türlü vazifeyi ve sorumluluğu yerine getireceğimizi, siz basın mensuplarının tanıklığında arz ederim. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum."

Konuşması bitince gülümsedim. Kendinden emin duruşu, konuşma şekli ve mimikleri, insanı kendisine hayran bırakıyordu. Medya mensupları, sorular sormaya başlayınca Ali Bey söze girerek, "Arkadaşlar, biliyorsunuz ki şu an soruşturma devam ediyor ve soruşturma bitene kadar dava ile ilgili konuşma hakkımız yok. Anlayışınız için çok teşekkürler. Baran Bey, fazlasıyla yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var. Söyleyeceklerimiz bu kadar."

O an Baran etrafına baktı. Gözleri Yaşar'la buluşunca, kaşlarını çatarak bir şeyler anlatmaya çalıştı. Yaşar telaşla önce arabanın içine sonra etrafına baktı. Gülümsedim. Beni arıyor olmalıydı. Aslında tam karşısındaydım ama o kadar kalabalıktı ki beni göremiyordu. Baran, Yaşar'ın telaşını fark edince, basın mensuplarını hiç umursamadan, merdivenlerden indi ve Yaşar'ın yanına doğru yürümeye başladı.

Durduk yere ona kızmasını istemiyordum ama etrafı saran kameramanlar, onun her hareketini çekiyordu. Bu yüzden, bir anda ortaya çıkmam, doğru olmayacaktı. Aceleyle basın mensuplarının arkasından dolandım ve Adil Bey'in arabasının önünde durup hemen Yaşar'ı aradım. Telefonu çalar çalmaz, "Nereye kayboldun sen, Allah aşkına Bahar? Adam, şimdi bütün hıncını benden çıkaracak," diye cevap verince, dayanamayarak güldüm. Gerçekten telaşlı görünüyordu. "Telefonu ona ver," deyince "Hayda!" dedi ve telefonu Baran'a uzattı. Baran, öfkeyle, "Neredesin sen?" dedi. Hareketlerini izleyerek cevap verdim: "Tam karşıda, Adil Bey'in arabasının önündeyim. Kameralar beni rahatsız etti. En iyisi sen, kendi arabanla git. Ben de Adil Bey'le birlikte gelirim."

Başını çevirip bana bakınca, göz göze geldik. Konuşmadan bana bakıyordu, ben de ona...

"Hayır!" dedi ve telefonu Yaşar'a vererek arabasına bindi. Şaşkın bir şekilde, telefonu kulağımdan indirdim. Arabayı çalıştırdı ve gaza basarak tam önümde durdu. Bütün kameraların odağında, şu an ben vardım ve afallamış bir şekilde ona bakıyordum. Bu yaptığı, resmen delilikti. Sert bir şekilde gözümün içine bakarak bana yanındaki koltuğu gösterince, kameralara aldırmadan arabaya bindim. Koltuğa oturur oturmaz gaza bastı. Bir şeyler söylemek istiyordum. Dilimin ucunda birikmiş onlarca şey vardı ama kalbim, o kadar hızlı çarpıyordu ki yapamadım. Tuhaf olan, onun da susmasıydı.

İkimiz de öylece susuyorken, bir anda arabayı ana yoldan çıkardı ve boş bir sokağa girip aniden frene bastı. Şok içinde koltuğa tutundum. Başını çevirip bana bakınca, ben de ona baktım. Öyle özlemiştim ki onu, daha fazla dayanamadım ve elimi kaldırıp yanağına dokundum. Dokunur dokunmaz acıyla gözlerini kıstı ve bir anda beni kendisine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Elim, havada asılı kalmıştı. Dudakları dudaklarımı talan ederken, bir yandan

da saçlarımı çekiyor, aramıza mesafe girmesine izin vermiyordu. Hafifçe geri çekilip, "Özledim," diye fısıldadıktan sonra dudaklarımı, yeniden dudaklarıyla örttü. Bu an, her şeye bedeldi. Artık üşümüyor, korkmuyor ve ürkmüyordum. Etrafımı saran renksizlik, yerini gök kuşağının eşsiz renklerine bırakmıştı. İstekle ona karşılık verirken, onu bana verdiği için bir kez daha Allah'a şükür ettim.

❋

Gün, geceden sabaha dönmüştü. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama güneş ışığı, çıplak sırtıma vuruyor, beni ısıtıyordu. Aslında güneş doğmadan çok önce uyanmış ve yanımda uyuyan bu güzel adamı, seyre dalmıştım. İlahi güzelliğin, vücut bulmuş haliydi o benim için. Üstündeki beyaz çarşaf, beline kadar inmişti. Göğsündeki başımı kaldırdım ve kokusunu içime, en derinlerime kadar çektim. Kokum, kokusuyla karışınca ortaya aidiyetimizle harmanlanmış yeni bir koku çıkmıştı. Bu koku, dallarını pembe çiçeklerin sardığı bir bahar ağacının kokusuna benziyordu ve özünde, güvenle harmanlanmış sonsuz bir bağlılık vardı.

Sessizce yanından kalkmak istedim ama kolumu tutarak bana engel oldu. Bir süre sonra yeniden şansımı denedim ama bu kez de beni kollarının arasına alarak yatağa sabitledi. Üstelik hâlâ gözleri kapalıydı. Gülümseyerek çarşafı üstüme çekince gözlerini açtı ve çarşafı tutan parmaklarıma baktı. Çıplaktı, ben de öyle...

Beni hızla altına alıp gözlerime bakınca, gözlerimi kısarak fısıldadım: "Sen uyumuyor muydun?" Arsız bir gülümsemeye, "Uyandım," diyerek, bakışlarını göğüslerime çevirince, kollarımla kendimi kapatmak istedim ama kollarımı tutup başımın üstünde sabitledi. Pes ederek gülümsedim çünkü çok güçlüydü ve onunla baş etmem, mümkün değildi. İstekle

gözlerimin içine bakınca, başımı sağa sola sallayarak bağırdım: "Sen gerçekten doyumsuzsun!"

"Elimde değil," diye fısıldadı ve dokunuşlarını derinleştirmeye başladı. Artık onu kontrol edemez olmuştum. Bütün gücümle omuzlarını tutarak, "Olmaz çünkü gitmem lazım!" deyince, "Hiç bir yere gitmen gerekmiyor," diyerek bana meydan okudu. Kaşlarımı çatarak cevap verdim: "Şaka yapmıyorum, Baran. Gerçekten gitmem lazım."

Ciddi olduğumu anladı ve şüpheyle, "Nereye gideceksin?" diye sorunca gülümseyerek cevap verdim: "Geçen hafta bir şey sipariş etmiştim. Aslında dün almam gerekiyordu ama gidemedim. Bugün mutlaka gidip almam gerekiyor."

Tek kaşını kaldırarak, "Tamam, o zaman adamları gönderip aldırırım," deyince telaşla, "Olmaz!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Benim gitmem ve teşekkür etmem lazım. Lütfen Baran, bu benim için önemli."

Kaşlarını çattı, anlamaya çalıştığı belliydi. Sonunda hafifçe doğrularak başını salladı ve omzuma bir öpücük konduarak, "Madem senin için bu kadar önemli, o zaman birlikte gideriz," dedi ve yataktan kalkarak banyoya yürüdü. Çıplak bedeni göz kamaştırıyordu ve gözlerimi ondan alamıyordum. Kapı kapanınca, derin bir nefes aldım ve Baran'ın tişörtünü üstüme geçirip yataktan kalktım. Yatak örtüsünü düzeltirken, telefonum çalmaya başladı. Korku dolu bakışlarımı çantama çevirip bir süre öylece bekledim. Telefon çalmaya devam ediyordu. Ses kesilince, yatağa oturup düşünmeye başladım. *Ne yapmalıydım?* Baran'a her şeyi anlatırsam, aramız bozulacaktı ama eğer anlatmazsam da başım belaya girebilirdi. Bir süre sonra, telefon tekrar çalmaya başladı. İnatla yerimden kalkmıyor ve telefona cevap vermiyordum.

"Neden cevap vermiyorsun?"

Baran'ın sesi, beni kendime getirdi. Korkuyla ona bakarak susmaya devam edince, şüpheyle gözlerini kıstı. Sakin

olmaya çalışarak, "Bilmiyorum, açmak istemedim," diye, saçma bir şeyler geveledim. Kaşlarını çatarak çantamı eline alınca, ayağa kalktım ve yutkunarak ona bakmaya devam ettim. Korkudan kalbim titriyordu. Belki de her şeyi bu şekilde öğrenmesi, çok daha iyiydi. Telefonuma bakıp, "Ayaz arıyor," deyince derin bir nefes alarak başımı salladım ve cevaplama tuşuna basarak: "Abi!" dedim.

Abim, hemen konuşmaya başladı: "Kuzu! Neler olmuş öyle? Neden bana haber vermedin? İyi misin sen?"

Baran, dikkatle bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırarak abime cevap verdim: "İyiyim abi. Haber veremedim çünkü zamanım olmadı."

"Anlıyorum!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Doğruyu söylemek gerekirse, Baran'ı takdir ettim. Bir başkası olsa, böyle bir durumda farklı davranırdı. Dürüst olması, davanın akıbetini etkiler. Neyse, geçmiş olsun diyelim. Biliyorsun, aslında ben bu akşam İstanbul'a gelecektim ve yarın birlikte Samsun'a gidecektik. Düşündüm ve senden bir gün önce gitmeye karar verdim. Bizimkilerle önce benim konuşmam daha iyi olur. Sen de bir gün sonra gelirsin."

Sessiz kaldım çünkü Baran, beni dinliyordu ve hâlâ ona Samsun'a gideceğimi söylememiştim. Daha doğrusu, öyle şeyler yaşamıştık ki söylemeye fırsat bulamamış, hatta Samsun'a gideceğimi ben bile unutmuştum. Abim, sessizliğimi fark edince sordu: "Baran'ın haberi var, değil mi?"

"Hayır, henüz yok!" deyince Baran kaşlarını çatarak, yüzüme bakmaya devam etti. Yutkunarak konuşmaya devam ettim, "Abi, sen direk git. Ben, akşam uçağıyla geleceğim. Olur mu?"

Abim, cevap verdi: "En doğrusu bu! Önce ben konuşursam, daha iyi olacak. Tamam o zaman, yarın akşam görüşmek üzere. Uçak biletini halletmemi ister misin?"

"Hayır abi! Ben hallederim. Görüşmek üzere," dedim ve telefonu kapattım. Baran hâlâ bana bakıyordu. Gergin bir şekilde, gözlerimi ondan kaçırınca, "Neler oluyor, Bahar?" diye sordu. Yatağın ucuna oturup, "Yarın Samsun'a gidiyorum," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Aslında gitmeye çok önceden karar vermişim ama yaşanan bu olaylar yüzünden gideceğim günün tarihini unuttum. Abim, hatırlattı. O da benimle gidecek. Gidişimi senden sakladığımı düşüme sakın, bavulumu zaten sen de görmüştün. Hatta hatırlarsan, o gün sana gideceğimi de söylemiştim. Haftaya mezuniyet törenim var ve annemle babam, törene katılmak için İstanbul'a gelecek. İstedim ki onlar buraya gelmeden önce, ben gidip onlarla konuşayım çünkü mezuniyet törenimde senin de olmanı istiyorum ve aranızda bir gerginlik yaşanmasını istemiyorum."

Başını salladı ve soğuk bir şekilde: "Tamam!" dedi. Şaşırarak ona baktım. Hiçbir şey söylememesi, tuhaftı. Yüzünde tuhaf bir acı ve gerginlik vardı, yine de susuyordu.

"Bu kadar mı?" diye sorunca, cevap vermedi ve giyinmeye başladı. Hüzünle ona bakıyordum. Buna rağmen hiçbir şey söylememesi ve hazırlanmaya devam etmesi, kalbimi kırıyordu. Odadan çıkamadan önce, "Aşağıda bekliyorum," dedi ve düşüncelerimle beni baş başa bırakarak odadan çıktı. Neye kızdığını anlamamıştım. Belki de onsuz karar almam, canını sıkmıştı ama olayların bu şekilde ilerleyeceğini ben nereden bilebilirdim?

Oflayarak etrafıma baktım. Aslında haklıydı çünkü ailemle yapacağım konuşma, ikimizi ilgilendiren önemli bir konuşmaydı ve onun da bilmeye hakkı vardı. Yapacak hiçbir şeyim yoktu ve bir şekilde gönlünü almam gerekiyordu. Banyoya girip kısa bir duş aldıktan sonra, saçlarımı hafifçe kuruttum ve yüzüme güneş koruyucu sürüp hafif bir makyaj yaptım. Üstüme beyaz bir pantolon ve yine aynı renk bluz

giyinip odadan çıkım. Merdivenlerden indiğimde Baran, Yaşar'la konuşuyordu.

Baran, geldiğimi fark edince, soğuk bir şekilde bana baktı ve yine hiçbir şey söylemeden dışarıya çıktı. Gözlerimi devirdim çünkü gerçekten de uzatıyordu. Sonuçta Samsun'a gitme amacım, ilişkimizin geleceği içindi. Yaşar, Baran'ın bana attığı bakışı görünce şaşırarak: "Hayır olsun!" dedi. Omzumu silkerek cevap verdim: "Boş ver! Siz ne yaptınız? Her şey yolunda mı?"

Boğazını temizledi ve gözlerini kaçırarak, "Haftaya cumartesi," deyince kaşlarımı kaldırarak sordum: "Haftaya cumartesi ne?"

Hafifçe gülümseyerek, "Çakma sarışınla evleniyoruz da! Öyle işte," diye keyifli bir cevap verince, sevinçle el çırparak bağırdım: "Ah! Bu harika bir haber. Tebrikler Sivaslı." Telaşla sözümü kesti: "Aman deyim, sakın sarışına bir şey söyleme! Küçük bir nikah töreni yapalım istedi. Olur dedim ama Baran Bey, organizasyona siz karışmayın dedi. Emir büyük yerden, ne deyim. Hayırlısı olsun."

Gülümseyerek, "Ne demek istediğini öyle iyi anlıyorum ki," dedim ve ona el sallayarak dışarıya çıktım. Baran arabadaydı ve beni bekliyordu. Arabaya binince, güneş gözlüğünü takarak mesafeli bir şekilde sordu: "Söyle bakalım, neresiymiş bu sipariş verdiğin önemli yer?"

Emniyet kemerimi takıp ona baktım ve sevecen bir tavırla, "İstiklal Caddesi'ne sürün lütfen," dedim.

Kaşlarını kaldırdı ve başını sallayarak arabayı çalıştırdı. Hava sıcacıktı. İç çekerek: "Hava ne kadar güzel değil mi?" diye sordum. "Öyle!" dedi soğuk soğuk.

Gözlerimi devirerek onu taklit ettim: "Öyle!"

Sert bir şekilde bana bakınca, küskün gözlerle bakışına karşılık verdim ve, "Tamam, madem öyle, artık ben de susuyorum," dedim ve suratımı asıp pencereden dışarıya bakmaya başladım.

Arabayı sürüş şeklinden gerildiğini anlıyordum. Işıklarda durduğunda, sert bir şekilde frene basıyor ve gereksiz yere arabayı süratli kullanıyordu. Hiç tepki vermeden, dışarıya bakmaya devam ettim. Baran, arabayı İstiklal Caddesi'nin yakınlarındaki bir otoparka bıraktı, arabadan indim ve güneş gözlüğümü takarak yürümeye başladım. Madem bu gereksiz tavrı uzatmak istiyordu, ona istediğinden de fazlasını verecektim. Onu görmemezlikten gelerek yürümeye devam ederken yanıma geldi ve sert bir şekilde elimi tuttu. Sabır çekip yürürken gözlerim yoldaydı. İstiklal Caddesi'nin kalabalığı etrafımızı sarınca, iyice gerildi ama ben hiç oralı değildim. Beni kendisine doğru çekince, kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Önce kendi gözlüğünü çıkardı sonra da benim gözlüğümü çıkarıp başımın üstüne koydu ve tramvay raylarını göstererek, "Rayların üstünde yürüme!" dedi. Sabır çekip yürümeye devam ettim.

O kadar kalabalıktı ki Baran, daha fazla dayanamadı. Elimi bıraktı ve beni kolunun altına aldı. Bezginlik içinde ona baktım. Bakışımı görünce, "Kalabalık!" diyerek yürümeye devam etti. Sabahtan beri bana tavır yapan adamla yapışık ikizler gibiydik. Tavır yapmayı bile beceremiyordu. Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. Hediyelik eşya satan dükkan, nihayet ufukta görünmüştü. Baran'ın, ilgiyle bir gümüşçü tezgahına baktığını fark ederek durdum. Hiç düşünmeden satış yapan gence, "Bunu istiyorum!" deyince genç, başını sallayarak cevap verdi: "Boyu ayarlanacak mı abi?"

Baran, "Hayır! Olduğu gibi kalsın," dedi. Şaşkınlık içinde kolyeye bakıyordum. Yaşadığımız bazı şeyler, gerçekten tesadüf değildi. Biz, birbirimizi tamamlamak için bu dünyaya gelmiştik. Gümüş kolyeyi alıp arkama geçti. Kolyenin ucunda, bir halka ve halkanın içinde Galata Kulesi vardı. Kolyeyi boynuma taktığında titreyen parmaklarımla kolyeye dokundum. Baran kolyeye bakıp, "Sanki senin için tasarlanmış," deyince

ona baktım. Gözlerim dolmuştu. Fark etmesin diye gözlerimi kaçırınca, çenemi tuttu ve şüpheyle gözlerime baktı.

"Bu kolye... çok güzel," dedim, tatlı bir hüzünle. Kaşlarını çatarak sordu: "Doğruyu söyle, yoksa beğenmedin mi? İstersen başkasını da alabiliriz."

Telaşla kolyemi tutarak, "Hayır, bu çok güzel. Başkasını istemiyorum," dedim. Beğeniyle kolyeye bakıp "Senin boynunda oluncaya kadar sıradan bir kolyeydi ama şu an inanılmaz görünüyor," dedi ve etrafına bakınarak sordu: "Şenin gitmek istediğin yer nerede?" Elimi kaldırdım ve sipariş verdiğim dükkanı işaret ederek, "İşte orası!" dedim. Bir elim boynumdaki kolyede, diğer elim ise Baran'ın avuçlarının arasındaydı. Bakalım birbirimize aldığımız bu hediyeler arasındaki benzerliği görünce o nasıl tepki verecekti?

Dükkana girdiğimizde Baran, dikkatle etrafına bakındı. İhtiyar amca, bıraktığım yerdeydi. Başını çevirip bize bakınca, yanına yaklaşıp, "Merhaba, beni hatırladınız mı?" diye sordum. Gülümseyerek cevap verdi: "Elbette hatırladım kızım. Hoş geldiniz." Baran da başını sallayarak ona karşılık verdi. İhtiyar adam, arka odaya geçerken, "Ayakta kalmayın, oturun gençler," dedi. Tahta sandalyelere oturduk. Heyecanlıydım. Baran, neden bu kadar heyecanlı olduğuma anlam veremiyordu. Elimin biri hâlâ kolyemin üstündeydi. Gülümseyerek sordu: "Bu kadar çok mu beğendin?"

Başımı sallayarak, "Çok..." diye fısıldadım. O sırada ihtiyar amca, elinde bir kutuyla dışarıya çıkıp yanımıza geldi ve Baran'ı işaret ederek bana sordu: "Onun için mi?"

Utanarak cevap verdim: "Evet."

İhtiyar, kutuyu Baran'ın önüne koyduktan sonra konuşmaya devam etti: "Al bakalım oğlum. Aslında artık sipariş almıyorum ama hanım kızım çok istekliydi. Onu kırmak istedim. Belli ki o da bir Elif ve belli ki senin de gerçekleşmesini istediğin bir duan var. Umarım beğenirsin." Baran şaşkındı.

İhtiyarın, onun önüne bıraktığı kutuya baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Kolyemin ucunu okşayarak, "Açsana!" dedim. Yutkundu ve kutuyu eline alıp yavaşça içinden fanusu çıkardı. Hayranlıkla cam fanusa baktım, istediğimden de güzel olmuştu. Baran, şaşkın bir şekilde fanusa bakıyordu. O an göz göze geldik, hafifçe gülümsedi ve bakışlarını boynumdaki kolyeye çevirip, "Bu..." deyip güldü ve başını sağa sola sallayarak, "Yani bu çok güzel ve çok garip," dedi.

Ne demek istediğini anlıyordum. Güzeldi evet ama güzel olmasından ziyade, hediyeler arasındaki bu benzerlik, aramızdaki bağın ne kadar kuvvetli olduğunun bir kanıtı gibiydi. Ben boynumda onun aldığı Galata Kulesi'ni, o ise avuçlarının arasında, benim ona aldığım Galata Kulesi'ni tutuyordu. Hem de birbirimizden habersiz ama aynı duyguları hissederek...

Melankoli...

Zannediyorum ki şu an, ruh halimi tanımlayacak daha uygun bir terim yoktu. Havalimanındaki kalabalık beni fazlasıyla yormuştu zaten; bu yorgunluk yetmiyormuş gibi, çok da uykusuzdum. Bunların üstüne, bir de ayrılık acısı eklenince, ortaya çıkan bu duygu durumu bozukluğunu şu an bir maske gibi yüzümde taşıyordum. Uykusuzluğumun başlıca sebebi, Baran'ın bütün gece uyuyamamış olmasıydı ki uyuyamayacak kadar üzülmesine rağmen, gidişimle ilgili hâlâ tek bir kelime bile söylememişti bana. İkimiz de şu an melankolik bir ruh halindeydik ve Baran'ın tavırları, benim bu nedensiz depresyon hissimi tetiklemeye devam ediyordu.

Neden böyle davrandığını anlayamıyordum. Eğer böyle gidersem, onsuz her saniyeyi kendime zehir edecektim ve aksine, benim dinç olmam gerekiyordu. Ben, bizim geleceğimiz

için uğraşırken onun bu kadar tavır yapması ve böyle susması hiç adil değildi.

Yanımdaydı ama hiç konuşmuyor, sadece boşluğa bakıyordu. Saatte baktım. Artık kontrolden geçmem gerekiyordu, yoksa uçağı kaçıracaktım. Sıkıntılı bir nefes vererek, "Artık gitmem gerekiyor," dedim. Sadece başını salladı. Dudaklarım bükülmüştü. *Neden yapıyordu bunu bana?* Ona dönüp, "Gidiyorum ama!" diye fısıldayınca, yutkundu ve karşıya bakarak, "Git o zaman," dedi. *Ne saçmalıyordu bu adam?* Canımı burnumdan getirmeye hakkı yoktu. Zaten büyük bir belirsizliğe gidiyordum; kim bilir annemle babam, beni nasıl karşılayacaktı? Ben, her şeye ikimiz için katlanıyorken ondan sadece biraz destek ve anlayış bekliyordum. Sert bir şekilde yüzüne baktım ve yüzünü bana doğru çevirerek, "Neden yüzüme bakmıyorsun?" diye sordum.

"Engel olmaktan korkuyorum," diyerek gözlerini kaçırınca, şüpheyle fısıldadım: "Neye engel olacaksın?" Derin bir nefes alarak, "Gitmene..." dedi ve öfkeyle konuşmaya devam etti: "Orada seni ne bekliyor, ne yaşayacaksın? Üzülecek misin? Kırılacak mısın? Bütün bunları bilmiyorum. Ailenle, benim yüzümden karşı karşıya geleceğini düşündükçe, çılgına dönüyorum ama elim kolum bağlı çünkü konu ailem olunca çaresizim. Ben, senin bir damla gözyaşına kıyamazken onların, benim yüzümden seni kıracağını düşündükçe, kendimden nefret ediyorum. Onlar, seni beni benden, ben de seni onlardan korumaya çalışırken, arada senin harap olman iğrenç bir çelişki, Asyalı! Ayaz bile benden nefret ediyor. Doğruyla yanlışı ayırt edemez oldum artık! Öyle ki seni aslında karanlığa mı yoksa aydınlığa mı gönderdiğimi, kendime sorup duruyorum. Bütün bunlar bir yana, sensiz kalacağımı düşündükçe, sanki İstanbul sarsılıyor. Şehir çöküyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

Söylediklerini dinledikten sonra hüzünle gülümseyerek: "Nereye kadar?" deyince, gözlerime baktı. Sakin bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Nereye kadar kaçacağız Baran? Bunları defalarca kez konuşmadık mı? Er ya da geç bu yüzleşme olacak. Tamam, ben de böyle olmasını hayal etmemiştim ve hep çok farklı olacağını düşünmüştüm ama ne yaşadıklarımdan ne de verdiğim karardan, zerre kadar pişman değilim. Başka bir seçim hakkım olsa, inan ki hiç düşünmez ve yine seninle olmayı seçerdim. Bedeli ne olursa olsun, sadece seni istiyorum ben. Ayrıca abim, senden nefret etmiyor. Hatta annemle babam da etmiyor; sadece seni tanımıyorlar, o kadar."

Bana sarıldı ve iç çekerek, "Bana bir söz ver! Ne olursa olsun, aileni karşına almayacaksın. Bu evliliğe onay vermeyeceklerini ikimiz de biliyoruz. Ne söylerlerse söylesinler, onlara kızgın değilim. Haklı oldukları da bir gerçek. Onlara zaman ver. Beklerim, beni kabul edecekleri güne kadar sabırla beklerim. Kararlarına saygı duy ve kesinlikle onları kırma çünkü onlar bu saygı hak ediyor," diyerek, bana son sözlerini söyleyince, gözlerim dolu bir şekilde yanağına bir veda öpücüğü bıraktım ve, "Beni bekle..." diye fısıldayarak, hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden yürümeye başladım. Son ana kadar dönüp ona bakmadım, bakamadım. Biliyordum ki eğer bakarsam, gidemeyecektim.

❋

Samsun...

Güz yağmurları başlar başlamaz, iki elim yanaklarımda masum hayaller kurduğum, çocukluk anılarıma ev sahipliği yapmış güzel şehir; Samsun...

Bir şehrin güzel olması için çocukluğunun orada geçmesi yetiyordu insana ve galiba ben, maziyi içimde tutmaktan

büyük bir haz alıyordum. Uçak, Samsun semalarında yavaş yavaş inişe geçtiğinde, zihnimde düştüğümde kaynayan dizlerim, okul yıllarım, babamla traktöre binebilmek için abimle yaptığımız kavgalar ve annemin beni nasıl, *"Kızçem"* diye sevdiği vardı. Bütün anılarım yeniden canlanmıştı; sanki hiç bitmemişler ve daha taptazeymişler gibi...

Ne kadar güzel bir çocukluk yaşadığımı, Baran'ın çocukluğunu dinledikten sonra anlamam, ne kadar da acıydı.

Uçak nihayet piste inmişti ama ilk defa içimde sevinçten çok, korku vardı. Oysa ki Samsun'a gelmek, beni çok mutlu etmişti hep. Bilirdim ki annemle babam, beni sevinçle karşılayacak; büyüdüğüm o mutlu evde, hiçbir zaman sorgular ve yüzleşmeler yaşanmayacaktı. Şimdi ise büyük belirsizliğe gidiyordum ve ilk defa gerçekten korkuyordum.

Bavulumu yanıma alıp havalimanına girdiğimde, beni bekleyen abimi gördüm. Sevgiyle bana el sallayınca, gülümsemeye çalışarak yanına yürüdüm ve sığınmak istercesine kendimi onun kollarına attım. Her zaman yaptığı gibi beni, şefkatle kollarına alınca biraz olsun sakinleşmiştim. O da hislerimin farkındaydı ve benim kadar o da hüzünlüydü. Gözlerim babamı aradı ama yoktu, gelmemişti. Abim, bakışlarımdaki hüznü fark ederek saçlarımı okşadı ve, "Hadi gidelim," dedi. Sadece başımı sallamakla yetindim. Oysa ki çok hüzünlüydüm ama ona hiçbir şey soramadım. Vereceği cevapları duymaya cesaret edemiyordum çünkü.

Arabaya binip eve doğru yola çıktık. Abime baktım. Her zamanki gibi görünmeye çalışsa da oldukça zayıflamıştı. Göz altlarındaki mor halkalar, uykusuz geçirdiği gecelerin izlerini taşıyordu. Derin bir hüzünle iç çektim. Kim bilir onun da içinde nasıl fırtınalar kopuyordu? O an, göz göze geldik onunla. Bana göz kırparak, "Yüzündeki bu hüznün sebebi ben miyim, yoksa kendin mi?" diye sordu.

"Hava çok erken kararmış!" dedim, yola bakarak. Onu daha fazla üzmek istemiyordum. Sıkıntılı bir nefes vererek

konuşmaya devam etti: "Mevlana demiş ki: Ümitsizlikten sonra nice ümitler, karanlıkların sonunda nice güneşler var."

"Var mı gerçekten?"

"Vardır herhalde!" dediğinde, *'Umarım...'* diye geçirdim içimden ve Allah'tan hem kendim için hem de onun için nice güneşler diledim.

Peki ben niye üşüyordum yine bu kadar? O, yanımda olmadığı için olabilir miydi bu üşümenin sebebi? Öyleydi evet... Onsuzken amansız bir üşüme kaplıyordu içimi. Güç almak istercesine kolyeme dokundum. Gülümseyişi canlandı gözümün önünde ve kulaklarımda sesi, *'Boynunda daha da güzelleşti bu kolye.'*

Abimin sesi düşüncelerimi böldü: "O nasıl?"

Düşünmeye başladım. *O dediği kişi kimdi? Şevval mi yoksa Baran mı?* Cevap vermediğimi fark edince, kısa bir süre bana baktı. Başımı koltuğa yaslayıp, "Kimi sorduğuna bağlı abi! Sonuçta, 'O' diye hitap ettiğin kişi, herkes olabilir," dedim. Bunun üzerine abim, "Baran ya da Meloş, hatta Selin de olabilir," diye bir cevap verince, kaşlarımı çatarak konuştum: "Yani, nasıl olduğunu en çok merak ettiğin kişi dışında hepsi olabilir öyle mi? Yapma abi! Neden açıkça, Şevval nasıl diye sormuyorsun?"

Cevap vermedi ama direksiyonu kavrayan elleri, duygularını ele veriyordu. Ben de susmayı tercih ettim. Tıpkı onun gibi...

Sessiz geçen bir yolculuğun ardından, araba nihayet evimizin önünde durmuştu. Tam arabadan iniyordum ki bahçemizin, gözüme her zamankinden farklı göründüğünü fark ederek durdum. Daha dikkatli bir şekilde bakınca, bu farklılığın sebebini anladım ve gülümsedim çünkü sokak lambasının vurduğu bahçemizde rengarenk güller vardı. Neredeyse her yeri kaplayan bu güller, Baran'ın babama doğum gününde aldığı özel güllerdi. Yüzümün her köşesini kaplayan bir

gülümsemeyle arabadan inerek güllerin o enfes kokusunu içime çektim. Öyle güzellerdi ki...

Güzellikleri öyle inanılmazdı ki dayanamadım ve daha tomurcuk olan mavi güle dokundum, sonra siyaha, turuncuya ve gökkuşağı gibi rengarenk olana. Abim yanıma gelip, "İnanılmazlar, değil mi?" diye sorunca, başımı sallayarak cevap verdim: "Ben bunları tamamen unutmuştum. Söylediği kadar varmış, bu güller gerçekten inanılmaz."

"Bahar!"

Babamın sesini duyunca, heyecanla evimizin kapısına baktım. Babam gülümseyerek içeriye doğru seslendi: "Nimet, koş gel! Bak, kızçem deyip duruyordun, nihayet geldi."

Gözlerim doldu. Babam öylece bana bakıyordu, ben de ona... Gözyaşları içinde gülümsedim ve babamın kollarına koşarak bütün gücümle ona sarıldım. *Ah! Bu his...* Güvenle sırtını yaslandığın bir dağ ve köklü bir ağaç gibi...

Oysaki ben, nasıl derin korkular büyütmüştüm içimde! Babam şefkatle yanaklarımı öperken, annem kapıda göründü ve, "Oy benim kınalı kuzum mu gelmiş? Kızçem, çekik gözlerine kurban olduğum, annesinin nazlı gülü..," dedi. Bu sözleri de duyduktan sonra hıçkırarak ağlamaya başladım. Onlara karşı ne kadar da büyük bir haksızlık yapmıştım ben. Bana, eskisi gibi davranmamalarından ne kadar korkmuş, nasıl da kendimi harap etmiştim... Annemle sarılırken, abimle göz göze geldik. Gülümseyerek, " Kıskanıyorum ama Nimet Sultan. Kızçen gelince hemen benim pabucumu dama attın," dedi. Annem, kaşlarını çatarak söylenmeye başladı: "Hadi oradan haylaz! Evlatlar arasında ayrım mı olurmuş? Benim için sen neysen, Bahar da o!"

Hep birlikte içeriye girdiğimizde, her şeyin nasıl da bıraktığım gibi kaldığını, bir kez daha fark ettim. Birkaç gün önce Meloş'un, '*Bir evi ev yapan, içinde biriktirdiğin anılardır,*' derken bana anlatmak istediği, tam olarak buydu işte.

Odamı, mutfağı, hatta terası bile özlemle gezdikten sonra yemek masasına oturdum. Annem, yine en sevdiğim yemekleri yapmıştı. İnsanı şımartacak bir ailesinin olması, ne kadar da güzeldi. Bu düşünce, aklıma onu getirdi. Bir zamanlar onunda, yanında şımardığı bir annesi ve kız kardeşi vardı. '*Şimdi ise...*' diye iç geçirdim.

İçimi saran hüzün, bu kez onun içindi. Dışarıdan bakan herkesin hayran olduğu o şaşaalı hayat, aslında bir mayın tarlasından farksızdı ve o, hiç hak etmediği kadar yalnızdı. Babam elime dokununca, düşüncelerim havaya karıştı ve irkilerek kendime geldim. Şüpheyle bana bakıp, "Seni bu kez çok dalgın gördüm Bahar. Neyin var?" diye sordu. Elimdeki çatalı masaya bırakıp abime baktım çünkü yapamıyordum. Baran orada öyle yalnız ve kimsesizken, hiçbir şeyden keyif alamıyordum. Hislerimi anlayan abim, başını sallayarak bana güç verince, minnetle ona gülümsedim. Annem de masadaki yerini alınca, kısa bir sessizlik oldu. Hepsi bana bakıyordu ve aylarca beklediğim anı, hepimiz yaşıyorduk şu an. Belli etmeseler de herkesin içinde fırtınalar koptuğunun fazlasıyla farkındaydım. Derin bir nefes aldım ve bana olan sevgilerinden güç alarak, "Öncelikle, yaşadıklarımdan öğrendiğim bazı şeyleri sizinle paylaşmak istiyorum," diye söze başladım.

İçimde biriken ve beni ben yapan o kadar çok şey vardı ki...

Şu an, ezbere sözcükler anlamı yitirmişti benim için çünkü içim doluydu ve artık onlarla, içimden geldiği gibi konuşmak istiyordum. Bulunduğumuz odaya bakıp, "İtiraf etmeliyim ki bu evin bu kadar değerli olduğunun daha önce farkında bile değildim," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Burası, bir ev değil aslında, bir yuva ve burayı yuva yapan sizsiniz. Abimle beni, taşları sevgiyle örülmüş bu yuvada büyüttüğünüz için size minnettarım. Bunun satın

alınamayacak bir değer olduğunu ve bizi ayakta tuttuğunu anladığımda, açıkçası bunu başarabildiğiniz için size bir kez daha hayran oldum. Bunu başaramayan insanların varlığıyla tanışınca da kendimi eksik hissetmeye başladım. Eksik parçalarım, anılarım ve varlığınızdı. Sizi gördüğümde tamamlanacağımı zannediyordum ama fark ettim ki bu kez de başka bir yanımın eksik kaldı. Aile olmanın değerini, bana sizin öğrettiğinizi zannederdim hep ama yanılmışım. Çünkü insan, varlığını bildiği bir şeyin değerini, sadece onu kaybeden bir insanla tanışınca anlıyormuş. Şu sofrayı güzel yapanın aslında yemekler olmadığını ve güzel olanın, aslında o yemeği paylaşabileceğin insanlar olduğunu öğrendim."

Hafifçe gülümsedim ve, "Bütün bunları, onu tanıyınca öğrendim ve o, bana güçlü olmayı da öğretti; hem de farkında bile olmadan. Ben, artık eski Bahar değilim çünkü ben artık büyüdüm," deyince , annemle babam birbirlerine baktılar. Abim de gözlerini benden ayırmıyordu. Konuştukça rahatlıyor ve zihnimdeki karmaşadan kendimi özgür kılıyordum.

Boşluğa bakıp konuşmaya devam ettim: "Ben sadece bir adam değil, yaralı bir çocuk da tanıdım. Yapayalnız olduğu saray gibi bir evi, tek bir gün bile ailesiyle oturup yemek yiyemediği dev bir yemek masası, acılarını hâlâ taptaze içinde taşıdığı annesiyle kız kardeşi ve her gün adını nefretle andığı bir babası var. Şimdi diyeceksiniz ki insan babasından hiç nefret eder mi? Doğru! Etmez, etmemeli ama eğer o baba, tek bir gün bile o çocuğun başını okşamadıysa, para hırsı yüzünden kendisi dahil, karısının ve kızının ölümüne sebep olduysa ve o çocuk, bu ölümlerin acısıyla kavrulurken, üstelik hiçbir günahı da yokken suçlu damgası yiyorsa, en acısı da bu baba, ölümünden sonra bile çocuğunun yeni bir aile kurmasına engel oluyorsa eder!"

Masada derin bir sessizlik vardı. Babama baktım, gözlerinde derin bir acı vardı. Gözümden bir damla yaş süzülüp

masaya düştü ve yutkunarak, "Onun paraya ve servete değil, sadece bir aileye ihtiyacı var. Dertleşebileceği bir kardeşe, saçlarını okşayan bir anneye, sırtını yaslayabileceği bir babaya ve en önemlisi sıcacık bir yuvaya ihtiyacı var çünkü o, tahmin ettiğinizden de çok yalnız," diye zorlukla fısıldadım.

Babam, önce abime sonra da anneme baktı. Annem ona başını sallayınca babam bana döndü ve gözyaşımı silerek bana şu sözleri söyledi: "Bizim soframız da gönlümüz de geniştir kızım. Allah, eğer onu senin karşına çıkardıysa, vardır elbet bir bildiği! Sen yüreğini ferah tut. Sen kalbini açmışsın madem, biz de sonuna kadar açarız ona hem kapımızı hem de gönlümüzü. Dertleşiriz, saçını okşarız, sırtını yaslandığı dağ oluruz. Hem de seve seve..."

Çenem titredi ve ayağa kalkıp babama sarıldım. İşte benim babam buydu ve baba olmak, aslında böyle bir şeydi. Annem ve abim de yanımıza gelip bize sarılınca bir bütün olduk. Her zaman olduğu gibi...

❄

Mutfaktan gelen gürültüler uykumu bölünce, huzurla açtım gözlerimi yeni doğan sabaha.

İlk işim, telefona bakmak oldu. Hiçbir arama yoktu. Dün gece, defalarca kez Baran'ı aramıştım ama telefonu hep kapalıydı. Dudaklarımı bükerek oturdum ve yeni doğan güneşe bakarak fısıldadım: "*Neredesin Baran?*"

O sırada dışarıda bir araba durdu. Ayağa kalkıp pencereye çıktım. Abim ve babam gelmişti. Gülümseyerek onlara, "Hayrola Saygın erkekleri, sabah sabah nereden böyle?" diye seslenince abim, elindeki poşeti göstererek cevap verdi: "Nimet Sultan'ın siparişlerini getirdik. Horozlar bile uyanmadan kaldırdı bizi."

Babam, elindeki ekmekten bir parça koparıp söze girdi: "Pide de istedi, küncüsü bol olanından olacakmış."

Kahkaha atarak içeriye girdim. Hemen pijamalarımı çıkarıp bebe mavisi uzun elbisemi giyindim. Anneme yardım etmek için salona girince, krallara layık bir kahvaltı sofrasının çoktan hazır olduğunu gördüm. Yüzümü asıldı. Hâlbuki onlara, bugün kahvaltıyı ben hazırlamak istiyordum. Mutfağa girip anneme bakınca, fırından börek tepsisini çıkardığını gördüm.

"Ee! Ben ne yapacağım şimdi anne? Sen her şeyi hazırlamışsın," diye ona hayıflanınca, baştan aşağı beni inceledi ve, "Mavi de nasıl yakışmış benim güzel kızçeme..," dedi. Gülerek başımı sağa sola sallarken, abim içeriden bağırdı: "Çay verin bari, şu garibanlara."

Annem, bana çaydanlığı işaret edince, hemen abimle babama çay doldurdum. Her şey, tıpkı eski günlerdeki gibiydi ve kendimi inanılmaz derecede mutlu hissediyordum. Tepsiyi elime alarak terasa çıktım. Abimle babamın aşağıya baktıklarını gördüm. Abim bana dönüp, "Misafir geldi Bahar. Git de kapıyı aç," dedi. "Kim?" diye sorunca babam, gözlerimin içine bakarak cevap verdi: "Tanrı misafiri!"

Babamın kimden bahsettiğini anlamaya çalışırken, abimle göz göze geldik. Kimden bahsettiklerini anladığım an, ellerim titredi ve tepsi avuçlarımın arasından kayarak yere düştü. Abim ve babam gülümseyerek birbirlerine baktılar. Adeta nefesim kesildi ve kapıya doğru koşmaya başladım. Heyecandan bayılmak üzereydim. Kapıya vardığımda durup derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime hâkim olmaya çalışarak kapıyı açtım. İşte o an, kalbim bir kuşun kanadındaymış gibi havalandı. Gözlerime inanamıyordum çünkü buradaydı. Baran gerçekten buradaydı.

Bahçe kapısının önünde bekliyordu. Evden dışarıya çıktığımda, o da beni fark etti. Öylece birbirimize bakıyorduk.

Üstünde vücuduna tam oturan beyaz bir gömlek ve kurşuni renk keten bir pantolon vardı. Öyle şık ve asil görünüyordu ki bir kez daha ona âşık oldum. Yüzündeki ifade, benimkinin aynısıydı. Burada olduğuna o da inanamıyordu. Gözleri terasa kayınca, hemen toparlandı ve arabanın arka kapısını açarak büyük bir saksı çıkardı. Elimle ağzımı kapatarak sessizce güldüm çünkü gerçekten de çok tatlı görünüyordu. Yanıma yürürken, göz gözeydik ve galiba ikimiz de bu anın rüya olmasından korkuyorduk.

Babamla annemi, arkamda hissedince duruşumu dikleştirip dışarıya çıktım ve Baran'ın gözlerinin içine bakarak, "Gerçek mi bu?" diye fısıldadım. Bakışları kısa bir süre arkama takıldıktan sonra gözlerini kısarak cevap verdi: "Aynı rüyayı görmüyorsak eğer, gerçek!"

Ona sarılmamak için verdiğim savaşı, kaybetmekten korkuyordum. İç çekip gözlerini kaçırdı ve aklımı okumuşçasına fısıldadı: "Şu an sana sarılabilmek için resmen can çekişiyorum."

Gülümsedim. Bakışlarımı annemle babama çevirince, dışarıya çıktılar. Babam, elini ona uzattı ve sıcak ama resmi bir şekilde, "Hoş geldin oğlum," dedi. Baran, babamın elini sıkmak yerine öpüp başına koyarak saygıyla karşılık verdi: "Hoş buldum efendim."

Sıra annemdeydi. Annem, bir an ne yapacağını bilemedi. Onu anlıyordum çünkü ilk karşılaşmaları hiç de hoş olmamıştı. Annem utangaç bir tavırla bakışlarını babama çevirince babam, ona cesaret vermek için gülümsedi. Bunun üzerine annem, Baran'a elini uzatarak: "Hoş gelmişsin oğlum," dedi. Baran, aynı şekilde annemin elini öperek cevap verdi: "Hoş buldum." Bense, bu eşsiz anı seyre dalmıştım.

Abim de kapıya çıkarak, "Merhaba Baran, hoş geldin," deyince Baran, gülümseyerek, "Merhaba Ayaz,"dedi ve elindeki saksıyı babama uzatıp, "Bu sizin için," dedi. Babam,

ilgiyle saksıdaki fidana bakarak, "Teşekkür ederim, ne fidanı bu?" diye sordu. Baran, hemen cevap verdi: "Pembe yabani mersini fidanı."

Annem, şaşırarak, "Pembe mi? İlk defa duyuyorum," deyince babam, gülümseyerek anneme cevap verdi: "Nadir bulunur, babam anlatırdı ama ben de daha önce hiç görmemiştim. Bulmak zor olmadı mı?" Baran içtenlikle, "Annem, böyle nadir bulunan bitki ve fidanlara çok değer verirdi. Onun sayesinde bulmak zor olmadı," dedi. Abim kulağıma eğilip, "Ve gol!" diye fısıldayınca, gözlerimi kısarak abime baktım. Kaşlarını kaldırarak, "Ne yani, yalan mı? Çiftçi adama verilebilecek en güzel hediye. Başkası olsa, eline alır bir buket çiçeği şapa otururdu. Vallahi bravo, zeki adam."

Abimin sözlerine gülümserken, anneme baktım. Hüzünle Baran'a bakıyordu. Babam içeriyi gösterip "Ee! Hadi içeriye girelim. Yoksa maazallah Nimet Sultan, böreklerim soğudu diye hayıflanmaya başlar," deyince sırayla içeriye girmeye başladık. Abim, Baran'ın yanındaydı. Tam içeriye geçmek için bir adım atmıştım ki Baran'ın, abime, "Teşekkürler," diye fısıldadığını duydum ve arkamı dönüp şüpheyle abime baktım. Abim, gözlerini kaçırınca her şeyi anlamıştım. Baran'ı buraya abim çağırmış olmalıydı; peki ne zaman? Her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordum ama şimdilik duymamış gibi davranmaktan başka bir çarem yoktu.

Annem, Baran'ı masaya buyur etti. Baran, ilgiyle eve bakıyordu. Duvarda asılı duran ilkokul resmimi fark edince, hafifçe gözlerini kıstı. Kalbim heyecandan atmayı unutuyor gibiydi. En büyük hayallerimden birini yaşıyor ama yine de inanamıyordum. Hatta yaşadıklarımın rüya olmasından korkarak çaktırmadan kolumu bile çimdikledim. Şükür ki yaşadığım her şey gerçekti.

Annem, sesli bir şekilde boğazını temizleyince, ona baktım. Dudaklarını oynatıp, '*Çay*' dedi. Başımı salladım ve

hemen mutfağa gidip herkese çay doldurdum. Döndüğümde masada koyu bir sohbet vardı ve annem, Baran'ın tabağını çoktan börekle doldurmuştu. Bir süre sonra babam, konuşmaya başladı: "Yaşanan bu son olayı, haberlerden öğrendik. Seni takdir ettim evlat. Yapılan suçu örtbas etmek yerine, her şeyi göze alarak dürüst davranmayı seçmen, örnek bir davranış doğrusu."

Ayaz başını sallayarak, "Kesinlikle katılıyorum," deyince Baran, bir süre sessiz kalmayı seçti. Onun, bu kararı verirken ne kadar acı çektiğini ve şu an içinde kopan fırtınaları biliyordum. Göz göze geldik onunla. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladı: "Benim, babam yüzünden ödediğim bedellerin acısı maalesef asla geçmeyecek. Üstelik neyin bedelini ödediğimi bile hâlâ tam olarak bilmiyorum. Yaşanan bu son olayın, diğer olaydan tek bir farkı vardı; tercih yapma hakkına sahiptim. Ben de en doğru tercihi yaptım. Keşke ilkinde de öyle bir şansım olsaydı, belki şu an annem ve kız kardeşim yaşıyor olacaklardı."

Sustu ve bana bakarak, "Bahar, benim tek umudum, tek ışığım. Hayatımdaki en değerli varlık," dedi ve bakışlarını yeniden babamla anneme çevirerek konuşmaya devam etti: "Size her şeyi anlatmayı çok isterdim ama maalesef bu tertemiz sofraya yakışmayacak kadar kirliler. Ben, sizden sadece bana güvenmenizi istiyorum ve inanın ki Bahar'ı kendi canımdan bile çok seviyorum."

Sevgiyle ona bakıyordum. Herkes sessizdi, ta ki babam konuşuna kadar. "Biz sevginin ne demek olduğunu çok iyi bilen insanlarız oğlum ve sevgiye saygı duyarız. Para pul boş şeyler, gelir gider. İnsan, yaş aldıkça bunu daha iyi anlıyor. Şimdiye kadar bir oğlumuz vardı, bundan sonra iki oğlumuz var. Sana ve Bahar'a güveniyoruz. Bu ev, bundan sonra senin de evindir. Ailemize hoş geldin."

Baran'ın gözleri ilk defa bu kadar ışıldıyordu. Yarınlar bizim için artık daha aydınlıktı, daha cesurduk çünkü artık arkamızda ailemiz de vardı. Biliyordum ki birbirimize tutunarak her şeyin üstesinden gelecek ve yaşanan bütün kötü olayları geride bırakarak, yepyeni bir başlangıç yapacaktık.

Öngörü...

Bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde geleceğimizi, zihnimizde önceden kurgular ve bazı varsayımlarda bulunuruz. Bu varsayımlar, korkularımız ve hayallerimizle şekillenir; sonunda da gerçekliğimize dönüşür. İşte buna, öngörü denir. Aslında bilinçli kullanmayı öğrenebilsek, bu bize verilen en büyük yetenektir. Maalesef ki herkesin yapabildiği bir şey değildir bu. Daha doğrusu, herkes bu yeteneğini kullanmayı bilmez, bilemez.

Kafamdaki kepi havaya fırlatırken, duyduğum alkış seslerini, annemin gözyaşlarıyla babama sarılışını, abimin gurur dolu bakışlarını, hatta Baran'ın da onların yanında durup beni izlediği bu anı, çok daha önceden görmüş gibiydim. Evren, bizim enerjimize ve kurduğumuz hayallere, kesinlikle cevap veriyordu. Eğer inanarak hayal edebiliyor ve öngörü yeteneğimizi doğru kullanabiliyorsak, gerçek olmayacak hiçbir hayal yoktu.

Artık mezun olmuştum ve emeklerimin karşılığı, avuçlarımın arasındaydı. Selin'le birbirimize sarıldıktan sonra onların yanına koştum. Baran, kollarını açıp beni tuttu ve ayağımı yerden keserek etrafında döndürdü. Ayağım yeniden yerle buluşunca, gözlerime baktı ve, "Tebrikler," diye fısıldadı. Utanarak, "Teşekkürler..." dedim ve sırayla herkese sarıldım. Annemin gözyaşları hâlâ akıyordu. Meloş çantasından kağıt mendil çıkarıp onun yanaklarını silince gülümsedim.

Sevdiğim herkes buradaydı. Adil Bey'in bile tüm işlerini bırakıp mezuniyetime gelmesi, beni çok mutlu etmişti.

Adil Bey beni tebrik ettikten sonra annemle babama, "Harika evlatlar yetiştirmişsiniz, onlarla ne kadar övünseniz azdır," dedi. Bu sözlerin üstüne babam, gururla cevap verdi: "Teşekkürler Adil bey. Bahar'ın üstünde sizin de çok emeğiniz var. Var olun." Minnetle Adil Bey'e baktım. Babam haklıydı. Gerçekten de o, benim en büyük şanslarımdan biriydi. Hatta Baran'ı bile, onun sayesinde tanımıştım.

Meloş kolumu dürterek bana, Ayaz'la sohbet eden Baran'ı gösterdi ve, "Ay hâlâ inanamıyorum anacığım," dedi. Ben de hâlâ inanmıyordum. Yaşar, "Vallahi ben de!" deyince, kahkahayla gülmeye başladık. Her şey bir anda ne kadar da değişmişti. Etrafını saran güzel insanlara bakarken, kalabalığın arkasından bana bakan Şevval'i fark ettim. Onu görmek beni çok şaşırtmıştı çünkü geleceğinden haberim yoktu. Gelmesine rağmen herkesin gerisinde durması, içimi acıtmıştı.

Kalabalığın arasından geçerek yanına gittim. Soğuk bakışları her zamanki gibi olsa da gözlerinde derin bir hüzün vardı. Elinde tuttuğu küçük kutuyu bana uzatarak, "Bu senin için," deyince elindeki kutuyu aldım ve gülümseyerek, ona cevap verdim: "Teşekkürler ama neden böyle herkesten uzak duruyorsun? Yanımıza gelsene!"

Gözlerini kaçırarak, "Hayır!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Ben sadece seni tebrik etmek için geldim. Fazla zamanım yok; bugün resitalim var ve oraya yetişmem gerekiyor."

Kaçıyordu... Abimle karşılaşmamak için kaçıyordu. Hüzünle, "Ayaz..." dedim ama sözümü yarıda keserek, "Bak, konu sadece Ayaz değil, anladın mı? Sen iyi bir kızsın Bahar ve ben zannettiğin gibi..."

"Şevval!"

Baran'ın sesi, Şevval'in konuşmasını engelledi. "Her şey yolunda mı Baran abi," dedi sakin bir şekilde.

Baran şüpheyle ona bakarak, "Her şey yolunda mı? Neden böyle herkesten uzak konuşuyorsunuz? İyi misin sen?" deyince, Şevval'le göz göze geldik. Kaşlarını çatarak, "İyiyim abi. Uzak durdum çünkü hemen gideceğim. Bahar'ı teslim edip gideceğim. Fazla zamanım yok. Bugün resitalim var ve oraya yetişmek zorundayım."

Baran başını sallayarak, "Anlıyorum, seni götürmemi ister misin?" diye sorunca Şevval, "Hayır. Ben, bir taksiyle atlar giderim. Teşekkürler," diye karşılık verdi. Yeniden göz göze geldik onunla. Resitalinin olduğuna inanmıyordum. O, sadece, abimle karşılaşmamak için uydurduğu bir bahaneydi. Abime baktım, bize bakıyordu. Daha doğrusu, Şevval'e bakıyordu ama Şevval, inatla gözlerini ona çevirmekten kaçıyordu. Boğazını temizleyerek huzursuzluğunu bana belli edince, ona sarılarak sessizce, "Benim için geldin ama kendin için bir şey yap ve kaçma ondan!" dedim. Şevval, titrek bir nefes aldı. Gözlerinin içine bakarak, "Lütfen..," dedim. Israr ediyordum çünkü ikisi de çok acı çekiyordu. Abim belli etmemek için elinden geleni yapıyordu ama mutsuzdu, iştahsızdı ve çok dalgındı. Şevval ise soğukluğuna soğukluk eklemiş ve adeta bir hayalete dönüşmüştü. Onun, o gonk ve sevimli hallerini çok özlüyordum. Abimin onunla konuşmak için can attığını da adım gibi biliyordum; belki de bugün onlar için yeni bir başlangıç olacaktı. Ben, onun zincirlerini kırmasını ümit ediyorken o, bize arkasını dönerek hızla yanımızdan uzaklaştı. Hüzünle dudaklarımı büktüm. Olmamıştı, yapamamıştım. Olmayacaktı da çünkü o, aşılmaz duvarları olan bir kızdı ve kendi ördüğü o duvarlara çarparak en çok harap olan da yine kendisiydi. Öylece Şevval'in arkasından bakarken, abimin de onun gidişini acıyla seyrettiğini adım gibi biliyordum.

Sessizce yatak odasına baktıktan sonra yavaşça kapıyı kapatıp salona geçtim. Abim dalgındı. Geldiğimi fark edince gülümsemeye çalışarak sordu: "Uyudular mı?"

Başımı sallayarak, "Evet; hatta annem, daha arabadayken uyuklamaya başlamıştı. Istanbul, yorucu bir şehir abi. Samsun gibi değil," dedim ve ona, Meloş'la Yaşar'dan bahsederek odadaki ufak tefek dağınıklığı toplamaya başladım. Bir süre sonra, abimden hiç ses gelmediğini fark ettim ve uyuduğundan şüphelenerek ona baktım ama uyumuyordu. Sadece sessizdi ve önündeki su bardağıyla oynuyordu. Söylediklerimin farkında bile değildi.

"Abi!" dedim. Hiç oralı olmadı. Eğilip yüzüne bakınca, afallayarak, "Bir şey mi söyledin?" diye sordu. Yetmişti artık! Bezginlikle "Neden kendine bu kadar eziyet ediyorsun?" diye söze başlayarak konuşmaya devam ettim: "Gidip ondan özür dilemek bu kadar mı zor? Bugün ona nasıl baktığını gördüm. Seninle yüz yüze gelmemek için yanımıza bile gelmedi. Yeter artık abi! Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Geriye yaslandı ve, "Yapmadım mı zannediyorsun?" dedi. Şüpheyle ona bakarak, "Nasıl yani?" deyince, sıkıntıyla oflayarak konuşmaya devam etti: "Ben, hayatımda hiçbir kadını incitmedim. İstemeyerek de olsa Şevval ilkti. Evet! İtiraf ediyorum ki ondan çok etkilendim. Uzun siyah saçlarının arasındaki kızıl gölgeler, sıra dışı beyaz teni, renkli gözleri, hatta uçuk tarzı bile bana çok aykırıydı ama yalan söyleyemem, gözüme muhteşem göründü. Diğer yandan da bu kadar güzel olan bir çift gözün, bu kadar soğuk bakması beni çok üzdü. Aslında asiliği, kendisine ördüğü bir koza. Belki de onu, o kozadan çıkarmak istedim. Bilmiyorum işte Bahar, gözlerine bile bakamadım çünkü hayatımda ilk defa kalbim bu derece hızlı çarpıyordu. Mehem'e hissettiğim duyguların,

aslında ne kadar yüzeysel ve tutkudan ibaret olduğunu o... tanıyınca anladım."

Abimden böyle güzel sözler duymak, ne kadar da özeld... Acıyla yüzünü buruşturarak konuşmaya devam etti: "Şimdi... diyeceksin ki onu sadece birkaç kere gördün, nasıl onda... kadar çok etkilendin? İnan, bunu ben de kendime sordum... ama bir cevabı yok. Bir şey var onda, beni kendisine çeken... ve esir eden bir şey!"

Bana duygularıyla ilgili açıklama yapmaya çalışmasını is... temiyordum. Sadece içini dökmesi yeterdi. Hüzünle gülüm... seyerek sözlerine karşılık verdim: "Seni öyle iyi anlıyorum... ki! Bu duygu bana yabancı değil abi çünkü ben de Baran'ı ilk gördüğüm gün, aynı şeyleri hissetmiştim. İnsanın kendisini sorgulamasının ne kadar boş olduğunu, ben çok iyi bilirim, o yüzden bana hiçbir konuda açıklama yapmak zorunda değilsin. Sadece anlat yeter! Belki sana yardımcı bile olabilirim ama ne olursun, içine atma artık."

Abim başını sallayarak içini dökmeye devam etti: "İnanması zor ama İzmir'e döneceğim gün, uçağa binmedim; daha doğrusu binemedim. Havalimanından çıktım ve bir taksiye atlayıp Baran'ın evine gittim. Eğer ondan özür dilemeden gidersem gerçekten kahrolurdum. Eve vardığımda, hemen onu aradım ama aramalarıma cevap vermiyordu. Ben de ona bir mesaj yazdım ve konuşmak için dışarıda beklediğimi söyledim."

Heyecanla, "Yoksa gelmedi mi?" diye sorunca, kaşlarını çatarak, "Geldi!" dedi. Devamını anlatmasını bekledim ama anlatmıyordu. Sabırsızca, "Ee! Anlatsana abi!" diye hayıflanınca, daldığı düşüncelerden sıyrılarak bana baktı ve, "Ondan özür dileme bile fırsat vermedi ve bana, bizim için hiç şans olmadığını söyledi. Gururumu hiçe sayarak ona nedeni sorunca, birbirimize uygun olmadığımızı ve yollarımızın ayrı olduğunu, net bir şekilde bana ifade etti. Ayrıca benden, bir

daha onu hiçbir sebeple aramamı rica etti. Ben de öyle yaptım ve bir daha onu aramadım," deyince neye uğradığımı şaşırdım. Hissettiğim duyguların adı, tam olarak hayal kırıklığıydı: "Bu..." diye başladığım cümleyi, abim yarıda keserek, "Artık ondan bahsetmek istemiyorum, Bahar. Böyle istedi ve ben, onun bu kararına saygı duyuyorum. Benim için o sayfa kapandı artık," deyince çaresizce başımı salladım.

Ne diyebilirdim ki? Haklıydı. Bir süre ikimiz konuşmadık ve kendimizi dinledik. Bir süre sonra abime bakıp minnetle fısıldadım: "Her şey için teşekkür ederim abi."

Kaşlarını çatarak, sordu: "Ne için?"

Benim için yaptığı onca şeye rağmen, hâlâ mütevazı davranmaya çalışıyordu. Gülümseyerek, "Hadi ama..." dedim ve konuşmaya devam ettim: "Baran'ın, sana teşekkür ettiğini duydum abi. Ayrıca, annemle babam kararını, ben oraya varmadan önce vermişti sanki."

Kaşlarını kaldırarak, "Benim de kendime göre taktiklerim var. Sonuçta avukatların işi, ikna etmek," deyince sevgiyle ona sarıldım ve başını göğsüne koydum. Saçlarımı okşayarak anlatmaya başladı: "Fazla bir şey yapmama gerek yoktu. Onlara sadece ayna tuttum. Biliyorsun, geçmişte onların da aileleri evlenmelerine karşı çıkmıştı. Zaten Baran'ın, Samsun'daki Demiroğlu fabrikasının başına geçince, işçilere sağladığı imkanlar kulaktan kulağa duyulmuş. Babasının aksine, onun ne kadar merhametli bir yönetici olduğu herkesin dilindeymiş. Anlayacağın Baran, farkında olmadan yapacağını yapmıştı ve maden olayında da her şeyini kaybetmeyi göze alarak dürüst bir tavır sergilemesi, herkesin takdirini toplamış. Sen de yaptığın o konuşmayla, kafalarında kalan son şüphe kırıntılarını da yok ettin. Babamların ona karşı olan ön yargılarının kırıldığını anladığım an, Baran'ı aradım ve çabuk Samsun'a gelmesini söyledim. Bütün bunlar olurken, sen her şeyden habersiz bir şekilde Samsun uçağındaydın. Sonrasını zaten biliyorsun."

Hayat, insana çok şey öğretiyordu. İnsanlar kötü günler yaşandığında, her şeyin elbet bir gün biteceğini aklından çıkarmamalıydı. İç çekip, "Öyle mutluyum ki!" diye fısıldayınca, abim gülümseyerek, "Sen mutlu olmayı hak ediyorsun," dedi. O da hak ediyordu, hem de çok... Başımı kaldırıp ona sordum: "Meloş'un düğününe kadar kalacaksın değil mi?" Abim başını sallayarak, "Evet çünkü kalmazsam eğer Meloş, bana dünyayı dar edermiş," dedi.

"Yapar!" diyerek güldüm.

Düğüne iki gün kalmıştı. Yarın, Meloş'un gelinliğinin son provası vardı ve Selin'le benim yanında olmamızı istiyordu. Elbette ki yanında olacaktık. Bütün bu olanlar, rüya gibiydi ve hâlâ inanamıyordum. Her şey yavaş yavaş rayına otururken, bir yandan da bu mutluluğun bozulmasından korkuyordum. Korkumun adı, Haluk'tu. Beni hâlâ aramamıştı ve onun bu sessizliğinin, hayra alamet olmadığını biliyordum. Arasa da telefonlarına cevap vermeye hiç niyetim yoktu. Önce Baran'a her şeyi anlatacaktım. Belki önce kızacaktı ama sonra neden Haluk'la böyle bir anlaşma yaptığımı anlayacak ve eminim ki bana hak verecekti. Onun göz göre göre tutuklanmasına asla müsaade edemezdim. Benim yerimde olsa, onun da aynı kararı vereceğini adım gibi biliyordum.

Önümüzde aşmamız gereken, tek bir büyük engel kalmıştı ve eğer o engeli de aşarsak bu kördüğümün çözülmesi an meselesiydi. Tabii bir de ortalıkta gezinen bir hayalet vardı ki bana göre o hayaletin kimliği, aslında bu kördüğümün de ta kendisiydi.

❋

Beyaz, bembeyaz gelinlikler...

İster parlak taşlarla süslenmiş olsun isterse dantelle; kabarık etekli, uzun duvaklı, büyük kurdeleli, hatta yırtmaçlı...

Seçimler, kişinin zevklerine göre değişse de bana göre gelinlik, insana tek bir şey çağrıştırıyordu: yeni bir başlangıç...

Okuduğum bir yazıya göre, çok önceleri kadınlar, bayramlıklarıyla evlenirlermiş çünkü bayramlıklar, saflığın ve masumiyetin sembolüymüş. Daha sonraki zamanlarda, evlenme çağına gelen kızlar, bayramlıklarını beyaz olarak tercih etmiş ve böylece, o dönemdeki her gelin, beyaz giymeye başlamış. Bu gelenek zamanla kökleşmiş ve gelinlik, beyaz renk ile sembolleşmiş.

Heyecanla Meloş'u beklerken, Yaşar'la ilk karşılaşmalarını hatırladım. Meloş'un bir şişe çamaşır yumuşatıcısını Yaşar'ın başından aşağı nasıl boca ettiğini... Daha ilk günden itibaren, onların arasında tuhaf bir elektrik vardı. O gün bile hissetmiştim bunu. Dayanamayıp gülümsedim. İkisi de mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyordu. Kim bilir Meloş da ne kadar heyecanlıydı ve eminim ki gelinlik ona çok yakışacaktı. Perde açılınca, Selin'le ayağa kalktık. Meloş zarif dantel gelinliğiyle dışarıya çıkınca, adeta gözlerim kamaştı. Hayranlık içinde ona bakıyorduk. İtiraf etmeliyim ki bu kadarını tahmin etmemiştim. Ona öyle dalmıştık ki utanarak bakışlarını bizden kaçırdı. Görevli kadın, son olarak uzun duvağını da getirip başına takınca, dudaklarım büküldü ve, "Muhteşem görünüyorsun..." diye ağlamaklı bir şekilde fısıldadım.

Selin de iç çekerek, "Efsanesin Meloş," dedi. "Gerçekten mi?" diye sordu Meloş. "Az bile," dedim ve koşarak ona sarıldım. O da bana sarıldı. Gözlerim dolmuştu ve Selin, çoktan ağlamaya başlamıştı bile. Meloş onu da yanına çağırıp sarılınca, hep birlikte ağlaştık. Görevli kadın, bize mendil getirince Meloş, gözyaşlarını silerek kadına, "Anam, sen de idare et bizi artık! Bu yaştan sonra evlenince, böyle oluyormuş demek," diyerek açıklama yapınca, gözyaşlarımızın arasında kahkahalarla gülmeye başladık.

Selin gözyaşlarını silerek, "Hiçbir eksik kalmadı değil mi?" diye sordu. Meloş, "Bilmiyorum ki anacığım. Herife ne sorsam, geçiştirdi. *'Sen sadece gelinliğini seç, gerisine karışma!'* dedi. Tamam, sonuçta küçük bir nikah ama en azından, dostlarımızla bir yemek yiyelim, dedim ama o, *'Ben hallettim, sen keyfine bak,'* dedi. Nasıl bakacaksam o keyfe? Anacığım, siz de biliyorsunuz, adam resmen zarafet yoksunu. İster misiniz, o kadar insanı alıp ocak başına götürsün?"

Selin dehşetle, "Yok artık!" deyince, söze girdim: "Aman ne olacak? Önemli olan, sizin mutlu olmanız; ayrıca Sivaslı, o kadar da zarafet yoksunu değil. Düşünmüştür bir şeyler." Meloş yüzünü buruşturarak, "Ya! Tabii, ne demezsin? O ancak, ocak başını patlıcan domatesle süsletir, acılı ezmelere de pul biberle baş harflerimizi yazdırır. Giriş müziğini bile seçmiştir, o. Biz içeriye girerken çalmaya başlar, *'Nemrut'un kızı, yandırdı bizi'* diye." Bu sözler üzerine, Selin'le birbirimize bakarak aynı anda kahkaha atmaya başladık. Meloş da dayanamadı ve gülmeye başladı. Telaşla saatime bakarak, "Benim gitmem lazım, annemler bekliyor," deyince Meloş, sevgiyle bana sarılıp, "Cumartesi günü, sabahtan kuaförde olmayı unutma. Yarın, ne kadar işin varsa hallet ve sakın nikâh günü iş çıkarma!" diyerek bana hatırlatma yaptı. Başımı sallayıp onlara el salladıktan sonra butikten çıkarak köşede beni bekleyen arabaya bindim.

Yaşar hemen gaza bastı. Emniyet kemerimi bağlayıp, "Nasıl oldu?" diye sorunca Yaşar tereddütle, "Büyük gibi sanki," dedi. Gözlerimi kısarak sordum: "Nasıl büyük?"

Suratını ekşiterek gevelemeye başladı: "Ne bileyim, rengarenk bir şey oldu. Orada o var, şurada bu var. Öyle, kurdele falan bizi bozar. Ne gerek vardı, o kadar tantanaya anasını satayım?"

Umursamaz bir tavırla ona cevap verdim: "Hiç bozum olma, Sivaslı. Gül gibi kız veriyoruz sana. Sen, onu bir de

gelinlikle gör, bahse girerim aklın uçacak," Kaşlarını çatarak, "Canım, bir şey mi dedik? Görünce o da aynı şeyi söyleyecek, ne o öyle pullar, kurdeleler, dünkü bebeler gibi. Ben, sarışın kızacak diye korkuyorum. O da benim gibi, öyle antin kuntin işlere kıl oluyor. İnan bana kalsa, toplar herkesi giderim bir ocak başına. Gönlünce yesin, içsin millet."

Hayretler içinde ona bakıyordum. Başını bana çevirdi ve bakışlarımı fark ederek: "Ne oldu ya?" diye sordu. Bezginlikle ona cevap verdim: "Meloş'un sarraflığına şaşıyorum." Yaşar, söylediğime anlam veremeyince, "Ne sarraflığı?" diye merakla sordu. Gözlerimi devirerek, "İnsan, insan," dedim ve konuşmaya devam ettim: "İyi ki organizasyonu, Baran halletmiş. Yoksa bütün gece, ezmelerin üstündeki baş harflerinizi seyredip *Nemrut'un Kızı* türküsünü dinleyecektik."

Ne demek istediğime anlam veremeyen Yaşar'ın yüzü, gerçekten görülmeye değerdi.

Evin önüne geldiğimizde kalabalıktan arabanın geçecek yeri yoktu. Yaşar öfkeyle, "Buyur!" dedi ve pencereyi açarak dışarıya bağırdı: "Birader, yol verin şöyle biraz. Pazar yeri gibi yapmışsınız burayı. Ulan, çekil be kardeşim."

Adam telaşla, önünde duran iki büyük kuğu maketini gösterince Yaşar, iyice çileden çıkarak bağırdı: "Al onu, tövbe tövbe!"

Kahkahalarla gülüyordum. Yaşar, kuğuları göstererek söylenmeye devam etti: "Hadi kurdele tamam, kuğu ne arkadaş? Bak ben sana diyeyim, sarışın topa tutacak beni. Ne kadar ıvır zıvır varsa, doldurdular bahçeye. Düğün mü yapıyoruz, tropikal film mi çekiyoruz belli değil!"

Gülmekten cevap bile veremiyordum. Yaşar, önce ters ters bana baktı sonra dayanamadı ve o da gülmeye başladı. Bir süre sonra, kahkaha atmaya başladık çünkü arka kamyonette, iki tane kuğu daha vardı.

Yaşar, arabayı korumalardan birine verince, inip yürümeye başladık. Nikah, yarın değil öbür gündü ama daha şimdiden bahçede ummalı bir çalışma vardı. Masalar taşınıyor ve sandalyeler süsleniyordu. Ağaçlara takılan ışıklara baktım. Her şey en ince ayrıntısına kadar özenle yapılıyordu. Nihayet eve girince derin bir nefes alarak Yaşar'a sordum: "Baran nerede?"

"Çalışma odasında."

Hemen merdivenlerden çıktım ve heyecanla çalışma odasına doğru yürüdüm. Ondan ayrı kalmak, artık bana daha zor geliyordu. Kapıya vurup bekledim. İçeriden, "Gel!" diyerek onay verdi. Kapıyı açarak ona baktım ve gülümseyerek, "Müsait misin?" diye sordum. Beni görmek onu şaşırtmıştı. Elindeki kalemi masaya atarak, "Senin için her zaman müsaitim," diye cevap verdi. Düşünüyor gibi yaparak, "Vazgeçtim," dedim ve kapıyı kapattım.

Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı ve eminim ki deliye dönmüştü. Hızla yürümeye başladım ama daha benim birkaç adım atmamla kapı açıldı ve, "Gel buraya!" diye bağırdı. Kahkaha atarak koşmaya başlayınca, söylenerek o da peşimden koşmaya başladı. Hâlâ gülüyordum ve bu yüzden hızlı koşamıyordum. Tam merdivenlerin başına gelmiştim ki maalesef ona yakalandım. Hızla beni kendisine doğru çevirdi ve gözlerimin içine bakarak, "Demek canın oyun oynamak istiyor!" dedi. Korkuyla, "Hayır Baran, gıdıklanmaktan hoşlanmıyorum," diye ondan kaçmaya çalıştım ama hızla beni kucağına aldı ve, "Benim başka planlarım var zaten!" diyerek, yatak odasına doğru yürüdü. İçeriye girdiğimizde gözlerini kısarak, "Şimdi sana ne yapacağımı biliyor musun?" diye sordu. Hiçbir şey söylemeden gözlerinin içine bakmaya başladım. Galiba bu sorunun cevabını biliyordum. O an, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Özlediğim dudakları, beni esir alınca, istekle ona karşılık vermeye başladım çünkü günlerdir baş başa kalmamış ve birbirimize hasret kalmıştık.

Başım yatakla buluştuğunda, kollarımı boynuna dolayarak kokusunu içime çektim. Onun o eşsiz kokusu, aklımı başımdan alıyordu. Beni öperken çok haşindi ve aramızdaki elektrik, gitgide alevleniyordu. Tişörtümü çıkarmak isteyince, elimi elinin üstüne koyup ona engel oldum çünkü biliyordum ki eğer izin verirsem, onu durdurmam mümkün olmayacaktı. Bu hareketimle, beni öpmeyi bırakıp gözlerime baktı ve hırsla, "Bırak, yoksa parçalarım!" dedi. Yapacağını, kesinlikle biliyordum çünkü daha önce de birçok kez böyle girişimleri olmuştu. İşaret parmağımı kaldırıp, "Sakın deneme!" diye sert bir şekilde cevap verince, üstüme eğilerek, "Denersem ne yaparsın?" diye sordu. Gözlerimi kırpıştırıp düşünmeye başladım ama verecek bir cevap bulamıyordum. Bunun üzerine, hafifçe gülümsedi ve sırtını yatağa yaslayarak, beni göğsüne çekti. Saçlarımla oynamaya başlayınca, huzurun kapısı benim için açılmıştı. "Bu yatağı sensiz sevmiyorum," diye fısıldayarak beni alnımdan öptü, sevgiyle gülümsedim.

Bir süre öylece sarıldık ama tabii ki rahat durmamaya başladı. İnatla, vücudumun hassas yerlerine dokunuyor, ben de eline vurarak ondan kaçmaya çalışıyordum. Çırpınışlarım hoşuna gidiyordu. Sonunda çenemi kavradı ve yüzümün her köşesini öpücüklere boğdu. Hem gülüyor hem de çırpınmaya devam ediyordum.

Sonunda elinden kaçıp terasa çıktım ve korkulukları tutarak bahçedeki ummalı çalışmayı seyretmeye başladım. Yanıma geldi ve kollarını belime doladı. Başımı göğsüne bastırıp, "Yaşar ve Meloş için yaptıkların çok güzel," dedim.

Başımın üstünü öptü. Sessizliği, asilliğinden geliyordu. Yaptığı şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Buna saygı duyarak, ben de sustum ve gözlerimi kapattım çünkü ılık bir rüzgar esiyordu ve Baran, yumuşak bir şekilde ellerini saçlarımın arasında gezdiriyordu. Keyifle

gülümsedim ve sonsuza kadar sürmesini istediğim bu anın tadını çıkardım.

"Sana vermek istediğim bir şey var," deyince şaşırarak gözlerimi açtım ve başımı çevirip ona baktım. Dikkatle bana bakıyordu ama yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Şüpheyle gözlerimi kısınca, elimi avuçlarının arasında aldı ve birlikte yürümeye başladık. Yatak odasından çıktığımızda, merakım ikiye katlanmıştı. Aslında ürkmüştüm çünkü ondan gizlediğim şeyler vardı ve bu durum, beni huzursuz ediyordu.

Çalışma odasına girdiğimizde, "Otur lütfen!" dedi. Başımı sallayarak masanın önündeki sandalyeye geçerken, kolumu tuttu ve, " Oraya değil, benim yerime geç," dedi. Kaşlarımı kaldırarak koltuğuna baktım. Koltuğun başına geçti ve geriye çekerek, beni yanına çağırdı. Dediğini yaparak koltuğa oturunca eğildi ve masanın üst çekmecesini açtı, orta boy bir hediye paketi çıkardı. Paketi önüme koyduğunda, "Ne için bu?" diye sordum. Yanağımı okşayarak cevap verdi: "Senin için çünkü mezun oldun ve seninle gurur duyuyorum."

Gülümseyerek ona baktım. "Hadi! Aç bakalım," diye fısıldadı. Heyecanımı belli etmemeye çalışarak paketi açmaya başladım. Önce, süslü kırmızı kurdeleyi çıkarıp kenara koydum, sonra da siyah hediye ambalajının bantlarını çıkarak paketi açtım. Paketten çıkan siyah süet kutuya merakla bakarken, içimden tahminler yürütüyordum. Daha fazla dayanamayıp kutunun kapağını açınca, sevinçle ona baktım çünkü pakette inci beyazı bir piyano vardı. Daha yakından bakınca, bu piyanonun bir müzik kutusu olduğunu fark ettim ve gözlerim doldu. Müzik kutularına zaafım olduğunu biliyordu ve zaaflarıma değer vermesi, benim için çok eşsiz bir duyguydu.

Piyanoyu kutudan çıkardım ve içindeki balerini çıkarmak için yavaşça kapağını açtım ama içinde gördüğüm figür, beni şaşkına çevirdi. Bu figür, doktor önlüğü giyinmiş uzun saçlı

bir kadın figürüydü. Çekik gözlü bu doktor, ellerini havaya doğru kaldırmış ve zarif bir şekilde yana doğru kıvrılmıştı. Boynundan sarkan stetoskopa bakarak gülümsedim ve kutuyu kurarak figürü piyanonun üstüne bıraktım. Kutudan rahatlatıcı bir müzik melodisi yankılanınca doktor, zarif bir şekilde dans etmeye başladı. O an gözümden bir damla yaş süzüldü ve hızla ayağa kalkıp Baran'ın boynuna sarıldım. "Bu..." diyebildim sadece ve gözyaşlarıyla ona bakarak: "Bu benim, hayatım boyunca aldığım en anlamlı hediye."

Baran, gözyaşlarımı sildi ve gözlerimin içine bakarak bana şu sözleri söyledi: "Bana, sıcacık bir aile hediye eden kadına, bu az bile."

"Tamam Selin, sen rahat ol. Ben Meloş'u alıp geleceğim."

Telefonu kapatıp Baran'a baktım. Gülümseyerek, "Bütün bunlara ne gerek var? Açıkça, sana parti hazırladık desenize," deyince gözlerimi devirerek cevap verdim: "O zaman sürprizi kalmıyor. Adı üstünde; sürpriz bekarlığa veda partisi." Kaşlarını kaldırarak, "Sürprizi eklemeyince, bekarlığa veda edilmiyor mu?" dedi. Bezginlikle kapıyı açıp arabadan indim. Baran da inip arabaya yasladı. Meloş'un dairesinin ziline basarak bekledim.

"Kim o?" diye sorunca, "Benim Bahar, giyinip aşağıya gel. Baran'la seni almaya geldik," dedim. Telaşla sordu: "Ay, yine ne oldu anacığım, yine ne oldu?" Baran gülerek başını sağa sola doğru sallayınca, gözlerimi kısarak Meloş'a cevap verdim: "Bir şey olduğu yok. Hadi aşağıya in. Seni bekliyoruz."

Baran'ın yanına gidip arabaya yaslandım. Sokak sessizdi. Meloş, yıllardır bu evde oturuyordu ama yarından sonra yeni bir eve geçecekti. Onun için yeni bir hayat başlıyordu artık. Anlattığına göre Yaşar, onu yeni aldığı eve götürmüş

ve orada evlenme teklif etmişti. Meloş onun samimiyetinden nihayet emin olunca, evlenme teklifini kabul etmişti. Zaten Meloş'un tek istediği de buydu. Samimiyet...

O sırada telefonum, tekrar çalmaya başladı. Ofladım ve, "Kesin Selin'dir. Bir insan bu kadar sabırsız olur mu?" diye söylendim. Çantamdan telefonu çıkarıp bakınca, bir an kalbime bir ağırlık çöktü çünkü arayan Selin değil, Haluk'tu. Korkuyla yutkunarak hemen aramayı reddettim ve çaktırmadan telefonun sesini kapattım. Baran, cevap vermediğimi görünce şüpheyle yüzüme baktı. Telefonu çantama koyup, "Zaten geliyoruz, beklesin biraz," diye bir şeyler geveledim. Baran, hâlâ bana bakıyordu. Sakin olmaya çalışıyordum ama içimde fırtınalar kopuyordu.

"Benden sakladığın bir şey yok değil mi, Asyalı?" diye şüpheyle sorunca, gözlerine baktım. İçim, *'Var!'* diye bağırıyordu ama susuyordum. Kaşlarını çatarak, "Asyalı!" dedi. "Aslında..." dedim ama Meloş, kapıda belirince susmak zorunda kaldım. Baran, bana bakmaya devam ediyordu. Yaslandığı yerden kalkınca, öfkeyle kolumu tutarak sert bir şekilde sordu: "Aslında ne?"

Ona anlatacaktım, anlatmak zorunda olduğumun farkındaydım ama şu an yeri değildi. Meloş, yanımıza gelip bize baktı. Baran'ın kolumu tutan parmaklarını görünce, telaşla konuşmaya başladı: "Yine ne oldu size böyle anacığım? Yeminle, nazar bütün bunlar. Hayır yani, bunun başka açıklaması olamaz, iki gün iyi, bir ay kötü!" Gülümsemeye çalışarak, "Yok öyle bir şey." dedim ve kolumu, Baran'ın parmaklarının arasından çekip konuşmaya devam ettim: "Hadi gidelim çünkü ben çok acıktım. Sensiz boğazımdan geçmedi. Düğünden önce son bir kez, beraber yemek yiyelim istedim."

Meloş, elini beline koydu ve, "Anam, benim yemek düşünecek halim mi var? Yarın koliler diğer eve taşınacak ve hâlâ kolileri adlandırmadım," dedi. Onu ikna etmeye çalışmak

için, "Her şeyi topladık zaten, yarın sabah da kolileri adlandırırsın. Biraz nefes almaya ihtiyacın var Meloş. Son günlerde iyice yoruldun. Hadi ama, kırma beni," dedim. "Aslında doğru söylüyorsun. Sadece anam değil, ebem bile ağladı," diye, kararsız bir şekilde konuşunca, "Ee, daha ne düşünüyorsun o zaman? Hadi gidelim," dedim.

Meloş gülümseyerek, "Gidelim anasını satayım," diye coşkuyla bağırınca, Baran'a baktım. Çenesi kasılmıştı ve dik dik bana bakıyordu. İçine düşen şüphe anbean büyüyor ve öfkesi artıyordu. Hırsla arkasını dönüp arabaya bindi. Meloş, "Durum vahim. Gerçekten merak ediyorum, yine nasıl bir halt işledin de adam böyle şeytana döndü?" diye sordu. Yutkunarak ona bakınca, korkuyla gözlerini açarak fısıldadı: "Tövbeler olsun!"

"Bir şey olduğu yok. Sen bunları düşünme," dedim. Oflayarak Baran'a baktıktan sonra arabaya doğru yürümeye başladı. Ben de peşinden yürüyerek arabaya bindim. Baran, soğuk bakışlarını boşluğa çevirmişti. Emniyet kemerlerimizi takınca, arabayı çalıştırıp gaza bastı. Gerçekten uzatıyordu. Böyle tepki göstermesi şu an hiçbir şeyi anlamasını sağlamayacak, sadece Meloş'un bu özel gecesini gölgeleyecekti. Diğer yandan da o böyle davrandığını için cesaretim kırılıyor, onunla konuşmaktan korkuyordum. Arabada gergin bir sessizlik hüküm sürerken, Meloş'un telefonu çalmaya başladı. Derin bir nefes alarak telefonuna cevap verdi: "Efendim Selin," Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Konuşmaya devam etti: "Evet, yanımda. Söylerim." Telefonu kapattı ve, "Selin, seni arayıp duruyormuş. Neden cevap vermediğini soruyor. Telefonunun sesi mi kısık? Bir kontrol et istersen anacığım," dedi. *Bir bu eksikti!* Tedirgin bir şekilde Baran'a bakınca, öfkeyle dişlerini sıktığını fark ettim. Sinirden adeta kuduruyordu ve bu kez onu sakinleştirmem, öyle kolay olmayacaktı. Üstelik her şeyi öğrenince, bu sinir kat be kat artacaktı.

Çantamdan telefonu çıkarınca, Selin'in defalarca ara-dığını gördüm. Haluk aramamıştı ama mesaj göndermişti. Mesajı görmezden gelerek Selin'e kısa bir mesaj yazdım ve telefonu çantama koyarak başımı koltuğa yasladım. Haluk arayana kadar her şey ne kadar da güzeldi...

Araba durduğunda, daldığım düşüncelerden sıyrılıp kendime geldim. Bekarlığa veda partisi için küçük bir salon tutmuştuk. Meloş, "Ay! İn cin top oynuyor. Nasıl bir restoran burası böyle?" dedi. Gülümsemeye çalışarak ona cevap verdim: "Dışarıdan öyle göründüğüne bakma. İçerisi çok güzel. Sakin ve sessiz bir yer seçtik."

Meloş, gözlerini devirerek, "Yok, orasını anladım zaten de buraya gelmemize gerek yoktu çünkü maşallah, arabanın içi fazlasıyla sessiz ve sakin. İnsan nefes almaya korkuyor, o derece yani. Ambiyansı hiç bozmadan, arabada birer köfte ekmek de yiyebilirdik," diye söylenerek, arabadan indi. Kırgın bir şekilde Baran'a baktım. Bakışlarını bana çevirdi ve gözlerini kısarak, "Konuşacağız!" dedi sert bir şekilde. Çaresizce başımı salladım ve arabadan inerek Meloş'un yanına yürüdüm. Baran, sert bir şekilde gaza basarak gidince Meloş'un ağzı açık kaldı.

"Nereye gidiyor şimdi bu adam?" dedi telaşla. "Bir yere gittiği falan yok. Arabayı park edip gelecek," dedim. Kaşlarını kaldırarak, "Sokak boş ya zaten. Nereye park edecek arabayı? Fizan'a mı?" diye söylenip bana bakınca, sıkıntıyla gözlerimi kaçırdım. Kollarını birbirine bağladı ve, "Bana baksana sen! Oradan salak gibi mi görünüyorum? Neler oluyor Japon işi?" diye sordu. Kolunu tuttum ve onu çekip yürümeye başladım. Meloş, söylenmeye devam ederek peşimden yürürken nihayet salonun kapısına vardık. Salon, kişiye özeldi ve kapı içeriden açılıyordu. Bu yüzden zile bastım. Bunu gören Meloş, iyice çileden çıkarak, "Yok deve! Altı üstü iki yemek zıkkımlanacağız, neyin zilini çalıyoruz

anlamadım? Koskoca İstanbul'da, seçe seçe bu hapishane kılıklı restoranı mı seçtiniz? Hayır yani, ne var içeride? Rus asıllı kaçak tavuk mu pişiriyorlar, ne bu gizem?" diye çemkirdiği sırada, yardım için tuttuğumuz garson kapıyı açtı. Salon karanlıktı.

Garson gülümseyerek, "Hoş geldiniz," deyince Meloş, hayretler içinde salonun karanlığına bakarak, "Ay şimdi bayılacağım," dedi ve konuşmaya devam etti: "Hayırdır anacığım, elektrik faturasını mı ödeyemediniz? Yoksa konsept mi böyle? Karanlıkta, Rus asıllı tavuk yiyerek sessiz ve sakince birbirimizi mi seyredeceğiz?" Garson şaşırarak, "Rus asıllı tavuk mu?" diye sorduğunda daha fazla dayanamadım ve öfkeyle, "Yeter ama! Nereden çıktı bu Rus asıllı tavuk mevzusu?" diye bağırdım. Garson, Meloş'u işaret ederek: "Hanımefendiden," diye gereksiz bir cevap verdi. Bunun üzerine Meloş elini beline koyarak, "Ay karanlıklar lordu konuştu!" dedi. Dik dik birbirlerine bakarlarken, araya girip bakışlarımla garsonu uyardım. Nihayet garson kenara çekilerek, "Buyurun..," dedi. Söylenmeye devam eden Meloş'la nihayet içeriye girdik. Garson, kapıyı kapattığında salon iyice kararadı ve Meloş kolumu tutarak, "Kız yoksa yemek biz miyiz?" derken, bir anda ışıklar açıldı ve salondaki herkes aynı anda bağırdı: "Sürpriz..."

Zavallı Meloş, neye uğradığını şaşırmıştı çünkü herkesin yüzünde, Yaşar'ın fotoğrafının olduğu maskeler vardı. Meloş, ellerini havaya kaldırarak, "Tamam, teslim oluyorum, yiyin beni," diye haykırdı. Bu içten haykırıştan sonra kahkahalarla gülmeye başladım. Herkes maskesini çıkarıp Meloş'a sarılırken Selin, içeriden ona aldığımız bindallıyı getirerek giydirdi ve DJ eşliğinde herkes dans etmeye başladı. Az önce çemkiren kadın, şimdi kahkahalarla gülerek dans ediyordu.

Selin'le mutfağa geçtik. Annem, Meloş'un kınasını hazırlıyordu. Selin başıma kırmızı tüllü bir çember takınca,

annem bize bakarak, "Nasıl da yakıştı güzel kızlarıma. Darısı başınıza olsun," dedi. Birbirimize bakarak gülümsedik. Selin kulağıma doğru eğilerek, "Telefonuna neden cevap vermedin? Sana ulaşamayınca, Meloş'u aramak zorunda kaldım," diye sordu. "Meloş'u ikna etmek kolay olmadı," dedim ve pencerenin önünde geçerek, çantamdan telefonumu çıkardım. Onlar içeriye girince, Haluk'un gönderdiği mesajı okudum: "*Aç telefonu!*"

Hırsla ekranı kapatarak düşünmeye başladım. Haluk'un bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum ve çok tedirgindim. Baran'ın da öyle! Haluk'tan çok Baran'ın vereceği tepki beni korkutuyordu. Ailemle arası daha yeni düzelmişti. Her şeyin altüst olmasını istemiyordum ve ona nasıl bir açılma yapacağım konusunda ufacık bir fikrim bile yoktu. Derin bir nefes alarak pencereden dışarıya baktım. Acaba kaş yapayım derken göz mü çıkarmıştım? O sırada telefonum, yine çalmaya başladı. Haluk arıyordu. Ondan kaçarak bu meseleyi çözemezdim. Belki biraz mantıklı ve sakin konuşmak, işe yarayabilir ve Haluk'un mantıklı düşünmesini sağlayabilirdi.

Etrafıma bakındım ve hiç kimsenin olmadığına emin olup aramaya cevap verdim: "Alo!"

"Oo! Yengem nihayet varlığımı hatırladı," deyince , "Bu işin peşini bırak artık Haluk," dedim. Hırsla cevap verdi: "Bana akıl vermeyi kes! Ben sözümü tuttum, sıra sende. Beyza nerede?"

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Beyza'nın yaşadığına o kadar inanmıştı ki kafasında tek bir soru işareti bile yoktu. "Cevap ver bana!" diye bağırınca, sakin bir sesle, "Beyza öldü!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "İnan bana duygularını anlamaya çalışıyorum; hatta bu iddianın gerçek olmasını dileyecek kadar da Beyza'nın yaşadığına inanmak istiyorum ama maalesef o öldü, Haluk."

"O ölmedi!" diye acıyla yakardı ve konuşmaya devam etti: "Sana gönderdiğim fotoğraf, bunun kanıtı. Beyza yaşıyor. Ferhat, onun yerini biliyordu. O kahrolası, inatla bana onun yerini söylemediği için öldü."

Dehşetle, "Ne demek bu? Yoksa Ferhat'ı sen mi öldürdün?" dediğim an, arkamdan şiddetli bir ses geldi. Başımı çevirip arkama bakınca Şevval'i gördüm. Şok içinde bana bakıyordu. Haluk'la yaptığım konuşmayı duymuş olmalıydı. Yere düşen kına tepsisine bakarak telefonu kapattım ve Şevval'le bakmaya devam ettim. İkimiz de duyduklarımızın etkisiyle donmuştuk ve konuşamıyorduk. O an kendini toparladı ve eğilerek yere düşen kınaları toplamaya başladı. Kiminle konuştuğumu ve söylediklerimin ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama Ferhat'ın katiliyle konuştuğumu anladığı belliydi. Verdiği tepkiye bakılırsa da Ferhat'ı tanıyordu. Bu da demek oluyordu ki Beyza'yla Ferhat, gerçekten tanışıyorlardı.

Kollarımı kavuşturup, "Ferhat'la Beyza'nın arasında ne vardı Şevval?" dedim. Başını hızla sağa sola doğru sallayarak, "Beyza'yı kirletme!" diye bağırdı. Neye uğradığımı şaşırarak, "Ben mi?" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Onu kirletmek isteyecek son insanlardan biriyim ben Şevval ve aksine, onu kirletmelerini engellemeye çalışıyorum. Bu yüzden gerçeği bilmek zorundayım. Şimdi söyle bana, Ferhat'la Beyza'nın arasında nasıl bir bağ vardı?"

"Hiçbir bağ yoktu. Sana tek tavsiyem, bu konudan uzak dur ve sakın Baran abinin kafasına, gerçek dışı şeyler sokma. O Haluk olacak deliden de uzak dur, anladın mı beni?" dedi ve cevap vermeme bile fırsat vermeden mutfaktan çıktı. Öylece kalmıştım. Büyük bir şok yaşıyordum. Haluk, farkında olmadan, Ferhat'ı öldürdüğünü ağzından kaçırmıştı ve artık, işin rengi fazlasıyla değişmişti.

Şüphe...

Bir insanın başına gelebilecek en kötü şey, emin olduğu bir gerçeğe dair güvenin kaybolmasıydı. Şüphe, zehirli bir duyguydu ve bana göre rengi, kesinlikle siyahtı çünkü siyah, diğer bütün renkleri içine çekerek yok eden baskın bir renkti ve bu anlamda, şüphe duygusuyla büyük bir benzerlik gösteriyordu.

Evimdeydim; saat, gece iki sularıydı. Hava inanılmaz derecede sıcaktı. Belki sıcaktan belki de huzursuzluğumdan kaynaklı bir buhran yaşıyordum. İçimde volkanlar patlıyor gibiydi. Öğrendiğim gerçek, vicdani yönden beni sarsıyordu. Ferhat'ın hayali gözümün önünden gitmiyordu. Onun katilini bilirken böyle sessiz kalamazdım. Bu çok ağır bir yüktü ve böyle bekledikçe, kendimi suça ortak olmuş gibi hissediyordum. Annemle babam çoktan uyumuşlardı ve abim, bu gece eski bir okul arkadaşıyla eğlenmeye çıkmıştı. Birkaç saat önce bana mesaj atarak bu gece eve gelmeyeceğini ve arkadaşında kalacağını haber vermişti. Sıkıntıdan uyuyamıyordum. Bir an önce Baran'la konuşmam gerekiyordu.

Daha fazla dayanamadım ve telefonumu elime alarak onu aramaya karar verdim çünkü bana yardımcı olabilecek tek kişi oydu. Arar aramaz telefonu açtı. Hemen, "Baran ben..." dedim ama sözümü yarıda keserek, "Aşağıdayım," dedi. Şaşırarak sordum: "Nasıl yani? Burada, evimin önünde mi?"

"Evet!" dedi, soğuk bir şekilde ve konuşmaya devam etti: "Seni bekliyorum." Telefon kapanınca, öylece kaldım. Ne zamandan beri buradaydı ve en önemlisi, anlatacaklarımı duyunca nasıl tepki verecekti? Sakin olmaya çalışarak koltuktan kalktım ve anahtarımı alarak, sessizce evden çıktım. Asansör aşağıya inerken, aynadaki yansımama bakıyordum. Alnımda, ter damlaları birikmişti ve gözlerim kızarmıştı. Öğrendiğim gerçeğin yükü, bana ağır geliyordu ve korkuyordum...

Apartmandan çıkınca, Baran'ı gördüm. Arabasına yaslanmış, beni bekliyordu. Göz göze geldiğimizde huzursuz bir şekilde yutkunarak yanına yürüdüm. Yanına gitmemi beklemeden arabasına binince, ben de öyle yaptım. Arabanın kapısı kapatır kapatmaz gaza bastı. İkimiz de sessizdik. Aramızda, birden fazla sır vardı ve bu sırların yükü, öyle eğmişti ki başımı, yüzüne bile bakamıyordum. Bir süre sonra arabayı sahile çekti. Huzursuzca karanlığa bakarken, arabadan indi ve deniz kenarına yürüdü. Nasıl söyleyecektim ona her şeyi?

Ellerini pantolonun cebine koyarak, denizi seyretmeye başladı. Kim bilir kafasından neler geçiyordu? Oflayarak arabadan indim ve yanına yürüdüm. Rüzgar sanki daha sıcak, deniz daha hırçındı.

"Savcılığın, senin hakkında karar vereceği gün Haluk, beni aradı," diye söze başladım. Keskin gözlerle denize bakmaya devam ediyordu. Gereğinden fazla tepkisiz durması, tedirginliğimi tetikliyordu. İç çekerek konuşmaya devam ettim: "O gün ifade vermeye gidecekti ve vereceği ifade, hakkında verilecek olan kararı etkileyecekti. Bana bir teklifte bulundu. Eğer teklifini kabul edersem, lehine ifade verecek ve hakkında temiz kararı çıkacak, etmezsem de aleyhinde ifade verere tutuklanmana sebep olacaktı."

Dişlerini sıkarak, "O şerefsiz ne teklif etti sana?" diye tıslayınca, bakışlarımı denizin karanlığına çevirerek konuşmaya devam ettim: "Beyza'yı bulmasına yardımcı olmamı. Daha doğrusu, senden Beyza'nın yerini öğrenmemi ve kendisine söylemi istedi."

"Sen de kabul ettin!" dedi, buz gibi bir sesle. Başımı sallayarak, "Evet..." diye fısıldadım. Sert bir şekilde bana baktı ve, "Ee! Neredeymiş Beyza?" diye nefretle sordu. Öylece gözlerine baktım. Göz gözeydik ama bir o kadar da sırt sırta...

"Başka çarem yoktu," diye acıyla fısıldayınca, "Sen de ölmüş bir insanı bulacağına dair bir söz vererek beni kurtardın

öyle mi?" dedi. Çenem titredi ve çaresizce başımı salladım. Bunun üzerine nefretle güldü ve bir anda elimden tutarak arabaya doğru yürümeye başladı. Öyle hırsla ve öyle hızlı yürüyordu ki düşmemek için zorlanıyordum ama onun umurunda bile değildi. Şu an gözü, hiçbir şey görmüyordu. Beni arabaya bindirdi ve gaza bastı. Şok içinde ona bakıyordum çünkü arabayı çok hızlı kullanıyordu. Korkuyla yola bakarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sorunca, buz gibi bir sesle, "Siz, Beyza'yı aramıyor musunuz? Tamam işte, ben de seni ona götürüyorum," dedi. Dehşetle yola baktım. *Ne demek istiyordu?* Ellerim buz gibiydi ve havanın sıcaklığına rağmen üşüyordum.

Artık ne soru sorabiliyor, ne de ona bakabiliyordum. Donmuş gibiydim. Araba, karanlığı deliyor gibiydi adeta ve Baran, asırlar kadar uzağıma düşmüştü. Yaklaşık yirmi dakika sonra araba durdu. Yerime çakılmış gibi geldiğimiz yere baktım. Hızla arabadan indi ve beni de indirerek gözlerime baktı. Titriyordum. Elimi tutup yürümeye başlayınca, korkuyla, "Baran yapma!" diye bağırdım ama dinlemedi. Ağlamaya başladım çünkü geldiğimiz yer mezarlıktı ve şu an kendimi, bu yüzleşmeyi yapacak kadar güçlü hissetmiyordum. Mezarların önünden geçerek yürüdükten sonra elimi bıraktı ve beni öne doğru iterek acıyla haykırdı: "Alın bakalım, işte Beyza'yı buldunuz!" Ağlamaktan konuşamaz olmuştum. Mezarın üstündeki, *Beyza Demiroğlu* yazısı, kalbimi yakıyordu ve eminim ki Baran'ın canı, benimkinin yüz misli yanıyordu.

Elleri titreyerek mezar taşına dokundu ve ağlamaya başladı. Onu böyle görünce, ağlamam bir anda kesildi. Gözyaşlarıma kırağı düşmüş gibiydi adeta. O an, şiddetli bir rüzgar esti ve tüylerimi diken diken etti. Baran, Beyza'nın toprağını avuçlarının arasına alarak, "Abisinin güzeli..." diye fısıldayınca, enkaza döndüm. "Kırgın mısın bana? Hiç

gelmedin diyorsun, değil mi?" dedi ve mezar taşını okşayarak, "Haklısın ama korktum be güzelim, seni böyle görmekten korktum," dediğinde, gönlümde depremler oluyordu sanki. Mezarlığa ilk defa geldiğini bilmiyordum. Gizli de olsa geldiğini düşündüğüm için ona bunu hiç sormamıştım. Belli ki yüzleşmek ağır gelmişti. Bir süre öylece kaldı. Hiç sesimi çıkarmadan, ağlamasına izin verdim. Susuyordu ama içinin konuştuğuna emindim.

Ayağa kalktı ve bu kez de annesinin mezarına baktı. Acısı ikiye katlanmıştı. Onu böyle görmek, öyle zordu ki... İçindeki fırtınanın dindiğinden emin olunca, yanına yürüdüm ve elini tuttum. Acıyla bana bakınca, yanağını ıslatan yaşları usulca sildim ve onu da çekerek yürümeye başladım. Haluk'a fırsat vererek büyük bir hata yapmıştım belki ama yine de bu yüzleşmenin olması, Baran için iyi olmuştu. Bana kırgın ve öfkeliydi. Bunu da biliyordum fakat ondan özür dilemem, şu anda hiçbir işe yaramazdı. Önce sakinleşmeliydi.

Mezarlıktan çıktıktan sonra onu arabaya bindirdim ve şoför koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdım. Hiç itiraz etmedi çünkü arabayı kullanacak hâlde değildi. Sakin bir şekilde arabayı sürerken, ona baktım. Başını koltuğa yaslamış, boşluğa bakıyordu. Emindim ki şu an, gözlerinin önünde geçmiş güzel günlerin anıları vardı. Beyza vardı, çocukluğu vardı ve tabii ki annesi vardı.

Baran'ın evinin önüne gelince, arabayı park ettim. Evin bahçesi, bir gün sonra yapılacak düğün için hazırdı. Baran, hızla arabadan inip ve eve doğru yürüyünce, dudaklarımı bükerek arkasından baktım. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, bu sebeple kontağı çevirdim ve arabayı çalıştırarak Baran'ın evinden çıktım. Daha konuşmamız gereken çok şey vardı ama bu gece, konuşmak için artık uygun değildi. Arabayı evime doğru sürerken, her şey silinmişti artık aklımdan. Sadece Baran'ın yaptığı acılı yüzleşmeyi düşünüyor ve kahroluyordum.

Yaşanan bütün bu olayların kaynağında, Ferhat'ın yanında görünen şu gizemli kadın vardı ve bu kadının kimliği ortaya çıkmadığı sürece, sular durulmayacaktı.

❄

İnsanı en çok yoran şey, kendi düşüncelerinden başkası değildi aslında. Başkalarının yaptığı hatalar yüzünden kendisi suçlayan insan, kendisini cezalandırılmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bu da bir nevi esaretti. Bile bile mi yapıyordum, yoksa kadersel olarak mı bilmiyordum ama girdiğim her yolun sapağı, bir şekilde Beyza'ya çıkıyordu. Çırpınıp kaçmak çözüm olmayacaktı; bunu artık öğrenmiştim. Tek çarem, bu olaydaki misyonumla yüzleşmekti. Her şeyi göze alarak Baran'la konuşmaya gidecektim. Zaten olanlar olmuştu ve vereceği her tepkiye hazırdım.

Yatak odamdan çıktığımda, annemle babam balkonda kahve içiyorlardı. Hüznümü ve yorgunluğumu gizlemek için duş almış ve daha canlı görünmek için hafif bir makyaj yapmıştım. Babam beni fark edince, "Günaydın kızım," dedi. Yanına yürüdüm ve, "Günaydın babacığım," diyerek ona sarıldım. Annem, ayağa kalmamaya yeltenerek, "Dur ben sana kahvaltı hazırlayayım," deyince kalkmasına engel olarak ona cevap verdim: "Hiç gerek yok anne. Daha çok erken. Ben yoldan bir şeyler alır, Meloş 'la yerim." Saatime bakarak, "Benim çıkmam gerekiyor. Siz, abimi de beklemeyin. Onun anahtarı var zaten. Ben de eve erken gelmeye çalışacağım. Olur mu?" deyince babam, cevap verdi: "Sen işine bak Bahar. Biz annenle önce kahvaltı yapar, sonra da biraz yürüyüş yaparız. Zaten annen, Samsun'dakiler için hediyelik bir şeyler almak istiyordu. Bu sayede hem gezmiş oluruz hem de bir şeyler bakınırız."

Başımı salladım ve annemi de öperek onlara el salladım. Gerçekten de Meloş, bugün beni bekliyordu ama daha zamanım vardı. Gözden kaçırdığımız bir şey olduğunu hissediyordum. Baran, biraz olsun toparlanmış olmalıydı. Bana olan kırgınlığı geçince, daha mantıklı düşünmeye başlayacaktı. Bundan emindim. Haluk'la yaptığım anlaşma hataydı belki ama benim yerimde olsa, kesinlikle o da aynı şeyi yapardı ve hâlâ tam olarak her şeyi bilmiyordu. Bu yüzden sakinleşmesini beklemiştim. Artık ona, Haluk'un bana gönderdiği fotoğrafı ve Ferhat'la Beyza'nın daha önceden tanıştıkları gerçeğini anlatmanın zamanı gelmişti. Şevval, bir şeyler biliyordu ve bu yüzden onunla da konuşmam gerekiyordu.

Asansörün kapısı açılınca, kendime gelerek dışarıya çıktım. Öyle dalgındım ki bazı şeyleri resmen ezbere yapıyordum. Yorulmuştum artık. Düşüncelerim beni boğuyordu. Öyle ki apartmandan çıktığımda, arabayı dün gece nereye park ettiğimi bile önce hatırlayamadım. Artık biraz daha sakin olmalı ve kafamı toparlamalıydım. Sıkıntıyla etrafıma bakınıp arabayı ararken, gördüğüm kişiyle adeta yerime çakıldım çünkü Baran buradaydı. Yan apartmanın girişine park ettiğim arabasına yaslanmıştı ve dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. Onu burada görmeyi beklemediğim için şaşkındım. *Ne zamandan beridir buradaydı acaba ve neden geldiğini haber vermemişti bana?*

Sakince yanına yürüdüm. Beni fark etmeyecek kadar dalgın olması ve yukarıya çıkmaması cesaretimi kırıyordu. *Haluk'tan öğrendiklerimi bu şekilde nasıl anlatırdım ona?*

Arabaya yaslandım ve, "Günaydın," dedim. İrkilerek bana baktı. Gözlerinin içine baktım bir süre. Sessizdi. İç çekerek, "Ne zamandan beri buradasın?" diye sorunca, kaşlarını çatarak etrafına bakındı ve, "Bilmiyorum," dedi sessizce. Üstünde hâlâ dün gece giyindiği kıyafetler vardı ve pantolonun diz kısımlarında çamur lekeleri bulaşmıştı. Bir

süre öylece kaldık. Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar çaresiz hissediyordum. Ne yapmam gerektiğine bir türlü karar veremiyordum çünkü onu daha fazla üzmek ve yıpratmak istemiyordum. Diğer yandan da ondan, daha fazla bir şeyler saklamak istemiyordum.

"Ferhat oradaydı!" deyince, şok içinde ona baktım ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde dehşetin resmi vardı adeta. Yutkunarak, "Anlamadım. Ferhat neredeydi? Ne demek istiyorsun Baran?" diye sorabildim ona. Buz gibi bakışlarla boşluğa bakınarak, "Yangın gecesi. Ferhat da oradaydı," deyince arabanın anahtarı elimden düştü. Dehşetle ellerime baktım. Titriyordum. Sakinleşmeye çalışarak avuçlarımı sıktıktan sonra bakışlarımı ona çevirdim. Aynı dehşet saçan bakışlarla boşluğa bakmaya devam ediyordu. Yanağına dokununca irkildi. Buz gibiydi.

Kaşlarını çatarak konuşmaya başladı: "Hatırlıyorum ama çok az. Belli belirsiz, silik görüntüler geliyor gözlerimin önüne. Rüya gibi ama gerçek. Evin girişindeydik ve yanımda biri vardı. Kendimde değildim. Her şeyi bulanık görüyordum ve etrafta çok fazla duman vardı. Galiba beni dışarıya çıkarmaya çalışıyordu. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Ferhat'ın başında siyah bir bere vardı ve sakallı gibiydi. Emin olamıyorum, belki de yüzünde siyah bir maske vardı ve bu şekilde yüzünü gizlemeye çalışıyordu. Bacaklarım daha fazla ağırlığımı kaldırmayınca, yere çökerek öksürmeye başladım. Beni yerden kaldırmaya çalışıyor ama yapamıyordu. Ayılmam için, '*Kendine gel, buradan çıkmak zorundayız,*' diye bağırdığını hatırlıyorum. Sesi şu an bile kulaklarımda çınlıyor ve o ses, Ferhat'ın sesiydi, Asyalı."

Öylece ona bakıyor ve duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Zihnime Beyza ve Ferhat ile ilgili bir sürü olasılık dizilmişti. Haluk'un anlattıklarının gerçek olmasından korkuyordum. Yoldan geçen bir arabanın korna sesi, yerimden

sıçramama sebep oldu. O an Baran'la göz göze geldik. O kadar boş bakıyordu ki...

Söylediklerini düşünmeye başladım. Yanındaki adamın Ferhat olduğuna nasıl bu kadar emin olmuştu? Sonuçta yüzünü net olarak görmemişti ve Ferhat'la hiç konuşmamıştı. Huzursuzca, "Ferhat'ın sesi olduğuna nasıl emin oldun? Onunla hiç konuşmadın Baran. Belki de o değildi," deyince, "Evet konuşmadım," dedi ve telefonunu çıkarıp, "Ama dün gece Can'a gönderdiği bir ses kaydını dinledim," diyerek, dinlemem için o ses kaydını açtı: *"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için beni affet kardeşim. Sabırlı ol ve benden haber bekle. Bu numaradan seni arayacağım. Bahar'a da hiçbir şey belli etme. Korkma! Defterdeki sayfayı alanın, sen olduğunu bilmiyor."*

Öğrendiklerimden sonra Ferhat'ın sesini duymak, beni ürkütmüştü. Özellikle de adımı telaffuz etmesi, tüylerimi diken diken etmişti. Beyza'nın ve Ferhat'ın bir hayalet gibi sürekli etrafımızda olmasından, çok huzursuz oluyordum artık. Sanırım bazı şeyleri konuşmamızın zamanı, tam olarak gelmişti. Etrafıma bakınarak, "Sakin bir yere gidelim Baran çünkü sana anlatacaklarım hoşuna gitmeyecek," dedim. Kaşlarını çatarak başını salladı. Aramızda mesafe var gibiydi. Bu olayların, bizi birbirimizden uzaklaştırdığını hissediyordum. Belki de bana öyle geliyordu. Yapacağımız bu konuşmadan sonra ya benden tam uzaklaşacaktı ya da el ele vererek bu gizemi birlikte çözecektik.

❄

Yüzleşmek...

Bana göre dünyanın en zor eylemlerinden biri, insanın kendisiyle ve gerçeklere yüzleşmesiydi. Bazen bu eylemi gerçekleştirmek için bize ayna tutacak birini seçiyorduk ya da

biz birinin aynası oluyorduk. İster ayna olalım, ister ayna tutan; ne olursak olalım, sonunda acı kaçınılmazdı. Yüzleşmekten korktuğumuz her ne ise karşımıza tek tek dizildiğinde, aynalar parçalanıyor ve bir şekilde inciniyorduk.

Teknenin güvertesinde denizi seyrederken, Baran'a ayna tutan kişi olmak istemediğimi düşünüyordum çünkü ayna kırıldığında en çok benim canımın yanacağını biliyordum. Diğer yandan da Baran'ın bu sancılı yüzleşmeyi yapabilmesi için bana ihtiyacının olduğunu da biliyor ve bu yüzden güçlü olmaya çalışıyordum. İç çekerek yan tekneye baktım. Balıkçı amca, görünürlerde değildi. Teknesinde asılı duran tülbentler, rüzgarla dans ediyor gibiydi. Her birinde başka bir hikâye olan o tülbentlerin, her birinde birinin aynası ve belki de kendisine ayna tutanı vardı.

İzlendiğimi hissederek arkamı döndüğümde, Baran'la göz göze geldim. Beni bekliyordu. Aramızdaki mesafe, her dakika ve her saniye büyüyordu. Benden uzaklaştığı için kahroluyordum ama şu an önceliği başkaydı ve haklı olduğu için sesimi çıkarmıyordum. Oflayarak yanına yürüyünce, içeriye girdi. Dudaklarımı bükerek peşinden yürüdüm çaresizce.

Halbuki o; bana dokunmadan asla duramazdı. Şimdi ise, sanki aramızda yüzlerce kilometre mesafe vardı.

Kabine girdiğimde, kollarını birbirine bağladı ve, "Seni dinliyorum!" dedi, buz gibi bir sesle. Kendimi, bütün bu olayların sorumlusu gibi hissetmeye başlamıştım, olmadığımdan emin olsam bile... Sakin olmaya çalışarak konuşmaya başladım: "Sana iki ayrı şey anlatacağım Baran ve maalesef ikisi de canını sıkacak. Şunu bil ki bu olayların..."

Sözümü yarıda keserek, "Beni teselli etmeye çalışma, Asyalı. Uzatma artık ve anlat," deyince kalbim parçalara ayrılmış gibi hissettim. Böylece kırılan aynadan düşen ilk parça, kalbime saplanmış oldu. Buna rağmen sakinliğimi koruyarak konuşmaya devam ettim: "Tamam, o zaman hemen konuya

giriyorum. Haluk, beni arayıp anlaşma yapmak istediği gün, bana bir fotoğraf da gönderdi. Fotoğraf, bir havuz başında çekilmişti ve Ferhat'a aitti. Ferhat'ın yanında, sırtında melek kanadı dövmesi olan sarışın bir kadın vardı. Fotoğrafta kadının yüzü görünmüyordu. Bu fotoğrafı, kimin ve hangi amaçla çektiğini bilmiyorum ama Haluk, Beyza'yla Ferhat'ın yangından çok önce tanıştığını iddia ediyor ve ona göre, o fotoğraftaki kadın da Beyza. Kadının sırtındaki dövme, kuyumcudan aldığımız melek kanadı kolyesindeki figürle birebir aynı. Haluk, yangından önce Ferhat'la kavga ettiğini çünkü Beyza'yla Ferhat'ın, aralarında bir ilişki olduğunu da iddia ediyor. İddiasına göre, kavga etmelerinin sebebi de Beyza ve Ferhat'ın bir tartışmasına şahit olmasıymış ama Beyza, bunu yalanlamış. Yangından sonra da Haluk, Ferhat'ın peşine düşmüş. Muhtemelen benden çaldıkları o not kağıdından, Beyza ile ilgili bir şeyler öğrenmeyi hedeflemiş ama amacına ulaşamamış. Bana gönderdiği fotoğraf da neredeyse yangından bir ay sonra çekilmiş. Yani Haluk, Beyza'nın yangında ölmediğine neredeyse emin ve bütün bunlar yüzünden Ferhat'ın peşine düşüp onu öldürdüğünü bana itiraf etti."

Nefretle dişlerini sıktı. Artık her şeyi biliyordu. Hiçbir şey söylememesinin üzerine, telefonumu açarak ona fotoğrafı göstermek istedim ama hırsla arkasını döndü. Belli ki yaşananlar ona ağır geliyordu. Haklıydı, bu yüzden ısrar etmedim. Son derece sakin bir şekilde, "Konuşmaya hazır değilsen, erteleyelim. İnan bana..." dedim ama Baran, bir anda elimdeki telefonu alıp yere fırlattı. Hayal kırıklığı içinde ona bakınca nefretle haykırdı: "Bütün bunlar saçmalık. Beyza'nın adını ağzınıza almayın artık." Bu sözleriyle birlikte, ona gerçekleri göstermek için tuttuğum ayna, paramparça oldu ve parçaları, tüm bedenime ayrı ayrı saplandı. Acıyla yutkunarak, "Bana bu sözleri isteyerek söylemediğini biliyorum. Acı çektiğini de! "Lütfen Baran, biraz sakin olmaya

çalış. İnan bana, Haluk'un iddialarına ben de inanmadım, sadece..." derken sözümü yarıda keserek, "Haluk'a bu fırsatı sen verdin! Beni kurtarmak için kardeşimi kirletmesine göz yumdun sen! Daha fazla konuşma, sana olan saygımı yitirmek istemiyorum," dedi.

İstemsiz bir şekilde gözyaşım akınca, hızla arkamı döndüm. Canım yanıyordu. Hem de cayır cayır... Gözyaşlarımı sildim ve çantamı alarak kabinden çıktım. Burada daha fazla kalmama imkan yoktu. Bu kadar acı çektiğini bilirken, onu kıracak bir şeyler söylersem, sonra çok pişman olacağımı da biliyordum. En çok da bu yüzden gidiyordum. Ağlayarak tekneden indim ve liman boyunca yürüyerek bir taksiye bindim. Gidişime engel olmaması, canımı daha fazla yakıyordu. Bütün bu olanlardan sonra artık susmaya karar vermiştim çünkü derin acılar karşısında dilsiz olmak, aslında yapılabilecek en doğru şeydi.

❁

Lise yıllarımda, bazı kelimelerin kökenini araştırmak gibi eğlenceli bir hobim vardı. Araştırmalar yapar ve kullandığımız kelimelerin neden böyle isimlendirildiği hakkında tahminler yürütürdüm. Bu hobim, annemin de çok hoşuna gider ve her seferinde ilgiyle beni dinleyerek hobime ortak olurdu. Ne kadar da güzel günlerdi. Annemin en ilgisini çekenlerden biri de *düğün* olmuştu.

Düğün... Kulağa nasıl da hoş geliyor değil mi? Bol duygulu ve heyecan dolu bir tören. Eski Türkçe kökenli bu kelime, düğüm kelimesi ile aynı anlamı taşıyor ve 'tüğüm' kelimesinden geliyordu. Anlamı ise; bağlamaktı. Yani düğün, iki insanı birbirine bağlama töreniydi.

"Hayırdır! Nerelere daldın yine?"

Meloş'un sesi, beni kendime getirdi. Gülümseyerek, "Yok bir şey!" dedim ve hayranlıkla ona, "Muhteşem görünüyorsun," diyerek duvağını düzelttim. Meloş gözlerini kısarak beni inceledikten sonra Selin'e baktı ve, "Dünden beri bir haller var bu kızda yine, ben sana diyeyim. Telefonu da çalmıyor, kuaföre gelen giden de yok. Belli ki altın saçlı, yine sırra kadem basmış." Selin, şüpheyle beni incelmeye başlayınca gözlerimi kaçırarak, "Alakası yok. Ayrıca bugün senin en mutlu günün ve bence şu an sadece kendinle ilgilenmelisin," dedim. Selin başını sallayarak, "Kesinlikle katılıyorum," deyince Meloş aynadaki yansımasına bakarak, "Sizce çok abartılı olmadım mı? Sonuçta, altı üstü bir nikah töreni," diye mırıldandı. Gözlerimi devirerek cevap verdim: "Kesinlikle hayır. Ben hiçbir abartı görmüyorum Meloş. Bence gayet hoşsun ve çok zarif bir gelin oldun."

Meloş kendisini inceleyerek, "Ne bileyim, Prenses Diana'nın kart hâli gibi oldum sanki," dedi ve ardından tahtaya vurarak, "Aman Allah sonumu benzetmesin," deyince Selin, başını sağa sola sallayarak gülümsedi. Onları baş başa bırakıp pencere kenarında beklemeye başladım. Saklamaya çalıştığım hüznün ağırlığı altında ezilirken, gülümsemeye çalışmak öyle zordu ki...

Dün, limandan ayrıldıktan sonra Meloş'a giderek evindeki dağınıklığı toparlamasına yardımcı olmuştum. Düşünmemeye çalışıyordum, en çok da kimseye belli etmemek için verdiğim mücadele, gerçekten takdire şayandı. Hem aileme hem de dostlarıma ayaküstü kırk yalan söylemiştim. Zaman kazanmaya çalışıyordum. En acısı da ne için zaman kazanmaya çalıştığımı ben de bilmiyordum. Baran'a gelince, ondan tek bir haber almamıştım. Belli ki hâlâ beni görmek istemiyordu. Bu saatten sonra da görmek ister miydi; onu bile bilmiyordum. Peki ya ben? Duygularımla ilgili emin olduğum tek şey, onun gibi benim de kırgınlığımın her geçen saniye arttığıydı.

Üstümdeki havuz yaka, zümrüt yeşili elbiseye bakarak iç çektim. Ruh halime göre oldukça renkli ve iddialıydı. Ayak bileklerime kadar uzanan elbisenin, sol bacağımı açıkta bırakan derin bir yırtmacı vardı. Bu elbiseyi alırken, Baran'ın ne kadar beğeneceğini düşündüğümü hatırlayınca, boğazım düğümlendi yeniden. Nasıl bu hâle gelmiştik biz?

O sırada Yaşar, kuaför salonuna girdi. Üstünde, gece mavisi harikulade bir takım elbise vardı. Meloş'un yanına yürüdüm ve kulağına eğilerek, "Ve beklenen geldi," diye fısıldadım. Bunun üzerine Meloş, hızla başını çevirip kapının girişine baktı. O an göz göze geldiler. Selin'in yanına geçerek onları izlemeye başladım. Meloş ayağa kalkarak ona yaklaşınca, birbirlerine baktılar bir süre. Gerçekten de birbirleri için yaratılmış gibiydiler. Yaşar kendisini toparlamaya çalışarak, "Vay anasını! Hangi sevabımın karşılığı bu kadın, ey güzel Allah'ım?" diye fısıldayınca, dayanamayıp gülümsedim.

Meloş yutkunarak, "Bence havalimanındaki yaşlı teyze," diye bir şeyler saçmalayınca, boğazımı temizleyerek onu uyardım. Meloş kendine geldi ve bana bakarak, "Ay ne dediğimi biliyor muyum ben?" diye çemkirince, bu kez daha içten bir gülümsemeyle, "Haklısın..." diye fısıldadım. O sırada abimle Murat da içeriye girdiler. İkisi de çok şıktı. Abim sevimli bir şekilde bana göz kırptı ve Yaşar'dan müsaade alarak Meloş'un önünde durdu. Meloş, şaşkındı. Abim cebinden kırmızı bir kuşak çıkardı ve Meloş'un şaşkınlığını umursamadan beline bağladı. Meloş artık çenesine hâkim olamıyordu. Gözyaşları içinde abime sarılarak, "Sağ ol kardeşim," diye fısıldadı. Murat da Meloş'a beyaz bir kuşak takarak kenara çekilince, Meloş minnetle bize baktı. Dünden beri zorlukla tuttuğum yaşlar, usul usul gözlerimden süzülürken Allah'tan ablam için sonsuz bir mutluluk diledim çünkü o bunu sonuna kadar hak ediyordu. Bir kez daha anlamıştım ki kardeş olmak için aynı anne ve babadan olmak

gerekmiyordu. Sevgi bağı, en kuvvetli bağdı ve insanları birbirine bağlıyordu.

Gözyaşları eşliğinde kuaförden çıkıp arabalarımıza bindik. Meloş'un nikah salonu yerine, Baran'ın evinde organize edilen düğün törenine vereceği tepkiyi çok merak ediyordum. Araba, büyük bir hızla oraya doğru ilerlerken annem, beğeniyle beni süzdü ve, "Baran nerede Bahar?" diye sordu.

O an bakışlarım, arabayı kullanan abimle dikiz aynasında kesişti. Gözlerinde şüphe vardı. Baran'la kat ettiğimiz onca yoldan sonra her şeyi tehlikeye atmaya hiç niyetim yoktu. Babam da başını çevirip bana bakınca, içtenlikle gülümseyerek anneme cevap verdim: "Meloş, düğünün Baran'ın evinde yapılacağını bilmiyor. Tam evlenme kararı aldıkları dönem de Baran'ın göz altına alınması heveslerini kırdı. Bu yüzden sade bir nikah töreni yapmaya karar verdiler ama biz onların, daha şık bir düğün töreniyle evlenmelerini istedik. Baran da son ana kadar evde kalmayı tercih etti çünkü her şeyin kusursuz olmasını istiyor. Yaşar, Baran'ın abisi gibi, bu nedenle organizasyonla yakından ilgilendi. Anladığım kadarıyla yaşanan olayların, onların en mutlu gününe gölge düşürmesini istemiyor."

Babam gülümseyerek, "Duyarlı bir genç, Baran. Onun bu yanını takdir ediyorum. Bunca işinin arasında, bizimle ilgilenmeleri için dün iki çalışanını görevlendirmiş. Efendi çocuklardı, bize saygıda kusur etmediler. Sağ olsunlar; hem sohbet ettik hem de bize İstanbul'u gezdirdiler. Bu sayede annen de rahat rahat alışverişini yaptı," dedi. Abimin gözlerindeki şüphe kaybolmuştu. "Evet, öyle," diyerek bakışlarımı yola çevirdim. İçim bağırırken, dilim kısa ve öz cümleler kuruyordu. Diğer yandan da korkuyordum. Baran'ın düğüne katılıp katılmayacağı konusunda ufacık bir fikrim bile yoktu ve ailemin, aramızdaki bu soğukluğu fark etmesinden korkuyordum.

Araba, Baran'ın evinin yapılacağı sokağa girdiğinde, kaldırımların bile süslendiğini fark ettim. Nihayet evin önüne geldiğimizde annem, şaşkın bir şekilde, "Burası mı ev?" diye sordu. Abim, her zamanki sevimli tavrıyla ona cevap verdi: "Evet, ne oldu Nimet Sultan? Hava mı atacaksın halama, '*Bahar'ın sözlüsünün, bizim mahalleden büyük evi var*' diye?"

Annem başını dikleştirdi ve, "Bak hele haylaza! İnsanın yüreği geniş olsun oğlum. Ben evimi saraylara değişmem," dedi. Babam gelin arabasına bakarak, "Niye durdu araba?" diye sorunca, eğilerek ön tarafa baktım. Gerçekten de araba durmuştu. O sırada Selin, cama vurarak beni yanına çağırdı. Hemen arabadan indim. Kollarını birbirine bağladı ve gelin arabasına bakarak, "Meloş, Yaşar'ı haşlıyor galiba," dedi. Bu olasılık çok yüksek olduğu için yüzümü ekşittim. Sıkıntıyla oraya doğru yürümeye başladık. Tüm adamlar, sıraya dizilmişti ve hepsi de Yaşar gibi, koyu renk mavi bir takım elbise giyinmişti. Onların Yaşar'a ne kadar saygı duyduğunu biliyordum çünkü Yaşar, onların da abisi gibiydi ve tek tek hepsinde emeği vardı.

Arabanın camına eğilerek, onlara baktım. Meloş, tedirgin görünüyordu. Yaşar ise soğuk. "Sorun ne?" diye sorunca Yaşar, kaşlarını kaldırarak, "Bilmem, sarışına bir şey gelmiş," dedi. Meloş, suratını ekşitti ve, "Ay, bu adam öldürecek beni. Bu şatafatı görünce, haklı olarak, '*Bana panik atak geldi,*' dedim. Bana, '*O kim?*' diyor. Devenin hörgücü, oldu mu?" diye bağırdığında, gülümseyerek Selin'e baktım. Selin cama doğru eğildi ve "Merak edilecek bir durum yok. Rahat olun. İlk dansı atlattıktan sonra daha iyi hissedeceksiniz," dedi, onları rahatlatmaya çalışarak ama pek etkili olduğu söylenemezdi.

Yaşar oflayarak, "Ben dedim size bir ocak başında yapalım diye ama dinleyen kim?" diye söylenince Meloş bize

bakıp, "Alın işte! Ben malımı biliyorum anacığım. Bu adam, başımdan aşağı pul biber dökmeden rahat etmeyecek," dedi. Yaşar, kaşlarını çatarak Meloş'a cevap verdi: "Vallahi o beğenmediğin pul biber, benim için şu kuğulardan daha şerefli. En azından, orasına burasına tül takmaya gerek duymuyor."

Bunun üzerine Meloş, "Ay organizasyonu, Ayten halam yapmadı herhalde. Sen yaptın. Maşallah yani, sayende uydudan bile görünüyoruz şu an. Madem öyle, kuğu yerine yavrulayacak sivri biberler dizdirseydin yollara," diye Yaşar'a çemkirdi. Daha fazla sabredemedim ve sert bir şekilde, "Yeter artık! Birbirinizle dalaşmayı bırakın da düğünün tadını çıkarın," dedim.

Yaşar, başını sallayarak arabayı çalıştırınca, biz de kendi arabalarımıza geçtik. Ağaçlı yola girdiğimizde arabalar durdu. Bahçede coşkulu bir kalabalık vardı. Gelin arabasının etrafını saran organizasyon ekibine bakarak yüzümü buruşturdum. Umarım bu geceyi olaysız atlatırdık. Annem, babamın koluna girdi ve birlikte, masaların olduğu alana doğru yürümeye başladılar. Çiçeklerin enfes kokusu, her yere yayılıyordu ve her şey kusursuz görünüyordu. Meloş'la Yaşar da gelin arabasından inerek yürümeye başlayınca, ben de abimin koluna girdim ve onunla birlikte yürüdük. Gözlerim Baran'ı arıyordu ama maalesef burada değildi.

Meloş ve Yaşar yerlerine geçince, misafirler onları alkışlamaya başladı. Hâlâ gerginlerdi ve çaktırmadan dalaşıyorlardı birbirlerine. Abim, "Neyi var bunların böyle?" diye sorunca gülümseyerek, "Sadece düğün heyecanı," dedim. Abim de gülümsedi eve bakarak sordu: "Baran ne zamandan beri bu evde yaşıyor?" Hüzünle eve bakarak, "Babasıyla hep çatışmışlar. Yetişkin bir genç olunca da kendisi için sade bir daire almaya karar vermiş ama Saime Hanım, oğluna bu evi alarak bir nevi ona emrivaki yapmış. Hatta ölmeden önce de sıklıkla bu evde kalmaya başlamış. Zaten Beyza da bu

evde, abisiyle birlikte yaşıyormuş. Bir anne olarak çocuklarının yanında olmak istedi galiba," dedim. Abim, iç çekerek, "Olabilir," dedi. Murat'la Selin'in yanında durup nikah memurunun gelmesini beklemeye başladık.

Ağaçlara monte edilen büyük vantilatörler, bahçeye tatlı bir esinti veriyordu. Gözlerimi kapatıp zihnimi dinlendirmeye çalıştım. Öyle durmaksızın konuşuyordu ki yorulmuştum artık. Belki de yarın, annem ve babamla birlikte Samsun'a gitmeliydim. Ya da Adil Bey'le konuşup birkaç hafta ona kliniknikte yardım edebilirdim. O sırada, yanımda birinin durduğunu hissettim. Oydu. Kokusundan anlamıştım, o olduğunu. Bakışlarımı ona çevirince, göz göze geldik. Üstünde siyah bir takım elbise vardı. Yorgun ve uykusuz olduğu belliydi ama buna rağmen, her zamanki gibi büyüleyici ve bir o kadar da gizemli görünüyordu. Gözleri elbisemde dolaştı bir süre. Geçen günlerin ardından, ilk defa bana kör bakmadığını fark ettim. Yabancılaştığı kadını, gözlerinde yeniden görmek, bana kendimi tuhaf hissettirse de ona çok kırgındım. Yeniden göz göze geldiğimizde kırgınlığımı fark etti ve acıyla gözlerini kısarak titrek bir nefes aldı. Hiç tepki vermedim ve sessiz kalarak ona bakmaya devam ettim. Bakışlarımın ağırlığını kaldıramayınca, abime döndü ve gülümsemeye çalışarak, "Hoş geldin Ayaz," dedi. Aramızdaki bu belirgin mesafeyi elbette ki abim de fark etmişti ama belli etmemeye çalıştı ve nezaketle ona cevap verdi: "Hoş bulduk." Bakışlarımı Baran'dan kaçırarak Meloş 'la Yaşar'a bakmaya devam ettim. O ise bana bakmaya devam ediyordu. Bunu hissedebiliyorum. Biliyordum ki ona bakmıyor olmama üzülüyordu. Kolu koluma değince, yavaşça kenara çekilerek ondan uzaklaştım. O an sert bir soluk verdiğini hissettim ama hiç oralı olmadım. Gerçeklerle yüzleşmesini istiyordum artık.

Nikâh memuru gelince Baran, elimi tutarak beni masaya çekti çünkü nikâh şahitleri bizdik. Yerlerimize oturunca, elimi

elinden çekmek istedim ama bırakmadı. Bunun üzerine diğer elimi kullanıp elimi elinden resmen kopardım ve ellerimi masanın üstünde birleştirdim. Sinirden titreyecek kadar gergindi. Hatta nikâh memuru konuşmasını yaparken, gerginlikten bacağını sallamaya başlamıştı. Bense buz gibiydim. Vantilatörün etkisiyle, kokularımız birbirine karışmıştı. Onun kokusu beni, benim kokum da onu dağıtıyor, zaten paramparça olan bizi un ufak ediyordu.

Nikâh memuru, "Birbirinizle evlenmek istediğinizi, bize yazılı olarak bildirdiniz. Yaptığım araştırma sonunda, evlenmenize engel bir durumun bulunmadığı tarafımdan tespit edilmiş olup şimdi bir kez daha misafirler ve şahitler huzurunda, sözlü olarak evlenmek istediğinizi beyan ederseniz, evlenme akdinizi gerçekleştireceğim," diye konuşurken Baran, sessizce bana, "En kötüsü de ne biliyor musun?" diye sordu. Avuçlarımı sıktım. Arada kalmış gibiydim. Bir yanım Baran'ın söyleyeceği sözleri duymak için büyük bir istek duyuyor, diğer yanım ise bana verilen kutsal vazifeyi layığıyla yerine getirmeye çalışıyordu. Nikâh memuru, konuşmaya devam ediyordu: "Siz Sayın Melahat Yorgancı; yanınızda oturan nişanlınız, Sayın Yaşar Öztürk Bey'i hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın, özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Herkes heyecanla Meloş'un beklerken Baran, kollarını masaya dayadı ve, "En kötüsü..," dedi. Onun konuşmasını engellemek için Baran'a baktım ve, "Bu şekilde olmaz!" dediğim an, sesim salonda yankılandı çünkü farkında olmadan mikrofona çok yaklaşmıştım. Şok içinde gözlerimi açınca, Baran hafifçe güldü ve çenesini kaşıyarak başını sağa sola salladı. Dehşetle Meloş'a baktım. Yaşar'ın da onun da ağzı açık kalmıştı. Utançtan ölebilirdim şu an ve resmen yerin dibine giriyordum. Bakışlarım, Selin ve Meloş arasında gidip gelirken, durumu kurtarmak için boğazımı temizledim ve

mikrofona doğru eğilerek, "Bu şekilde olmaz çünkü gelinin en büyük hayali..." deyip düşünmeye başladım. Meloş, sessizce, "Acaba benim bile bilmediğim, bu büyük hayal ne Japon işi?" deyince, bakışlarımı bahçedeki kalabalığa çevirdim çaresizce. Herkes bana bakıyordu. O an gözüm, Adil Bey'e takıldı. O da herkes gibi merakla bana bakıyordu. Aklıma ilk gelen şeyi söylemeye karar vererek, "Gelinin en büyük hayali; nikah şahitlerinden birinin, değerli Psikiyatr Adil Çınar olmasıydı. O yüzden kendisini buraya davet ediyorum," dedim.

Herkes alkışlamaya başlayınca Adil Bey, gülümseyerek ayağa kalktı ve ceketinin önünü ilikleyerek yanımıza doğru yürümeye başladı. Çaresizce Meloş'a baktım. Yüzündeki ifade, gerçekten görülmeye değerdi. Yaşar, memnuniyetsiz bir ses tonuyla, "Ulan ben bu Adil'den kurtulamayacak mıyım?" diye söylenmeye başladı. Bu olanlara gerçekten inanamıyordum. Son günlerde başımda kara bulutlar var gibiydi ve bütün şansızlıkları, resmen üstüme çekiyordum. Neyse ki bunu ucuz atlatmıştım. Adil Bey, masaya geldi ve yanımıza otururak, "Böyle güzide bir çiftin nikah şahidi olmak, benim için büyük şeref. Huzurlarınızda onlara teşekkür ediyorum," deyince misafirler, yine coşkuyla alkışladı. Ardından nikâh memuru yeniden, "O zaman sorumu yeniliyorum. Siz Sayın Melahat Yorgancı; yanınızda oturtan nişanlınız, Sayın Yaşar Öztürk Bey'i hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın, özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Meloş, bu kez düşünmeden, "En büyük hayalim de gerçekleştiğine göre, artık cevap verebilirim. Evet..," deyince herkes bahçeyi inletircesine alkışladı. Nikâh memuru, "Gelin hanımdan cevabımızı aldığımıza göre, şimdi de damat beye soruyorum. Siz Sayın Yaşar Öztürk; yanınızda oturtan nişanlınız, Sayın Melahat Yorgancı Hanım'ı, hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın, özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?" Yaşar, iç çekerek Meloş'a baktı ve, "Sonuna

kadar eyvallah. Kendisi başımın tacıdır," diye, coşku dolu bir cevap verince, hayranlıkla onlara baktım. Birbirlerine bakan gözleri, resmen aşk saçıyordu. Nikâh memuru, bu kez bize sordu: "Şahitler olarak sizler de duydunuz; birbirlerini eş olarak kabul ettiler. Sizler de şahitlik eder misiniz?"

Başımızı sallayınca, nikâh memuru son sözlerini söyledi: "Ben de medeni yasanın ve belediye başkanımın bana vermiş olduğu yetki ile sizleri eş olarak ilan ediyorum." Hep birlikte ayağa kalktık. Yaşar, Meloş'u öperken, gözlerimi kısarak Baran'a baktım. Onun yüzünden resmen ecel terleri dökmüştüm. Bakışlarıyla bana Adil Bey'i işaret ederek, "Kriz durumlarında çok iyisin," deyince başımı dikleştirerek, "Keşke sen de olabilsen!" dedim ve arkama bile bakmadan, Selin'in yanına yürüdüm.

Selin, "Orada ne oldu öyle Allah aşkına?" diye bana sorunca, Baran'a baktım. Kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Bakışlarımı ondan kaçırarak, "Boş ver!" diye fısıldadım. Herkes sırayla Meloş ve Yaşar'ı kutlarken, Şevval'in kırmızı elbisesiyle yanımdan geçtiğini fark ettim ve abime baktım. Şevval'in, onu görmezden gelmesini kaldıramadığı öyle belliydi ki... Şevval, Yaşar ve Meloş'u tebrik ettikten sonra büyük bir hızla eve doğru yürümeye başladı. O an abimle göz göze geldik. İkimizin de aklında aynı şey vardı. Ona başımı sallayınca, kendinden emin bir şekilde Şevval'in peşinden yürümeye başladı. Aralarında tuhaf bir belirsizlik vardı. Abimin hisleri netti ama Şevval, resmen ondan kaçıyordu. Bunun sebebi sadece kırgınlık olamazdı. Diğer yandan da abimden hoşlandığını gizleyemiyordu. Abim de bunun farkındaydı ve haklı olarak sebebini merak ediyordu.

Dalgın bir şekilde onların gidişini seyrederken, Baran yanıma geldi ve, "Annen ve babana hoş geldiniz demek istiyorum. Bana eşlik eder misin?" diye sordu. Annemle babamın da bunu beklediğini bildiğim için kırgınlığıma rağmen başımı

salladım. Onarın yanına doğru yürüdük. Baran, nezaketle onları selamlayarak, "Hoş geldiniz. Sizi burada görmekten onur duydum," deyince babam, ayağa kalkarak ona cevap verdi: "Hoş bulduk oğlum. Biz de burada olduğumuz için çok mutluyuz." Annem de aynı şekilde ona karşılık verdi. Bir süre onların yanında oturduk. Babam ve Baran sohbet ederlerken, Meloş ve Yaşar, ilk danslarını yapmaya başladı. Meloş, tıpkı bir kuğu gibi zarif görünüyordu. İkisi de artık daha rahat ve keyifliydi. Annem, sessizce, "Ne kadar da yakışıyorlar değil mi?" deyince, "Evet, birbirleri için yaratılmış gibiler," dedim. Onları izlemeye devam ederken, annem etrafına bakınarak, "Ayaz nereye kayboldu?" diye sordu. Eve baktım. Abim, hâlâ gelmemişti. İç çekerek, "Telefonu çaldı ve rahat konuşabilmek için eve girdi. Şimdi gelir," dedim.

İlk dans bitmişti ama abim, ortaklıklarda görünmüyordu. Kavga etmelerinden korkuyordum. Abimin sakinliğini ve beyefendiliğini koruyacağından hiç şüphem yoktu ama çoğu zaman, Şevval'in kontrolsüz çıkışları oluyordu. Baran, tedirgin olduğumu fark etmişti. Annemle babamdan müsaade isteyerek ayağa kalktı ve, "İstersen biz, mutfaktaki hazırlıkları kontrol edelim, Bahar," dedi. Başımı sallayarak yerimden kalktım ve birlikte eve doğru yürümeye başladık. Yan yana yürüsek de aramızda, belirgin bir mesafe vardı.

Eve vardığımızda, verandadaki merdivenlerden çıkmaya başladım. O sırada Baran, kolumu tutarak beni durdurdu. Soğuk bakışlarımı ona çevirdim. Sıkıntılı bir nefes verdi ve yutkunarak, "Bu şekilde olmaz derken çok haklıydın," dedi. Ondan uzaklaşmak isteyince izin vermedi ve isyan dolu bir sesle konuşmaya devam etti: "Olmaz, olmamalı! Bana kırgın olmana dayanamıyorum, Asyalı. Aramızdaki bu mesafe çok ve ben, yani ben..," dedi ve acıyla gözlerini kapattıktan sonra konuşmaya devam etti: "Seni kırdığımın farkındayım. Sana, Beyza'yla ilgili söylediğim sözleri öfkeyle söylediğimi

biliyorsun, öyle hissetmediğimi de! Diğer yanda da Haluk konusunda sana kızmakta haklı olduğumu da biliyorum. Bilmeme rağmen haklı olmak istemiyorum çünkü benim sana ihtiyacım var, Asyalı. Acı çekmeye alıştım artık ama konu sen olduğunda, daha doğrusu sensizlik olduğunda acıdan nefesim kesiliyor. Çılgına dönüyorum. En kötüsü de bu işte. Seni kaybetmekten korkuyorum. Yokluğuna dayanamadığımı bilmeme rağmen, üstelik seni korumak için canımı ortaya koymuşken, nasıl böyle bir hata yaparsın? İzin vermiyorum, anladın mı? Bu olaya karışmana izin vermiyorum. Beyza, ben ya da başkası, kim için olursa olsun, sana zarar verecek hiçbir olayın içinde olmayacaksın. Bir daha asla, benden bir şey saklamayacaksın. Hata yapmayacak, beni asla bırakmayacaksın. Söz ver bana, Asyalı! Lütfen söz ver..."

"Hayır!" dedim ve hüzünle konuşmaya devam ettim: "İnsanlar hata yapabilir Baran. Ben de yaptım, hem de birçok defa ama inan pişman değilim. Her şeyi göze aldım çünkü bu gizem çözülmediği sürece, aramızdaki bu görünmez duvar yıkılmayacak. Sadece şunu bilmeni istiyorum. Kabul etsen de etmesen de Beyza bir şeylere bulaşmış. Belki isteyerek, belki de istemeyerek ama bunun sorumlusu ben değilim. Beyza'yla ilgi bana söylediklerini, öfkeyle söylediğini bilsem de şunu bil ki onu kirletmeyi isteyecek son insan benim! Bundan sonra ne olur bilmiyorum. Sana tavsiyem; her şeye hazırlıklı ol. Beyza'nın da bir insan olduğunu ve hata yapabileceğini kabullen. Eğer Ferhat, o gece gerçekten seni oradan çıkardıysa, Beyza'yı da çıkarmış olabilir. Onun, kendisini yangının içine atacak kadar sevdiği biri olduğu kesin ve bu kişi ya Beyza ya da bir başkası. Bunu öğrenmenin tek yolu da fotoğraftaki o kızı bulmak ve sakın bana, bu olaya karışma deme çünkü ben, boğazıma kadar bu olayın içine batmış durumdayım."

Sözlerimi bitirdim ve eve yürüdüm. Eve girer girmez, abimle Şevval'in konuşma seslerini duydum. Konuşan

abimdi: "Sakın bana benden hoşlanmadığını söyleme! Yetişkin insanlarız biz. Neden susuyorsun? Kedi fare oyunu oynamaktan sıkıldım artık. Sorun ne? Eğer Baran'la aramızda yaşananlar yüzünden böyle davranıyorsan, bunu konuşabiliriz. Seni kırdığım için özür diledim, yine dilerim. Ben net bir adamım Şevval. Senden de bunu bekliyorum."

Yanlarına yürümek isteyince Baran, kolumu tutarak bana engel oldu. O an Şevval de konuşmaya başladı: "Bizim için hiçbir gelecek yok Ayaz. Bunu anla ve bir daha karşıma çıkma! Baran abiyle aranızın düzelmesine çok sevindim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Biz farklıyız. Sorun şu ki şu an bunu anlamak istemiyorsun ama er ya da geç sen de bunu anlayacaksın. Ben, sana göre bir kız değilim. Yollarımız ayrı. Hatta ben hiç kimseye uygun bir kız değilim. Her zaman etrafıma, negatif enerji saçıp durdum. Bir sürü hata yaptım. Doğuştan bana bulaşmış, bir uğursuzluk laneti var üstümde. Bu yüzden rahat bırak artık beni. Her şey yeterince zor zaten. İzmir'e dön ve kendine yakışan bir kadın bul. İnan bana, mutlu olmanı istiyorum."

Dudaklarımı bükerek Baran'a baktım. Kaşlarını çatmış, Şevval'i dinliyordu. Abim, "Son sözün bu mu?" diye sorunca Şevval, "Evet bu!" dedi. Şevval'in topuk seslerinden gittiğini anlamıştım. Abim de yürümeye başlayınca Baran, beni merdiven boşluğuna çekti. Abim dağılmış bir şekilde evden çıkınca, kollarımı kavuşturup iç çektim. Şevval net bir şekilde abime, onu istemediğini söylemişti. Babasının, annesi daha ona hamileyken ölmüş olması, onda derin bir yara açmıştı. Kendisini herkese karşı bu kadar kapatması ve uğursuz olduğuna inanması, bundan kaynaklanıyor olmalıydı.

Baran yanağıma dokununca, hüzünle ona baktım. Bitkindi. Acıyla bana sarılınca, daha fazla dayamadım ve başımı göğsüne yaslayarak, "Sadece bu akşam için her şeyi unutsak olur mu, Baran? Hadi Meloş'la Yaşar'ın yanına dönelim ve

onların bu en özel gününde yanlarında olalım," dedim. Yanağımı okşayarak, "Sen iste yeter..." diye fısıldadı ve elimi tuttu. Birlikte bahçeye çıktığımızda, dans müziği çalıyordu. Annemle babamın, dans ettiğini görünce gülümseyerek onlara baktım. Abim, Adil Bey'in yanındaydı. Derin bir sohbete dalmışlardı. Düşündüğümün aksine, abim son derece sakin görünüyordu. Baran, beni dans edenlerin arasına çekince hiç itiraz etmeden onunla dans etmeye başladım. Hiçbir şey, insanın bedenini müziğin ahengine bırakması kadar keyifli ve eğlenceli değildi. Hele ki partneriniz, tutkuyla âşık olduğunuz kişiyse eğer, hissettiğiniz haz tarifsizdi.

Baran, "Sen nasıl bir düğün hayal ediyorsun?" diye sorunca, gözlerine baktım. Tuhaftı belki ama daha önce hiç bunu düşünmemiştim. Önceliğim, hep okulumdu çünkü. "Aslında..." dedim ve biraz düşünerek konuşmaya devam ettim: "Kendi düğünümü hiç hayal etmedim ben ama küçük bir kızken, annemle birlikte hep düğünlere giderdim. O zamanlar Samsun'da düğünler genellikle yaz aylarında ve meydanlarda olurdu. Şimdilerde herkes salonları tercih etse de ben hâlâ yöresel düğünleri seviyorum galiba. Bahar ayında ve dolunay zamanı olabilir. Denize yakın, ağaçlık bir alan olmasını isterdim galiba çünkü ayın ışıltısı denize vurduğu zaman, manzara göz kamaştırıcı oluyor. Çok fazla süs olmamalı ama ağaçlara renkli fenerler asılmasını isterdim. Çocuklara bedava dondurma dağıtan dondurmacıları da unutmamak lazım çünkü küçükken en sevdiğim şey, düğünlerde limonlu dondurma yemenin keyfini çıkarmaktı benim için."

Baran içtenlikle güldü ve başını sağa sola doğru sallayarak, "Gerçekten inanılmaz bir kadınsın sen, Asyalı," dedi. Utanarak, "Neden?" diye sorunca, gözlerimin içine bakarak "Öyle işte..." diye fısıldadı. Gerçekten inanılmaz mıydım bilmiyordum ama o, bana her böyle baktığında, kendimi öyle hissettiğim bir gerçekti.

❄

İki gün sonra...

Hayal dediğimiz her ne varsa, yeterince inanırsak eğer, elbet bir gün karşımıza çıkıyordu. Zihnimizde gerçekleşebilen her görüntü, gelecekten izler taşıyor aslında. Havalimanında annem, babam ve abime el sallarken, bunları düşünmüştüm. Baran yanımdaydı. Hatta babam, beni ona emanet etmişti. Yaşadığım anlar zihnimde asılı olan bir hayalken, gerçeğim olmuştu. Hem de ansızın...

Annemleri dün yolcu etmiştik. Bugün de Adil Bey, konuşmak için beni kliniğe çağırmıştı. Tahminime göre ona, birkaç hafta klinikte yardım etmemi istemeyecekti. Bir yanım klinikte çalışmak için can atıyordu çünkü çalışmaya alışmıştım ve kliniği çok özlemiştim. Diğer yanım ise Mehmet'in varlığını bana hatırlatıyor ve çalışmamam gerektiğini söylüyordu. Mehmet'i görmek dahi istemiyordum ve onu affedemiyordum ama sırf ondan kaçmak adına sevdiğim işi yapamamak, hiç adil gelmiyordu bana. Asıl bu yüzleşmeden kaçması gereken kişi, oydu. Neden kadınlar böyle yükleri tek başına omuzlamak zorunda kalıyordu? Güçlü bir kadındım ben ve hiçbir suçum yoktu. Onunla konuşmak zorunda bile değildim. Hatta ona vereceğim en güzel cevap, güçlü ve yıkılmaz olduğumu görmesiydi. Eğer biraz utanma duygusu varsa, benimle konuşmaya yeltenmez ve yolumdan çekilirdi.

Araba oraya doğru yol alırken Baran'ın, bana baktığını hissederek bakışlarımı ona çevirdim. "İyi misin?" diye sordu. Gülümseyerek başımı salladım. O da başını sallayarak yola bakınca, bu kez onu düşünmeye başladım. Yangın gecesini hatırlamaya başladığını, Adil Bey'in de bilmesi gerekiyordu. Son günlerde çok dalgındı. Üstüne gitmek istemiyordum ama diğer yandan da ona yardımcı olmak istiyordum. Aslında

Adil Bey'le ben de konuşabilirdim. Fakat Baran'ın iznini almadan konuşmam doğru değildi. Bu kararı onun vermesi ve Adil Bey'le onun konuşması gerekiyordu.

"Adil Bey'i görmek ister misin?" diye sordum gülümsemeye devam ederek. Kaşlarını çatarak, "Halletmem gereken işler var," dedi. Hayal kırıklığı içinde başımı salladım ve bakışlarımı yola çevirdim. Bir süre sonra derin bir nefes alarak elimi tuttu ve avucumun içini öperek, "Seni seviyorum Asya-lı ve yüzünde, ufacık bir hüzün damlası görmeye tahammül edemiyorum," dedi. Bunu biliyordum ama artık hiç yalnız kalamıyorduk. Yanımda olduğu anlarda bile çok uzağımda gibiydi.

"Holding'e mi gideceksin?" dedim ilgisiz görünmeye çalışarak. "Hayır," dedi. Şüpheyle, "İşlerim var deyince ben, holdinge gideceğini düşündüm," diye karşılık verdim. İç çekerek cevap verdi: "Ferhat'ın kaldığı gecekonduya bir kez daha bakmak istiyorum. Beyza'yla arasında, nasıl bir bağ olduğunu bulmak zorundayım. Sürekli yangının olduğu geceyi düşünüyorum ve hâlâ her şeyi, tam olarak neden hatırlamadığımı anlamıyorum." Hüzünle, "Çünkü zamana ihtiyacın var Baran," deyince , öfkeyle güldü ve, "Hayır! Zamanım kalmadı. Her geçen gün biraz daha dibe batıyorum. Görevden alındım. Artık konuya hâkim değilim. Kendimi aklamam, Haluk'un inisiyatifine kalmamalı. Onun saçma isteklerine boyun eğmeyeceğim, anladın mı beni?" deyince, çaresizce başımı salladım. Haklıydı çünkü.

Araba kliniğe yaklaşırken, "Boşuna kliniğe gitme çünkü ben de seninle geliyorum, Baran. Batacaksak birlikte batalım. Adil Bey'le yarın da konuşabilirim," dedim. Yüzüme baktı. Tek kaşımı kaldırarak ona meydan okuyunca, pes ederek başını salladı ve arabayı sola kırarak gecekondu mahallesine doğru sürmeye başladı. Verdiğim kararların arkasında

durduğumu o da öğrenmişti artık. Onunla gitmem, belki bir işe yaramayacaktı ama en azından yanında olacaktım.

Araba, mahalleye girdiğinde etrafta çok fazla çocuğun olduğunu fark ettim. Okullar yaz tatiline girdiği için çocuklar, sokaklarda oyun oynuyordu. Baran, dikkatli bir şekilde arabayı sürerek evin önünde durduğunda arabadan indik. Evin etrafını saran otlar iyice kurumuş ve ev iyice harabeye dönmüştü. Eve yakın başka bir gecekondunun bahçesinde oturan bir karı koca bize bakıyordu. Gülümseyerek onlara selam verdim ama hiç tepki vermediler. Eminim ki son günlerde, buraya çok fazla insan girip çıkmıştı ve cinayetin hâlâ çözülmemiş olması, komşuları da ürkütüyordu.

Baran'la beraber içeriye girdik. Polis, her köşeyi aramış ve görünen o ki esaslı bir inceleme yapmıştı. Bizim bir şey bulmamız, neredeyse imkansız gibiydi. Baran, etrafta bir şeyler bulmaya çalışırken, sıkılarak bahçeye çıktım. Çocuklar, neşeyle oradan oraya koşturuyordu. Gülümseyerek onları seyrederken küçük bir kız hızını alamadı ve sürdüğü bisikletten düştü. Panikle demir kapıyı açarak yanına koştum ve bisikletin üstünden onu kaldırdım.

Dizleri sıyrılmıştı ve bacağını tutarak ağlıyordu. Yanağını okşayarak, "Ağlama canım, hadi biraz sakinleş. Ayağın mı yoksa bacağın mı ağrıyor?" diye sordum. Kanayan dizini göstererek, "Burası," dedi. O sırada arkamdan bir adam, "İlke!" diye bağırdı. Başımı çevirip bakınca, karşı evden bir adamın yanımıza koştuğunu gördüm. Bu adam, kızın babası olmalıydı. Adam kızı yerden kaldırmak isteyince, ona engel olarak, "Müsaade ederseniz önce ben bir bakayım. Eğer kırık varsa, dikkatli olmakta fayda var. Sıyrıklar çok önemli değil, hemen iyileşir ama eğer kırık varsa canı çok acıyabilir," dedim. Adam şüpheyle beni süzünce, gülümsemeye çalışarak, "Ben doktorum. Bana güvenebilirsiniz," diye açıklama yaptım.

Adam daha sakin bir şekilde başını sallayınca, boynumdaki fuları çıkardım ve İlke'nin bacağını sıkı bir şekilde sararak, "Yarasına pansuman yapmam gerekiyor, bacağını fazla oynatmadan onu eve taşıyalım. Net bir şey söyleyemem ama bence kırık yok. Sadece hafif bir burkulma. Ben, ilk yardımı yaparım ama eğer ağrısı artar, ciddi bir şekilde morarır veya şişerse, mutlaka hastaneye götürün. Röntgen çekilsin," dedim. Adam başını sallayarak kızını kucağına alınca, birlikte evlerine yürüdük.

Annesi, kızını öyle görünce telaşla ağlamaya başladı. Onu sakinleştirmek için, "Merak edilecek bir şey yok. İlke, gayet iyi. Rica etsem bana, biraz temiz su getirebilir misiniz?" dedim ve çantamdan ilk yardım malzemelerini çıkarıp küçük kızın yarısına baktım. Derin değildi. Temiz suyla yarısını temizledikten sonra dikkatli olmaya özen göstererek dezenfekte ettim ve sargı beziyle sardım. İlke, artık daha sakindi. Bana bakan ela gözleri, merak doluydu. Dalgalı saçları, terden birbirine karışmıştı. Öyle sevimli ve güzeldi ki dayanamayarak onu öptüm. Utanarak gülümsedi ve, "Sen doktor musun, abla?" diye sordu.

"Evet. Biliyor musun, küçükken ben de bisikletten düşmüştüm ve çok ağlamıştım. Sen, gerçekten çok cesur bir kızsın," deyince gözleri parladı. Ayağa kalktım ve minnetle bana bakan anneyle babaya, "Geçmiş olsun. Dediğim gibi, ağrısı artar veya bacağı şişerse onu mutlaka hastaneye götürün," dedim. Genç kadın gülümseyerek, "Sağ olun," dedi kızının yanına gitti. Tam dışarıya çıkıyordum ki, "O evde ne arıyorsunuz doktor hanım?" diye sordu, adam. Başımı çevirip adama baktım. Şaşırmıştım ama belli etmemeye çalışarak, "Bir kız arkadaşımız kayıp. Öğrendiğimiz kadarıyla bir süre bu evde kalmış. Onunla ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyoruz," deyince adam, sıkıntıyla kaşlarını çattı. "İlke'ye dikkat edin. İyi günler," diyerek kapıyı açtığım anda adam,

konuşmaya devam etti: "Doktor hanım, biz kendi halinde insanlarız. Polis de bize bir şeyler sordu. Kimseleri görme-dik dedik. Ferhat'ı tanırdım, iyi çocuktu. Cinayete kurban gittiğini öğrenince korktuk, kimselere bir şey demedik ama senin, bize iyiliğin dokundu. Madem sadece arkadaşınızı arıyorsunuz, bir iyilikte biz sana yapalım. Ben, o kızı gördüm."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Şok içinde kalmıştım; buna rağmen sakinliğimi koruyarak, "Öyle mi?" dedim. Adam başını sallayarak, "Bir süre Ferhat'la bu evde kaldı. Arkadaşınız, sarışın bir kızdı değil mi?" diye sorunca, "Evet," diye cevap verdim, sırf konuşmasını desteklemek için. Gergindim, adam da öyle. Gülümsemeye çalışarak, "Rahat olun, konuştuklarımız aramızda kalacak. İnanın ben de sizin kadar gerginim ve buraya geldiğimi, hiç kimsenin öğrenmesini istemiyorum. Bu konuda size güvenebilir miyim?" diye sordum. Adam, "Tabii ki! Benim sözüm, yemindir," diyerek konuşmaya devam etti: "Ferhat, bir görünür bir kaybolurdu. Normalde neşeli bir çocuk olduğu için bizden, selamı sabahı kesmesi şaşırtıyordu beni. Bir süre sonra o kız çıktı ortaya. Kızı, hiç yakından görmedim. Mahalleden de pek gören olmamış çünkü eve, akşamları ve gizli gizli gelirlerdi. Normalde herkes bu sokağı kullanır ama onlar, inşaatın çevresinden dolanırlardı. Bir akşam, işten dönüyordum. Kış ayıydı, hava da soğuktu. Gecekondunun arkasında, yıkık bir odunluk var. Kız, oradan odun çıkarmaya çalışıyordu. Galiba elini kesmişti çünkü her yanı, kan içinde kalmıştı. Uzaktan seslenip yardıma ihtiyacının olup olmadığını sordum. Yüzüme bile bakmayınca, evime geldim. Zaten bir süre sonra da ortadan kayboldular. Ferhat'ın ölüm haberini duyunca da hepimizi şok olduk. Ferhat'ı tanır mıydınız doktor hanım?"

"P-Pek değil," dedim kekeleyerek ve, "Her şey için teşekkürler. Lütfen bu konuşma, aramızda kalsın. Arkadaşımın ailesi, biraz tutucudur. Siz, daha önce de yaptığınız gibi hiç

kimseye bir şey anlatmayın," dedim. O sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan, Baran'dı. Pencereden dışarıya bakınca, onu gördüm. Sokaktaydı ve telaşla etrafına bakıyordu. Bahçeye çıkarak, "Baran..." diye seslenince, şaşırarak bana baktı ve hızla yanıma koştu. Sakinliğimi korunmaya devam ediyordum ama içimde fırtınalar kopuyordu. Bana sarılarak, "Neden buradasın?" diye sorunca ona, İlke'nin düşüşünü anlattım. Bendeki tuhaflığı elbette ki fark etmişti, buna rağmen hiçbir şey sormadı. Aileye veda ederek evden çıkınca arabaya doğru yürüdük. Arabanın önünde durunca Baran, kaşlarını çattı ve çıktığımız evden bizi izleyen adama bakarak: "Orada ne oldu, Asyalı?" diye sordu. "Gecekondunun arkasındaki odunluğu işaret ederek, "Bence bakmamız gereken bir yer daha var," dedim.

Gözlerini kısarak, "Ne var orada?" dedi. Onu arkamda bırakarak demir kapıyı açtım ve otların arasından geçip evin arka kısmına doğru yürümeye başladım. Peşimden geliyordu. Kapısı kırık odunluğun önüne gelince durdum. Baran etrafına bakınarak, "Neler oluyor? Burada ne bulmayı umut ediyorsun?" diye sordu. Odunluğun yıkık kapısına yaklaştım. İçerisi karanlıktı. Ona, "Fenerin var mı?" diye sordum, telefonun fenerini açarak bana uzattı. Telefonu elinden alıp odunluğa girdim. Çürümüş odun parçalarından yayılan rutubet kokusu burnumu yakınca, yüzümü buruşturup etrafa bakınmaya başladım. Odunlara, yere saçılan eski malzemelere, hatta duvarlara bile baktım. Tam umudumu kaybetmiştim ki odunluğunun yıkık kapısına bulaşmış karartıyı fark ettim. Hemen çantamdan suyla peçete çıkarıp suyu peçeteye döktüm ve kapıya bulaşmış kurumuş kan lekesini, ıslatarak sildim. Peçeteyi katlayarak Baran'a bakınca, şüpheyle bana baktığını gördüm.

"O kan kime ait?" diye sordu, buz gibi bir sesle. Gözlerimi kısarak ona cevap verdim: "Bunun cevabını birkaç hafta içinde öğreneceğiz," dedim ve konuşmaya devam ettim:

"Ama şunu söyleyebilirim ki bulduğumuz cevap, karanlıkta kalan bir çok sorunun da ışığı olacak."

❄

Üç gün sonra...

"İki hafta içinde sonuç çıkar ama Baran'ın da kan örneği lazım. Onu kan vermeye ikna edebilecek misin, Bahar?" diye sordu, Selin. Sıkıntılı bir nefes vererek, "Sen onu düşünme. Zaten bugün kliniğe gelecek. Adil Bey'le randevusu var," dedim. Selin çantasını alıp ayağa kalktı ve, "Tamam canım, benim hastaneye gitmem gerekiyor. Baran'dan kan alınca bana, haber ver. Gerisini ben hallederim," dedi. Gülümseyerek başımı salladım. Selin odadan çıkınca geriye doğru yaslanarak düşünmeye başladım. Yeni bir asistan bulana kadar Adil Bey'e, klinikte yardım edecektim. Adil Bey'in bu ricasını kabul etmeden önce çok düşünmüştüm. Sonunda da Mehmet'in varlığını umursamamaya karar verdim. Çalışmayı seviyordum elbette ama kabul etmemin en önemli sebebi, aslında Baran'dı. Nihayet bir şeyler hatırlamaya başlamıştı ve Adil Bey'le daha sık iletişim kurmasını sağlamak için klinikte olmam, çok daha iyi olacaktı.

Bulduğumuz kan örneğini, savcılığa teslim etmeden önce analiz etmek için Baran'dan biraz zaman istemiştim çünkü analizden çok yapmak istediğim bir şey vardı. Belki saçma bir düşünceydi ama bulduğum kanın, Beyza'nın kanı olabileceğinden şüpheleniyordum. Ferhat'ın evinde kalan kadının sarışın olması, kafamdaki bu şüpheyi perçinliyordu. Sonuçta ortada gizemli bir kadın vardı ve Haluk, bu kadının Beyza olduğunu iddia ediyordu. Baran, yangın gecesi Ferhat'ın kendisini dışarıya çıkardığını söylüyordu. Eğer gerçekten

bunlar doğru ise pekâlâ Ferhat, Beyza'yı da dışarıya çıkarmış da olabilirdi.

Diğer yandan da ortada bir otopsi raporu vardı ve bu rapora göre, Beyza yangında ölmüştü. Yine de kafamdaki soru işaretlerinin çözümü, bulduğum kanda gizliydi. Bu yüzden DNA testi yaptıracaktım. Eğer Beyza, gerçekten o yangında ölmüşse, DNA testi negatif çıkacak ve hepimizin içindeki bu şüphe dağılacaktı ama pozitif çıkar ve DNA'lar tutarsa, işte o zaman yaşanacaklardan korkuyordum.

Tek bir sorun vardı. Baran'dan DNA testi yaptırmak için izin istemem gerekiyordu. Aslında bunu gizli bir şekilde de yaptırabilirdim ama ben, ona karşı dürüst olmaktan yanaydım. Bunu bilmeye hakkı vardı. Her şey bir yana, Baran'a bir söz vermiştim. Aramızda artık sırlar olmayacaktı. Beyza, onun kardeşiydi ve bu hayat, onun hayatıydı. Bu yüzden kararı o verecekti ve ben, verdiği karar ne olursa olsun saygı duyacak, ısrar etmeyecektim.

Ofisin kapısı açılınca, irkilerek kendime geldim. Karşımda Mehmet'i görünce, istemsizce kaşlarım çatıldı. Bu nasıl bir yüzsüzlüktü! Bu adamın gerçekten de hiç utanması yoktu. "Seni yeniden burada görmek..." diye söze başlayınca ayağa kalkıp, "Dışarıya çıkın, mecbur kalmadığım sürece sizinle, hiçbir şekilde konuşmak istemiyorum. Şu anda Adil Bey rica ettiği için buradayım. Mesleki bir konu olmadığı sürece, bu ofise de gelmeyin. Yoksa sizi Adil Bey'e şikayet ederim."

Yüzünü buruşturdu. Ciddi anlamda beni, takıntı haline getirmişti. Öfkeden ellerinin titrediğini fark edince, tedirgin olarak kapıya baktım. Bu obsesif adamla, daha fazla yalnız kalmak istemiyordum. Takıntısının bu kadar ileri derecede olduğunu bilseydim, buraya asla gelmezdim ama artık çok geçti. Hafifçe elini havaya kaldırarak konuşmaya başladı. "Haklısın, lütfen sakin ol, Bahar. İnan bana, bir daha asla aynı şey tekrarlanmayacak. Ben, böyle bir adam değilim.

Nasıl bu hale geldiğimi anlayamıyorum. Özür dilerim. Nihayetinde ben de insanım ve zaafıma yenildim. Sen, benim için tahmin edemeyeceğin kadar değerlisin. Sensiz, kendimi boşlukta hissediyorum. Diğer yandan da bana bunları yaşattığın için senden nefret ediyorum ama aslında senin de hiçbir suçun yok. Bütün bunlar, Baran Demiroğlu yüzünden oldu. Seni ablukaya alarak beni saf dışı bıraktı. Eminim ki Baran olmasaydı, bana bir şans verebilir, hatta sen de beni sevebilirdin. Sinemaya gittiğimiz o akşam, bunu anladım. Ne kadar uyumlu olduğumuzu fark etmediğini söyleyebilir misin? Sanki seninle yıllar önce tanışmış gibi değil miydik? Bu yüzden klinikten ayrıldığın gün, seni öpmek istedim; düşündüm ki..."

Sözünü yarıda kestim ve hiddetle, "Kes artık, kes!" diye bağırdım. Kendisini olmayan şeylere inandırmıştı ve ne söylersem söyleyeyim, ikna olmayacağını biliyordum. Histerik bir şekilde güldü ve gözlerini kısarak, "Neden sana dokunduğumda titriyordun o zaman Bahar? İtiraf et, sen de benden etkilendin ve Baran olmasaydı..."

İşte o an, olmasından en korktuğum şey oldu ve kapının önünde, Mehmet'i dinleyen Baran'la göz göze geldim. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki bir an nefesim kesilir gibi oldu. Hızla içeriye girdi ve hırsla, Mehmet'in yakasına yapıştı. Ben, daha Mehmet'in söylediği saçmalıkları hazmedememişken, Baran'ı görmenin şokuyla, neye uğradığımı şaşırmıştım. Mehmet hiç oralı olmadan, dik dik Baran'a bakmaya başlayınca, iyice çileden çıktı ve kafasıyla Mehmet'in burnuna vurdu. Hemen kendimi toparlayıp yanına koştum ve ona engel olmaya çalıştım. Kolunu tutup onu çekmek isteyince, hayal kırıklığı içinde yüzüme baktı. Kahretsin ki yanlış anlamıştı. "Lütfen..." diye inledim. Bu olayın, onunla aramıza girmesine asla izin veremezdim. Hiç tepki vermeden bana öylece bakarken, Mehmet bu boşluktan yararlanarak

Baran'a sert bir yumruk attı. Yüzüne yediği bu darbe, sanki bana da atılmıştı. O an, olan oldu ve Baran da Mehmet'e vurmaya başladı. Dehşetle çığlık atarak aralarına girmeye çalıştım ama çabalarım, boşunaydı. Baran, Mehmet'i duvara doğru itip karnına tekme atmaya başlayınca, öylece kalakalmıştım. Onları ayırmak için hiçbir şey yapamazdım artık çünkü Baran'ın, gözü dönmüştü bir kere. Çaresizce onu tutmaya çalışıyor ve yalvararak, sakinleştirmeye çalışıyordum ama benim, farkımda bile değildi.

Dudağının kenarından süzülen kanı fark edince, acıyla inleyerek gözyaşlarıma hakim olamadım. Yediği yumruk, oldukça sertti ve dudağı patlamıştı. Nihayet içeriye, Adil Bey'le birlikte güvenlik görevlileri girdi. Onları o halde gören Adil Bey'in de yüzünde, benimki gibi şok ifadesi oluştu ama hemen kendini toparladı ve Baran'ın kolunu tutup, "Dur Baran!" diye bağırdı. Aralarına giren güvenlik görevlileri, Mehmet Bey'i dışarıya çıkarmaya çalışırken, ben de Adil Bey'le birlikte, Baran'ı kontrol etmeye çalışıyordum.

Baran hiddetle, "Bu burada bitmedi! Seni, doğduğuna pişman etmezsem adam değilim!" diye haykırınca Adil Bey, hırsla, "Sakin ol artık!" diyerek onu sarstı. Yaşananlar, kabus gibiydi. İçim yanıyordu ve konuşamaz haldeydim. Baran ağzındaki kanı tükürerek hırsla bana bakınca, hüzünle, "İnan bana, düşündüğün gibi değil Baran," diye fısıldadım. Bana inanmasını umut ediyordum ama nefretle güldü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Ona engel olmaya çalışınca, "Çekil!" diye bağırdı ve yürümeye devam etti. Peşinden gitmek isteyince, Adil Bey, "Bırak, gitsin Bahar. Sakinleşmeden onunla konuşman, hiçbir işe yaramaz," diyerek, bana engel oldu. Gözyaşları içinde Adil Bey'e baktım. Beni kollarının arasına alıp, "Sakin olmaya çalış ve lütfen bana, bu yaşananların sebebini anlat," deyince istemsizce hıçkırarak başımı salladım.

Oturmama yardımcı olup hemen kapıyı kapattı ve karşıma geçip oturdu. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Canım yanıyordu, hem de tarif edemeyeceğim kadar fazla. Baran'la aramıza giren her şeyden ve herkesten bir kez daha nefret ederek konuşmaya başladım: "Klinikten ayrıldığım gün, Mehmet Bey'in tacizine uğradım, Adil Bey. Hem de bu ofiste!"

Adil Bey, dehşetle, "Ne diyorsun sen, Bahar?" diye fısıldayınca gözyaşlarımı silerek konuşmaya devam ettim: "Mehmet Bey, kişilik bozukluğu yaşıyor, Adil Bey. Bana karşı, yoğun duygular hissediyor ve abartılı davranışlar sergiliyor. Öz denetim mekanizmasında sorun var. Defalarca kez onunla konuşmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Ona karşı duygusal hisler beslediğime kendini inandırmış ve bütün bunların tek sorumlusunun, Baran olduğunu düşünüyor. Dikkatsiz davranıyor, ani kararlar veriyor ve bütün bu yaptıklarının farkında bile değil. Sözde, benden özür dilemek için ofise geldi. Hayal ürünü şeyler söyledi ve maalesef Baran, bu konuşmaya şahit oldu. Yaşananları ondan saklamıştım çünkü bu olayın, duyulmasını istemedim. Belki de utandım; bilmiyorum. Baran da olayları bu şekilde öğrenince, kontrolünü kaybetti. Sonrasını zaten biliyorsunuz."

Adil Bey, düşünceli bir şekilde, "Anlıyorum," dedi ve konuşmaya devam etti: "Senin adına ne kadar üzüldüğümü bilmeni istiyorum. Yaşadığın bu talihsiz olayı, hepimizden saklamanın sebebini de anlıyorum. Daha doğrusu, anlamaya çalışıyorum. Evet, Mehmet başarılı bir hekim ama bu şartlar altında onun daha fazla burada çalışmasına müsaade edemem. Bu olay, onun kariyerine büyük bir gölge düşürecek. Eminim ki buna sebep olmak istemedin ve Baran'ın vereceği tepkiden çekindin. Bu yüzden de her şeyi gizledin ama sana bir tavsiyem, bir daha böyle bir şey yaşarsan, ki umarım yaşamazsın, bunu saklama. Toplumda, bunu yaşayıp susan yüzlerce kadın var ve bu travma yüzünden, büyük

acılar yaşayıp harap oluyorlar. Mehmet'in sana olan duygularını kontrol edememesi, sağlıksız bir zihin ve ruh halinde olduğunu gösteriyor. Zaten son zamanlarda, aşırı derecede hareketliydi. Dikkati dağınıktı. Ani çıkışları vardı. Bir gün çok canlı ve enerjik, diğer gün ise oldukça gergin ve öfkeli bir ruh halindeydi. Dikkati dağınıktı ve odaklanma sorunu yaşıyordu. Gözleri çökmüştü. Buna rağmen, uyku ihtiyacı hissetmediğini dile getirip duruyordu. Gereğinden fazla yüksek sesle konuşması ve konuşmasındaki belirgin artış dikkatimi çekmişti. Bütün bunlar, *hipomani* belirtisi. Belki de yaşadığı depresyondan kaynaklı kötü hislerini bastırmak için antidepresan kullanmaya başlamıştır. Bazı antidepresan ilaçlar, hipomaniye neden olabilir. Muhtemelen kabul etmeyecektir ama ben yine de ona yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Diğer yandan da sen, güçlü bir kızsın Bahar ve hiç kimsenin sana istemediğin şeyler yapmasına müsaade etme! Ben her zaman senin yanında olacağım."

Minnetle ona bakıp başımı salladım. Adil Bey, ayağa kalktı ve gülümsemeye çalışarak, "Hadi, sen evine git ve birkaç gün dinlen. Pazartesi günü, tekrar işe başlarsın. Bu süre zarfında da Baran'ı kendi haline bırak. Sakinleştikten sonra ona her şeyi anlatırsın. Seni seviyor ve eminim ki öfkesi çabuk geçecektir. Gerekirse onunla ben de konuşurum," dedi ve beni yalnız bırakıp ofisten çıktı. Adil Bey'in tavsiyesini dinleyecektim. İlişkimiz, yeni bir darbe daha almıştı ve artık gerçekten çok yorulmuştum.

"Bir haber var mı?" diye, sordu Selin, elindeki meyve tabağını önüme bırakırken. Başımı sağa sola sallayarak, "Yok," diye fısıldadım. Gözlerimi sehpanın üstündeki telefondan bir an olsun ayıramıyordum. Yaşananların üstünden

sadece birkaç saat geçmişti ama bana haftalar geçmiş gibi geliyordu. Baran'la ne zaman sorun yaşasam, böyle hissediyor ve zaman kavramımı yitiriyordum. Peki, bu olayda hangimiz suçluydu? Maalesef onu da bilmiyordum. Selin yanımdaki koltuğa oturup yüzüme baktı ve, "Neden onu arayıp konuşmaya çağırmıyorsun Bahar?" diye sorunca, "Çok öfkeli, Selin. Sakinleşmesini beklemek zorundayım. Bu haliyle onunla konuşursam, beni daha çok kırar. Her seferinde aynı şeyleri yaşamaktan artık bıktım. Tam ilişkimiz düzeldi derken, yeni bir sorun çıkıyor ve bu hale geliyoruz. Bu yüzden onun, bana gelmesini bekleyeceğim," dedim. "Haklısın..," dedi hüzünle. Haklı olmak istemiyordum aslında, beklemek de istemiyordum. Kalbim, ona gitmek için adeta çırpınıyordu.

Selin gülümseyerek, "Birkaç gün sonra Meloş'la Yaşar balayından dönüyor. Bu sabah Meloş'la konuştuk. Sesini duymanı isterdim, Bahar. Mutluluktan, sarhoş gibiydi. Cuma akşamı hepimizi yemeğe davet etti. Aslında yemeğin evde olmasını istemiş ama Sivaslı, ocak başında olsun diye tuttumuş. Cuma akşamı için sakın başka bir plan yapma olur mu?" deyince, gülümseyerek başımı salladım. En azından Meloş mutluydu. Selin huzursuzca kıpırdanınca, bakışlarımı ona çevirdim. Göz göze geldik. Gözlerini kaçırarak, "Biliyorum şu an pek zamanı değil ama DNA testi için Baran'dan kan örneği alınması gerekiyor. Sonuçların bir an önce çıkması için Baran'la konuşman lazım, Bahar. Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi. Bakışlarımı boşluğa çevirerek fısıldadım: "Bilmiyorum Selin. İnan bana bilmiyorum..."

❄

Zaman, beklediğimiz bir şey varsa eğer çok yavaş geçer; hatta geçmek bilmez. Bekleme sürecindeyken insan, doğruyu ve yanlışı ayırt edemez hale gelir. Saniyeler, hatta saliseler

yle uzar. Doğru zaman diye nitelendirilen an, sanki hiç gelmeyecek gibi hissederiz. Beklemek, sadece kendimizi kandırdığımız bir kaçış eylemiyse, diye düşünmeden edemez ve sürekli kendimizi sorgularız.

Elimdeki kalemi ritmik hareketlerle masaya vururken gözlerim telefondaydı. Aramıyordu, gelmiyordu. O zaman ben hâlâ neyi bekliyordum? Dün yaşananlardan sonra sabaha kadar kabuslar görmüş, bir türlü uyuyamamıştım. Üşüdüğümü fark ederek yüzümü buruşturdum. Onsuzluğun bendeki karşılığı, üşümekti. Ofisin kapısı tıklanınca, kendime geldim ve heyecanla kapıya baktım. Acaba gelen o olabilir miydi? İçeriye yabancısı olduğum biri girince, dudaklarım istemsizce büküldü.

"Merhaba," dedi, genç adam. Kaşlarımı çatarak adamın yüzüne baktım. Gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Ben Taylan Akgün. Yeni nöroloji uzmanıyım. Birkaç hastanın dosya kayıtlarına ihtiyacım var." Şaşırmıştım. Demek ki Adil Bey, zaman kaybetmeden Mehmet'in işine son vermişti. Açıkçası bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Gülümsemeye çalışarak, "Merhaba. Yeni görevinizde başarılar dilerim. Hangi hastaların dosyasını istiyorsanız, söylemeniz yeterli," dedim, şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak.

Dikkatle yüzüme bakmaya devam ederek, "Adınız Bahar mı? Bahar Saygın," diye bana sorunca, kaşlarımı kaldırarak, "Evet," dedim. İçtenlikle gülerek, "Tabii ya, Bahar. Tesadüfün güzelliğine bak. Bu bakışı unutmak, mümkün mü?" dedi, beni işaret ederek. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Durdu ve kaşlarını çatarak, "Gerçekten beni tanımadın mı? Seni, Ayaz'a şikayet edeceğim. İnsan, üstüne bir kova biber salçası döktüğü birini nasıl unutur Allah aşkına?" deyince, sevinçle ayağa kalkarak, "Taylan abi! Nasıl tanıyamadım ben seni ama sen çok kilo vermişsin," diye bağırdım. "Benim tabii

ya!" diyerek bana kollarını açınca, hiç düşünmeden boynuna sarıldım.

Taylan abi, abimin çok samimi arkadaşıydı. Aynı üniversiteye gitmişler ve yıllarca birbirlerine, ev arkadaşlığı yapmışlardı. Hatta Taylan abi, bir yazı bizimle birlikte Samsun'da geçirmişti. O yaz annemin, kuruması için terasa serdiği salçayı karıştırma görevi bendeydi. Kuruduğunu düşündüğüm salçayı bir kovaya doldurup terasın korkuluğuna asmış, sonra da dikkatsizliğim yüzünden bahçede abimle tavla oynayan Taylan abinin başından aşağı dökmüştüm. Bu sakarlığımın bütün yaz boyunca ev halkının dilinde dolanıp durduğunu hatırlayınca, yüzümdeki tebessüm arttı. O zamanlar Taylan abi, oldukça kiloluydu. O kadar kilo verip değişmesi, gerçekten de takdire şayandı.

"Demek Adil Bey'in övgüyle bahsettiği Bahar, sendin," dedi gülümseyerek. Utanarak, "Mübalağa etmiş," dedim. Taylan abi, sevgiyle bana bakarak, "Abin gibi sen de mütevazisin. Ayaz nasıl? Yıllardır görüşmedik. Hâlâ İzmir'de değil mi?" diye sordu. Gülümseyerek, "Evet, İzmir'de. Aynı avukatlık bürosunda çalışıyor. Çok da başarılı. Beni görmek için sık sık İstanbul'a geliyor; bundan sonra bol bol görüşürsünüz. Sen neler yaptın? Hatırladığım kadarıyla Londra'ya gitmiştin," dedim. Başını sallayarak, "Yüksek lisans yapmak için Londra'ya gittikten sonra bir daha geri dönmedim ama zaman geçtikçe insan, ülkesine bir faydası dokunsun istiyor. Benim için sancılı bir süreçti. Bir yıl sıkı diyet ve spor programı yaptım. Neredeyse seksen kilo verdim. Beni tanıyamaman çok normal. Bazen ben bile kendimi tanıyamıyorum," dedi gülerek ve konuşmaya devam etti: "Yaklaşık bir ay önce Adil Bey, benimle iletişime geçti. Fazla düşünmek istemedim ve hemen İstanbul'a geldim. Aslında klinikte çalışmaya, iki hafta sonra başlayacaktım ama Mehmet Bey'in, görevinden istifa ettiğini öğrenince, beklemeye gerek duymadım ve işte

buradayım. Seni görmek bana çok iyi geldi. İstanbul'da yalnız olmadığımı bilmek çok güzel. Sen, benim de kardeşim sayılırsın, Bahar. İnan bana Ayaz'ı görmüş kadar sevindim."

Tam cevap veriyordum ki telefonu çalmaya başladı. Yürünü asarak, "Benim, ofise dönmem gerekiyor. Müsait olursan, öğlen yemek yiyelim. Hem Ayaz'ı da ararız. Olur mu?" diye sordu. "Olur Taylan abi," dedim. Başını salladı ve istediği dosyaların listesini masama bırakarak ofisine döndü.

Onu görmek, beni eski günlere götürmüştü. O zamanlar liseye yeni başlamıştım. Hayatın daha toz pembe olduğu yılların kıyametini insan griyle tanışınca anlıyordu. Her şeye rağmen, Baran'ın olmadığı yıllar bana artık anlamsız geliyordu. O, benliğinde bir çok renk taşıyor ve bana da o renkleri bulaştırıyordu. Onunla, siyahın bile çekici bir cazibesi vardı. Hırçınlığı da güzeldi, sükuneti de.

İç çekerek yerimden kalktım. Bazı hastalarla ilgili Adil Bey'den bilgi almak istiyordum. Bir saat sonra hasta seansları başlayacaktı ve bugün, ev ziyareti yaptığı özel hastaları vardı. Umarım bu boşluk anında bana zaman ayırabilirdi. Adil Bey'in ofisine doğru yürürken, kliniği ne kadar özlediğimi fark ettim. Tam ofisin önüne yaklaşmıştım ki: "Bahar Hanım!" diye seslendi bana hemşire. Elindeki dosyayı uzatarak konuşmaya devam etti: "Adil Bey, bu dosyayı size teslim etmemi istedi. Yarın kliniğe yatılı bir hasta gelecekmiş. Ayrıca, Taylan Bey de dosyayı incelemek istemiş. Bilginiz olsun."

Başımı sallayarak, "Tamam, Semra Hanım. İşim bittikten sonra ben dosyayı Taylan Bey'e veririm," dedim ve dosyanın kapağını açarak, Adil Bey'in ofisine doğru yürümeye devam ettim. Hastanın adı, beni şaşırmıştı çünkü yeni yatılı hasta, Zafer'di. Acaba Adil Bey, neden onu kendi kliniğine sevk ettirmişti? Bu sorunun cevabını bana sadece Adil Bey verebilirdi. Tam kapıya vurmak için elimi kaldırmıştım ki ofisin kapısı açıldı ve Baran'la göz göze geldik. Hiç ummadığım bir

anda onu karşımda görmek, adeta nefesimi kesmişti. Kalbimin atışı öyle hızla değişmişti ki istemsizce yutkundum. Alev alan bakışlarıma, buz gibi bakışlarla karşılık vermesi, öfkesinin hâlâ taptaze olduğunun işaretiydi. Karşımdaki adamın, daha birkaç gün önce beni kollarının arasına alıp öptüğüne kim inanırdı? Her şeye rağmen, üşüyen benliğim varlığıyla sıcacık olmuştu. Elmacık kemiğinin kenarındaki morluğu fark ederek dudaklarımı bükünce, sertçe bakışlarını kaçırıp yürümeye başladı.

Hiçbir şey söylemeden, konuşmama bile fırsat vermeden, tıpkı bir yabancı gibi gidiyor olması beni yine yıkmıştı. Bunu bana hep yapıyor sonra da pişman oluyordu. Öylece arkasından bakarken, "Bahar!" diye seslendi, Taylan abi. Sesin gelmesiyle birlikte, Baran da durdu. Yavaşça başını çevirip, sesin geldiği yöne baktı. Bense hâlâ ona bakıyordum. Taylan abi, yanımda durup gülümsedi ve, "Yarın, kliniğe yatacak bir hasta varmış. Dosyasının sende olduğunu öğrendim. İncelemek için dosyayı almak istiyorum," dedi. Tuhaf bir şekilde tepki veremedim. Baran'la karşılaşmak ve iki yabancı gibi olmak, beni sarsmıştı. Baran da hâlâ aynı yerdeydi ve bize bakıyordu. Taylan abi, şaşırarak koluma dokundu ve, "İyi misin sen?" diye sordu. Zorlukla, "İyiyim. Dosya bende. İşim biter bitmez, ofisine bırakacağım," diye cevap verdim. Taylan abi, her şeyden habersiz bir şekilde, "Tamamdır. O zaman, öğlen yemeğinde görüşürüz. Türk yemeklerini çok özledim. Ben, seni ofisinden alırım," dedi ve ofisine doğru yürümeye başladı.

Bakışlarımı Baran'a çevirince, nefretle bana baktığını gördüm. Yine yanlış anlamıştı ve eminim ki yine kafasında olmayan şeyler kurmuştu. Her zaman böyle yapıyordu ve bu huyu yüzünden, aramıza ördüğü duvarlar aşılmaz hâle geliyordu. Daha fazla dayanamadım ve ona doğru bir adım attım ama hızla arkasını dönüp yürümeye devam etti. Öyle

öfkeliydi ki attığı her adımda, yer titriyor gibiydi. Bezgin bir şekilde arkasından bakarken, öfkesinin aşkından büyük olduğuna, bir kez daha tanıklık ettim.

❋

Yankı...

Ruhumun derinlerinde, susmayan ve beni ele geçiren, derin bir yankı vardı sanki. "*Yanına git!*" diyen kalbime inat, "*Bekle, sakinleşip sana gelecek!*" diyen beynimin sesi ruhumda yankılanırken, sahil kenarındaki bir banka oturmuş, karanlık denizin dalgalarını seyrediyordum. Baran'ın bana gelmesini beklemek, öfkesinin dinmesini beklemek, her şeyin düzeleceği günü beklemek. Beklemek, beklemek, beklemek...

Beklemekten, yorulmuştum artık. Ne istediğimi biliyordum aslında. İstemediğimden emin olduğum tek şey, beklemekti. Peki, neden istemediğim eylemi yapmak zorundaydım ben? Bunları aşmamış mıydık artık biz? Aşamamıştık demek ki! Aşamıyorduk...

Her şeye rağmen gidip onunla konuşmak istiyordum. Beni dinlemeyecekti belki, bağıracak, hatta belki kalbimi kıracaktı ama yaralarımı, sonunda yine o saracaktı. Onun yaralarını da ben... Etrafıma bakındım. Görünmüyorlardı belki ama biliyordum ki adamları hâlâ peşimdeydi; hatta benim, şu an burada olduğumu bile bildiğine emindim. Böyle savunmasız olduğum bir anda Haluk'un bana yaklaşamamasının sebebi de kesinlikle buydu.

Belki de Baran, benim ona gitmemi bekliyordu. Sahile park ettiğim arabaya baktım. Meloş arabasını bana bırakmıştı. Ona gitmeme tek engel, beynimin içindeki yankıydı. O yankıyı susturmak da benim elimdeydi.

Kalbimin sesini dinlemeye karar verdim ve ayağa kalkıp arabaya doğru yürümeye başladım. Gidecektim, evet; gidecek

ve öfkesiyle yüzleşecektim. Ne olursa olsun, herhalde bundan kötü olamazdı. Arabaya binip çalıştırdım ve içimdeki yankıdan kurtulmak için yola çıktım. Akşam saati olduğu için yol sakindi. Sanki onunla, ilk defa karşılaşacakmış gibi heyecanlıydım. Ellerim, buz gibiydi ama tuhaf bir şekilde de terliyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Artık kendimi tanıyamaz olmuştum. Baran, hayatıma girdiğinden beri ben, ben olmaktan çıkmıştım. Ona karşı hissettiğim duygular, hem benim hastalığım hem de ilacımdı.

Evinin önüne vardığımda, korumalar bana baktı. Her zamankinin aksine, kapıyı açmamaları tuhaftı. Arabanın kapısını açarak dışarıya çıktım ve adamlara bakarak, "Neden kapıyı açmıyorsunuz?" diye sordum. Adamlardan biri, diğerine bakarak mahcup bir şekilde cevap verdi: "Kusura bakmayın, Bahar Hanım. Baran Bey, şu an müsait değil. Kendisinin misafirleri var. Gelen, kim olursa olsun içeriye almayız çünkü öyle talimat aldık."

Şaşkına dönmüştüm; bu kadarını beklemiyordum. Kalbime bıçak saplansa, herhalde bu kadar acımazdı. Yaşar burada olsaydı eğer, en azından dürüst davranır ve, "Şu an seni görmek istemiyor!" derdi ama Baran, bu kadarını bile yapamamış, beni kovmaktan beter etmişti. Öyle mahcup olmuştum ki daha fazla adamların yüzüne bakamadım ve cevap verme gereği bile duymadan arabaya bindim. Hızla oradan uzaklaşırken, sızlayan kalbime dokunup iç çektim. İnsanın kalbi acır mıydı hiç? Acıyordu evet! Hem de çok acıyordu.

❄

Dün olanlardan sonra kendi kendime bir söz vermiştim. Bundan sonra içime attığım ne kadar sıkıntı ve ne kadar hayal kırıklığı varsa, kliniğin dışında kalacaktı. Bugün, klinikte üçüncü günümdü ve bu üç gün, resmen bana zehir olmuştu.

Bu şekilde ne Adil Bey'e ne de hastalara bir faydam dokunuyordu. En çok da bu yüzden kontrolümün olmadığı durumları, hatalarımı ve bana yapılan hataları düşünmeme kararı almıştım artık! En azından çalıştığım ortamda bu kararımı uygulayabilirdim. Buna mecburdum.

İlk iş olarak beyaz önlüğümü giyindim. Saçlarımı ensemde topuz yaptıktan sonra Zafer'in dosyasını yanıma alarak Adil Bey'in ofisine doğru yürümeye başladım. O sırada Adil Bey de kendi ofisinden dışarıya çıktı. Yanında, Taylan abi vardı. Konuşmaya öyle dalmışlardı ki yanlarına geldiğimi, son anda fark ettiler. Taylan abi, bana bakarak, "Zafer, kan verme konusunda biraz sorun çıkardı, Bahar. Anladığım kadarıyla uzun süre bir klinikte yatılı kalmak, onu fazlasıyla yıpratmış. Bugün burada ilk günü olduğu için onu, fazla zorlamak istemedim. Adil Bey, Zafer'in sana çok güvendiğini söyledi. Rica etsem, ondan sen kan alır mısın? Ayrıca tüm gerekli tetkikler yapılana kadar onunla sohbet ederek, lütfen onu bir şekilde oyala, bir nevi dikkatini dağıt," dedi. Gülümseyerek, "Elbette Taylan Bey," diye cevap verince, Adil Bey bize asansörü gösterip, "O zaman buyurun, hastamızı görmeye gidelim artık," dedi.

Uzun zamandır, Zafer'i görmemiştim. Onu son gördüğüm gün, yüzündeki öyle güzel bir parıltı vardı ki tarif edemiyordum. Bana göre o, zaten çok yol kat etmişti ve artık iyileşme dönemindeydi. Adil Bey, kulağıma doğru eğilerek, "Taylan, bana seni çok eskiden tanıdığını söyledi," deyince gülümseyerek, "Evet, Taylan abi, Ayaz'ın arkadaşı. Yıllardır onu görmemiştim. Burada karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi. Gerçekten güzel bir tesadüf oldu," dedim. Adil Bey içtenlikle cevap verdi: "Taylan, çok başarılı bir hekim. İyi bir eğitim almış. Eminim ki kısa zamanda, adından çok söz ettirecek." "Öyle," dedim, sıkıntımı saklamaya çalışarak. Adil Bey, şüpheyle bana bakarak, "Baran, dün buradaydı. Karşılaştınız

mı?" diye sordu. Gözlerimi kaçırarak ona cevap verdim: "Evet, soğuk bir karşılaşma oldu. Benimle konuşmuyor; öfkesinin esiri olmuş, Adil Bey. Zamana bırakmaya karar verdim artık. Anladım ki yapılacak en doğru şey de bu."

"Kesinlikle; en doğru kararı vermişsin. Öfkenin sonu, her zaman pişmanlıktır, Bahar. İnsanı olmadığı biri yapar ve söylemek istemediği şeyler söyletir. İnan bana, sakinleşecek ve ancak o zaman olayları daha net bir şekilde görmeye başlayacak," dedi. İç çekerek başımı salladım. Ben de buna inanıyordum, daha doğrusu inanmak istiyordum.

Zafer'in odasının önünde durduk. Adil Bey, kapıya vurup içeriye girdi; peşinden yürüdüm. Zafer, pencerenin önünde durmuş, dışarıyı seyrediyordu. Başını çevirip bize bakınca beni fark etti ve gülümseyerek, "Bahar," dedi. Gülümsemesine karşılık vererek, "Merhaba Zafer. Seni görmek, çok güzel," dedim, içtenlikle. Taylan abi, Zafer'le benim aramdaki samimiyeti fark edince, sevecen bir şekilde bana baktı. Her ne kadar Zafer'in dosyasını incelemiş olsa da sonuçta yaşadıklarına bizim kadar şahit olmamıştı. Onun için Zafer, sadece bir hastaydı. Benim için ise o, eski bir dost gibiydi. Yalandan yüzümü asarak, "Kan vermek istemediğini duydum, Zafer," dedim. Zafer, mahcup bir şekilde cevap verdi: "Sıkıldım, Bahar. İyiyim ben. Tek isteğim, normal yaşantıma dönmek. Hastanede kalmak istemiyorum artık."

Adil Bey, benim yerime ona cevap verdi: "Amacımız da artık seni evine göndermek, Zafer. Bunlar son kontroller. Eğer her şey düşündüğüm gibi giderse ve tüm testler olumlu sonuç verirse, önümüzdeki hafta, seni taburcu edeceğim. İnan bana, seni buraya sevk etme sebebim de bu. Bu yüzden rica ediyorum, sen de bize yardımcı ol. Sana söz veriyorum, yapılacak tüm tetkikler süresince Bahar yanında olacak. Kabul ediyor musun?"

Zafer bana baktı; gülümseyerek ona başımı salladım. Zafer, benden cesaret alarak, "Peki, madem Bahar yanımda olacak, kabul ediyorum. Yoksa Baran abi, bana darılır," dedi. Taylan abi, Baran'ın kim olduğunu bilmediği için şaşırarak bana bakınca, gözlerimi kaçırarak işimi yapmaya başladım. İlk iş olarak, Zafer'den kan aldım ve tahlil edilmesi için laboratuvara gönderdim.

Gün boyunca Zafer'le ilgilenmek, bana da iyi gelmişti. Kalp EKG'si çekilirken, vücudunda iz kalmış hayvan ısırıklarını görmek canımı yaksa da Zafer, oldukça dinç ve iyiydi. Onun şu an ki durumunda, Baran'ın da önemli bir payı vardı. İyileşme süresi boyunca, onu hiç yalnız bırakmamış ve ona, hep destek olmuştu. Zaten Zafer de bir an olsun onu dilinden düşürmüyordu. MR odasından çıktıktan sonra onu ofisime getirerek bize çay söyledim. Şu an için keyfi yerindeydi ama biliyordum ki ufacık bir tetikleme yaşarsa, her şey altüst olabilirdi. Bu yüzden mümkün oldukça ona, Beyza'nın konusunu açmadım. Çayımdan bir yudum alarak, "Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun, Zafer?" diye sordum. İç çekerek cevap verdi: "Mesleğime devam edeceğim. Ben, fotoğraf sanatçısıyım. Baran abi de müsaade ederse, Beyza ile ilgili bir sergi açmak istiyorum. Bende bir sergi açmaya yetecek kadar fotoğrafı var zaten. Beyza inanılmaz derecede fotojenik bir yüze sahipti. Aslında bakarsan, fotojenik olmak; fotoğraf ya da videoda ışığın, insan yüzünde iyi yansıması demektir ama söz konusu Beyza olduğunda, ne ışığın ne de yansımanın bir önemi kalıyordu. Bundan sonra İstanbul'da yaşayacağım. Yeteri kadar param var zaten. Kendime geniş bir atölye alacağım. Aldığım atölye aynı zamanda evim de olacak. Beyza'ya yakın olmak istiyorum."

Onun Beyza'ya olan sevgisine ve hatıralarına sahip çıkmasına hayrandım. Hevesle, "Harika düşünmüşsün. Eminim ki Baran da sorun çıkarmayacaktır, hatta bence bu fikir, onun

hoşuna bile gider," dedim. Bir anda durgunlaştı ve gözlerimin içine bakarak, "Seni çok seviyor, Bahar. Baran abinin, daha önce hiçbir kadından bahsederken, sesinin titrediğine şahit olmadım ben. Sana bakarken, gözlerinin içi gülüyor. Sadece adını duymak bile onun, dikkatini dağıtıyor. Beyza'nın da abisini böyle görmesini çok isterdim. O, her zaman bana; *'Abimin seveceği kadın, çok şanslı olacak,'* derdi. Gerçekten de öyle. Baran abinin, böyle güzel sevebileceği, hiç aklıma gelmezdi," dedi. Neye uğradığımı şaşırarak derin bir nefes aldım. Baran'a karşı hissettiğim büyük özlem, içimden taşıyordu şu an. Öyle ki duyduklarımın etkisiyle, gözlerim dolmuştu. Bakışlarımı ondan kaçırarak, "Ben de onu çok seviyorum," diye fısıldadım. "Hep böyle kalın," diyerek ayağa kalktı ve, "Ben artık odama döneyim. Bugün çok yoruldum ve biraz uyumak istiyorum. Her şey için teşekkürler, Bahar," dedi ve beni, Baran'ın özlemiyle baş başa bırakıp odadan çıktı.

❁

"Ay yemin ediyorum, öldürecek bunlar beni. İki hafta ortadan kaybolmaya gelmiyor artık anacığım. Baksana, yemişler yine birbirlerini ama Allah, o Mehmet olacak diplomalı sapığı nasıl biliyorsa öyle yapsın. Bir de her şeyin başı eğitim derler, yok anam yok. İnsanın ruhu cahil oldu mu, eğitim kâr etmiyor. Atacaksın böylelerini kaynar kazana, sonra ver odunu, ver odunu."

Meloş, gelir gelmez soluğu benim yanımda almıştı. Ona sarılarak özlediğim kokusunu içime çektim. Şefkatle saçlarımı okşayarak, "Üzülme artık sen de. Yani konuşmayayım diyorum ama bir diz atamadın mı şu Mehmet olacak dallamanın diplomalı pipisine? İşte o zaman görürdü ebesinin damını da hepimiz, bir rahat ederdik." Selin, kahvesinden bir yudum alarak, "Bunun diplomayla ilgisi yok. Psikolojik sorunlarını

ve yaşadığı travmaları araştırmak gerekiyor. Neyse ki daha ileri gitmemiş. Adil Bey'in onu klinikten uzaklaştırması çok doğru bir karardı. Yine de Mehmet, şu an her şeyi yapabilecek kadar obsesif. Tedavi olması gerekiyor. Dikkatli ol Bahar," dedi. Bunun ben de farkındaydım ve açıkçası, biraz da tedirgindim. Adil Bey'den öğrendiğim kadarıyla Mehmet, Paris'e gitmeye karar vermişti. Umarım bir daha asla karşı karşıya gelmezdik.

Meloş'un kollarında kendimi çok güvende hissediyordum. Pencereden bulutlara bakarak, "Sivaslı nerede?" diye sorunca, tek kaşını kaldırdı ve, "Nerede olabilir sence?" dedi. Tabii ki Baran'ın yanındaydı. Dudaklarımı bükerek başımı çevirince, Selin'le göz göze geldik. "Demek dün gece korumalar, seni içeriye almadılar," dedi. Derin bir nefes alarak, "Almadılar. Onlardan, ilk defa böyle bir muamele gördüm. Baran'la biz çok şey yaşadık ama bana bunu hiç yapamamıştı. Ona çok kırgınım," dedim. Meloş, hüzünle Selin'e bakarak, "Canım, belki de gerçekten önemli misafirleri vardı ve Bahar'ı görmelerini istemedi," dedi, beni teselli etmeye çalışarak. Acıyla güldüm ve doğrularak, "Kendini de bizi de kandırmaya çalışma, Meloş. Öyle bile olsa, oraya gittiğimi bile bile, bu saate kadar beni aramadı. Attığım her adımdan haberinin olduğunu, hepimiz biliyoruz. Dün gece, benim oraya gittiğimi ben daha oraya varmadan önce öğrenmiştir. Bile bile yaptı. Canımı acıtmaya çalışıyor ve başarıyor da!" dedim. Sessiz kaldılar. Haklı olduğumu biliyorlardı.

Kapının zili çalınca Meloş, heyecanla bana bakarak, "Kız, geldi mi yoksa?" diye sordu. Bir anda içim kıpır kıpır oldu. Belki de gelen, gerçekten oydu. Hızla yerimden kalkarak kapıya koştum ve derin bir nefes alarak kapıyı açtım ama Baran yerine karşımda Şevval'i görünce, hayal kırıklığına uğradım. Sert bir şekilde bana bakarak, "Ne oluyor Allah aşkına Bahar? Ne demek bütün bunlar?" diye bana sordu.

Meloş, söylenmeye başladı: "Ay bunun da hiç ayarı yok ama cığım. Ya tam susar ya durmaksızın konuşur. İnsan, önce bir içeriye girer, selam falan verir. Taramalı tüfek gibi, kapının ağzından saydırmaz."

Şevval, başını dikleştirerek içeriye girdi ve soğuk bir şekilde, "Selam!" dedi. Meloş, yalandan gülerek, "Aa! Şevval gelmiş, hoş gelmiş," deyince aralarında ki gerginliğe daha fazla tahammül edemeyerek, "Tamam kızlar, hiçbirimiz birbirine düşman insanlar değiliz," dedim ve Şevval'e bakarak konuşmaya devam ettim: "Otursana Şevval. Ayakta kalma." Şevval, başını sallayarak Meloş'un yanına oturdu. Ben de Selin'in yanına otururak ona baktım. Şevval, sıkıntıyla oflayarak, "Size hak veriyorum, şimdiye kadar herkese karşı, pek sıcak davrandığım söylenemez. Beni anlamadığınızı da biliyorum ve inanın bana, kimseden de böyle bir beklentim yok ama en azından tarafım belli. Benim, Baran abi için yapmayacağım hiçbir şey yok. Bu yüzden Bahar'a saygı duyuyorum çünkü o, Baran abiye iyi gelen tek kişi. Diğer yandan da Bahar, anneme olan yakınlığı ve kararlı duruşuyla, takdirimi kazandı. En çok da bu yüzden buraya geldim bugün. Meltem olacak o yılanı, dün akşam evde görünce, deliye döndüm."

Meltem'in adını duymamla, "Ne?" diye adeta tısladım. Şevval gözlerini kısarak, konuşmaya devam etti: "Evet. Ali Bey ve Meltem, dün gece Baran abiyi ziyarete geldiler. Konu neydi bilmiyorum ama konuşma uzun sürdü. Ne annemin ne de benim yukarı kata çıkmamıza izin verildi. Meltem'i bile, sadece evden çıkarken ve uzaktan gördüm. Zaten Baran abinin yüzündeki morluğu gördüğümden beri, bir gram uyuyamıyorum. O da öyle. Yatak odasının ışığı hep açık. Çok içiyor ve kimseyle tek kelime bile konuşmuyor. Gözlerine öyle bir nefret yerleşmiş ki onu tanıyamaz oldum. Yemek de yemiyor. Annem, çok endişeli. Bahar da ortalıklarda olmayınca, aralarında sorun olduğunu hemen anladım."

Söylediklerini, duymuyor gibiydim artık. Meltem'in dün gece orada olması ve benim içeriye alınmamam, çivi gibi zihnime çakılıyordu adeta. Dişlerimi, birbirine öyle bastırmıştım ki çenem sızlamaya başlamıştı. Niye şaşırıyordum ki; Meltem'in rahat durmayacağı zaten belliydi ama Baran, buna nasıl müsaade ederdi? Benden intikam almak için mi? Şevval endişeyle bana bakarken, sakin olmaya çalışarak, "Baran, böyle bir şey yaptıysa, mutlaka önemli bir gerekçesi vardır, Şevval. Doğru; aramızda bir yanlış anlaşılma var. Bana karşı çok öfkeli ama öfkesi geçince, her şey eskisi gibi olacak. Buna inanıyorum. İçin rahat olsun. Baran, bile bile beni asla incitmez. O, asla böyle bir şey yapmaz." dedim, kendimi de buna ikna etmeye çalışarak.

❄

Bekliyordum; beklemekten nefret ede ede, canım yana yana, Baran'dan gelecek bir hamle bekliyordum... Gururumu ayaklar altına alıp ona gitmemek için sabrediyordum. Sırf hata yapmamak adına bekliyordum.

"Sence bu koltuk takımı, fazla mı renkli Bahar?" diye sordu, Taylan abi. Düşüncelerimden sıyrılarak, Taylan abinin gösterdiği hardal rengi koltuk takımına baktım. "Bence değil. Hayatınıza biraz renk katmanın hiç zararı yok Taylan abi. Dekorasyonu sade seçersen, koltuklar hiç abartılı olmaz. Yasemin abla ne zaman geliyor?" diye ona sordum. Yasemin abla, Taylan abinin nişanlısıydı ve çok yakında, Londra'dan gelip Taylan abiyle birlikte yaşamaya başlayacaktı. O gelmeden önce Taylan abi, evlerini hazırlamak istiyordu ve benden de ona yardımcı olmamı istemişti. Ben de kırmayıp onunla birlikte mobilya mağazasına gelmiştim. Amacım, zihnimi oyalamaktı aslında ama bulduğum ilk boşlukta, onu ve olanları düşünüyordum. Öylesine işlemişti ki iliklerime, bir virüs

gibi dalga dalga yayılarak benliğimi mutasyona uğratmıştı. Bambaşka bir Bahar olmuştum. Alıngan, öfkeli ve şüpheci...

Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım. Taylan abi, seçtiği koltuk takımının ödemesini yaparken, biraz hava almak için mağazadan dışarıya çıktım. Dalgın bir şekilde boşluğa bakarken, sokaktan gelen korna sesleri beni kendime getirdi. Sesin geldiği yöne bakınca, karşı yoldaki siyah arabanın yolu tıkadığını fark ettim. Araba bana tanıdık gelince, heyecanla öne doğru bir adım attım ama araba çalıştı ve büyük bir hızla oradan uzaklaştı. Öylece arabanın arkasından bakarken düşünüyordum: Arabayı kullanan kişi, Baran olabilir miydi? Yoksa ben, o olmasını istediğim için paranoya mı yapıyordum? Belki de sadece tesadüftü.

"Umarım Yasemin beğenir." Taylan abinin sesiyle, kendime geldim. "Eminim ki beğenecek," dedim, ilgili görünmeye çalışarak. Taylan abi, karşıyı göstererek, "Geçen gün keşfettim bu restoranı. Anadolu'ya özgü ne kadar yemek varsa, yapıyorlar. Ben çok acıktım. Bana eşlik eder misin?" diye sorunca, içten bir kahkaha atarak cevap verdim: "Hiç değişmemişsin, Taylan abi."

"Ee! Can çıkar huy çıkmaz, demiş atalarımız. Hem o kadar kilo verdim. Bırak da biraz acısını çıkarayım," dedi, bana kolunu uzatarak. Koluna girerek ona eşlik ettim. Abime o kadar benziyordu ki onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Restorana vardığımızda, bahçede kuzu çevirme yaptıklarını fark ettim. Taylan abi keyifle, "İşte budur! Memleketimin gözünü seveyim. Nasıl ayrı kaldım bunca sene; bir türlü aklım almıyor," dedi. Bu hali, beni gülümsetti. O, eskiden de böyle çocuk gibiydi. Annem, bu yüzden onu pek severdi.

"Bahçede oturmak ister misin?" diye sorunca, başımı salladım sevincine ortak olarak. Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra derin bir sohbete daldık. Eskilere gittikçe ve abimin

üniversite anılarını dinledikçe, her şeyi unuttum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Bir süre sonra durgunlaştı ve boşluğa bakarak, "Belli etmese de Ayaz da zor zamanlar geçirdi. Yine de o, güçlü bir çocuk. Bir şekilde topladı kendini," dedi.

"Meltem yüzünde değil mi?" diye sorunca, şaşırarak cevap verdi: " Tanıyor musun onu?"

"Maalesef ki evet. İstanbul'a yerleşti. Ara sıra kliniğe uğrar. Abim gibi beyefendi bir adamın, geçmişte bile olsa böyle bir kadından hoşlandığına inanamıyorum. Tam anlamıyla kızıl bir yılan, o," dedim, suratımı ekşiterek. Taylan abi, içten bir kahkaha atarak, "O kadar diyorsun!" dedi. Omzumu silkerek, "Az bile!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Haset, oyunbaz ve çıkarları uğruna her şeyi yapabilecek bir kadın, Meltem. Benden de nefret ediyor. Gerçi, benim de ona pozitif duygular beslemediğim, bir gerçek."

"Az bile dedin. Meltem, yeter ki bir şeyi istesin, akla gelmeyecek planlar yapar. Kendisini, sadece en mükemmele layık görür. Hatta insanları, sosyal sınıflara ayırır. Talepkârdır, çevresinde olan insanlardan, yüksek beklentisi vardır hep. Herkesin gururu vardır, olmalı da! Ama Meltem, çok yüksek gurura ve inanılmaz derecede öz saygı takıntısına sahiptir. Onun için saçları, hep zarif ve ipek gibi olmalıdır. Her zaman güzel görünme arzusuyla dolanır etrafta ve sadece, belirli markaların kıyafetlerini giymekten hoşlanırlar. Eğer karşısındaki kişi erkekse, mutlaka güzelliğini kullanır. Hele bir de masumiyet maskesi taktıysa, olay bitmiştir ama inan bana, bütün bu obsesyonlar kendiliğinden gelişmedi. Onu bu hâle anne ve babası getirdi," dedi, şarabından içerek. Şaşırarak, "Onları tanıyor musun?" diye sordum. Keyifle güldü ve, "Kendileri teyzem ve eniştem olur," dedi. Öylece ona baktım. Ne yani; Meltem ve Taylan abi, gerçekten kuzenler miydi[illegible]ümü ekşiterek, "Şey! Aslında..." diye, bir

şeyler gevelemeye çalışırken Taylan abi, söze girdi: "Rahat ol, Bahar. Ben, bütün bunları Meltem'in yüzüne söylemiş bir adamım. Gel gelelim ki bana alınmıyor. Tek çocukluk arkadaşı olduğum için herhalde. Benim dışımda kimse, onunla oynamak istemezdi. Daha doğrusu o, kimseyi kendine layık görmezdi. Elbisesi, saçları bozulsun istemezdi. Böyle, böyle büyüdük. Yine de onu seviyordum, kardeşim gibiydi ama Ayaz'a yaptıklarından sonra, aramız hiç düzelmedi. Bu saatten sonra da düzeleceğini hiç zannetmiyorum."

Bir süre sessiz kaldık. Garson, kahvelerimizi getirdiğinde, dalgın bir şekilde dışarıya baktım. Tam başımı çeviriyordum ki yolun diğer tarafına park etmiş bir araba dikkatimi çekti. Bahçede olduğumuz için yolu net bir şekilde görebiliyordum. Bu araba, mobilyacının önünden geçen arabaydı. Baran olabileceğini düşünmüştüm ama Haluk da olabilirdi. Tedirgin bir şekilde kıpırdanırken, Taylan abinin telefonu çalmaya başladı. Benden müsaade isteyerek ayağa kalktı ve telefonuna cevap vermek için masadan uzaklaştı. Bense hâlâ arabaya bakıyordum. Eğer Haluk ise her anlamda sorun olacaktı. Diğer yandan da aklıma, Mehmet olma ihtimali gelmişti. Sıkıntıyla iç çektim. Kesinlikle dikkatli olmam gerekiyordu.

"Benim, acil bir hasta için kliniğe gitmem gerekiyor, Bahar." Taylan abinin sesi, beni kendime getirdi. Toparlanmaya çalışarak ayağa kalkmak istedim. Taylan abi, engel oldu ve, "Lütfen, benim yüzümden kalkma. Tatlını da ye. Hem bak, kahven de geldi. Başka bir zaman telafi ederiz, olur mu? Her şey için teşekkürler," dedi. Gülümseyerek cevap verdim: "Asıl ben teşekkür ederim, Taylan abi. Çok keyifliydi."

Taylan abi gidince, gözüm yine arabaya takıldı. Bir süre daha öylece bekledim ama artık, huzursuz olmuştum ve hava kararmadan önce evime gitmek istiyordum. Çantamı almak için sandalyeye uzanınca, Taylan abinin önemli birkaç hasta

dosyasını burada unuttuğunu fark ettim. Dosyaları da alarak garsondan, bana bir taksi çağırmasını rica ettim. Taksiyi beklerken çok huzursuzdum. Bir yanım, Baran'ın korumalarının olabileceğini de söylüyordu ama yine de diğer ihtimalleri de düşünmek zorundaydım.

Taksi gelince dışarıya çıktım. Gözlerim, hemen yolun karşına takıldı ama araba orada değildi. Belki de bütün bunlar, sadece basit bir tesadüften ibaretti. Kendimi kandırdığımı biliyordum. Benim yaşadığım hiçbir olay, tesadüfen yaşanmamıştı ve yaşanmayacaktı. Derin bir nefes alarak taksiye bindim ve evimin adresini söyledim. Taksi, sakince trafiğe karışırken benim kafamda yüzlerce cevapsız soru vardı.

❄

Geçmiş denilince insan, hep çok öncesini düşünüyor. Çoğu zaman anılarımızı, ister acı olsun ister tatlı, unutmayı seçiyoruz. Ne kazanırsak kazanalım, kaybettiklerimiz ağır basıyor çünkü. Farkında olmasak da geçmişle yüzleşmekten korkuyoruz aslında. Bugünün de geçmişe karışacağını, ve eski bir anıya dönüşeceğini göz ardı ederek, kendimizi kandırıyoruz.

Elimde, mezuniyetimi kutlamak için Baran'ın, bana hediye ettiği müzik kutusu vardı. Müzik kutusuna bakarken, benim de karşımda kazandıklarımdan çok, kaybettiklerim vardı. Ben de hatalarımla yüzleşiyor, kendimi sorguluyordum. Birine karşı güven duygusunu kaybetmek, saniyeler içinde gerçekleşiyordu. Dengelerin değişmesi, işte bu kadar kolaydı. Baran, bana olan güvenini kaybetmişti. Hem de hiçbir suçum yokken. O talihsiz günün dışında Mehmet'in beni istismar etmesine hiçbir zaman boyun eğmemiş ve onunla arama hep sınırlar koymuştum halbuki. Tek hatam, bunu Baran'dan saklamış olmaktı. Şimdiye kadar sakladığım her şey onu korumak ve üzmemek içindi. Bunu bilmesine rağmen, nasıl görmezden

geliyordu? Neden hep başa dönüyorduk biz; neden hep acı vardı, kısa süren mutluluklarımızın ardında?

Telefonum çalmaya başlayınca, irkildim. Son günlerde öylesine batmıştım ki düşünceler batağına, hassaslaşmıştım artık. Git gide daha kırılgan ve kaygılı birine dönüşüyordum. Aşk, insanın hissedebileceği en mükemmel duygu olsa da çoğu zaman insanı hasta da eden tuhaf bir duyguydu. Ciddi anlamda çok güçlüydü ve insana olmadık şeyler yaptırarak kendisini sorgulatıyordu. Doktor olmam, bu duygudan kaçabileceğim anlamına gelmiyordu. Bundan adım kadar emindim artık.

Arayan kişi Taylan abiydi. "Efendim Taylan abi!" diye cevapladım, gelen aramayı.

"Merhaba Bahar. Kusura bakma, bu saatte rahatsız ediyorum seni. Çok önemli iki hastamın dosyasını, restoranda unutmuşum. Dosyalar sende mi?" diye sordu, yorgun bir ses tonuyla. Dosyaları elime alarak cevap verdim. "Evet, Taylan abi. Unuttuğunu fark edince, dosyaları evime getirdim. Yarın kliniğe gelirken yanıma alırım."

Derin bir nefes alarak, "Şükür ki kaybolmadılar," dedi ve konuşmaya devam etti: "Dosyaları bu gece incelemem gerekiyor. Klinikten daha yeni çıkabildim. Eğer müsaitsen, evime gitmeden önce uğrayıp dosyaları senden almak istiyorum. Hatta senin için bir sorun olmayacaksa, aşağıya indirebilir misin? İnan, çok yorgunum ve hiç zamanım yok."

"Elbette. Sana, evimin adresini gönderiyorum. Ev, zaten kliniğe çok yakın. Dosyaları alıp sitenin girişinde beklerim seni, Taylan abi," dedim. "Çok teşekkürler Bahar. Sen, bir meleksin," diye cevap verince istemsizce gülümsedim. Abimle öyle çok benzer yanları vardı ki...

Anahtarımı alıp aynaya baktım. Üstümde, ince bir gecelik vardı. Aşağıya böyle inemezdim. Hemen kot şortumla kırmızı askılı bluzumu giyindim. Dağılmış saçlarımı elimle

düzeltmeye çalışırken, boynumdaki kolyeye takıldı gözlerim. Baran almıştı bu kolyeyi, kendi elleriyle takmıştı boynuma. Dudaklarım bükülerek okşadım kolyeyi. Nasıl da özlüyordum onu...

Evden çıktığımda, bir elim hâlâ kolyemdeydi. Gülümsedim istemeden. Onunla, küçük çocuklar gibi bir küs bir barışık olmaya alışmıştım maalesef. Buna rağmen, her seferinde daha da acıyordu kalbim. Asansör durunca, dışarıya çıkarak sitenin girişine doğru yürüdüm. Hava sıcaktı ama hafif bir rüzgar vardı. Güvenliğe selam vererek siteden dışarıya çıktım ve beklemeye başladım. Biraz temiz hava almak, bana iyi gelmişti. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım kendimi toparlamak için. O an, tuhaf bir şekilde izlendiğimi hissederek gözlerimi açtım. Aklıma bugün gördüğüm siyah araba gelmişti. Ürkek bir şekilde sokağa bakınırken, Taylan abinin arabası önümde durdu. Gülümseyerek ona bakınca, o da güldü ve hemen arabadan inerek yanıma geldi.

"Kusura bakma, Bahar. Seni de bu saatte rahatsız ettim. Son günlerde öyle yoğun çalışıyorum ki inan kafam, karmakarışık oldu," dedi. İçtenlikle, "Ne kusuru, Taylan abi. Haklısın. Bir anda kliniğe başlamak zorunda kaldın. Bence, yine de iyi idare ediyorsun," dedim dosyaları ona uzatarak. Dosyaları elimden alırken, gözleri boynumdaki kolyeye takıldı. Beğeniyle kaşlarını havaya kaldırdı ve "Vay!" dedi. Hafifçe boynuma doğru eğildikten sonra kolyeyi tutarak, "Ne güzel bir kolye bu," dedi. "Öyle, evet!" diye fısıldadım. Taylan abi, tam konuşmak için ağzını açmıştı ki şiddetli bir korna sesi, konuşmasını engelledi. Karanlık sokakta yankılanan bu korna sesi, kesilmek bilmiyordu.

Endişeyle sesin geldiği yöne doğru baktım ama arabalar sıklıkla park edildiği için sesin hangi arabadan yankılandığını çözemiyordum. Güvenlik de sitenin girişine çıkınca Taylan abi, güvenliğe, "Kim basıyor, böyle durmadan kornaya?"

diye sordu. Ses kesilmeyince, sıkıntı içinde yüzümü ekşittim. O an aklıma, Baran geldi. O, olabilir miydi acaba? Şüpheyle sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Kesinlikle oydu. Hatta bundan emindim. Bu kadarı tesadüf olamazdı. Neden yapıyordu, böyle çocukça şeyler? Neden karşıma çıkıp açık açık benimle konuşmuyordu?

Taylan abi, kolumdan tutunca, ona baktım. "Nereye gidiyorsun, Bahar? Tehlikeli olabilir. Belki de sarhoşun tekidir. Hadi canım, sen evine çık. Ben de gidiyorum zaten," dedi. Sıkıntıyla karanlık sokağa baktım. O an ses de kesildi. Taylan abi haklıydı. Baran olsa bile, yanına gitmem anlamsızdı. Eğer benimle konuşmak istiyorsa, böyle kontrolsüz davranmak yerine, yanıma gelmeliydi. Ben zaten onun evine kadar gitmiş ve kibar bir şekilde kovulmuştum. Benimle yüzleşme sırası, artık ondaydı. Taylan abiye başımı sallayarak, "Haklısın Taylan abi. Ben, eve çıkıyorum. Yarın görüşürüz," dedim ve eve doğru yürümeye başladım. Orada mıydı, uzaktan bana bakıyor muydu emin değildim ama emin olduğum bir şey vardı ki fırtına öncesi bir sessizlik yaşıyorduk. Hem de sessiz olmayı bile başaramayarak...

"Ne yani, hâlâ böyle bekleyecek misin? Ay helal olsun sana. Ben olsam, asla duramazdım. Gider, şakır şakır hesap sorardım; o kızıl kafa, neden oradaydı diye!"

Bakışlarımı, Meloş'a çevirdim ve, "Baran, hiçbir şeyi sebepsiz yapmaz, Meloş. Bundan eminim, bana olan duygularından da!" dedim. "Ay, deli olacağım," dedi ve konuşmaya devam etti: "Farkındaysan seni, eve almadılar Japon işi! Üstelik, o Meltem olacak sinsi yılan evde diye. Git de hesap sor! Ne demek oluyor bütün bunlar, de. Kimim ben, de. De işte bir şeyler, anacığım. Gerekirse de yapış yakasına."

Cevap vermedim. Aslında, yapmak istediğim şey, tam olarak buydu ama kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Meloş of çekerek, "Yaşar da bir şey söylemiyor. Evlenirken, altın sağlığıyla ve işleriyle ilgili soru sormayacağıma dair ona bir söz verdim. Adam sanki benim kumam, anacağım. Hayır yani, işlerinden bana ne! Zannedersin ki devlet sırrı ama bu olay başka, söz konusu sensin, ilişkiniz. Ne var yani, azıcık ucundan bahsetse? Yok anam, nerede? Uyuz işte, ne olacak." Gülümsedim. Sivaslı, haklıydı. Meloş, Baran hakkında bir çok şeyi bilmiyordu ve Sivaslı, Baran'a sadık bir adamdı. Çalışanından ziyade Sivaslı, bir nevi Baran'ın abisi gibiydi. Bu yüzden ben de Yaşar'ı aramıyor, onu zor durumda bırakmak istemiyordum.

Odamın kapısı tıklanınca, bakışlarımızı kapıya doğru çevirdik. Taylan abi, içeriye girerek bize baktı ve, "Affedersin, Bahar. Misafirinin olduğunu bilmiyordum. İncelediğim dosyaları, teslim etmek için gelmiştim," dedi. İçtenlikle gülümseyerek, cevap verdim: "Sorun değil, Taylan abi. Meloş, yabancı değil." Taylan abi de gülümsedi. Meloş'a, "Taylan abi, yeni nöroloji uzmanımız, aynı zamanda abimin de çok eski arkadaşı. Burada çalışmaya başlaması, güzel bir tesadüf oldu benim için."

Meloş, her zamanki gibi içten bir tavırla, "Ay yerim, demek Ayaz'ın arkadaşısın. Memnun oldum, Taylan. İyi ki geldin vallahi. Daha önceki doktor bozması..," deyince boğazımı temizleyerek onu susturdum. Meloş, bana baktı ve gözlerini devirerek, "Ay tamam anladık. Bozma ya da kırma, neyse ne. Ayrıca bana ne!" deyince, Taylan abi dayamayıp güldü. Meloş, onun bu tatlı haline bakarak, "Pek de şekermişsin sen, Taylan. Evli misin? Eğer bekarsan, bizim Gülten ablanın bir kızı var, adı..." dediği an, bu kez dayanamadım ve söze girdim: "Taylan abi nişanlı, Meloş. O yüzden lütfen onu rahat bırak."

Yüzünü buruşturup, "Of tamam. Sustum, oldu mu?" dedi ve çantasını alıp, "Ben artık gideyim o zaman. Akşam yemeğe geç kalma. Neme lazım, ocak başı ağlar sonra," dedi. Gülümseyerek ben de kalktım. Meloş heyecanla Taylan abiye bakarak, "Sen de gelsene Taylan. Ayıptır söylemesi, ben yeni evlendim. Bu akşam, kutlama yemeğimiz var. Geç oldu biraz ama ne yaparsın işte, anacağım. Ruh eşim adam dövmekle meşguldü. Buluşmamız öyle kolay olmadı. Ayaz'ın arkadaşı bizim de arkadaşımız sayılır, al nişanlını gel. Kocam, yemek konusunda sınır tanımaz. Gelmezsen, çok şey kaybedersin," dedi. Taylan abi, bu kez içten bir kahkaha atarak cevap verdi: " Bu kadar içten bir davete kayıtsız kalman mümkün değil ama nişanlım, maalesef yurt dışında. Eğer bir sakıncası yoksa, yemeğe tek başıma katılacağım."

"Ay ne sakıncası olacak. O zaman akşam seni de bekliyorum," dedi ve bana bakarak, "Gitmeden önce Adil Bey'i de yemeğe davet edeyim. Ee! Adam, sonuçta benim en büyük hayalimi gerçekleştirdi, değil mi?" dedi kapıya doğru yürüyerek. Gülümseyerek peşinden yürüdüm. Taylan abi de bizimle birlikte odadan çıkarken, Adil Bey'in ofisinin önündeki iki adam dikkatimi çekti. Bu adamlar, Baran'ın adamlarıydı. Daha önce benim de korumalığımı yapmışlardı. Yoksa Baran mı buradaydı?

Meloş kulağıma eğilerek, "Hayrola, ne işleri var bunların burada? Senin için mi geldiler?" diye sordu. "Bilmiyorum ama benim için geldiklerini zannetmiyorum. Belki Baran..." diye konuştuğum sırada, kapı açıldı. Sustum ve dikkatle kapıdan çıkan kişiye baktım. Önce gözlerime inanmadım çünkü dışarıya çıkan kişi Meltem'di. "Yok deve!" diye fısıldayan Meloş'un yüzüne bakınca, beni taklit ederek, "Ay öyle de bakıyor!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Benim burada resmen ellerim kaşınıyor, sen öyle aval aval bana bakıyorsun. Ay! Altın saçlı, bu sinsiye bir de koruma mı vermiş?" Öfkeden

konuşamaz haldeydim. Burnumdan soluyarak yutkundum. Taylan abi, Meltem'i tanıyınca ona, "Meltem!" diye seslendi.

Meltem, durdu ve arkasına baktı. Büyük bir güneş gözlüğü takmıştı ve üstünde, toprak rengi bir etek bluz takımı vardı. Gözlerimi kısarak ona baktım ama o bizi görmezden geldi ve korumalarla birlikte yürümeye devam etti. Taylan abi de dahil olmak üzere, hepimiz şoktaydık. Bu bana son darbe olmuştu. Hangi sebep için olursa olsun, Baran'ın bu şekilde davranmasına göz yummayacaktım. Öfkeyle Meloş'a baktım ve yumruklarımı sıkarak, "Sivaslı nerede? Hemen onu ara ve beni holdingin önünde beklemesini söyle!" dedim. Meloş, önce ellerime baktı sonra da korkuyla yutkunarak fısıldadı: "Eyvahlar olsun..."

❋

Öz kontrol...

Yaşadığımız olaylara karşı vereceğimiz tepkiyi kontrol etmemizi sağlayan ve zor durumlarda ayakta kalmamıza yardımcı olan en büyük bir güçtür, öz kontrol. Daha açık bir anlatım şekliyle öz kontrol, irademizi güçlendirmemize ve aceleci kararlar almamıza engel olur. Ben bu gücü günlerdir kullanıyordum. Ne duyarsam duyayım, Baran'dan hiç şüphe etmemiştim. Şu an bile, Meltem'le ilgili yaşanan bu tuhaf olayın arkasında, mantıklı bir neden olduğundan adım gibi emindim ama sonuçta ben Bahar'dım. Ben onun sevdiği kadındım ve bana karşı sorumlulukları vardı. Mehmet'le yaşanılan olaya karşı öfkelenmekte haklı olsa da bir kez olsun beni dinlememişti. Bu şekilde benden uzak dururken Meltem'i etrafında tutmasının sebebini, bana açıklamak zorundaydı.

Güneş gözlüğümü çıkarıp arabadan indiğimde, son derece kararlıydım. Baran, bugün benimle yüzleşmek zorundaydı.

Geçen gece kapımın önünde kornaya basanın kişinin, o olduğunu biliyordum. Ayrıca etrafımda dolanan siyah araba da ona aitti. Hatta bundan emindim. Ya bu saklambaç oyununa bir son verecek ya da beni, artık sadece uzaktan izleyecekti. Ona verdiğim zaman, artık tükenmişti...

Meloş da arabadan indi ve holdingin önünde bizi bekleyen Sivaslı'ya dik dik bakmaya başladı. Ona doğru yürüdük. Onun da bakışlarında aynı diklik vardı. Önce Meloş'a baktı sonra da bana...

"Siz, hayırdır ya!" dedi ve kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti : "Amacınız ne? Ben anlayamadım şimdi."

Kollarımı kavuşturarak holdingi işaret ettim ve, "Sence beni içeriye alırlar mı?" diye sordum. Ellerini pantolonun cebine sokarak, "Almayanın aklına şaşarım. Sen hâlâ kim olduğunun farkında değilsin galiba," dedi. Meloş, heyecanla, "İşte benim Sivaslım! Konuş sen adamım, ben arkandayım," deyince Yaşar gözlerini kısarak ona baktı ve, "Tövbe! Benim hatun çıldırdı. Ne öyle arkandayım falan, gündüz gündüz..," dedi. Meloş, işveli bir şekilde onun koluna girince Yaşar, keyifle gülerek bakışlarını bizden kaçırdı. Bütün o sert duruşu, söz konusu Meloş olduğunda eriyip bitiyordu. Hatta utanıyor, heyecanlanıyor ve kontrolünü sağlamak için adeta kendisiyle savaş veriyordu.

Yaşar bana holdingi göstererek, "İçeriye alınman için benim yardımıma ihtiyacın yok. İstersen git ve kendin gör. Yüreği yeten engel olsun. Tabii eğer Baran Demiroğlu'nun gazabından korkmuyorsa!" deyince, kaşlarımı çatarak holdinge baktım. Baran'ın evine bile alınmamışken, Yaşar'dan böyle sözler duymak beni şaşırtmıştı. Meloş, benim aklımı okumuşçasına söze girdi: "Ee madem öyle, ne halt etmeye bu kızı evin kapısından kovmuşlar?"

Yaşar çatık kaşlarından ödün vermeden gözlerimin içine baktı ve, "Vardır önemli bir sebebi!" dedi. Meloş heyecanla

-Git, öğren kız! Sor hesabını. Gerekirse dağıt ofisi. Korkma, arkanda ben varım," deyince Yaşar öfkeyle, "Ulan sen de ne meraklısın öyle herkesin arkasında falan durmaya," dedikten sonra dik bakışlarını onun gözlerine çevirerek, "Senin olman gereken tek yer, benim yanım. Bunu unutma!" dedi. Meloş, istemsizce gülünce dayanamayıp ben de güldüm. "Burada olduğumu biliyor mu?" diye sorunca, holdinge bakarak cevap verdi: "Bilmiyor. Girişinin daha etkili olabilmesi için söylettemedim. Bazen öylesi daha iyi. Kafasında kurup duruyor zaten. Delirmiş durumda. Hiç huzuru yok. Seni görmek, ilaç gibi gelecek şimdi ona." Oflayarak, yürümeye başladım. Ne gerek vardı bütün bunlara? Normalleşemeyecek miydik biz?

İçeriye girmeden önce son bir kez Yaşar'la Meloş'a baktım. Yaşar, kendinden emin bir şekilde bana başını sallayınca onlara, uzaktan el sallayarak içeriye girdim. Önce etrafıma bakındım. Baran'ı görmek için birçok defa buraya gelmiştim. Hatta çoğu zaman, randevum olmadığı için içeriye bile alınmamıştım. Muhtemelen yine aynı şeyi soracaklardı. Randevum yoktu tabii ama ne olursa olsun, bugün Baran'ı görecektim. Resepsiyona yaklaşarak görevli kadına, "Merhaba. Ben Bahar Saygın. Baran Bey'le görüşmek istiyorum," dedim. Kadın, dikkatle bana baktıktan sonra hemen ayağa kalkarak, "Hoş geldiniz Bahar Hanım. Baran Bey ofisinde. Buyurun lütfen," dedi. Şaşırdım ama hiç belli etmedim ve asansöre doğru yürüdüm.

Asansörü beklerken, izlendiğimi hissettim. Etrafıma bakındığımda, resepsiyonda çalışan kadınların, aralarında konuşarak bana baktığını fark ettim. Yanlarında, güvenlik görevlisi de vardı. Burada, zannettiğimden de çok tanınıyor olmalıydım. Asansör gelince, hemen içeriye girdim ve en üst katın düğmesine bastım. Gözler, hâlâ üstümdeydi. Baran benim için sadece sevdiğim adamdı ama holdinge geldiğimde hoşuma gitmese de onun üst sınıf kimliğiyle yüzleşmek

zorunda kalıyordum. En çok da bu yüzden, holdinge gelmekten hoşlanmıyordum çünkü bana göre bu, modern toplumların insanlara dayattığı bir hiyerarşi çeşidiydi.

Asansör durunca dışarıya çıktım. Baran'ın asistanı beni tanıyordu. Göz göze geldik. Gülümseyerek ayağa kalktı ve, "Hoş geldiniz Bahar Hanım. Baran Bey ofisinde. Geldiğinizi haber vermemi ister misiniz?" diye bana sordu. "Gerek yok, teşekkürler," dedim ve ofisin kapısına hafifçe vurup bir süre sakinleşmek için bekledim. Günlerdir birbirimizi görmüyorduk ve emindim ki hâlâ bana öfkeliydi. Amacım kavga etmek değildi zaten, bir şeyleri çözmek ve normale döndürmek için gelmiştim. Umarım o da bunu anlar ve bu soğuk savaşı daha fazla sürdürmezdi.

Kapıyı açarak içeriye girdiğimde, onu koltukta uzanırken buldum. Elinin tersini alnına dayamıştı. *Uyuyor muydu gerçekten?* Yavaşça yanına yaklaşarak ona baktım. Uyuduğunu zannetmiyordum. Elini yüzünden kaldırmadan ve oldukça da sert bir şekilde, "Size, beni rahatsız etmeyin, demedim mi?" dedi. Tedirgin olmuştum çünkü sinirli olduğu, nefes alışından bile belliydi. Ne kadar sinirli olursa olsun, bugün benimle yüzleşmek zorundaydı.

"Affedersin! Habersiz geldim ama..." diye söze başlarken, birden irkildi ve gözlerini açarak bana baktı. Neye uğradığımı şaşırarak sustum. Hızla doğrulup oturdu ve dikkatle bana bakmaya devam etti. Bu bakışlar öyle keskindi ki kendimi yere çakılmış bir kaya kadar ağır hissediyordum. Bir süre bu böyle sürdü. Konuşmuyordu da! Sakin olmaya çalışarak, "Konuşmamız gereken şeyler var ama eğer müsait değilsen gide..."

"Dur!" dedi bir anda ve sertçe yutkunup, "Gerek yok! Gitme!" diye, sözlerini tamamladı. Öyle tuhaf bir şekilde söylemişti ki elimde olmadan kaşlarımı kaldırdım. Bakışlarını benden kaçırdı ve sıkıntıyla alnını ovalayarak, "Yani,

madem buraya kadar geldin, o zaman konuş. Ne söylemek istiyorsan söyle. Susmak zorunda değilsin. Gitmek zorunda da değilsin."

Sesindeki kaygı öyle belirgindi ki istemsizce dudaklarım bükülüdü. Farkında mıydı bilmiyorum ama elleri titriyordu. Hatta bacakları bile titriyordu. Çökmüş göz altları, uykusuz kaldığının ve doğru düzgün beslenmediğinin işaretiydi. Muhtemelen başı da ağrıyordu. Bütün bunların sebebinin ben olduğumu bilmek, canımı yaktı ve nefret ettim bir kez daha bütün bu yaşananlardan. Yanına yaklaşmak, saçlarını okşayıp kaygılarını yok etmek için çıldırasıya bir istek duyuyordum. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, söylemek istediğim her şeyi unutmuştum. Hiçbir şeyin hesabını sormak istemiyordum artık. Sadece ona sarılmak istiyordum. Sarılmak ve sonsuza kadar öyle kalmak...

"Ben..." deyip sustum. Ne demeliydim, nasıl başlamalıydım söze. O sırada telefonum çalmaya başladı. Çantamdan telefonumu çıkarıp aramayı iptal ettiğimde, bakışları değişti ve özlemle bana bakan gözlerinin içi, hırs doldu yeniden. Nefretle telefonumu işaret ederek, "Açsana!" deyince, sakin bir ses tonuyla, "Önemli değil, sonra..." dememle birlikte ayağa kalktı ve sehpaya bir tekme atarak, "Kim önemli senin için? Ne önemli?" diye haykırdı. Hayal kırıklığı içinde yüzüne baktım. Ne olmuştu yine birdenbire? Neden yapıyordu bunu bana? Benden cevap bekliyordu ama şimdi ne söylersem söyleyeyim ikna olmayacaktı.

Yine de pes etmeyecek ve onu bu şüphe denizinden çıkaracaktım. Baran, bu değildi çünkü. O sıcaktı, sıcacıktı. "Benim için sadece sen varsın ve hep sen kalacaksın," dedim sakince ve konuşmaya devam ettim: "Lütfen Baran, biraz sakin olmaya çalış. Ne kadar gergin olduğunun farkında mısın? Daha ne kadar benden kaçacaksın? Kafandan ne geçiyor bilmiyorum ama inan bana düşündüğün gibi değil."

Nefretle, "Bu halde olmamın sebebi sensin! Günlerdir keyfin yerindeydi, neden şimdi beni umursuyormuş gibi davranıyorsun?" diye bağırdı. Ona istediğini vermeyecektim. Kavga etmek istiyordu, bu zaten belliydi. Sözde beni acıtarak tatmin olacaktı. Halbuki sonunda en çok canı yanan, yine o olacaktı. Onu öyle iyi tanıyordum ki...

"Keyfimin yerinde olduğu falan yok. Ayrıca, evine geldiğimi de eminim ki biliyorsun. Beni kapıdan kovan senken, bana böyle davranman büyük bir haksızlık. Üstelik o akşam evindeki misafirin, Meltem olduğunu da biliyorum," deyince, "Konu Meltem yani! Ne o, ağrına mı gitti? Sen, o Mehmet olacak şerefsize rağmen kliniğe geri dönmedin mi? Sana yaptıklarını benden saklamanı da geçtim, senin kendine hiç saygın yok mu?" dedi öfkeyle. Öyle öfkeliydi ki onu şu an tanıyamıyordum. Nefretle beni süzüp konuşmaya devam etti: "Bütün bunları da geç, Mehmet'in yokluğunu sana unutturan bir doktor bozuntusu daha çıktı ortaya. Daha birkaç gündür tanıdığın bir adamla, bu kadar samimiyet kurmanın anlamı ne, Bahar? Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Gözlerim doldu ama kendimi kontrol etmeye çalışarak dik durdum. "Bitti mi içindeki zehir?" dedim, sesimin titremesini bastırarak. Tekrar sehpaya vurdu ve hırsla bana arkasını dönerek pencerenin önüne doğru yürüdü. Benim için bu konuşma, burada bitmişti artık. Hem ne diyebilirdim ki? Ne söylersem söyleyeyim, kendi inandığı şeylere dönecekti yüzünü. Yorulmuştum, üstelik incinmiştim de...

Arkamı dönüp kapıyı açtım ve hızla ofisten çıktım. Asansörü beklemekle zaman kaybetmek istemiyordum. Yürümeye ihtiyacım vardı. Sekreteri görmezden gelerek merdivenlere yürüdüm ve aşağıya inmeye başladım. Çok incinmiştim ama tuhaf bir şekilde gözyaşım kurumuştu. Adımlarımı hızlandırdım. Daha fazla burada kalmak istemiyordum. Giriş katına geldiğimde, belime dolanan kollar adım atmamı engelledi.

Baran'dı bu kolların sahibi. "Gitme, bırakma beni..." diye inledi, başını boynuma bastırarak. Kenetlenmiş kollarından kurtulmak istedim ama başını sağa sola doğru sallayarak izin vermedi. Yara soğuyunca acır derler, kesinlikle doğruydu. Baran, şu anda adeta kıvranıyordu. Bana söylediği her söz, benden çok onda yara açmıştı, böyle olacağını biliyordum zaten. Boynuma bastırdığı gözleri nemliydi. Pişmandı söylediklerine, hem de çok...

Derin bir nefes aldım ve, "Bana biraz zaman ver. Sonra söz veriyorum..." sözümü keserek, "Yapma Asyalı! Eğer böyle gidersen, inan aklımı kaybederim," dedi acıyla.

Beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Babası yüzünden, insanlara karşı güven eksikliği vardı. Tüm sevdiklerini kaybetmişti ve kaybettiklerinin yerine beni koymuştu. Bu yüzden tedirgindi. Beni de kaybetmekten korkuyordu. Ona kızamamamın sebebi de buydu. Zamanla bütün bu kötü düşünceler etkisini kaybedecek, güzel düşüncelere dönüşecekti. İyileşecekti, onu ben iyileştirecektim. Ona doğru döndüm ve nemli gözlerini sildim şefkatle. Hızla bana sarıldı o an. Bedenim, bedeninin bir parçası gibi yapışmıştı ona. Günlerdir çektiği azap, onu adeta tüketmişti. Biraz rahatlaması ve bir şeyler yemesi gerekiyordu. Saçlarını okşayarak, "Biraz yürümeye ihtiyacım var. Çok da acıktım. Eğer beni bırakmak istemiyorsan birlikte gelmek zorundasın," dedim. Hiçbir şey söylemedi. Gözlerime baktı bir süre ve, "Teşekkürler..." diye fısıldadı. "Ne için?" diye sordum. "Geldiğin ve beni bırakıp gitmediğin için..." dedikten sonra alnımdan öptü ve elimi tuttu. Birlikte çıkışa doğru yürümeye başladık.

Şu an insanların bakışları umrumda bile değildi. Tek odak noktam Baran'dı. Holdingden çıkınca, korumalardan biri yanımıza gelmeye yeltendi. Baran, eliyle ona uzaklaşmasını işaret ettikten sonra arabasının önünde durdu. Günlerdir etrafımda dolanan bu siyah arabayı hemen tanımıştım. Şaşırmamıştım da! Açıkçası içim rahatlamıştı. Baran, yolcu

koltuğunun kapısını açınca, "Hayır! Ben kullanmak istiyorum," dedim. Yüzüme baktı ve hiç itiraz etmeden anahtarı avucuma bıraktı. Hemen sürücü koltuğuna geçtim. Yanıma oturdu.

Arabayı çalıştırıp gaza bastım. Bana bakıyordu. Anayola çıktığımızda bile dikkatle beni izlediğinin farkındaydım. Kısa bir süre ona bakınca göz göze geldik. Onu rahatlatmak için gülümsedim ama o, durmaksızın bana bakıyordu. Yanında kalmama rağmen huzurlu değildi. Bir şekilde ona, kendisini iyi hissettirmem gerekiyordu. Bu böyle olmayacaktı. Öğlen olmuştu artık. Bu yüzden arabayı güzel bir restoranın önüne park ederek ona baktım. Konuşmama fırsat vermeden yanağıma dokundu ve usulca okşadı. Dayanamadım ve, "Neden bu kadar huzursuzsun?" diye sordum ona. "Nasıl söyledim o iğrenç şeyleri sana! Ben bile kendimden nefret ediyorum. Buna rağmen gitmedin, bırakmadın beni," dedi hüzünle. Kapının kolunu tutarak, "Eğer böyle somurtmaya devam edersen giderim," dedim ama beni kendisine çekti ve yüzümü avuçlarının arasına alarak, "Çok geç artık! Bu gece ve diğer her gece kollarımda uyuyacaksın. Ancak o zaman huzur bulurum ben. Söz ver bana Asyalı. Yanında olacağım, seni hiç bırakmayacağım, de bana!"

Öyle bir yakarıştı ki bu, bir kez daha içim titredi. "Bu kadar çok mu seviyorsun beni?" dedim, gözlerinin içine bakarak. "Sevmek mi?" dedi, alay eder gibi. "Tarif etmesi kolay değil, daha doğrusu yetersiz ama şu bir gerçek," deyip sustu. Sonra eğildi ve saçlarımı koklayarak fısıldadı: "Ben yarına, sırf sen varsan uyanmak istiyorum. Sen buna ister sevmek de ister ölmek..."

Karar vermek, bir şeyi seçme ve başka bir şeyden kurtulma eylemidir. Ne olursa olsun karar verme süreci sancılıdır

ve insana kendisini sorgulatır. Elimdeki turnikeyi, Baran'ın koluna bağlarken hâlâ kendisini sorguladığının farkındaydım. Az sonra ondan kan alacak ve DNA testi için laboratuvara gönderecektim. Bu kararı tek başına vermişti. Yemek yediğimiz sırada bana, odunlukta bulduğumuz kanı ne yaptığımı sordu. Dürüst bir şekilde ona, DNA testi yaptırmak istediğimi söyledim. Ferhat'ın evinde kalan sarışın kadınla ilgili bazı şüphelerim vardı. Varlığı bir düğüm gibiydi ve bu düğüm çözülmediği sürece, her şey açığa çıkmayacaktı. Baran da yorulmuştu artık, üstelik yıllarca emek verdiği mesleği elinden alınmıştı. Adını temizlemek ve Haluk'un, Beyza takıntısından kurtulmak istiyordu. Bence o, DNA testinin negatif çıkacağından kesinlikle emin olsa da gergindi. Kardeşine ihanet ediyormuş gibi hissettiğinin farkındaydım.

Alkollü tamponla kolunu silerken, "Ona ihanet etmiyorsun Baran, aksine adını temizliyor ve ruhunu özgür bırakıyorsun," dedim. Boşta kalan eliyle elime dokunarak, "Ya düşündüğüm gibi olmaz ve DNA'lar uyuşursa," deyince gülümseyerek yanağını okşadım ve gözlerinin içine bakarak, "Öyle bile olsa mantıklı bir sebebi vardır, Baran. Kardeşinin, yaşıyor olma ihtimalinin nesi kötü olabilir? Belki korkup saklandı. Sen Beyza'dan emin olduktan sonra kim ne düşünürse düşünsün! Belki yaşıyor, belki de yaşamıyor. Sonuç ne olursa olsun, Beyza özgür kalacak. Lütfen sadece buna odaklan," dedim.

Gülümsedi; hem de içten, çok içten. Sözlerim onu rahatlatmıştı. Derin bir nefes aldı ve, "Al artık şu kanı. Turnike mi ne haltsa, sana sarılmama engel oluyor," dedi. Dayanamayıp gülünce, beni kendisine çekti ve yüzümdeki her boşluğa öpücük kondurmaya başladı. Elinden kurtulmak için çırpınsam da kâr etmiyordu. Son olarak boynuma değen dudakları yavaşça tenimi okşayınca, tüylerim diken diken oldu. Hafifçe güldüğünü hissedince geri çekilerek, "Ciddi ol

biraz. Karşında bir doktor var, sen de benim hastamsın!" dedim. Baştan aşağı vücudumu süzerek, "Şu anlık!" dedi ve alt dudağını ısırarak, "Bazen rollerin değiştiği olmuyor değil!" diye fısıldadı. Utançtan yanaklarım alev almıştı. "Gerçekten utanmazsın!" dedim, gözlerimi kısarak. Keyifle güldüğünü görünce, tüm bu utanmazlığın aslında ona ne kadar yakıştığını düşündüm.

Üstümüzdeki kara bulutlar nihayet dağılmıştı. Birlikte yemek yemiş, havadan sudan konuşmuştuk. Ne o bana soru sormuştu ne de ben ona. Bu molaya ihtiyacımız vardı, hem de çok. Ondan kan alıp tüpü cebime koydum. Bundan sonrasını Selin halledecekti. Bu süre zarfında Baran'la yakından ilgilenecek ve yaralarını sarmaya devam edecektim çünkü bana ihtiyacı vardı. Benim de ona...

❄

Bedenimi saran bordo renk mini elbisem, bu gece için gerçekten çok güzel bir seçim olmuştu. Dolgun dudaklarıma, elbisemin renginde bir ruj sürerek daha iddialı bir görüntü yakalamıştım. Son olarak uzun saçlarımı, Baran'ın sevdiği gibi açık bırakmayı seçtim. Her şey onunla daha bir güzelleşiyor, daha keyifli bir hal alıyordu. Birazdan beni almaya gelecekti. Tam saatte baktığım sırada kapım çaldı. Sanki daha birkaç saat önce birlikte olan biz değilmişiz gibi, içim kıpır kıpır oldu yeniden. Kendime hazırladığım, küçük valizi alarak odamdan çıktım. Kapı tekrar çaldı. "Sabırsız..." diye bağırdım dışarıya doğru.

Kapıyı açmamla beraber yüz yüze geldik. Dudaklarına değmek üzere olan dudaklarımı geriye çekerek gülümseyince, elbiseme baktı hafifçe yutkunarak. Açıkta kalan omuzlarıma, boynuma ve saçlarıma baktı bir süre daha. Bu onun, tam da mest olmuş haliydi. Onu tanıyordum artık. Böyle

olduğu zamanlarda sarhoş gibi oluyordu ve onu kışkırtmak bana keyif veriyordu. Parmağımı siyah gömleğinin üstünde gezdirince, bakışları mıknatıs gibi gözlerimi buldu. "Aklından ne geçiyor senin?" diye sordum, masum görünmeye çalışarak. Beni, hızla duvarla arasına aldı ve, "Bence daha fazla sabrımı sınama, Asyalı. Yoksa yemeğe gidemeyeceğiz!" dedi ve eğilerek hafifçe dudaklarımı öptü. Geriye çekilerek, "Yapma! Rujum bulaşacak şimdi sana!" diye çırpındım ama hiç oralı olmadı. Tekrar bana doğru eğildiği sırada telefonum çalmaya başladı. Ona engel olarak, kollarından sıyrıldım. "Geç kaldık galiba," dedim çantamdan telefonu çıkarırken.

Baran kollarını kavuşturmuştu ve keyifle benim telaşımı seyrediyordu. Telefonu çıkarıp ekranda yazılı ismi görünce, tedirgin bir şekilde Baran'a baktım çünkü arayan Haluk'tu. Yine bağıracak ve tehditler savuracaktı. Baran, tedirginlik dolu bakışlarımı görür görmez hızla yanıma gelip arayan kişinin kim olduğuna baktı ve nefretle elimdeki telefonu alarak aramaya cevap verdi: "Şimdi beni iyi dinle Haluk! Adamsan, cesaretin varsa benim karşıma çık ama sakın kadınıma yaklaşayım deme! Yoksa yeminim olsun, gözümü bile kırpmam ve alnının ortasından vururum seni."

Sözlerini tükürür gibi söyledikten sonra telefonu kapattı ve hemen telefonumdan Haluk'un numarasını engelledi.

"Bundan sonra tanımadığın hiçbir numaranın çağrısına cevap vermeyeceksin, anladın mı beni?" diyerek, sert bir şekilde beni uyarınca, korkuyla başımı salladım. "Lanet olsun!" diye tekrar haykırdı ve sertçe duvara vurdu. Telaşla yanına gidip eline bakmak istedim. İzin vermedi. Hüzünle ona baktım. Şu an çok sinirliydi. Bu halde olduğu zamanlarda, yapılacak en doğru şeyin sessiz kalmam olduğunu biliyordum. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih ettim ve hava almak için balkona çıktım. Haluk, beni gerçekten korkutuyordu. Baran'a ya da sevdiğim başka birine zarar verme ihtimali vardı ve bu olasılıklar kafamda dönüp duruyordu.

Baran kollarını belime dolayarak sırtımı göğsüne bastırınca, kendimi onun güven veren varlığına teslim ettim. "Çok mu korktun?" diye sordu, yüzünü saçlarımın arasında gezdirerek. "Haluk gerçekten tehlikeli bir adam. Ferhat'ı öldürdüğünü bile bile sessiz kalmak, beni kahrediyor. Kendimi suçlayıp duruyorum. Bunu bir başkasına da yapabilir. Tutuklanması lazım. Ne olur artık polise gidelim Baran," dedim. "Elimizde hiçbir kanıt yok, Asyalı. Bu şekilde senin de başın belaya girebilir. Buna izin veremem," diye sözlerime karşılık verince, ona doğru dönerek, "Ne yani! Böyle elimiz kolumuz bağlı bekleyecek miyiz? İfadesini değiştirmekle tehdit ediyor beni. Eğer ifadesini değiştirirse, tekrar göz altına alınabilirsin," dedim.

Kendinden emin bir şekilde, "Bunu yapamaz, yapsa bile başarılı olamaz. Daha doğrusu, kendisi zararlı çıkar. Sadece tutuklanma sürecini hızlandırır," deyince , "Ne demek istiyorsun?" dedim, merak içinde kıvranarak. Telaşımın farkındaydı, bu yüzden usulca yanağımı okşayarak konuşmaya devam etti: "Şu an Haluk, Beyza'ya karşı öyle takıntılı ki düşünmeden hareket ediyor. Elindeki fotoğrafı ona kim gönderdi bilmiyorum ama gönderen kişi, bilmeden bana çok büyük bir iyilik yaptı. Haluk, normalde çok zeki bir adamdır fakat o fotoğrafı gördükten sonra kontrolünü kaybetti ve hata yapmaya başladı. Beyza gerçekten yaşıyor mu emin değilim ama birinin Beyza'yı, Haluk'un gözüne sokmaya çalıştığının farkındayım. Sanki biri, bunu özellikle yapıyor. Beyza'yı kullanarak, Haluk'un dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Bu demek oluyor ki bu kişi Haluk'un Beyza'ya olan zaafını biliyor."

Boşluğa bakarak, "Kim olabilir? Kimin tarafında ve neden yapıyor bunu? Amacı sana yardım etmek mi? Yoksa amacı sadece Haluk'u alt etmek mi?" diye sordum. Derin bir nefes aldı ve, "O kişi her kimse, yangın gecesi olanların da tek tanığı. Ferhat'la bağlantısı olduğu bir gerçek. Diğer

yından da emin olduğum bir şey daha var. Kadın ya da erkek, kim olursa olsun bu kişi, bir süre sonra Ferhat'la yollarını ayırdı. Ferhat'ın senin peşine düşüp bir şeyler öğrenmeye çalışırken öldürülmesinin sebebi de bu olmalı!" dedi.

Kafam, karmakarışık olmuştu. "Peki Haluk'un ifadesini değiştirmeyeceğinden nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum.

"Eminim. İstese de yapamaz çünkü Beyza'yı, benim sakladığımı zannediyor. Eğer tutuklanırsam, Beyza'ya ulaşmak için şansını kaybeder. O, zaten en başından beri benim lehime ifade verecekti. Tutuklanmam onun işine gelmez. Sadece seni kullanmak için ortaya bir yem attı. Bu sayede de Beyza'yla ilgili bir şeyler öğrenmeyi hedefledi," deyince yüzümü ekşiterek fısıldadım: "Ben de o yemi yuttum."

Başını sallayarak, "Evet ama üzülme. Bu sayede Haluk'un amacının ne olduğunu öğrendim. Ona karşı avantajlı olduğum için sana ya da bana zarar vermesi, şu an mümkün değil. Onunla ilgili bulabildiğim kadar delil topluyorum. Aklında sadece Beyza olduğu için hata üstüne hata yapıyor. Bu da benim işime geliyor," deyince şüpheyle ona baktım. Konuşmaya devam etti: "Birkaç gün önce Haluk'un, Meltem'i darp ettiğini öğrendim. Öyle ki Meltem, saatlerce baygın kaldıktan sonra uyanabilmiş. Yardım istemek için beni aramış ama ulaşamamış. Aradığını gördüm ama bilerek cevap vermedim. Sana kırgındım ve yaptıkları yüzünden, Mehmet olacak o şerefsizi öldürmek istiyordum. Aklım başımda değildi ve hiç kimseyi görmek istemiyordum. O da avukatım Ali Bey'i arayıp yardım istemiş."

Şok içinde, "Olamaz..." diye fısıldadım. Demek ki klinikten kaçar gibi gitmesinin sebebi buydu. Düşünceli bir şekilde, "Neden polisi aramak varken, seni aramış ki? Seni, zannettiğimden de fazla önemsiyor olmalı," diye mırıldanırken, burnumun ucunu sıktı ve gözlerini kısarak, "Söylediğim onca şeyin arasında gerçekten buna mı takıldın?" diye sordu.

Başımı salladım ve kollarımı kavuşturarak, "Evet, elbette. Seni bu derece istemesinin sebebi; inandığı şeyleri ona sorgulatman olmalı. Bana göre Meltem, prenses sendromu yaşıyor. Kulağa, çekici ve sevimli gelse de kesinlikle sevimli değil! Bu sendromu yaşayan kişiler, dünyanın etraflarında döndüğünü düşünürler ve çevrelerindeki insanların da mükemmel olmalarını beklerler. Kriterlerine uygun birini bulmak, onlar için neredeyse imkansız gibidir. Böyle birini bulur ve elde edemezlerse, ciddi bir takıntı yaşar ve çok büyük bir hayal kırıklığına uğrarlar. Mükemmel olduklarını düşündükleri için de her şeyin en iyisini hak ettiklerine inanırlar. Oldukça talepkârlardır ve..." birden ağzımı kapattı ve, "Tamam, bu kadarı yeterli. Anlaşıldı, hekim hanım," dedi gülerek.

Omzumu silkerek, "Mesleki deformasyon. İnsanların görünen yüzlerinden çok derinlerine bakmak benim işim," dedim. "Beni de öyle bulmadım mı?" diyerek yanağımı okşayınca, gülümseyerek başımı salladım. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Aklından geçenleri bilmek istiyordum. Düşüncelerini dağıtmak için, "Meltem şu an ne durumda?" diye sordum. Kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: "Yaşadığı ağır bir olay ve bu yüzden, ona yardım ediyorum. Aslında yaşanan bu olay ilk değildi. Onu daha önce de Haluk konusunda uyarmıştım. Buna rağmen onunla bağlantısını kesmedi."

Hiç şaşırmamıştım. İç çektim ve, "Kesmedi çünkü böyle bir olayın tekrar yaşanabilme ihtimali vardı ve seninle yakınlaşabilmek için böyle bir olayı bile kullanabilecek kadar ruh sağlığı bozuk bir kadın, o. Tedavi olması gerekiyor, tıpkı Mehmet gibi," dediğimde, gözlerinin öfkeyle parladığını fark ettim. "Ondan bahsetme artık!" dedi hırsla.

Son derece sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam ettim: "Mehmet, Meltem, Haluk. Bu üç kişinin ortak özelliği ne biliyor musun? Saplantıyı, aşkla karıştırmaları. Üçü de reddedilmeyi kabullenemedi çünkü üçünün de geçmişinde farklı

travmalar vardı. Zamanla hissettikleri duygular, diğer pek çok psikolojik sorunla birleşerek bir nevi mutasyona uğradı ve nihayetinde bu hale geldiler. Sağlıklı bir zihin yapısında olan kişi böyle davranmaz, örneğin; abim. Şevval, kendince sebepleri olduğunu söyleyerek onu reddetti. Abim, onun düşüncelerini anlamaya çalıştı, saygı duydu. Eminim ki reddedilmeyi umursamak yerine, onun için endişeleniyor; yardımcı olmak, destek olmak istiyor. Sağlıklı zihin yapısı işte böyle çalışır. Sevgi, beraberinde saygıyı da getirir."

Gülümseyerek gözlerime baktı. Sonra da hiç alışık olmadığım bir şekilde utanarak gözlerini kaçırdı ve, "Benim de duygularımı tanımlasan keşke..," dedi. Onun bu hali, sanırım şimdiye kadar gördüğüm en tatlı haliydi. Hatta bu tatlı hali, bende onu öpme isteği uyandırmıştı. Elimde olmadan titrek bir nefes aldım ve, "Sen..," dedim. "Ben?" dedi beklentiyle. Duyguları konusunda benden bir şeyler duymaya kararlı olduğunu anlayınca, o büyüleyici gözlerinin içine baktım ve içimden geçenleri olduğu gibi söyledim: "Sen, hiç bilmediğim bir konuda, bana sorulmuş bir soru gibisin. Bir yanım, deli gibi çözmek istiyor bu soruyu, diğer yanım ise hiç çözememek. Bu yüzden seni tanımlayamam. Denklemlerin, bana yabancı çünkü. Yavaş yavaş öğreniyorum seni, sindire sindire. Keyif alarak..."

Güldü, her zamankinden farklı bir gülüştü bu. Yaptığım itiraf gerçekti çünkü. Samimiydi. Bunu, o da biliyordu. O sırada telefonum çalmaya başladı yeniden. Gözlerimi gözlerinden kaçırarak, "Bu sefer arayan, kesinlikle Meloş olmalı. Geç kaldık, hadi artık gidelim," dedim. Başını salladı usulca. Gülüşerek çıktık evden. Bir elinde elim, diğer elinde valizim vardı. Birkaç gün onunla kalmamı istemişti. Hiç itiraz etmedim çünkü ben de özlemiştim onu. Arabaya vardığımızda valizimi bagaja yerleştirdi.

"Bu valiz fazla küçük, hoşuma gitmedi. Keşke bavul hazırlasaydın," deyince şaşırarak, "Bavul mu? Abarttığının farkında mısın, Baran?" diye sordum. Kollarını kavuşturup "Dolabımda senin eşyalarını görmeyi seviyorum. Yeni olmayan, uzun süre kullandığın, kokunun sindiği her şeyi yanımda istiyorum. Sen buna abartmak diyorsan, benim için sorun yok," dedi. Bu akşam, gerçekten de çok tatlıydı. Kendimi tutamayarak gülümsedim. Ciddi olduğunu anlamam için sert bir şekilde yüzüme bakınca, hızla dudağından öperek arabaya bindim. O da arabaya binince, bir süre öylece baktı bana. Gözleri, boynumdaki kolyeye takılınca öfkeyle dişlerini sıktığını fark ettim.

Sorun, Taylan abiydi. Baran, henüz onun kim olduğunu bilmiyor ve benimle tartışmak istemediği için onun hakkında bana soru soramıyordu. "O gece..." diye söze başladığım an, sert bakışlarını gözlerime çevirdi. Sitenin dışını işaret ederek, "Kornaya basan sendin, değil mi?" diye sordum. Boşluğa baktı ve cevap vermek yerine, arabayı çalıştırıp gaza bastı. O olduğunu biliyordum. Taylan abinin, bana olan yakınlığını yanlış anlamıştı. Şu an en iyisi susmaktı. Zaten bu gece tanışacaklar ve bu gereksiz şüphe, ortadan kalkacaktı.

Restorana vardığımızda arabadan indik ve el ele içeriye girdik. Taylan abi dışında herkes buradaydı. Hatta Şevval bile gelmişti. "Ay! Çifte kumrular da geldi," diyerek, şen bir şekilde bizi karşılayan Meloş, elimize bakarak, "Oh oh, ay kurşun döktüreceğim. Allah nazardan saklasın sizi. İnanın ki hep nazardan oluyor bunlar. Bizim bir Meryem teyze var..." Yaşar, hemen onun ağzını kapattı ve söze girdi. "Anladık anam, anladık yavrum. Meltem teyzen, Gülten teyzen, Selime yengen, Ayfer halan. Maşallah bütün sülalen bir oldu; düğün sonrası kurşun dökeceğim diye imanımı gevretti. Ben çektim, bırak da başkası çekmesin."

Meloş yüzünü ekşiterek, "Ay nankör! Bir kere o beğenmediğin Meryem teyzem, bu işlerin piridir. Kadın resmen şifacı," dedi. Bunun üzerine Yaşar, bana baktı ve beş parmağını göstererek, "Kadın geçen sene beşinci kocayı almış. Eski dört kocası, kalpten mort," deyince resmen kahkaha attım. Meloş çileden çıkarak, "Ay ne yapsın kadın? Takdiri ilahi böyle emretmiş. Azrailin önüne atlayacak hali yoktu herhalde. Ayrıca benim minik kuşum, tam bir aşk kadını," dedi. Yaşar yüzünü buruşturup, "He valla, ne demezsin? 160 kiloluk bir minik kuş," deyince Meloş, bu kez bana baktı ve, "Allah için söyle anacağım, ne dersem lafıma atlayan bir adamın psikolojik sorunları var mıdır, yok mudur?" diye sordu. Kahkaha atarak Selin'e baktım. Selin, gözlerini devirip, "Tamam, herkes iyi, her şey yolunda. Hadi oturalım ve keyfimize bakalım artık," dedi, son noktayı koyarak.

Yerlerimize oturduk. Şevval, tam karşımda oturuyordu ve her zamanki gibi soğuk ve neşesizdi. Göz göze gelince, gülümsemeye çalıştı. Baran, Murat'la sohbet ediyordu. Hafifçe Şevval'le doğru eğilerek, "İyi misin, her şey yolunda mı?"diye sordum. Baran'a baktı ve, "Abim iyiyse, ben de iyiyim," dedi. Anladım der gibi başımı salladım. Gerçekten tuhaf bir kızdı. Baran'a olan sevgisi, herkesin ve her şeyin önündeydi. Hatta kendi duygularının bile. Onu bu derece sevmesi ve saygı duyması, elbette ki çok güzeldi ama sonuçta onun da bir hayatı vardı. Kendi hayatını görmezden geldiği bu düşünce yapısı, çok sağlıksızdı. Mutlu olmayı o da hak ediyordu ve emin ki abime bir şans verse, onu başının tacı ederdi. Abime karşı bir şeyler hissettiği de bir gerçekti. Peki derdi neydi bu kızın?

"Seni huzursuz eden ne?" Baran'ın sesi, beni düşüncelerimden kopardı. İç çekerek, "Hiç, dalmışım sadece," dedim, aklımdan geçenleri gizlemeye çalışarak. O sırada garson, masamıza geldi. Yaşar, Baran'a baktı, onay ister gibi. Her zaman yapıyordu bunu. Bu, onun için bir saygı göstergesiydi.

Baran, başını sallayınca Yaşar keyifle, "İyi dinle koçum. Sen şimdi ortayı şöyle her çeşit mezeyle süsle. Fava, ezme, humus ne varsa getir. Salatanın yeşilliğini ve sirkesini bol koysunlar. Et, tavuk, kebap, balık ne varsa getir. Sıcak servis isterim. Sarımsakla soğan da közleyin. Kısacası masayı donat koçum," diyerek, sipariş verdi. Sonra bizlere baktı ve, "Aslan sütü içer miyiz?" diye sordu.

Meloş keyifle cevap verdi: "İçeriz anasını satayım. Yanına da şalgam suyu." Yaşar, "Helal..."dedi ve elini Meloş'un omzuna koydu. Baran'ın hafifçe güldüğünü fark ettim. Yaşar'ı böyle mutlu görmek, onun da hoşuna gidiyor olmalıydı. Herkes keyifle muhabbet ederken, restoranın kapısı açıldı ve içeriye Taylan abi girdi. Elinde bir buket beyaz gül vardı. Meloş onu fark edince, "Taylan'ım da geldi," diyerek ayağa kalktı. Yaşar, kaşlarını çatarak, "Al buyur!" dedi ve, "Kim lan bu Taylan'ım?" diye söylenmeye başladı. Baran'a baktım. Her sinirlendiğinde yaptığı gibi gözlerini kısmış, vücudunu dikleştirmişti. Dik dik Taylan abiyi keserken, ayağa kalmak istedim ama elini hızla dizime koydu. Hiç oralı olmadım ve ona inat, ayağa kalktım.

Taylan abi, nezaketle Meloş'a elindeki buketi uzatınca Yaşar, refleks olarak ayağa kalktı, ani bir şekilde. Gerçekten inanılmazlardı. Taylan abi, etrafını saran bu azgın kurtların farkında bile değildi ve her zamanki sevecenliğiyle bu kez de bana bakınca, Baran'ın kolumu tuttuğunu fark ettim. "Eğer bunları beni çileden çıkarmak için yapıyorsan, bence daha fazla ileri gitme çünkü daha fazla kendimi kontrol edemem!" dedi, sert bir şekilde. Yaşar da yanımıza geldi ve dik dik Taylan abiye bakarak, "Aynen! Yazımızı kışa çevirmenizin bir âlemi yok," dedi, beni hayretler içinde bırakarak.

Yavaşça onlara doğru döndüm. Karşımdaki bu iki azgın kurda ters ters baktıktan sonra işaret parmağımı kaldırıp, "Eğer ikinizden herhangi biri, Taylan abiye saygısızlık eder,

onu üzecek bir şey yaparsa, işte asıl o zaman ben ikinizin de yazını kışa çeviririm. Umarım yeteri kadar açık anlatabilmişimdir," dedim. Baran, kaşlarını çatarak, "Abi mi?" diye fısıldayınca Yaşar, ellerini pantolonun cebine sokarak, "He valla! Abi dedi," diye, ona cevap verdi. Bezgin bir şekilde gözlerimi devirerek Taylan abiye döndüm. Şaşkın şaşkın bize bakıyor, ortadaki bu gerginliğin sebebini anlamaya çalışıyordu. Ben gülümseyince, o da gülümsedi. "Hoş geldin Taylan abi. Umarım burayı bulman zor olmamıştır," dedim. "Hoş bulduk Bahar. Yok, taksi sağ olsun. Bilmediğim adresler olduğunda hiç riske girmiyorum. Malum, hâlâ şehre alışamadım," diye cevap verdi.

Bakışları, Baran'la Yaşar'a kayınca, ben de onlara baktım ve, "Seni, nişanlımla tanıştırayım Taylan abi," dedim ve Baran'a bakarak, "Taylan abi, kliniğimizin yeni nöroloji uzmanı, Baran. Aynı zamanda da Ayaz abimin yakın arkadaşı," diyerek sözlerimi tamamladım. Baran, şaşkın bir o kadar da mahcup ifadeyle Taylan abiye bakıyordu. Taylan abi neşeyle, " Bizim, minik Baharımız nişanlı mı yani? Bak sen şu işe. Zaman nasıl da hızlı akıyor ama bana nişanlı olduğundan hiç bahsetmedin. Elinde yüzük de yok," dedi.

Utanarak, "Haklısın. Henüz resmi bir nişan yapmadık. O yüzden yüzük takmıyorum ama çok beğendiğin bu kolye, Baran'ın hediyesi," dedim. Taylan abi, Baran'a elini uzatarak, "Memnun oldum Baran. Gerçekten çok şanslısın. Bahar, pırlanta gibidir. Herkesin göz bebeğidir desem yeridir. Özelikle de Ayaz, kardeşine resmen tapar. İşin zor yani!" dedi espri yaparak.

Baran, önce bana baktı sonra da kendisini toplayarak ona karşılık verdi: "Ben de memnun oldum. Ayaz'ın, Bahar'a ne kadar düşkün olduğunu biliyorum. Kusura bakma lütfen. Kliniğin daha önceki nöroloji uzmanıyla antipatik anılarım olduğu için sana karşı ön yargılı davrandım. Bu

yüzden soğuk bir karşılama oldu, tekrar özür dilerim. Bahar'ı gözümden sakındığım için bazen böyle kabalaşabiliyorum. Ayaz'ın arkadaşı olduğunu daha önceden bilseydim, böyle davranmazdım."

Taylan abi de ben de Baran'ın bu açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönmüştük. Normalde o, kendini ifade etme konusunda oldukça ketumdu. Benim şaşkınlığım, aslında bunaydı. O sırada Meloş 'la göz göze geldik. Kulağıma doğru eğilerek, "Anam, boşuna demeyişler; aşk insanı söyletir diye," deyince elimde olmadan gülümsedim. Meloş, ortamı yumuşatmak için, "Ay neyse ne, boş verin artık bunları. Geç olsun temiz olsun," dedi ve Taylan abiye, Yaşar'ı göstererek konuşmaya devam etti: "Bu kaba saba yakışıklı adam da benim kocam, Taylan. Adı Yaşar ama çevresinde, Sivaslı diye tanınır. Öyle soğuk durduğuna bakma. Sen, onu bir de yemek siparişi verirken gör. Bildiğin melek."

Yaşar yüzünü ekşiterek Meloş'a baktı ve, "Buyur buradan yak! Bu nasıl tanıştırma şeklidir? Yemin ederim, seviyor musun, gömüyor musun anlamadım kadın," diye söylendikten sonra Taylan abinin elini sıktı ve, "Kusura bakma koçum. Ben biraz antika bir adamım. Açıkçası biraz da kıskancım. Ee! Seven adam da kıskanır yani. Seni öyle elinde çiçekle görünce kıllandım ama suç sende değil. Benim hatun bir garip. Herkese bol keseden ilgi gösterir, bana gelince hep kapı duvar anasını satayım. Geleceğini bana önceden söyleseydi, aramızda böyle gereksiz bir muhabbet olmazdı. Gel buyur, başımla beraber. Tekrar hoş geldin."

Taylan abi, şaşkın bir ifadeyle bana bakınca, gülümseyerek gözlerimi kaçırdım. Gerçekten de enteresan bir gece yaşıyorduk.

Neyse ki tanışma muhabbetini ucuz atlatmıştık. Taylan abiyi, herkesle tanıştırdıktan sonra yerlerimize geçtik. Baran'la koyu bir sohbete dalan Taylan abi, çok keyifli görünüyordu.

Baran da ilgiyle onu dinliyor, kendisine sorduğu sorulara samimi cevaplar veriyordu. O sırada yemekler de geldi. Herkes iştahla yemeğini yerken Selin, Taylan abiye, "Demek yıllarca, Ayaz abi ile aynı evde kaldınız. Ayaz abi gibi biriyle aynı evde kalmak, ayrıcalık bence. O çok titiz, esprili ve dost canlısı biri. Bize biraz o dönemden bahsetsene, Taylan abi," dedi.

Taylan abi iç çekerek, "Evet, Ayaz'la birlikte yaşamak, gerçekten bir ayrıcalıktı," dedi ve keyifle konuşmaya devam etti: "Galiba hayatımda verdiğim en doğru kararlardan biri onu, dostum olarak seçmemdi. Verdiğim her kararda beni destekledi, yanımda oldu. Ben de onun. Tabii o zamanlar ben, oldukça şişmandım ama Ayaz, her zaman yakışıklı, fit ve dikkat çekiciydi. Çok da zekiydi. Hatta kızlar, onunla tanışabilmek için beni kullanmaya çalışırlardı. Anlayacağınız, şişmandım ama Ayaz sayesinde, çevrem kızlarla doluydu. Ayaz, tek eşli olmak için yaratılmış, tıpkı kumrular gibi. Bu yüzden kızlarla arasına hep mesafe koyardı. Güzel günlerdi, özlüyorum."

Taylan abi, sözlerini bitirir bitirmez Şevval öksürmeye başladı. Taylan abinin, Ayaz'dan bu kadar güzel bahsetmesi, onu etkilemiş olmalıydı. O sırada Meloş, ayağıma vurdu ve sessizce, "Anam, bu da geberecek aşkından ama burnundan kıl aldırmıyor," dedi. Haklıydı aslında ama yine de Şevval için üzülüyordum. Uyaran gözlerle Meloş'a baktıktan sonra elime su bardağını aldım ama Baran, benden önce davranıp ona bir bardak su verdi. Şevval suyu alırken gözlerini kaçırarak, "Sağ ol abi," dedi. Hüzünle ona baktım. İçine gömmeye çalıştığını duygular, ona ağır geliyordu artık. Üstelik kanayan yaralarını saracak hiç kimsesi yoktu. Beni üzen asıl şey de kendisini bu yalnızlığa hapsetmesiydi.

Bakışlarımı Baran'a çevirince, onun da gözlerinde aynı hüznün olduğunu fark ettim. O an Şevval'le göz göze geldiler. Birbirlerine öylece bakarken, ikisi de aynı pencerenin

farklı manzarasını görüyordu ve yazık ki hiçbirimiz Şevval'in o pencereden nasıl bir manzaraya baktığını bilmiyorduk.

❄

Mutsuzluk, çoğu insanın kaçmaya çalıştığı bir duygudur. Birçok insan, mutsuzluğun düşüncesinden bile korkar. Mutlu olabilmek için seçimler yapar ve hep mutlu bir ruh haliyle yaşaması gerektiğine inanır. Aslında bu, çok yanlış bir düşünce sistemidir. Beynimizin, mutluluk kadar mutsuzluğa da ihtiyacı vardır çünkü. İnsanoğlu yaradılışı gereği, kötü duyguyu da yaşamalıdır. Gelişim için bu şarttır. Burada en önemli kavram, dengedir. Eğer bu iki duygu arasında güzel bir denge kurabiliyorsak, hem ruhumuz hem de beynimiz daha sağlıklı kararlar almaya başlar. Bazı şeylerin değerini, ancak o zaman anlar ve elimizdekilerin kıymetini biliriz.

Araba Baran'ın evinin önünde durduğunda, irkilerek kendime geldim. Öylesine dalmıştım ki eve vardığımızın bile farkında değildim. Baran, şüpheyle bana bakıyordu. O sırada Şevval, arabanın kapısını açtı ve zayıf bir sesle, "İyi geceler..," dedi. Beni bu kadar karmaşık düşüncelere iten, onun ruhsal durumu ve sürekli mutsuz olmak için kendisiyle verdiği savaştı. Abim için de üzülüyordum ama maalesef, Şevval böyle olmaya kendisini şartladığı için hiçbir şey yapamıyor, onlara yardımcı olamıyordum.

"Salonda bekle beni!" dedi Baran, sert bir ses tonuyla. Şaşırarak ona baktım. Önce bana söylediğini zannetmiştim ama o, bu sözleri Şevval'le söylemişti. Şevval, yüzümüze bile bakmadan başını salladı ve eve doğru yürümeye başladı. Gergin olduğunu hissediyordum. Baran, yanağıma dokununca bakışlarımı ona çevirdim. Evi göstererek, "Hadi güzelim!" dedi. Yavaşça arabadan indim. Baran da arabadan indi ve bagajdan valizimi alarak elimi tuttu. Birlikte eve doğru

yürümeye başladık. Ona, neden Şevval'le konuşmak istediğini sormak istiyordum ama en doğru şeyin susmak olduğuna karar verdim. Salona girince alnımdan öptü ve, "Sen odaya çık. Dinlen biraz. Valizini ben getiririm," dedi. Tedirgin bir şekilde ona bakınca, "Ne diyorsam onu yap, birazdan geleceğim," dedi, itiraz istemeyen bir ses tonuyla. Mecburen başımı salladım ve yukarıya çıktım. Ne konuşacaklarını çok merak ediyordum. Odaya girince, bir o yana bir bu yana yürümeye başladım. Her ne kadar Baran'a güvensem de Şevval'in ruh halini fark edemeyip kırıcı bir şeyler söylemesinden korkuyordum. Diğer yandan da konunun abim olmasını istemiyordum. Abim, sırf o üzülmesin diye kendisini geri çekmişti. O, Şevval için bu erdemi göstermişken bizim hatalı davranmaya hakkımız yoktu.

Daha fazla dayanamadım ve arka tarafa yürüyerek asma balkonun girişinde durdum. Balkon, salona bakıyordu. Gizlice aşağıya bakınca, onları gördüm. Yaptığım yanlıştı, bunu biliyordum ama konu belki de abimdi. Baran ayaktaydı, Şevval ise eğreti bir şekilde koltuğun ucunda oturuyordu. Başını önüne eğmişti. İstemsizce dudaklarım büküldü çünkü bu hali, solmuş bir çiçeği andırıyordu. Peki neden bu kadar sessizlerdi?

"Cevap bekliyorum Şevval!" dedi Baran. Demek ki suskunluklarının sebebi Şevval'in, Baran'a cevap vermemek için susmayı seçmesiydi. Parmaklarıyla oynayarak, "Sakladığım bir şey yok abi. Şu an beni üzen tek şey, bu kadar sorunun varken bir de benimle ilgilenmen. Benim tek isteğim, senin mutlu olman. Hatta tüm mutluluğum da bu. Sen iyiysen ben de iyiyim," dedi. Şaşkına dönmüştüm. Baran, öfkeyle konuşmaya başladı: "Yaşadığın hayat senin Şevval, benim değil. Nasıl bana bağlarsın bütün mutluluğunu? Bu nasıl bir saçmalık? Ben dahil olmak üzere hayatının önceliğini kimseye veremezsin." Baran, kesinlikle haklıydı. Şevval'in bu düşüncesi,

hem sağlıksız hem de saçmaydı. Şevval, başını dikleştirdi ve, "Ben herkes değilim. Benim önceliğim sensin," dedi.

Baran, derin bir of çekti ve Şevval'in karşısındaki koltuğa oturarak konuşmaya devam etti: "Dinle Şevval. Benim için senin, Beyza'dan hiçbir farkın yok. Küçüklüğünden bu yana benim için sen, ailemizin bir parçasıydın. Asla aksini düşünmedim. Saçının teline zarar gelse, inan benim canım daha çok yanar. Tıpkı Beyza gibi. Eksiden de sen, asi ve içine kapanık bir kızdın ama Beyza öldüğünden beri, daha asi ve daha mutsuz olduğunun farkındayım. O, senin en yakın arkadaşın, daha doğrusu kardeşin gibiydi. Bu yüzden duygularını anlıyorum ama bir şekilde hayata tutunman lazım. Başarılı bir öğrencisin, güçlüsün ve en önemlisi yalnız değilsin. Annen, ben ve Yaşar senin aileniz. Üstüne giyindiğin bu mutsuzluk elbisesini çıkart, at artık. Güzel şeyler yaşamak, senin de hakkın. Ayaz'a değer verdiğinin farkındayım. Son derece de düzgün bir adam, Ayaz. Neden onunla mutlu olmak varken, kendini bu yalnızlık hapishanesine mahkum ediyorsun?"

Baran, konuşmasını bitirdiğinde, yüzümde tatlı bir gülümseme vardı. O, zannettiğimden de duyarlı bir adamdı. İç çektim istemsizce. Bu konuşma sırasında kırıcı olabileceğini düşünüp ona karşı ön yargılı olduğum için pişman olmuştum. Merakla vereceği cevabı beklerken Şevval, birden ağlamaya başladı. Öyle içten ağlıyordu ki şok olmuştum. Baran, benden de beter bir durumdaydı. Hemen Şevval'in yanına oturdu ve onu kolunun altına alarak, "Ne oldu böyle güzelim sana? İçini yakan ne? Anlat bana! Gizlediğin bir şeyler var, biliyorum," dedi, hüzünle. Şevval, konuşmak yerine iç çekiyordu. Gözyaşları içinde başını sağa sola doğru sallayarak, "Sorma abi! Hiçbir şey sorma bana. Hep yanımda kal, beni hiç bırakma," diyebildi, zorlukla.

Benim de gözlerim dolmuştu. Daha fazla dinleyemedim. Koşar adımlarla odaya geri döndüm ve balkona çıkarak aya

baktım. Her şey öyle bilinmez ve öyle karanlıktı ki önümü göremez olmuştum. Belirsizlik öyle bir duyguydu ki içinde çok şey gizliydi. İnsan, o duyguyla ne yüzleşebiliyor ne de şifa bulabiliyordu. Bana göre belirsizlik, bir nevi çürümekti. Hem de yavaş yavaş, acı çeke çeke...

❋

3 hafta sonra...

"Dosyalar alfabetik sıraya göre yerleşecek. Birkaç hafta sadece dosya kayıtlarıyla ilgilenmeni tavsiye ediyorum çünkü Adil Bey, bu konuda çok titizdir. Bunun yanı sıra Adil Bey'in özel hastalarıyla da sadece sen ilgileneceksin. Verdiği talimatlara göre; hastadan kan almak, seanslara onunla birlikte girmek, yediği içtiği dahil olmak üzere hastayı yakın takibe almak ve ilaçlarını doğru dozda vermek, senin en önemli görevin olacak. Bütün bunları düzenli bir şekilde yaparsan, Adil Bey'in ilk eğitimi tamamlanmış olacak. Yani bir süre sadece angarya işler yapacaksın. Sonrasında Adil Bey, sana daha büyük sorumluluklar vermeye başlayacak. Muayeneye tek başına girmek kıdemlilerin işi tabii ama sen, stajyer doktor olarak ve sadece onların gözetimi altında, hasta muayenelerine katılabilirsin. Burada unutmaman gereken en önemli şey, hiçbir hastaya kendi kafana göre bir ilaç vermemek. Özellikle de adli vakalarda çok titiz davran ve hiçbir hastaya karşı ön yargılı davranma!"

Yeni stajyer, bir yandan not alıyor diğer yandan da dikkatle beni dinliyordu. Bugün klinikte son günümdü. Adil Bey, nihayet yeni bir stajyer bulmuştu. Seçici olduğu için bu süre uzanmıştı ama oldukça zeki bir genç olan Erkan, eminim ki başarılı olacak ve layığıyla her işin üstesinden gelecekti.

Erkan'ı ofiste bırakıp Adil Bey'in ofisine yürüdüm. O sırada ofisinin kapısı açıldı ve Meltem dışarıya çıktı. Onu görmek beni şaşırtmamıştı çünkü yaşadığı kötü olaydan sonra sık sık Adil Bey'i ziyarete geliyordu. Resmiyetle ona başımı salladım ve ofise yürümeye devam ettim. "Bahar!" diyerek bana seslenince durup ona baktım. "Eğer zamanın varsa, seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye kibar bir şekilde sordu. "Elbette, ofisimde konuşalım o zaman," dedim. Başını salladı. Birlikte ofisime yürüdük. İçeriye girdiğimizde Erkan'a, "Sen yemeğe çıkabilirsin. Öğleden sonra kalan dosyaları tamamlarız," dedim. Erkan, saygılı bir şekilde cevap verdi: "Tamam Bahar Hanım, öğleden sonra görüşmek üzere," dedi ve önlüğünü çıkarıp ofisten çıktı. Meltem'e, sandalyeyi gösterip yerime geçtim.

Bir süre sessiz kaldı. Ben de o sırada onu gözlemledim. Tanıdığım Meltem'den çok daha farklı görünüyordu. Yine bakımlıydı ama daha sadeydi. Gözlerinde görmeye alışkın olduğum kibir kırıntılarından eser yoktu. Meydan okumayı, üstünlük taslamayı ve karşısındakini hor görmeyi bir yaşam biçimi haline getiren Meltem sessizleşmişti.

"Söze nereden başlasam bilemiyorum," dedi utangaç bir şekilde gülümseyerek ve konuşmaya devam etti: "Sana, özellikle de Ayaz'a karşı çok büyük yanlışlar yaptım ama insan kötü bir deneyim yaşamadan hatalarının farkına maalesef varamıyor. Ne yaşadığımı eminim ki biliyorsundur. Bu yüzden, daha fazla o konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ben, şımartılarak büyütülen bir çocuktum, Bahar. Annemle babam, bir dediğimi iki etmediler. Ne kadar güzel olduğumu bana sürekli hatırlatarak güzelliğimin benim için bir avantaj olduğunu ve bu avantajım sayesinde istediğim her kapının bana açılacağını söylediler. Zamanla, onların bana aşıladığı bu inanç, gerçeğim oldu. Oldukça zeki bir öğrenci olmama rağmen, önceliğim her zaman ne kadar güzel olduğum ve

avantajlı olduğumdu. Her şeyi başarabileceğime ve istediğim her erkeğin, benim olacağına inandım! Öyle de oldu; ta ki Baran'la tanışana kadar. Baran Demiroğlu, bana kendimi sorgulatan ilk erkek oldu. Gerçekten güzel miydim ben, peki güzelliğim neden Baran'da işe yaramıyordu? Güzelliğimle başaramayacağımı anladığımda, Baran'ın benim olabilmesi için her yolu denedim. Haluk, beni ilk darp ettiğinde bile üzülmek yerine, yaşadığım o korkunç olayı, Baran'a gidecek bir yol olarak kullandım ama o, bana herkes gibi davrandı. Daha doğrusu, hiç kimsenin davranmadığı gibi sıradan davrandı. Benim için üzülmüştü, o kadar! Haluk konusunda beni uyarmasına rağmen, pes etmedim. Haluk'tan, Baran'ın gözüne girebilmek için bazı belgeleri gizlice almaya çalışırken yakalandım ve sonrası zaten biliyorsun."

Gözleri dolmuştu, acıyla yutkundu ve konuşmaya devam etti: "Ayaz'a gelince bu dünyada sevgisini hor gördüğüme pişman olduğum, tek adam o. Bunun farkına yeni varmam hiçbir şeyi değiştirmese de onu hep sevgiyle anacağımı, lütfen kendisine söyle. Belki de bu yüzden, seni hep kıskandım. Baran ve Ayaz gibi iki mükemmel erkeğin, senin hayatının bir parçası olmasını hazmedemedim. Bu iki erkeğin bana öğrettiği ortak şey şu ki; sevgiyle bağlı bir erkek, kadını için her şeyi göze alabilir. Bu yüzden çok şanslısın çünkü çok seviliyorsun Bahar. Artık bazı gerçeklerin farkındayım ve Adil Bey'in de yardımıyla iyileşmeye çalışıyorum. Söz veriyorum bundan sonra sizin hayatınızdan uzak duracağım. Beni affedebilecek misin?"

Gülümseyerek, "Tabii ki Meltem. Farkındalık kazanmana ve iyileşmek istemene çok sevindim. Başaracağına inanıyorum," dedim ona elimi uzatarak. Gözlerindeki hüzün dağıldı ve elimi sıktı. Başaracağına gerçekten inanıyordum. Hem de bütün kalbimle.

Arınmak...

Ne kadar da güzel bir eylemdir, arınmak. Sadece söylerken bile kendimizi daha iyi hissettiğimiz bu eylemin başına, bizi dibe çeken ve kendimizi olumsuz hissettiren başka bir eylem eklediğimizde, anlamı büyür, yüceleşir. Bana göre; ruhun sabunudur arınmak. Bazen korkularımızı, bazen üzüntülerimizi, bazen de kaygılarımızı alır bizden.

Hem beden hem de ruh için çok etkili ve çok şifalıdır. İnsanı temiz başlangıçlar yapmaya iter.

Saçlarımı kuruturken, son zamanlarda nelerden arındığımı düşünüyordum. Adil Bey'den öğrendiğime göre Mehmet, Paris'e yerleşmişti ve artık orada yaşayacaktı. Olanlardan dolayı çok pişman olduğunu ve bir süre psikolojik destek almaya karar verdiğini öğrendiğinde, bir hekim adayı olarak onu affetmeye karar vermiştim ama ona hâlâ kırgın olan kadın kimliğimin zamana ihtiyacı vardı. Diğer yandan, Meltem de hatalarının farkına varmıştı artık ve kendine yeni bir yol çizmeye karar vermişti. Bu iki kişinin gidişiyle birlikte, Baran da ben de içimizdeki bir şüphe duygusundan arınmıştık. Annemle babam, Baran'ı kabul etmişlerdi. Bu sayede kaygılarımdan biri daha arındı ve yok olup gitti. Ayrıca Zafer, taburcu olmuş, Meloş'la Yaşar evlenmişti. Yakın dostlarımı mutlu görmek, içimdeki endişelerden birini arındırırken, geleceğe daha pozitif bakmamı sağlıyordu.

"Odamın sen kokmasını seviyorum." Şaşırarak kapı eşiğine baktım. Baran, gülümseyerek bana bakıyordu. Sevinçle yanına koştum ve kollarımı boynuna dolayarak, "Erken gelmişsin," dedim. Belimi tuttu ve boynumu koklayarak, "Evde beni çeken bir mıknatıs var," diye fısıldadı. "Hım..." dedim ve gülümseyerek konuşmaya devam ettim: "Özlenmişim galiba!" "Çok..." dedi, beni mest eden bir sesle. Yanağına

özlem dolu bir öpücük kondurarak, "Ben de çok özledim," dedim. Gülümsedi.

"Bu akşam baş başa bir yemek yiyelim," deyince başımı sağa sola sallayarak, "Olmaz!" dedim. "Neden olmazmış?" diye sordu. Gülümseyerek cevap verdim: "Zafer, bu sabah ailesiyle görüşmeye gitti. Aylar sonra ilk defa görüştüler. Eminim ki bu görüşme, Zafer için kolay olmamıştır. O yüzden bu akşam, hep birlikte yemek yiyelim. Mümkünse evde. Fatma Hanım'dan, güzel bir akşam yemeği hazırlamasını rica ettim. Adil Bey' de yemeğe gelecek. Hatta ben de pasta yapacağım. Meloş'la Yaşar'ı da davet ederiz. Bu sayede Zafer de kendisini yalnız hissetmez. Zaten taburcu olduktan sonra onu buraya getirmen çok iyi oldu. Bu süreç onun için çok riskli ve ufacık bir atak, her şeyi mahvedebilir."

"Evin hanımı ne diyorsa, benim için emirdir," deyince , utanarak başımı göğsüne yasladım. Böyle söylediğinde utanıyordum. Halime güldü ve, "Demek pasta yapacaksın!" dedi. Heyecanla başımı sallayarak, "Evet, hem de çikolatalı," dedim. Yanağımı okşayarak, "Yemek için sabırsızlanıyorum ama..," deyince sözünü keserek yanağını öptüm ve, "O zaman ben mutfağa gidiyorum. Bu arada sen de biraz dinlenmiş olursun," dedim.

Kollarının arasından çıkmak isteyince, bırakmadı ve, "Reddedildi!" dedi. Kaşlarımı çatarak ona cevap verdim. "Ne demek reddedildi? Akşam olmak üzere ve benim, artık mutfağa inmem gerekiyor." Başını sağa sola salladı. Gözlerimi devirerek ona baktım. Bazen gerçekten çocuk gibi davranıyordu. "Şöyle yapalım!" dedi. Merakla ona bakarak kollarımı kavuşturdum. Ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyordum. Bakışlarını benden kaçırarak, "Bugünlük pastayı dışarıdan alalım. Sen de pasta yapacağın zamanı bana ayır. Birlikte uzanalım, ben seni öpeyim. Sonra yine öpeyim, yine öpeyim ve yine yine öpeyim," dedi. Dayanamayıp güldüm.

Bu adam, gerçekten inanılmazdı. Kaşlarını çatarak, "Ben ciddiyim!" deyince, düşünüyor gibi yaparak, "Reddedildi!" dedim ve kollarının arasından sıyrılarak kapıya koştum.

Kapıdan çıkarken durup ona baktım. Ellerini beline koydu ve meydan okurcasına bana bakarak, "Bundan sonra bu evde, pasta yapman yasak!" deyince, omzumu silkip, "Ben de kendi evimde yaparım," dedim. Gözlerini kısarak, "Senin evin benim!" diye bana bağırınca, "O zaman sorun yok. Bahar'ı seven, pastasına katlanır," dedim ve dışarıya çıktım. Yüzümde, güller açıyordu. Onunla böyle atışmaktan çok keyif alıyorum. Son günlerde öyle mutluydum ki...

Aşağı kata indiğimde, Şevval'i gördüm. Havuza bakan cam kapının önündeydi yine. Yanına yürüyünce, Zafer'in de bahçede oturduğunu fark ettim. Tek başınaydı ve çok dalgındı. Şevval de onu seyrediyordu. "Üzgün görünüyor!" dedi, Zafer'e bakmaya devam ederek. Başımı salladım ve, "Evet..." dedikten sonra konuşmaya devam ettim: "Öyle olması gerekiyor zaten çünkü aylar sonra bugün, anne ve babasıyla görüştü. Eminim ki bu görüşme, hepsini çok etkilemiştir."

İç çekti. Bakışlarımı ona çevirerek konuşmaya devam ettim: "Hissettiğimiz duyguları, dışarıya yansıtmamız çok normaldir Şevval. Asıl problem, aksini yapmaya çalışınca başlar. Mutluyken üzgün, üzgünken de mutlu gibi davranırsak, bu sadece boş bir kandırmaca olur. Bir insan, hiçbir zaman kendisini anlamsız bir kalıbın içine sokmamalı ve ne hissediyorsa, onu yaşamalı çünkü bizim bütün duyguları yaşamaya hakkımız var. Önemli olan, sürekli aynı duyguda takılıp kalmamak." Gözlerime baktı. Gülümseyerek başımı salladım ve ona arkamı dönerek mutfağa yürüdüm. Ne demek istediğimi anladığını biliyordum. Onun için yapabileceğim başka bir şey yoktu maalesef çünkü o, böyle olmasını istiyordu.

Geçen iki saatin ardından, nihayet çok güzel bir pasta yapmayı başarmıştım. Bu arada Meloş da gelmişti. Selin, bu akşam hastanede çalışmak zorunda olduğu için maalesef gelemeyecekti. Meloş, beğeniyle pastaya bakarak, "Ay pek de güzel oldu. Keşke düğünde de pastayı sen yapsaydın, Japon işi. Neydi o Allah aşkına, anacığım? Basmışlar kremşantiyi, basmışlar kremşantiyi. Zavallı pasta, bizim Mehtap ablanın gelinliğine dönmüş. Yemin ederim, yerken içim bayıldı."

Kahkaha atarak yanağından bir makas aldım. Fatma Hanım da yemekleri hazırlamıştı. Zavallı kadın ter içinde kalmıştı. Hava almak için pencerenin önüne geçti ve düzeltmek için tülbendini çıkardı. Onu, ilk defa saçları açık görüyordum. Uzun siyah saçları gür ve ışıl ışıldı. Mavi gözleri daha belirgin olmuştu. Fatma Hanım, gerçekten çok güzel bir kadındı ve Şevval, annesinin kopyası gibiydi adeta.

"Ay! Fatma abla, kız bu ne güzellik böyle?" dedi, Meloş ve konuşmaya devam etti: "Yemin ederim, hayran kaldım." Fatma Hanım, sadece gülümsemekle yetindi. Meloş, iç çekti ve, "Kocanı da çok erken kaybetmişsin. Yazık olmuş. Senin gibi güzeller güzeli bir kadın, yalnız olmamalıydı. Tekrar evlenmeyi hiç düşünmedin mi? Hem Şevval'in de bir kardeşi olurdu," diye sorunca Fatma Hanım, kendinden emin bir şekilde cevap verdi: "Hayır, hiç düşünmedim. Saime Hanım'ım sağ olsaydı, hiç yalnız kalmazdım ben. Şevval'im de hiç kardeş özlemi çekmedi. Beyza ve Baran, onun kardeşleri sayılır. Onlar mutlu olsun, ben başka bir şey istemiyorum."

Fatma Hanım, üstünü değiştirmek için mutfaktan çıktıktan sonra Meloş, bana bakarak, "Anam, bu ana kız, iyice bozmuş kafayı bu aileyle. Saime'mdi, Baran'ımdı, Beyza'mdı deyip duruyorlar. Ay kusura bakma ama çok tuhaflar. Kendi hayatlarını, çöpe atmışlar resmen. Onlar mutlu olsun diye yaşıyorlar. Yok anam yok, hiç normal değil!" deyince, gülümsemeye çalışarak cevap verdim: "Geçerli sebepleri vardır

mutlaka ama bana da tuhaf geliyor bu durum. Neyse boş ver. Hadi, yemek salonuna geçelim artık."

Biz, salona doğru yürürken, Adil Bey'in, Baran'la sohbet ettiğini gördüm. Yeni gelmiş olmalıydı. Yanlarında Yaşar da vardı. O sırada Zafer de bahçeden içeriye girdi ve gülümseyerek bize selam verdi. Hep birlikte, yanlarına yürüdük. Adil Bey, bizi görünce keyifle gülümsedi ve, "Merhabalar, bakıyorum da ekip toplanmış," dedi. "Hoş geldiniz Adil Bey. Bu kadar yoğunluğunuzun içinde, bizi kırmayıp geldiğiniz için çok teşekkürler," dedim. "Ne demek, asıl bu nazik davet için ben teşekkür ederim," dedi, keyifle. Hep birlikte yemek salonuna geçtik.

Yemekler servis edilirken, herkesin keyfi yerindeydi. Sessizce Baran'ı izliyordum. Adil Bey'in yaptığı esprilere gülüyor ve iştahla yemek yiyordu. Ne kadar da değişmişti. Aklımdan geçenleri hissetmiş gibi bana baktı ve gülümsedi. Bu gülüş, dünyalara değerdi benim için. Dizimin üstündeki elime dokundu ve usulca kader çizgimi okşadı. Kalbimin diğer yarısı olan bu güzel adam, benim evimdi gerçekten. İstemsizce iç çektim. Ona olan sevgim, yüreğimden taşıyordu artık. "Neden yemiyorsun? Çok mu yoruldun yoksa?" diye, sessizce sorunca hemen çatalımı alarak yemeğe başladım. Keyifle gülümsedi ve, "Şimdi oldu," dedi.

Adil Bey, Zafer'e bakarak, "Ee! Zafer, anlat bakalım. Atölye bulabildin mi?" diye sorunca Zafer, başını sallayarak cevap verdi: "Buldum evet ama önce sağlam bir tadilat yapılması gerekiyor. Baran abi sağ olsun, bu konuda bana çok destek oluyor. Böyle giderse, önümüzdeki ay atölyeyi açabilirim. Çalışmak için sabırsızlanıyorum. Annem, biriktirdiğim bütün fotoğrafları ve malzemelerimi bana gönderecek. Ben de hemen sergi için fotoğraf seçmeye başlayacağım."

Adil Bey, coşkuyla cevap verdi: "Bu harika bir haber Zafer, senin adına çok sevindim. Bildiğim kadarıyla bu sergi,

Beyza'yla ilgili olacak. Peki, sergi için aklında bir isim var mı?" Zafer, hüzünle gülümsedi ve derin bir nefes alarak, "Sergimin adı, *Bul beni!* olacak," dedi. Herkes sessizleşmişti. Zafer'in boşluğa dalan gözleri, ışıl ışıl parlıyordu. Hâlâ, akıl almaz bir şekilde Beyza'nın onu bulmasını bekliyordu ve bu bekleyiş, onu hem öldürüyor hem de yaşatıyordu.

Misafirlerimizi uğurladıktan sonra herkes odasına çekildi. Ev, sessizliğe gömülmüştü yine. Zafer, Beyza'nın odasında kalıyordu. Yemek sonrası herkesten müsaade isteyip erken uyumak istediğini söylemişti. Fatma Hanım, kendisine iki tane yardımcı çağırdığı için Şevval de bütün bir akşam boyunca, hiç ortalarda görünmemişti. İç çekip terasa çıktım. Baran'ı bekliyordum. Adil Bey, iki kadeh şarap içtiği için evine taksiyle gitmek istemişti ama Baran, buna müsaade etmedi ve onu, evine kendisi götürdü. Ağustos ayının sonundaydık artık... Hava, eskisi kadar sıcak değildi. Birkaç gün sonra sonbahar başlıyordu. Gündüzleri hâlâ sıcak olan hava, akşamları serinliyor ve daha şimdiden bize, sonbaharın geldiğini hissettiriyordu. Üstümdeki kıyafetlerden sıkılarak hızlı bir duş aldım. Üstümü giyindiğim sırada telefonum çalmaya başladı. Şaşırarak saate baktım. Gece yarısını çoktan geçmişti. Bu saatte kim arıyor olabilirdi beni?

Hemen geceliğimi giyinerek odaya döndüm ve yatağın üstündeki telefonumu alarak kimin aradığına baktım. Arayan Selin'di. Önemli bir şey olmadığı sürece, beni bu saatte aramazdı. Korkuyla aramaya cevap verdim: "Selin."

"Yanında kimse var mı?" dedi, buz gibi bir sesle. Yutkunarak, "Yok, bir şey mi oldu? İyi misin sen?" diye, cevap verdim. Derin bir nefes aldı. Konuşmak istiyor ama konuşamıyor gibiydi. Telaşla bağırdım: "Neler oluyor, Selin? Korkutma beni. Neyin var, söyle?"

Titrek bir nefes aldı ve, "Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi ve [illegible]r derin bir nefes alarak, "Hastanedeyim,

biliyorsun. Az önce laboratuvardan aradılar. DNA testinin sonuçları çıkmış," deyince ellerim buz gibi oldu. Aynı anda odanın kapısı da açıldı ve Baran, gülümseyerek içeriye girdi. Gözlerimiz buluşurken Selin, telefonun diğer ucundan konuşmaya devam etti: "Test sonucu pozitif. Bulduğun kan örneği, bir kadına ait ve Baran'ın kanıyla bulduğun kanın arasında, gerçekten de biyolojik bağ var. Bu demek oluyor ki Beyza yaşıyor, Bahar."

Hafifçe gözlerimi kıstım. Baran, hâlâ kapıda durmuş, bana bakıyordu. Bense çok başka şeyler görüyordum: Baran'ın yaşadıkları, çektiği acılar, Ferhat, Haluk ve Zafer, herkes ve her şey gözlerim önündeydi şu anda. Baran'ın, Beyza'nın mezarının başında nasıl azap çekerek kıvrandığını hatırlayınca, titreyen elim telefonu daha fazla tutamadı ve telefon, elimden kayıp yere düştü. Bakışlarımı telefona çevirdim yavaşça. Camı patlayıp kırılmıştı. Kırılan ve parçalara ayrılan, Baran olacaktı az sonra. Peki, nasıl kıyıp söyleyecektim ona, ben bu haberi? Ben bile bu kadar dağılmışken, kim bilir o, nasıl hissedecekti?

"Asyalı, neyin var güzelim? Ne oldu, söyle bana?" diyerek beni sarsan Baran'a baktım. Olanlardan habersiz, benim için endişeleniyordu. Derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım; bir an önce kendimi toparlamam gerekiyordu. DNA testinin sonucunu öğrendiğinde, vereceği tepkiye kendimi hazırlamam lazımdı. Bu yüzden, gerçeği önce benim hazmetmem gerekiyordu. Zaman kazanmak için, "İyiyim ben, bana bir bardak su verebilir misin?" dedim. "Tamam," dedi ve telaşla, sürahiden bir bardak su doldurarak bana uzattı. Bardağı alıp terasa çıktım. Arkamdan gelip yüzüme baktı. Bir yudum su içtim. Daha sakindim artık. O ise, kaygıyla beni izliyordu. Keşke bu haberi, onun önünde almamış olsaydım. Keşke her şeyi sindirmek için zamanım olsaydı ama bazı şeyler, kaderin elindeydi ve biz, bu konuda çok acizdik.

Gördüklerinden sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım ve ondan, böyle bir gerçeği saklayamazdım. Bunu daha önce Duygu'yla babasının arasındaki ilişkiyi öğrendiğimde yapmıştım ve çok pişman olmuştum. Aynı hatayı bir daha yapmayacağıma dair, ona bir söz verdiğim için dürüst olmalı ve uygun bir dille, ona gerçeği söylemeliydim.

"Çalışma odasına geçip beni bekler misin canım? Hemen geliyorum," dedim, son derece sakin bir ses tonuyla. Olgun bir tavır gösterip başını salladı ve çalışma odasına gitti. İtiraf etmeliyim ki beni şaşırtmıştı. Odaya girdim ve elimdeki bardağı masaya bıraktım. Dolaptan çantamı çıkardım ve içinden, sakinleştirici bir iğne aldım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bu yüzden, en kötü ihtimali hesaplamak zorundaydım. Bu aşamada Adil Bey'i de arayamazdım. Bu bilginin şimdilik gizli kalması gerekiyordu. Her şeyi öğrendikten sonra söyleyip söylememe kararını, Baran verecekti. Artık hata yapma gibi bir şansım yoktu.

Odadan çıkarak çalışma odasına yürüdüm. İçeriye girdiğimde Baran, masasının başında oturuyordu. Kapıyı kapattım ve karşısına oturdum. Gözlerini benden ayırmıyor ve yaptığım her hareketi, dikkatli bir şekilde inceliyordu. Tedirgin olduğunu biliyordum ama belli etmemeye çalışıyordu. Tuhaftı ama ben de öyle yapıyordum. Bunu da aşacaktık ama aşamalı bir şekilde. Önce yüzleşme, sonra kabullenme ve son olarak, iyileşme aşamalarını yaşamak zorundaydık. Net olmam gerekiyordu. Vereceği her tepkiye hazır ve tedbirliydim.

Son derece sakin bir şekilde konuşmaya başladım: "Lafı uzatmayacağım, Baran. Güçlü olduğunu biliyorum. Artık yalnız da değilsin, yanında ben varım ve her zaman yanında olacağımı da zaten biliyorsun."

Hiç tepki vermeden beni dinliyordu. Masanın üstünde duran elini hafifçe okşayınca, bakışlarını elime çevirdi. Amacım dikkatini dağıtarak, onu sakinleştirmekti. Elimi tutunca,

başarılı olduğumu anlayarak ona gülümsedim. Elimi kaldırıp avcumun içini öptü ve, "Yanımda olduğun sürece, her şeye dayanabilirim ben, Asyalı," deyince bu sözlerinden güç alarak konuşmaya devam ettim: "Biliyorum. Bu yüzden içim rahat ve net olmak, beni korkutmuyor. Gelecek günler de korkutmuyor çünkü daha güçlüyüz artık. Arkamızda ailemiz ve bir sürü sağlam dostumuz var," Başını salladı. Gözlerindeki kaygı, biraz olsun dağılmıştı. "Konuş, söylemen gereken neyse söyleyebilirsin. Korkma, yokluğun dışında her şeyi kaldırabilirim," dedi. Öğrendiğim gerçeği söylemeye hazırdım artık, o da dinlemeye...

"DNA testinin sonuçları çıktı, Baran. Odunlukta bulduğum kan, bir kadına ait ve sonuç pozitif. Yani kanın sahibi olan kadının, seninle biyolojik bir bağı var," dedim. Tepkisiz bir şekilde gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bu ilk aşamaydı. Şimdi bu gerçekle yüzleşmesi gerekiyordu. Söylediklerimi, kafasında bir yere oturtmaya çalışıyordu. Bakışlarını benden çekip boşluğa çevirdi ve hafifçe gözlerini kısarak yutkundu. Yaşadıklarını düşünüyor olmalıydı.

Bir süre öylece düşündü. Sonra kendi kendine konuşur gibi, "Beyza, öyle bir kız değil! Bu kadar acı çektiğimi bile bile sessiz kalmaz. O, benim kardeşim. Öyle şeyleri beceremez o. Öyle saf ve temiz bir kalbi var ki içinde hiçbir kötülük barınamaz. Onu savunmak için söylemiyorum bunları. Eğer onu tanıma şansın olsaydı, ne demek istediğimi anlardın. Beyza, bu dünya için fazla temizdi."

Ona inanıyordum. "Mutlaka mantıklı bir sebebi vardır," dedim ve yerimden kalkarak konuşmaya devam ettim: "Belki de alıkonuldu, hatta tehdit edilmiş bile olabilir."

Baran, beni dinlemiyor gibiydi; gözleri, boşluğa takılıp kalmıştı. Yanına gittim ve omzuna dokunarak, dikkatini üstüme çekmeye çalıştım ama algıları kapalıydı sanki. Çaresizce düşünmeye başladım. En azından sakindi. İçinde fırtınalar

koptuğundan emindim ve yarın, canı çok daha fazla yanacaktı. Bu da ikinci aşamaydı. Kabulleniş...

❄

İki gün sonra...

Bize biçilmiş senaryonun, ne bir adım gerisinde ne de bir adım ötesindeyiz. Tam da olmamız gereken anda durmamız gereken yerdeyiz. Oyuncular değişir ama senaryo değişmez. Acı, vaktinde yaşanır; ölüm, zamanında gelir ve insan, mecburen kabullenişi seçer sonunda. Başka çaresi yoktur çünkü. Her kabulleniş de yıkık bir isyan barındırır özünde. Zahmetlidir, sabır gerektirir ve reddedilişi kabullenmez.

Gece, sabaha bırakıyordu yerini. Yıldızlar silik ve ay, görebildiğim yerde değildi artık. Bütün bir geceyi terasta, tek başıma geçirmiştim. Yaptığımız konuşmadan sonra iki gün geçmişti. Baran, yalnız kalmak istediğini söyleyerek gitmişti ve ondan, iki gündür tek bir haber dahi alamamıştım. Nerede olduğunu bilmiyordum çünkü giderken yanına, telefonunu bile almamıştı. Düşünmeye ve yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden beklemeye karar vermiştim. Elbette ki gelecekti. O, bana hep gelirdi.

Ben beklerdim elbette ama çevremdeki herkes, onun yokluğunun sebebini anlamaya çalışıyordu. Hata yapmak istemediğim için susuyordum. Yaşar dahil olmak üzere hiç kimseye, olanları anlatmıyordum. Sadece Selin her şeyi biliyordu ama onu da sessiz kalması konusunda uyarmıştım. Yaşar, inanılmaz derecede gergindi. Şevval, şüpheyle benim her hareketimi takip ediyor ve Baran'ın yokluğunun sebebini anlamaya çalışıyordu. Emin olduğum tek şey Baran'ın, öğrendiği gerçeği sindirebilmek için zamana ihtiyacı olduğuydu

ama neden tek başına sırtlamıştı bu yükü? Neden yardımcı olmama izin vermiyordu?

Güneş bulutların arkasından görünmeye başlarken, sıkıntılı bir nefes alarak içeriye girdim. DNA raporu, masanın üstünde duruyordu. Defalarca kez okumama rağmen, hâlâ bir hata aramam ne kadar da acıydı? Maalesef gerçek, Selin'in de söylediği gibiydi. Baran'ın kanı, bulduğum kanla uyuşuyordu. Raporu masanın üstünden alarak pantolonumun cebine koydum. Baran dönene kadar bu belgeyi, güvenli bir yerde saklayacaktım.

Odadan çıkıp aşağı kata indim. Yaşar, salonda oturuyordu ve yanında Şevval vardı. Beni görünce, hemen ayağa kalktılar. Yaşar yanıma gelerek, "Bir haber var mı?" dedi. Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim: "Hayır ama o gelecek. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Son zamanlarda çok şey yaşadı. Sabırlı olun." Kaşlarını çatarak, "Allah aşkı için numara yapma. Bari bana yapma. Ben, bu adamla yıllarımı geçirdim, Bahar. Daha bacak kadar çocukken bile onun korumalığını yaptım. Onun böyle ortadan kaybolduğu hiç olmadı. Hele ki telefonsuz! Nereye gittiğini söylemezdi ama birkaç gün ortalarda olmayacağım derdi o, hep bana. Onu da geçtim, seni bırakıp gitmez, o."

"Gitmedi zaten!" dedim. O sırada evin kapısı açıldı. Başımızı çevirip kapıya baktık. Baran'ı görünce, derin bir nefes aldım. Arkasından Adil Bey'in de içeriye girdiğini görünce şaşırdım ama bir o kadar da sevindim. Onun varlığı, güç veriyordu bana. Yaşar ve Şevval, benden önce davranıp koşar adımlarla Baran'ın yanına yürüdüler. Baran'ın gözleri bendeydi. Yaşar telaşla, "Şükür! Her şey yolunda mı? Varsa bir sorun, Allah aşkı için beni arkanda bırakma. Haddimi aşıyorsam kusuruma bakma ama senin huyun değil, öyle habersiz ortalardan kaybolmak. Merak ettim," dedi. Baran hâlâ bana bakıyordu.

Yaşar da bana baktıktan sonra Şevval'le yürümesini işaret etti ve, "Neyse, daha sonra konuşuruz. Ben buralardayım," dedi.

Onlar gittikten sonra Baran'la Adil Bey'in yanına yürüdüm. Adil Bey, durgun ve düşünceliydi. "Hoş geldiniz," dedim. Adil Bey, durgun bir şekilde cevap verdi: "Hoş bulduk Bahar." Baran'a baktım ve, "İyi misin?" diye sordum. Beni, kolunun altına alarak başını salladı. Adil Bey, "Çalışma odasına gidelim," deyince Baran, tekrar başını salladı ve elimi tutarak merdivenlere yürüdü. Hep birlikte yukarıya çıkıp çalışma odasına girdik. Adil Bey, oturdu ve bizim oturmamızı bekledikten sonra bana bakarak, "DNA raporu elinde mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve cebimden çıkardığım raporu ona uzattım. Gözlüklerini takarak elindeki raporu incelemeye başladı. Baran, boşluğa dalmıştı yine. Onu böyle görmek canımı yaksa da elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bazı şeyler yaşanmak zorundaydı.

Adil Bey, raporu okuduktan sonra derin bir nefes alarak konuşmaya başladı: "Evet, iki kan arasında biyolojik bağ olduğu bir gerçek ama bu sonuç, bulduğunuz kanın Beyza'ya ait olduğunu göstermez."

Baran kaşlarını çatarak, "Ne demek bu?" diye sorunca Adil Bey, konuşmaya devam etti: "Şöyle ki; bu aşamada yapılabilecek en doğru şey yeni bir test yapılarak kardeşliğin tam mı yoksa yarım mı olduğunu belirlemektir. Eğer sonuç kardeşliğin tam olduğunu söylüyor ise bulduğunuz kan kesinlikle Beyza'ya ait demektir. Tabi eğer sizin varlığını bilmediğiniz bir kardeşiniz daha yok ise. Diğer bir olasılık da sonucun yarım kardeşlik olarak çıkmasıdır ki bu da annenin ya da babanın, başka birinden çocuğu olduğunu gösterir. Her iki durumda da kesin olan bir gerçek var, Baran. DNA raporuna göre senin yaşayan bir kardeşin var ve bu kişi Beyza da olabilir, bir başkası da! Şu an yapabileceğin en doğru şey

buna kendini hazırlaman. Eğer Beyza gerçekten yaşıyorsa, eminim ki bilerek ya da isteyerek böyle davranmamıştır."

Baran, sıkıntıyla alnını ovaladı. Kafam karmakarışık olmuştu. "Bu durumda Haluk, Beyza'nın yaşadığını söylerken, doğruyu söylüyor olabilir değil mi?" diye sordum. Adil Bey, gözlüklerini çıkardı ve, "Evet, bu iddiasının gerçek olma ihtimali çok yüksek. Haluk'un başka bir iddiası da Ferhat'la Beyza'nın çok önceden tanışıyor olmalarıydı. Bu kanı Ferhat'ın evinde bulduğunuza göre, bu kanın sahibinin Ferhat'la yakın bir ilişkisi vardı ve DNA raporu, o kişinin Baran'ın kardeşi olduğunu doğruluyor. Eğer bu kan gerçekten Beyza'ya aitse Ferhat'ın öldürülme sebebi, gerçekten Beyza olabilir ve tahminime göre bu cinayetin Haluk'la bir bağlantısı var. Beyza'ya ulaşmak için Haluk'un böyle bir cinayete karışmış olma ihtimali çok yüksek."

Baran'a baktım. İkimiz de bunun bir ihtimal değil, gerçek olduğunu biliyorduk. Adil Bey, konuşmaya devam etti: "Dava dosyası senden alındığına göre şu an sana yardımcı olabilecek en doğru kişi, Cinayet Büro Amiri Mustafa Bey. Kendisi, başından beri bu davayla yakından ilgileniyor. Olaylara hakim ve en önemlisi, tarafsız. Öğrendiğim kadarıyla dava dosyası tekrar ona verilmiş. Gelişmeler hakkında en doğru bilgiyi ancak o sana verebilir. Elinizdeki delilleri birleştirir ve doğru bir strateji uygularsanız, eminim ki en kısa sürede bu cinayet davası çözülür." Baran, gözlerini kısarak düşünmeye başladı. Mustafa Bey'in, bu davayla yakından ilgilendiği o da biliyordu. Hatta Ferhat'ın, sarışın bir kadınla bağlantısı olduğunu bulan kişi de oydu. Belki de elinde, başka deliller de vardı. Onunla kötü bir geçmişim vardı ama dürüst bir insan olduğu bir gerçekti ve tek amacı, bu davayı çözmekti. Eğer Haluk'u yakalaması için ona yardım edersek, Baran'la biyolojik bağı olan kadını da bulabilirdik. Kararı tabii ki Baran verecekti ve onun, Mustafa Bey'den hoşlanmadığını biliyordum.

Düşüncelerimi okumuşçasına, bana baktı. Kafasından geçenleri merak ediyordum. Vereceği her karara saygı duyuyordum çünkü sezgileri çok kuvvetliydi. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını Adil Bey'e çevirerek, şu sözleri söyledi: "Bence de yapılacak en doğru şey tarafsız olan biriyle iş birliği yapmak. Mustafa Bey'den pek hoşlandığım söylenemez ama savcıyla arası iyi olmadığına göre yalakalık yapmaktan hoşlanmadığı bir gerçek. Çıkarları için doğrularından vazgeçmeyen bir adam, satın alınamaz. Eğer Beyza gerçekten yaşıyorsa, otopsi raporu düzmece olabilir. Bu da savcılığın da bu işte parmağı olduğunu gösterir. Bunlar sadece ihtimal olsa da benim çok dikkatli ve seçici olmam gerekiyor ve bana satın alınmayacak bir adam lazım. Dava dosyası ona verildiğine göre seçebileceğim en doğru kişi de o."

❋

Uzlaşmak...

Çoğu zaman insanın, duygularından ve inandığı şeylerden ödün vermesi gibi görülse de aslında uzlaşmak, içimizdeki *benlik* kavramından uzaklaşmaktır. Gerçeğe uyum sağlamak ve orta yolu bulmak için bazen gereklidir. Kişileri empati yapmaya mecbur eder ve yargı oluştururken, aynı zamanda içgüdülerin dayattığı dürtülerden de uzaklaştırır.

Karşımdaki bu iki adam, tam olarak böyle görünüyordu. İkisinin de ortak bir amacı vardı ve bu amaca gidebilmek için uzlaşmak zorunda olduklarını biliyorlardı. Baran, kardeşini istiyordu; Mustafa Bey de cinayetin zanlısını. Zanlı belliydi ama zanlıyı ele geçirebilmek için delile ve delil bulmak için de Beyza'ya ihtiyaçları vardı.

Baran'ın evindeydik. Baran, Mustafa Bey'i arar aramaz gelmişti. Böyle bir çağrıyı beklemediği için şaşkındı ama sonuçta o, profesyonel bir adamdı ve işine önem verdiği

her halinden belliydi. Baran'ın gizli kimliği dışında Mustafa Bey'e, her şeyi anlatmıştık. DNA raporunu okumayı bitirdikten sonra, "Bu rapor, iki davayı birbirine bağlayan en önemli delil," dedi ve raporu masaya bırakarak Baran'a baktı. "Bu delili benimle paylaşmanızın bir sebebi olmalı çünkü bu sizin karşılıksız yapacağınız bir şey değil. Benden beklentiniz ne? Açık konuşun Baran Bey. Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi. Baran, kendinden emin bir şekilde, "İş birliği!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Kötü bir başlangıç yapmış olsak da amaçlarımız ortak. Ben, ailemin başına gelen katliamın arkasındaki sırları, siz de Ferhat'ın cinayetinin arkasındaki sırları arıyorsunuz. İki yol da Haluk'a çıktığına göre, güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor. Otopsi raporu Beyza'nın öldüğünü doğruluyor ama DNA sonucu, bunun aksini söylüyor. Savcılıktan yardım isteyemem çünkü şu anda hiç kimseye güvenmiyorum. Size gelince, en başından beri bu davayı çözmek için ne kadar emek verdiğinizi biliyorum. Hatta bunun için savcılık kararını bile hiçe sayarak inandığınız doğrulardan vazgeçmediniz. İşinizi kaybetmeyi bile göze alıp bu davanın peşinden gittiniz. Yalaka değilsiniz, satılık da! Gerektiğinde, savcıya bile baş kaldırarak bana bunu kanıtladınız. Açıkçası bu yönünüz, benim takdirimi kazandı. Benzer yönlerimiz var, Mustafa Bey. Sezgilerim bana, sizin doğru insan olduğunuzu söylüyor. Diğer yandan da üstüme yapışan bu kara lekeyi aklamam lazım. Dava dosyası da size verildiğine göre, bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz."

Baran'ın yaptığı bu konuşmadan sonra Mustafa Bey, "Satılık olmadığım doğru. Adaletin yerini bulması için her şeyi yapacak kadar gözümün kara olduğu da! Tıpkı sizin gibi. Bu görüşmeyi birkaç ay önce yapmak isteseydiniz, kesinlikle reddederdim. Açıkçası daha önce sizden şüpheleniyordum. Hatta şüpheliler listemin, en başındaydınız. Savcılık tarafından korunmanız da mide bulandırıcı geldi bana," deyince

Baran, kaşlarını kaldırdı ve, "Peki şimdi ne değişti?" diye sordu. Mustafa Bey, geriye doğru yaslandı ve kollarını kavuşturup konuşmaya devam etti: "Maden kaçakçılığı olayını ortaya çıkarıp bütün sorumluluğu tek başına üstlenmeniz, takdirimi kazandı. Maden elinizden alınabilir, hatta tekrar tutuklanabilirsiniz. Üstelik bu sizin tercihinizdi. Kaçakçılık olayını örtbas edebilir, gününüzü gün edebilirdiniz ama yapmadınız. Bu dürüstlüğünüze istinaden size yardım edeceğim, Baran Bey. Hatta bir planım bile var ve bu konuda Bahar Hanım'ın da yardımına ihtiyacım var."

Baran'la göz göze geldik. Çenesi kasıldı ve sert bir şekilde "Bahar'ı bu işe karıştırmayın!" dedi. Mustafa Bey, başını sağa sola sallayarak ona cevap verdi: "Bahar Hanım, çoktan bu işe bulaştı. Sizinle açık konuşacağım. Eğer bu iki davanın çözülmesi için Haluk'un itirafı gerekiyorsa, risk almak zorundayız. DNA raporunun sonucuna göre kardeşiniz yaşıyor. Haluk'u ayakta tutan tek gerçek de bu olduğuna göre bizim, Beyza Hanım'ı bulmamız gerekiyor. Bu şu aşamada mümkün değil çünkü bulduğunuz kanın Beyza Hanım'a ait olup olmadığı, henüz kesinlik kazanmadı. Bu gerçeği sadece biz biliyoruz ama Haluk bilmiyor. Eğer Bahar Hanım ona, Beyza Hanım'ın gerçekten yaşadığını ve onu sizin sakladığınızı söylerse, Haluk ağımıza düşer ve şu ankinden daha hassas davranmaya başlar."

"Haluk zaten bundan emin. Böyle davranmak, bizim ne işimize yarar ki?" diye sordum. Mustafa Bey, "Çok işimize yarar çünkü şu an sadece şüpheleniyor ama bunu siz teyit ederseniz, artık bundan emin olur," dedi ve ayağa kalkarak konuşmaya devam etti: "Tabii ki bu ilk aşama. Bu bilgiyi öğrendikten sonra Haluk, Baran Bey'in peşine düşecek. O zamanda planın ikinci aşaması başlayacak. İkinci aşama ise Beyza'nın ortaya çıkması olacak. Bize, Beyza'nın kılığına girebilecek biri gerekiyor. Baran Bey'in birkaç kez onunla

görünmesi bize, yeter de artar zaten. Haluk'un, Beyza'ya karşı hissettiği saplantılı duygular sayesinde, amacımıza ulaşacağımıza inanıyorum. Beyza, ona her şeyi itiraf ettirebilir. Yalnız bu planın işe yarayabilmesi için bize, Beyza'yı yakından tanıyan ve onun gibi davranabilecek biri lazım. Zaten Haluk, onu sadece uzaktan görecek. Bu yüzden, Beyza gibi durabilecek, onun gibi yürüyebilecek ve hatta onun gibi konuşabilecek biri olmalı, bu kişi. Çevrenizde öyle biri var mı Baran Bey? En önemlisi, o kişi güvenilebilir biri mi?"

Baran, düşünüyordu. Mustafa Bey'in planı, gerçekten işe yarayabilirdi. Baran da bunu biliyordu ama Beyza'nın yerine geçip onun gibi davranabilecek kişi, kim olabilirdi? Bu çok riskli bir görevdi ve güvenilir birini bulmak, gerçekten çok zordu.

❁

Bir hafta sonra

Hayatın zorluklarından şikayet ettiğim yıllar, çok uzaklarda kalmıştı artık. Uzakta kalan sadece o yıllar değildi elbette; şikayet eden Bahar da asırlar kadar uzaktı bana. Aşk acısı zannettiğim yıkılmışlıklarım, tekrar almayacağıma ant içtiğim kötü kararlarım, başımı önüme eğdiren hatalarım, hepsi ama hepsi ne kadar da masum ve temizdi aslında. *Günah* saydığım masum isteklerime sırtımı döndüğüm için çok pişmandım. Baran, farkında olmadan bana yeni bir kapı açmıştı ve bu kapının ardında, masum günahları küçümseyen, büyük günahkarlar tanımıştım.

Havuzun başında oturuyordum. Vakit, gece yarısını geçmişti. Bacaklarımı sarkıttığım havuzun suyuna, öylece dalıp gitmiştim. Beyaz geceliğim suyun içinde dalgalandıkça, daha çok dalıyordum derinlere. Uzun saçlarım sırtımı kapattığı

için terlemiştim. Beni terleten sıcak değildi aslında; yaşadığımız gerçekliğin ağırlığıydı. Baran'ın en son ne zaman güldüğünü hatırlamaya çalıştım. Hatırlamak zor olmadı çünkü birlikte yemek yediğimiz son akşamdı, o gün. En son, o gün sarılmıştı bana. En son, o gün özlediğini söylemişti ve en son, o gün sıcaktı elleri, sıcacıktı. Şimdi ise yine kırağı düşmüştü dallarına. Buz kesmişti her yanı. Bakıyor ama kimseyi görmüyordu gözü. Sadece geceleri hissediyordum varlığını. Usulca saçlarımı okşuyor sonra da yarattığı derin karanlığa dönüyordu yine.

Havuza bir gölge düşünce, arkamı dönüp bakmadım. Bakmak istemedim. Kim olursa olsun, açıkçası umrumda bile değildi. Gelen kişi, saçlarıma dokundu. Ellerine yabancılaşmış olsam da o olduğunu anlamıştım. Hiç tepki vermedim. Zaten gidecekti. Bugünün diğer günlerden tek farkı, oda yerine, bahçede olmamdı. Yoklama saati, gelmişti demek.

Yanıma oturunca şaşırdım ama tepkisiz durmaya devam ettim. Tıpkı benim yaptığım gibi bacaklarını havuzun suyuna soktu. Siyah keten pantolonu, tıpkı beyaz geceliğim gibi suyun içinde bir o yana bir bu yana dalgalanmaya başladı. Siyahla beyazın, birbirlerine ne kadar yakıştığını düşündüm o an. İkisi de yalnızken, ne kadar anlamsızdı halbuki. Tıpkı bizim gibi. Biraz daha yakınlaşınca, kokusu geldi burnuma. Elimde olmadan dudaklarım büküldü. Kalbim eziliyordu sanki çünkü çok özlemiştim onu. Yanağıma dokunup, "Yüzüme bak..," dedi. Oysaki benden günlerdir yüzünü esirgeyen kendisiydi. "Böyle iyi, zaten birazdan kovuğuna çekileceksin," dedim ve iç çekerek konuşmaya devam ettim: "Sakın yanlış anlama; kızmıyorum sana, geçerli sebeplerin var çünkü. Kendini hapsettiğin o karanlık yerde iyi hissediyorsan, hiç sorun değil; böyle devam et. Korkma! Bekleyeceğim seni."

Bacaklarımı suyun içinden çıkarıp ayağa kalktım ve eve doğru yürümeye başladım. Eve girdiğimde önce mutfağa

gittim çünkü susamıştım. Kendime bir bardak su doldurup oturdum. Ev, her zamanki gibi sessizdi. Sessizliği dinlerken, Şevval'in sesini duydum: "Biraz konuşabilir miyiz, Bahar?" Kapının önündeydi. Başımı sallayınca, karşıma oturdu. Kolumu dokundu ve bana doğru eğilerek, "Ben yapabilirim," dedi. Ne demek istediğini anlamamıştım. Kaşlarımı çatarak, sordum: "Neyi yapabilirsin?" Kendinden emin bir şekilde cevap verdi: "Beyza gibi davranabilirim. Onu, benden daha iyi hiç kimse tanıyamaz ve Baran abi, benden başka hiç kimseye güvenemez. Ben yapabilirim, Beyza gibi davranabilirim."

Neye uğradığımı şaşırmıştım. O anda kapının girişinden Baran'ın sesi yükseldi: " Nereden öğrendin sen bunu?" Başımı çevirip ona baktım. Dik dik Şevval'e bakıyordu. Korku dolu bakışlarımı Şevval'e çevirdim. Benim aksime o, sakindi. Ayağa kalktı ve, "Bugün Adil Bey'le senin, bahçedeki konuşmanıza kulak misafiri oldum. Haluk'un dikkatini dağıtmanız gerekiyormuş. Böyle bir şeye neden gerek duyduğunuzu bilmiyorum. Açıkçası bilmek de istemiyorum ama ben yapabilirim abi. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Beyza'yı, benden daha iyi tanıyan başka biri yok çevrende. Sana yardımım dokunacaksa eğer, bunu seve seve yaparım. Beyza'yla aynı boyda ve aynı kilodayım. Saç rengimiz dışında benziyoruz zaten. Onunla birlikte büyüdük. Neleri sever, ne giyinir, ne takar, hepsini biliyorum. En önemlisi, benden başka kimseye güvenemezsin. O yüzden izin ver, yapayım abi."

"Saçmalık!" dedi Baran ve konuşmaya devam etti: "Böyle bir tehlikenin içinde olmana, asla müsaade etmem. Bu seferlik affediyorum ama bir daha sakın benim konuşmalarımı gizli gizli dinleme. Bu konuyu da bir daha sakın açma!"

Şevval, yardım istercesine bana baktı. Ne bekliyordu ki benden? Ona yardım etmem, mümkün değildi. Bile bile ateşe atlamasına izin vermezdim. Benden istediği tepkiyi alamayınca, konuşmaya devam etti: "Peki kim yapacak? Bahar

mi? Beyza'yı, benim kadar iyi tanıyan hiç kimse yok. Yalvarırım abi. Lütfen izin ver. Eğer benim yerime bir başkası yaparsa, beceremez. Haluk, çok uyanık bir adam. Beyza'yı da çok iyi tanıyor. Onu, yıllarca uzaktan izledi. Nasıl yürür, ellerini nasıl kullanır, nasıl güler, hepsini çok iyi biliyor."

Baran'la göz göze geldik. Şevval, doğruyu söylüyordu aslında. Mustafa Bey'le yaptığımız konuşmadan sonra bir hafta geçmişti ve Baran, hâlâ uygun birini bulamamıştı. Çevremizde Beyza'ya yakın olan ve onu çok iyi tanıyan, hiç kimse yoktu. Hatta ben bile Beyza'yı tanımıyordum. Bütün bunları bilmeme rağmen, sesimi çıkaramadım çünkü bu iş, gerçekten çok riskliydi ve kimseyi, etkim altında bırakmak istemiyordum. Bir süre düşündükten sonra Baran, "Peki, madem bu kadar istiyorsun, sen yap ama sözümden çıkmayacak ve o itle hiçbir şekilde bir araya gelmeyeceksin. Anladın mı beni?" dedi. Şevval, başını salladı ve hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktı. Öylece bakakalmıştım. Abim bunu öğrenirse, deliye dönerdi. Bu kız ya deliydi ya da korkusuz ama şunu da biliyordum ki bu işi ondan başkası yapamazdı.

❁

Bugün, planın ilk aşaması başlayacaktı. Mustafa Bey, gelmişti ve Baran'ın ofisinde beni bekliyorlardı çünkü az sonra Haluk'u arayıp ona Beyza'nın yaşadığını söyleyecektim. Tedirgin değildim ama huzursuz olduğum bir gerçekti. Dün gece olanlardan sonra huzursuzluğum ikiye katlanmıştı. O konuşmanın ardından odaya çıkıp kapıyı kilitlenmiştim. Düşünmeye değil, düşünmemeye ihtiyacım vardı aslında. Düşündükçe, daha beter bir paranoya sarıyordu beni. Olasılıklar tek tek karşıma dizildikçe, huzursuzluğum artıyordu. Fatma Hanım'a, abime, hatta Yaşar'a bile ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Kapı tıklanınca, oturduğum

yerden kalıp kapının kilidini açtım. Baran olduğunu biliyordum çünkü dün geceden beri defalarca kez gelip kapıya vurmuştu.

Kapıyı açtığımı fark edince, hemen içeriye girdi ve telaşla yanağıma dokunup, "Neden yapıyorsun bunu bana? Sen böyle yapınca, nasıl hissettiğimi bilmiyor musun?" dedi ve bana sarıldı. Başımı göğsüne dayadım. Kalbi, çok hızlı atıyordu. Çenesini başıma yasladı ve saçlarımı okşayarak konuşmaya devam etti: "Lütfen Asyalı! Bari sen yapma. Her şey yeteri kadar karışık zaten. Biliyorum zor ama biraz daha dayan. İnan bana yanımda olduğunu bilmek, beni ayakta tutuyor. Hatta yaşamamı sağlayan tek gerçek, varlığın. Sen de böyle yaparsan, çökerim."

Gülümsemeye çalışarak yüzüne baktım. Bunu biliyordum, güçlü olmak zorunda olduğumu da!

"Hadi, Mustafa Bey'i daha fazla bekletmeyelim," dedim. Alnımı öptü ve, "Benim için bunu yapmak zorunda değilsin. Hatta hiç kimse için üzülmek zorunda da değilsin. Sadece yanımda ol," dedi. "Ben bunu sadece senin için değil, geleceğimiz için de yapıyorum," dedim ve elini tutarak yürümeye başladım. Kaskatıydı. Bunu yapmamı istemediğini biliyordum ama temiz bir başlangıç yapmak için bunu yapmaya mecburdum. Sürekli tedirgin yaşamaktan bıkmıştım artık.

Çalışma odasına girdiğimizde, Mustafa Bey'le göz göze geldik. Resmi bir şekilde başını sallayarak ayağa kalktı. Bana karşı mahcuptu aslında, bunu bakışlarında görebiliyordum. Ona kırgın değildim artık, sonuçta sadece işini yapıyordu; yine de insanlara karşı bu kadar ön yargılı olması doğru değildi. Belki de yaşanan bu olay, gözaltına alınan insanlara karşı onun acımasız tutumunu değiştirmesine sebep olacaktı. Her gözaltına alınan insan, suçlu olmayabilirdi sonuçta. Suçlu bile olsa onu, bu suçu yapmaya iten sebepler olabilirdi. Biraz empati yapmayı öğrenmesi gerekiyordu. Her şeye

rağmen ona gülümseyince, mahcup bir şekilde gülümsedi. Baran'ın elimdeki baskısı artınca, gözlerimi kısarak ona baktım. Onun da kıskançlık seviyesi inanılmaz boyutlardaydı. Bakışlarımı görmezden gelerek beni odaya çekti, gözlerimi devirerek peşinden yürüdüm.

Mustafa Bey, oturmamızı bekledikten sonra, "Beyza rolünü yapacak birini de bulduğunuza göre artık planı uygulamaya geçebiliriz. Bu arada kimi bulduğunuzu sormamda bir sakınca var mı?" diye sordu. Baran'a baktım. Kaşlarını çatarak, Mustafa Bey'e cevap verdi: "Güvenilir biri, kim olduğu şimdilik önemli değil." Mustafa Bey, başını salladı ve, "Şimdi sıra sizde Bahar Hanım. İnandırıcı olmanız yeterli, gerilmeyin. Kendinizi de suçlamayın. Sonuçta söylediklerini, tam olarak yalan değil."

Kısmen doğru olsa da Mustafa Bey'in sözleri, benim için avuntudan farksızdı. Cebimden telefonumu çıkarıp Haluk'un numarasındaki arama engellini iptal ettim. Artık onu arayabilirdim. Derin bir nefes aldım önce. Yapacağım konuşmaya, kendimi hazırlamam gerekiyordu. O sırada Baran, kolumu tuttu ve, "Hayır!" dedi. Şaşırarak ona bakınca, başını sağa sola sallayarak konuşmaya devam etti: "Bunu yapmanı istemiyorum. Seni daha fazla bu meseleye karıştıramam." Kolumu çektim ve gözlerinin içine bakarak arama tuşuna bastım. Baran, sert bir küfür savurup ayağa kalkınca, ben de kalktım. Tam da o sırada Haluk, aramama cevap verdi: "Şaşkınlık uyandıracak bir arama. Demek, aklın başına geldi."

Elimle Baran'a durmasını işaret ettikten sonra, "Seninle bir anlaşma yaptık, Haluk. Ben sözümü tutarım. Sabırsız davranan sendin," dedim. "Yaptığımız anlaşmada sevgili kuzenime her şeyi anlatman yoktu!" diye bağırınca, sakin olmaya çalıştım çünkü Baran, bana bakıyordu ve resmen barut gibiydi. Vereceğim ufacık bir tepkiyle telefonu elimden

alacağını biliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp Haluk'a cevap verdim: "Olmadık anlarda beni arayarak kendini ele veren sendin. Eğer beni dinleyeceksen, konuşacağım çünkü daha fazla seninle muhatap olmak istemiyorum. Ben sözümü tuttum ve Beyza ile ilgili bir şey öğrenir öğrenmez seni aradım. Dinlemek zorunda değilsin, bu şekilde yaptığımız anlaşma da biter."

Sesi kesildi. Şaşırarak telefonuma baktım, arama devam ediyordu. Şok geçiriyor olmalıydı. Baran, inanılmaz derecede gergindi ve eli, bir mengene gibi kolumu kavramıştı. Sabırlı olmaya çalışıyordum. Kendimi sıkışmış gibi hissettiğim için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak, "Orada mısın Haluk?" dedim. "Evet..." dedi, bitik bir ses tonuyla. Beyza'nın adını duymak bile onu dağıtmaya yetiyordu. Konuşmaya devam ettim: "Bu seni son arayışım ve bunu sadece Baran'ın tutuklanmasını istemediğim için yapıyorum. Sakın bu konuşmaya, değişik anlamlar yüklemeye çalışma. Senden hiç hoşlanmıyorum ve kesinlikle sana güvenmiyorum ama maalesef şu an seçim yapma lüksüm yok."

"Uzatma da söyle artık. Beyza nerede?" dedi, buz gibi bir sesle. Baran'a baktım. Gözleri, acı doluydu. Şu an kendisinden nefret ettiğini biliyorum. Bakışlarımı ondan kaçırarak, "Baran, onu saklıyor," dedim, ben de kendimden nefret ederek. Yutkunarak konuşmaya devam ettim: "Yerini bana söylemedi ama telefon konuşmalarına şahit oldum. Bu sırrı öğrendiğimi Baran bilmiyor. Birkaç gün sonra buluşacaklarmış."

Heyecanla bağırdı: "Peki nerede o? Neden beni aramıyor? "Nerede buluşacaklar? Konuşsana!"

Sandalyeye tutunarak, "Ayrıntıları bilmiyorum. Bildiklerim sadece bunlar. Daha fazla konuşamam, Baran her an gelebilir," dedim ve telefonu kapatır kapatmaz sandalyeye çöktüm. Yalan söylemekten nefret ediyordum. Mesleğime aykırı bir şey yapmıştım. Kötü seçimler yapmış olsa da onun

duygularıyla oynamıştım. Bu benim için ağır bir yüktü ve kaldırması hiç kolay değildi.

Baran, çömeldi ve yanağıma dokunup, "Üzgünüm, sana böyle hissettirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim," dedi. Gülümseyerek, "İyiyim ben," dedim. İyi miydim gerçekten? Hayır! Kesinlikle değildim ama onu daha fazla üzmek istemiyordum. Mustafa Bey, ayağa kalktı ve, "Bundan sonrası sizde, Baran Bey. Korunmanızı sağlamama gerek olduğunu zannetmiyorum. Zaten bir sürü adamınız var. Haluk, şimdiden adamlarını buraya göndermiştir. İki gün sonra Beyza'yla buluşmak için evden çıkın. Evden çıkarken, etrafınızdaki adamların sayısı her zamankinden fazla olsun. Bu hem dikkat çeker hem de bu sayede Haluk, size yaklaşmaz. Merak etmeyin, ben ve ekibim de orada olacağız. Korumalarınızın arasına karışırsak, dikkat çekmeyiz. Haluk, sizi uzaktan gördükten sonra onun, Beyza'yla iletişim kurmasını sağlayacağız. Tabii ki bu iletişim, bizim yönetimimizde ve kayıt altında olacak. Eğer Beyza'nın yerine geçen kişinin sesi de biraz olsun onabenziyorsa, o zaman istediğimiz itirafı Haluk'tan alabiliriz. Buluşma gününe kadar benim, sizin etrafınızda görünmemem gerekiyor. Aramızdaki iletişimi sadece telefonla yapalım."

Baran, ayağa kalktı ve başını sallayarak, "Teşekkürler," dedi. Mustafa Bey gülümsedi ve "Ben teşekkür ederim. Kolaylıklar diliyorum," dedikten sonra odadan çıktı. Sıkıntıyla pencereden dışarıya bakıyordum. Baran, masaya oturdu ve hafifçe saçımı çekti. Hiç tepki vermedim. Bu kez de saçımdan daha büyük bir tutam alıp çekince, şaşırarak ona baktım. Hafifçe gözlerini kısıp gülümsedi ve, "Sinemaya ne dersin? Hamburger de yeriz," deyince hayretler içinde ikimizi göstererek, "Biz mi? Yani normal çiftler gibi sinemaya gidip hamburger yiyeceğiz, öyle mi? Başına bir şey mi düştü senin?" diye sordum. Günler sonra ilk defa içten bir kahkaha attı

ve ikimizi işaret ederek cevap verdi: "Evet, ikimiz. *Birlikte* hamburger yiyeceğiz, patlamış mısır alıp sinemaya *gireceğiz* ve son olarak..."

Dayanamayıp ben de güldüm ve, "Son olarak..." *diyerek*, onu tekrar ettim. Bana doğru eğildiği ve dudaklarıma bakarak, "Karanlıktan istifade ederek seni orada doyasıya öpeceğim," dedi ve ben daha cevap bile veremeden, dudaklarını dudaklarımda bastırdı. Yumuşacık dudakları, dudaklarımın üstünde hareket ederken bir kez daha kendimden geçtim ve hissettiğim bu duygunun hiçbir dilde tarifi yoktu...

❋

Sinemaya gelmeyi, eskiden beri çok severdim ben. Bana göre sinema, sıcak bir yaz gününde ya da buz gibi bir kış akşamında yapılabilecek, güzel ve eğlenceli aktivitelerden biriydi. Karanlık ve soğuk bir ortamın, insana bu kadar keyif verdiği başka bir yer yoktu herhalde. Koltuklara sinmiş patlamış mısır kokusu, dev ekrandan yansıyan görüntüler, kimi zaman korkuyla, kimi zaman aşkla kimi zaman da heyecanla izlediğimiz sahnelerin etkisi altında kalmak, tarifsiz bir duyguydu.

Kendimi çok keyifli hissediyordum. Baran'la büyük bir alışveriş merkezine gelmiştik. Normal çiftler gibi hamburger yemiş, havadan sudan bahsederek sohbet etmiş ve seçtiğimiz aksiyon filminin biletlerini almıştık. Baran bizim için patlamış mısır almayan gitmişti. Ben ise eskimiş filmlerin afişlerine bakıyordum. Tuhaftı belki ama her şey gerçekten de normal gidiyordu. Yaşadığımız tüm gerginlikler, şu an bizden uzaktı. Kısa süreceğini bildiğim bu anlar, bir dinlenme molası gibiydi bizim için. Belki kendimizi kandırıyorduk ama böyle kandırmacalar, güç toplamak için gerekliydi bazen.

"Şu adama bak, Eylül. Allah'ım ne kadar da yakışıklı..."

Dikkatimi dağıtan bu ses, on altı yaşlarında bir kıza aitti. Yanında yine kendi yaşlarında bir kız daha vardı. "Evet, gerçekten de yakışıklı ama ben zaten onu tanıyorum," dedi, diğer kız. Merakla baktıkları yöne bakınca, bahsettikleri kişinin Baran olduğunu fark ettim. İlk konuşan kız, heyecanla, "Ciddi misin? Nereden tanıyorsun? Ne olur Eylül, onunla beni de tanıştır," deyince , kaşlarımı kaldırdım. Acaba kız, Baran'ı ailesinin cinayet haberlerinden mi tanıyordu? Adının Eylül olduğunu öğrendiğim kız, gözlerini bayarak arkadaşına cevap verdi: "Boşuna heveslenme çünkü Türk değil. O, Amerikalı bir oyuncu. Hatta oynadığı dizi, şu anda reyting rekorları kırıyor. Nasıl olur da onu tanımazsın? İnanamıyorum kızım sana, gerçekten de çok cahilsin."

Şok içinde ona baktıktan sonra dayanamayıp güldüm. Kızlar, onları dinlediğimin farkında bile değillerdi. İlk konuşan kız, hüzünle mırıldandı: "Hadi ya! Ders çalışmaktan dizi izlemeye zamanım mı var benim?" Eylül, saçını savurarak, "Aramızdaki fark bu işte. Sen, ders çalışacağım diye gündemi ve trend olan şeyleri takip etmiyorsun. Sosyal medya hesabın bile yok. Hatta ben ısrar etmesem, sinemaya bile gelmeyecektik. Fazla sıkıcısın Naz. Bence bunu kabul et artık. Yine de üzülme, en azından hayatında ben varım. O yüzden bana artık biraz daha fazla zaman ayır lütfen," dedi. Eylül'ün bu sözleri, beni gülümsetti. Belli ki arkadaşından ilgi istiyordu ama bunu söylemeye çekildiği için onu manipüle ediyordu. Biraz da kompleksliydi. Yine de arkadaşını çok sevdiği belliydi çünkü aynı tişörtü giyinmişlerdi ve arkadaşının içeceğini kendisi taşıyordu.

Onlar, hayranlıkla Baran'a bakarken, boğazımı temizleyerek söze girdim: "Ben onun menajeriyim. İstiyorsanız sizi, onunla tanıştırabilirim."

Eylül, öylece bana bakarken, diğer kız heyecanla cevap verdi: "Tabii ki çok isteriz ama bizim İngilizcemiz çok kötü.

Nasıl olacak?" Kollarımı kavuşturarak, "Hiç sıkıntı değil. Ben size yardımcı olurum," diye cevap verdim. Kız, beni inceleyerek, "Belli ki siz de turistsiniz. Peki nasıl bu kadar güzel Türkçe konuşabiliyorsunuz?" diye sorunca, kızın saflığı ve tatlığı beni daha da gülümsetti.

Eylül, öyle utanmıştı ki dudaklarını bükerek bana baktı. "Hadi, gidelim," dedim. Tanışmak için sabırsızlanan kız yürümeye başlayınca, Eylül'ün kulağına eğilerek, "Bir daha sakın arkadaşını küçümseme, tamam mı? Bak, o sana ne kadar da güveniyor. Arkadaşlar arasında üstünlük olmaz. Herkesin kendine özgü yetenekleri ve ilgi alanları vardır," dedim. Eylül, mahcup bir şekilde bana cevap verdi: "Haklısın abla, özür dilerim. Ben sadece, biraz daha benimle ilgilenmesini istemiştim çünkü onu çok seviyorum."

Gülümseyerek, "Dileme, bir daha yapma yeter. Şu an yoğun bir dönem geçiriyor olabilir ama en az senin kadar o da seni seviyor," deyince gülümseyerek başını salladı.

Hep birlikte Baran'ın yanına yürüdük. Baran, yanımdaki kızları fark edince şaşırarak bana baktı. Kız, benden önce davranıp, "*Hello, my name is Naz. How are you?*" deyince Baran, neye uğradığını şaşırıp kaşlarını kaldırdı. Onun bu hali, görülmeye değerdi gerçekten. Tekrar göz göze gedik. Ona, başımı sallayınca, hiç bozuntuya veremeden, "*Hi! I am fine. Thank you*," dedi. Kız, heyecanla bana bakarak, "İnanamıyorum. Ses tonu bile muhteşem. Onunla fotoğraf çekilmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu. Başımı sağa sola sallayarak, "Maalesef, fotoğraf çektirmekten pek hoşlanmaz," dedim. Eylül, arkadaşının kolunu tutarak, "Hadi, babam gelmiştir. Artık gidelim," deyince , bize el sallayarak gittiler. Baran kollarını kavuşturup, "Bu da neydi şimdi böyle?" diye sorunca, gülerek kızların arkasından baktım ve "Hiç! Bu sadece, normal çiftler gibi olamayacağımızın, anormal bir kanıtıydı," dedim...

İki gün sonra..

Baran...

"Söz ver bana abi! Herkes ölse bile sen ölmeyeceksin..."
"Böyle konuşma Beyza. İnsan, sadece tutabileceği sözler vermeli. Ayrıca herkes öldükten sonra benim yaşamamın ne anlamı var? Bu bana ödül değil, sadece ceza olur..."
"Yaşarsın abi, yaşamak zorundasın!"

Beyza'yla aramda geçen bu konuşmanın üstünden, altı yıl geçmişti. Düşünüyordum. Altı yıl önce Beyza, farkında olmadan bir döngü başlatmıştı sanki. Söylediği sözler, gerçeğim olmuştu ve herkesin öldüğü bir gerçeklikte, bir şekilde yaşamayı başarmıştım. Bu benim vicdanımı sızlatıyordu. Onlar ölünce, anlamını yitiren dünya, Bahar'la yeniden bir anlam kazanmıştı benim için. Hatta tuhaf bir şekilde, geçmişte mutluluk diye nitelendirdiğim her şeyin aslında bir kandırmacadan ibaret olduğunu fark etmiştim. Gün doğumunu, yağmuru, güneşi, ayı, hatta gülmeyi bile körü körüne izlemiş ve yaşamıştım. Beyza ve annem dışında hiç kimseyi gerçekten sevmemiştim bile. Şimdiyse yaşamaya dair ne varsa bir mıknatıs gibi çekiyordu beni.

Ofisin penceresinden bulutları seyrederken, yaşadıklarımı sorguluyor ve yaşayacaklarımın hesabını yapıyordum. Telefonum çalmaya başladı. Bu, beklediğim bir aramaydı. Kaşlarımı çatarak aramaya cevap verdim: "Dinliyorum."

Haluk'un yanına yerleştirdiğim muhbir, konuşmaya başladı: "Dört gruba ayrıldık. Bir grup evinizin çevresinde, ikinci grup holdingin çevresinde, diğer iki grup ise sizin peşinizde olmak için görevlendirildi. Haluk, sizin peşinizdeki grubun

başında. İçlerinde ben de varım. Şu an holdingde olduğunuz için biz de buradayız. Adamlarınızın sayısının artması, Haluk'u işkillendirdi. Son günlerde iyice kontrolden çıktı. Dikkatli olun."

Nefretle dişlerimi sıkarak telefonu kapattım ve ceketimi giyinip ofisimden çıktım. Yaşar, beni bekliyordu. Birlikte asansöre binince, "Her şey hazır mı?" diye sordum. Kaşlarını çatıp, "Evet," dedi ve soğuk bir şekilde konuşmaya devam etti: "Haluk'un itleri, deve kuşu gibi sakladıklarını zannediyorlar. Sözde biz de onları *görmüyoruz*. Ayrıca Mustafa olacak şu polis, adamlarıyla birlikte korumaların arasına karıştı. Biz de şimdi rahmetli Beyza Hanım'la buluşmak için Emirgan Parkı'na gidiyoruz. Yani her şey paranormal bir şekilde hazır."

Ters ters ona bakınca, ellerini havaya kaldırarak, "Hiç öyle bakmayın, ben olanı söylüyorum. Sıra sıra dizilmiş ilginçlikler silsilesini başka nasıl anlatabilirim? Düşünün ki az sonra gidip rahmetli Beyza Hanım'ı ahiretten alacağım. Benimki de kafa yani! Ee! Olayları öğrenen son kişi ben olunca, anca bu kadar oluyor. Adil Bey bile bitiş noktasına varmışken, girdim ben oyuna. Bozulmak hakkımdır yani!" dedi. Öfkeyle ona baktığımı fark edince, söylenmeyi kesti.

Holdingden çıkar çıkmaz, adamlarım etrafımı sardı. İçlerinde Mustafa Bey de vardı. Onu görmezden gelerek arabama bindim. Yaşar, Holdingde kalmıştı. Biz gittikten sonra arka kapıdan çıkacak ve Şevval'i, Emirgan Parkı'na getirecekti. Yola çıktık. Haluk'un adamları peşimizdeydi. Sıkıntıyla ofladığım sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan Asyalı'ydı. Gülümseyerek telefonumun üstündeki Asyalı yazısını okşadım. O, benim yaşama enerjimdi. Telefonu açar açmaz, "Baran, iyi misin? Her şey yolunda değil mi?" diye sordu. Bir süre gözlerimi kapatıp onu dinledim. Kalbim,

bana yaşadığımı hissettirmek için delicesine çarpıyordu. "Alo!" dedi, narin sesiyle. Benden cevap alamayınca, konuşmaya devam etti: "Orada mısın Baran? Cevap versene."

Yutkunarak, "Buradayım," dedikten sonra kendimi toparlayarak, "Her şey yolunda. Sen nasılsın?" diye sordum. "Meloş'la evdeyiz ama aklım sende Baran," deyince gülümseyerek, "Yani olması gereken yerde," dedim. Güldü. Onu gülerken hayal ettim o an. "Dikkat et kendine," dedi, sesi titreyerek. Korkuyordu ama belli etmek istemiyordu. Telefonu kapatacağını hissettiğim an, "Bahar!" dedim. "Efendim," dedi, telaşla. Gülümseyerek, "Pasta yap bana," dedim. Amacım, biraz daha sesini duymaktı. Sevinçle cevap verdi: "Tabii ki yaparım. Neli olsun?" İç çekerek, "Hiç fark etmez. Sen koksun yeter," dedim. Yine güldü. O gülünce, dünya da gülüyordu sanki. Gözlerimi kapatarak, "Seni seviyorum..." dedim ve telefonu kapattım.

Emirgan Parkı'na varmıştık. Arabadan inip yürümeye başladım. Etrafımda on adam vardı. Diğerleriyse her köşeyi ablukaya almışlardı. Mustafa Bey, sol hizamda yürüyordu. Birbirimize bakmıyorduk ama ikimiz de tetikteydik. Küçük bir çay bahçesine geçerek oturdum. Adamlarımdan biri, bana bir bardak çay getirdi. Çayı içerken, mekan da yavaşça boşaltıldı. Tek başımaydım ama etrafımda etten bir duvar vardı. Yarım saat sonra Mustafa Bey, bana bir bardak çay daha getirdi ve çayı masaya bırakmak için eğilirken, "Geliyorlar," dedi. Hiç tepki vermedim. Çaydan bir yudum aldım ve yavaşça başımı çevirip yanıma yürüyen korumalara baktım. Yaşar, önden geliyordu. Her şey normal görünüyordu ama arkasında yürüyen kişiyi gördüğümde adeta buz kesildim çünkü Şevval, sarı bir peruk takmıştı ve şu an Beyza'nın kopyası gibiydi. Önümde durdu ve gözlüklerini çıkararak bana, "Merhaba abi," dedi.

Bahar...

Kontrolümüz dışında gelişen ani olaylar, hem psikolojik hem de fiziksel olarak bizi sarsar. Beyza'nın ölümü de herkes için öyle bir sarsıntıya sebep olmuştu. Onun yaşamdan ölüme ani geçişi, suyun ısınmadan kaynaması, soğumadan donması gibiydi.

Merak ediyordum. Baran'ı, Şevval'i, hatta Haluk'u bile merak ediyordum. Üçünün de ortak noktası Beyza'ya olan sevgileriydi ama bu sevgi, onları birbirlerine bağlamak yerine, düşman olmalarına sebep olmuştu. Peki bu soğuk savaş, nasıl sona erecekti? Kafamın içinde dönüp duran kötü senaryolardan bunalmıştım artık. Havanın kararmakta olduğunu fark edince, saatte baktım. Saniyeleri saya saya, günü akşam etmiştim. Meloş, çoktan gitmişti. Hatta Baran'a pasta bile yapmıştım ama bir türlü sakinleşememiştim.

"Bahar!"

Şevval'in sesini duyunca, irkildim. Salonun girişindeydi ve üstünde eşofmanları vardı. Telaşla ayağa kalkarak, "Ne zaman geldin sen? Baran nerede?" diye sordum. Soğuk bir şekilde cevap verdi: "Bir saat önce geldim. Eve de koruluktaki kapıdan girdim. Baran abinin nerede olduğunu bilmiyorum. Emirgan Parkı'ndan çıktıktan sonra Yaşar abiden beni, otobanın girişindeki benzin istasyonunda bırakmasını istedim. Sonra üstümdeki kıyafetleri değiştirdim ve bir taksiyle atlayıp eve geldim."

"Ne?" diyebildim sadece çünkü donmuştum. Her geçen gün, bu kızın normal olmadığına bir kez daha emin oluyordum. Elimi alnıma dayadım ve derin bir nefes alarak, "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" dedim ve öfkeyle konuşmaya devam ettim: "Ya başına bir şey gelseydi? Neyin var senin

Şevval? Neden tedbirli olmak varken ateşle oynuyorsun? Bana göre bu korkusuzluk değil, cesaret de değil! Lütfen yapma artık! Kendini cezalandırmayı kes. Seni önemseyen bir sürü kişi var. Neden o insanları görmek istemiyorsun?"

Söylediklerimi umursamıyor gibiydi. Hatta beni dinlediğinden bile şüpheliydim. Nefretle güldü ve boşluğa bakarak, "Haluk, bugün Beyza'yı gördü. Şu anda azap çektiğine eminim. Ona ulaşmak için her yolu deneyecek ama eğer Baran abimin kılına zarar verirse, onu kendi ellerimle öldürürüm çünkü o..." "Kes şunu!" diye bağırarak konuşmasına engel oldum. Çenesi titredi ve, "Yalan mı? Neler yaşandığını sen de biliyorsun. Beyza'ya hayatı zindan ettiğini ve herkesi darmadağın ettiğini hepimiz biliyoruz. Yangını o çıkarmadı belki ama yataklık etti. Üstelik hâlâ utanmadan Beyza'yı istiyor. Hatta sırf ona ulaşabilmek için Ferhat'ı bile öldürdü," deyince, "Belki öyle ama biz Haluk değiliz, Şevval," dedim ve konuşmaya devam ettim: "O, kötü şeyler yapmayı seçmiş olabilir. Bu bizim de aynı seçimi yapacağımız anlamına gelmez. Biz sadece adaletin yerini bulmasını sağlamaya çalışıyoruz. Yeni başlangıçlar yapmak ve tertemiz yarınlara uyanmak için buna mecburuz. Bunun için asmaya, kesmeye, intikam almaya gerek yok. İnan bana Beyza da öyle ister."

O sırada yukarı kattan bir ses geldi. Aklıma Zafer gelince, Şevval'e baktım. "Zafer eve geldi mi?" diye sorunca, sıkıntıyla yüzümü ekşittim. Nasıl böyle dikkatsiz davranabilirdik? Konuşmalarımızı duymuş olabilir miydi? Hemen merdivenlere yürüdüm ve yukarıya çıktım. Şevval, peşimden geliyordu. Önce etrafımıza bakındık, kimseler yoktu. Şevval, bana Beyza'nın odasını işaret etti. Oraya yürüdük. Kapı kapalıydı. Yavaşça kapıya vurdum. Onu görmem ve bizi duyup duymadığına emin olmam gerekiyordu çünkü Zafer, şu anda patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

İçeriden ses gelmeyince, yavaşça kapıyı açıp içeriye baktım. Oda boştu. Tam kapıyı kapatıyordum ki banyodan su sesi geldiğini fark ettim. Duş alıyor olmalıydı. Sessiz bir şekilde kapıyı kapatarak dışarıya çıktım ve Şevval'e bakarak, "Bundan sonra çok dikkatli ol. Ne olursa olsun Zafer bu olayı öğrenmeli çünkü eğer öğrenirse, hayatı büsbütün altüst olur. Bu sefer kaldıramaz," dedim.

❋

Derin bir karanlığın içinde kaybolmuşken, anlık bir boşluk duygusuyla irkilerek gözlerimi açtım. Baran'ın kucağında olduğumu anladığım an, için rahatladı ve başımı, göğsüne yasladım. Uyuyakalmış olmalıydım. Beni yatağa bırakır bırakmaz saatte bakmaya çalıştım. Önüme geçti ve burnumun ucunu öperek, "Uykun bölünecek," diye fısıldadı. Küskün bir bakışla, "Seni çok merak ettim. Neden bu kadar geç kaldın?" diye sordum. Parmağıyla yanağımı okşadı. Doğrularak oturunca, yanıma oturdu ve boşluğa bakarak, "Tuhaftı..." dedi, dalgın bir şekilde. Tuhaf olanın ne olduğunu anlamaya çalıştım. O sırada Baran'ın telefonu çalmaya başladı. Göz göze geldik. Bu saatte, kim arayabilirdi ki? Baran, cebinden telefonu çıkardı. Kimin aradığını anlar anlamaz, hemen ayağa kalktı ve aramaya cevap verdi: "Dinliyorum."

Ben de ayağa kalktım. Korkuyla ona bakıyordum. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Elimi, kalbimin üstüne koyup ondan bir tepki beklediğim sırada şok içinde gözlerini açtı ve koşarak odadan çıktı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. İstemsizce gözlerim doldu. Bir şey olmuştu, birine bir şey olmuştu. Peşinden koşarak odadan çıktım. Aşağıya inmek yerine, Beyza'nın odasına doğru koştuğunu görünce, sanki dizlerimin bağı çözüldü ve duvara tutundum. Acıyla, "Zafer!" diye fısıldadım. Hareket edemez haldeydim. Kendime gelmek için

derin bir nefes aldım ve bütün gücümü toplayarak koşmaya devam ettim.

Odaya vardığımda Baran'ın içeride olduğunu gördüm. Nefes nefese yanına giderek etrafıma baktım. Gözlerim Zafer'i arıyordu ama yoktu. Baran, hiç hareket etmeden duruyordu. Hızla banyoya koştum, ardından giyinme odasına, hatta balkona bile baktım ama maalesef Zafer'i bulamadım. Baran'ın yanına giderek, "Nerede o?" diye sorunca, öylece bana baktı. Endişeyle, "Nerede o, Baran?" diye, tekrar sorunca, "Kaçmış. Arka korudaki demir kapıdan çıkmış. Arayan, Haluk'un yanındaki muhbirdi. Zafer şu anda Haluk'un elinde," dedi.

❋

Ağlıyordum çünkü Zafer'in kaçmasına, istemeden de olsa ben sebep olmuştum. Zafer, arka korudaki demir kapının varlığını bile bizden öğrenmişti. Muhtemelen Şevval'e aramızda geçen konuşmayı duymuş ve yanlış anlamıştı. Eminim ki o, Beyza'nın yaşadığını zannediyordu. O kadar ağlamıştım ki gözyaşlarım kurumuştu artık. Kim bilir neredeydi? Daha önce yaşadıkları aklıma geldikçe, deliye dönüyordum. Vücudundaki hayvan ısırıklarının izleri bile gitmemişti daha. O, kendisine yeni bir dünya kurmaya çalışıyordu ama biz dikkatsiz davranarak her şeyi mahvetmiştik.

Baran, kötü haberi alır almaz, Zafer'i bulabilmek için bütün adamlarını seferber etmişti. Her yerde onu arıyorlardı. Çaresizce, onlardan iyi bir haber duymayı bekliyordum. Kendime kızıyordum. Son zamanlarda Zafer'in varlığını bile unutmuştum. Hatta onu, en son iki gün önce görmüştüm. Atölyesinin tadilat işlemlerinden bahsetmiştik. Her şeyden habersiz olduğu için çok mutlu görünüyordu.

Omzuma dokunan bir el, beni kendime getirdi. Şevval, acıyla bana bakıyordu. Onun da gözleri şişmişti. O da benim

gibi, kendisini suçluyor olmalıydı. "Bütün bunlar benim lanetim. O yüzden kendini suçlama," dedi. Burnumu çekerek, "Saçmalama! Sen, lanetli falan değilsin. Sadece kendini buna inandırmaya çalışıyorsun," dedim.

Yanıma oturup boşluğa bakmaya başladı. Bir süre sonra, "Biliyor musun? Beyza da öyle söylerdi. Hatta öyle inandırıcı söylerdi ki bazen bana, gerçek gibi gelirdi. Sonra çekip gitti. Bilmiyorum Bahar, bütün bu kötü olaylar, ben yaşadığım sürece devam edecekmiş gibi geliyor. Çabaladıkça batıyorum. Battıkça da çevremdeki herkes, benimle birlikte batıyor," deyince onu, kolumun altına alarak saçlarını okşamaya başladım. Şefkate muhtaç bir çocuk gibiydi aslında. Nasıl açıldığını bilmediğim yaraları vardı ve bir türlü kapanmak bilmiyordu. O sırada telefonum çalmaya başladı. Zafer'den iyi bir haber alma umuduyla telefonumu elime alınca, ekranda gördüğüm isim, beni dumura uğrattı çünkü arayan, Haluk'tu.

Şevval'le birbirimize baktık. Telefona cevap verip vermeme konusunda kararsızdım. Hata yapmaktan korkuyordum. Şevval, "Açmalısın. Belki ondan, Zafer'le ilgili bir şeyler öğrenebilirsin," dedi. Sıkıntılı bir nefes alarak aramayı cevapladım: "Ne istiyorsun Haluk?"

"Ne istediğimi biliyorsun!" dedi. Ona, Zafer'le ilgili bir şey soramazdım. Sonuçta Zafer'in onun elinde olduğunu bize, Baran'ın gizli adamı söylemişti ve Haluk, bunu bildiğimizi bilmiyordu. "Ne istediğinle ilgilenmiyorum. Beni arayıp durmaktan vazgeç artık," dedim zaman kazanmaya çalışarak.

"Şimdi beni iyi dinle. Üç saat sonra genç bir adam ölecek. Adamın adı, Zafer ve onu sadece bir kişi kurtarabilir. O da sensin. Eğer bana Beyza'yı getirirsen, Zafer kurtulur ama getirmezsen onun, gözünün yaşına bile bakmam. Seni, Şile'deki kulübede bekleyeceğim. Sakın Beyza olmadan gelme. Üç saatin var. Ya gelirsin ya da Zafer ölür. Seçim senin!" dedi ve

telefonu kapattı. Dehşetle ayağa kalktım. Kulaklarım zonkluyordu. Telaştan, bir o yana bir bu yana yürümeye başladım.

Şevval önüme geçerek, "Ne oldu? Ne söyledi Haluk?" diye sordu. Konuşamıyordum, düşünemiyordum, şu anda hiçbir şey yapamıyordum. Gözlerimin önüne Zafer'in yüzü gelince, acıyla gözlerimi yumdum. Şevval, omuzlarımı tuttu ve, "Sakin ol!" dedi. Başımı sağa sola salladım. Mantıklı düşünmem gerekiyordu. "Senden Beyza'yı getirmeni istedi, değil mi? Eğer getirmezsen, Zafer'i öldüreceğini mi söyledi?" diye sordu. "Evet," dedim ve konuşmaya devam ettim: "Baran'ı aramam lazım. Zamanımız yok. Haluk, bana sadece üç saat verdi."

Şevval, başını salladı ve koşar adım mutfağın olduğu bölüme yürüdü. Hemen Baran'ı aradım. Telefon çalarken saatte baktım. Saat 15:47'di. Sıkıntıyla yüzümü ekşittim. Kahretsin ki Baran da telefonuna cevap vermiyordu. Koşarak bahçeye çıktım. Gözlerim her yerde Baran'ı arıyordu. Çaresizce eve döndüğümde salonda gördüğüm sarışın kız, bana bir şok daha yaşattı çünkü bu kız, Beyza'ydı. Hayal görüyor olmalıydım. Başını çevirip bana bakınca, şüpheyle yanına yürüdüm. Şevval, başındaki peruğu çıkarıp, "Baran abiyi aradın mı?" diye sordu, hiçbir şey olmamış gibi. Her seferinde beni şaşırtmayı başaran Şevval, sarı peruk takınca gerçekten de Beyza'ya ikizi kadar benziyordu. Hâlâ boş boş yüzüme bakıyordu. Bezginlik içinde, "Sen, gerçekten de tuhafsın!" dedim.

O sırada kapı açıldı ve Baran'la Yaşar içeriye girdi. Baran, yüzümdeki ifadeyi fark edince, yanıma koştu ve, "Neyin var?" dedi. Şevval'e baktım. Baran da baktı ve elindeki peruğu fark ederek, "Ne bu haliniz?" diye sordu. Zaman daralıyordu. Daha fazla zaman kaybetmeden, "Haluk aradı. Üç saat içinde Şile'deki kulübeye Beyza'yı götürmezsem, Zafer'i öldüreceğini söyledi," dedim. "Ne!" diye, adeta tıslayınca,

çaresizce başımı salladım. Baran, Yaşar'a baktı ve, "Gidiyoruz!" dedi. Yürümeye başlar başlamaz kolunu tuttum ve, "Böyle gidemezsin! Plan yapmadan olmaz. Mustafa Bey'i ara," dedim. Öfkeyle cevap verdi: "Zamanım yok! Gidip Zafer'i getireceğim."

"Hayır!" diye bağırdım. Baran gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve, "Bütün bunlar, yaptığımız plan yüzünden oldu. Bundan sonra kafama göre davranacağım. Haluk'a karşı, yeteri kadar sabır gösterdim ama artık bitti. Bu saçmalığa bugün son vereceğim. Ya Haluk kazanacak ya da ben!" dedi.

Beni dinlemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden, Şevval'e baktım ve elindeki peruğu göstererek, "O peruğu tak çünkü biz de gidiyoruz," dedikten sonra bakışlarımı Baran'a çevirerek konuşmaya devam ettim: "Haluk'u şaşırtmak ve frenleyebilmek için Beyza'ya ihtiyacın var. Zaman kazanmak için de bana. Eğer biz olmadan gidersen Haluk, her şeyi yapabilir. Yolda Mustafa Bey'i de ararız. Tuhaf belki ama Şevval'in, perukla Beyza'ya ne kadar benzediğini sen de gördüm. Bu benzerlik sayesinde Şevval, Haluk'u konuşturabilir. Mustafa Bey'in de yardımına ihtiyacımız var. Belki hataydı ama sonuçta bir plan yaptık ve sonunu getirmek zorundayız."

Yaşar, söze girdi: "Bahar haklı. Boktan da olsa, bir yola girdik. Haluk olacak dallamanın gözü kararmış. Her türlü ibnelik beklenir ondan." Baran, ters ters ona bakınca, boğazını temizleyerek, "Kusura bakmayın, ben bazıları gibi salon erkeği değilim. Ağzım bozuktur biraz. Plana uyalım diyorum yani," dedi. Baran yanağıma dokunup, "Bu çok tehlikeli. Senin gelmeni istemiyorum," dedi. Yaşar'a bakıp, "Gidiyoruz!" diyerek kapıya doğru yürümeye başladım. Evet, tehlikeliydi ama sadece benim için değil, hepsi için tehlikeliydi. Zafer, benim yüzümden bu haldeydi. Onlar kendini ateşe atarken, ben hiçbir şey olmamış gibi evde bekleyemezdim. Baran haklıydı; bu kanlı oyun, bugün bitmeliydi.

Zaman, bir yere yetişmeye çalıştığınız zaman hızlı, geçmesini istemediğiniz zaman ise çok yavaş akar. Bu durum, sadece algı yanılmasıdır. Şaşırtıcıydı belki ama psikolojik durumumuz, algılarımızı yanıltabiliyordu. Şile ve İstanbul arası, yaklaşık 1 saat 20 dakika sürüyordu. Yola çıkalı, daha bir saat bile olmamıştı ama bana saatler geçmiş gibi geliyordu. Trafik sakindi, yol boştu; buna rağmen, ilerlemiyor gibiydik. Arkamızda iki araba daha vardı. Yaşar, adamlarıyla birlikte peşimizden geliyordu.

Sona yaklaştığımızı hissediyordum ve yaşayacağımız son, beni endişelendiriyordu. Kan dökülmeden ve hiç kimseye bir zarar gelmeden, her şeyi ortaya çıkarmayı isterken, iyice çıkmaza girmiştik. Mustafa Bey'i aramış ve ondan yardım istemiştik. Yetişebilecek miydi acaba? Öyle tedirgindim ki resmen içim titriyordu. Baran'ın telefonunun çalmasıyla arabadaki sessizlik bozuldu. Baran, "Ne öğrendin?" diye sorarak, telefonuna cevap verdi. Yabancısı olduğum ses, konuşmaya başladı: "Ne Haluk'tan ne de Zafer'den haber yok. Tek öğrenebildiğim, dün gece Zafer'i de alıp en güvendiği beş adamıyla ortadan kaybolduğu. Dikkatli olun. Eğer gerçekten Şile'de ise yalnız değil. Etrafında adamları da olmalı."

Baran, telefonu kapatarak gaza basınca, Şevval'e baktım. Yüzünde hiçbir duygu kalıntısı yoktu! Boş boş yola bakıyordu sadece. Bir insan, nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirdi? Bunu bir türlü aklım almıyordu! Araba ormanlık alana girdiğinde, ellerimin buz gibi olduğunu fark ettim ve ısıtmak için birbirine sürttüm. Baran, şüpheyle bana baktı. Sakin görünmeye çalışarak kollarımı birbirine doladım ve bakışlarımı yola çevirdim. Fazlasıyla gergindi zaten, benim gerginliğimi de fark ederse bir hata yapabilirdi.

Baran arabayı durdurunca saate baktım. Saat 17.30'du. Arabadan inerek ormana doğru yürümeye başladık. Benim dışımda herkes sakin görünüyordu. Neden duygularımız saklama konusunda onlar kadar başarılı değildim ben? Baran elimi tutunca irkilerek ona baktım. Elimi öptü ve, "Korkma! Sana bir şey olmasına asla izin vermem," dedi sessizce. Kendimden çok başkaları için korkuyordum ama bunu ona söyleyemedim. Sessizce yürümeye devam ettik. Güneş batmak üzereydi ve orman, yavaş yavaş sessizleşiyordu.

Yol ayrımına vardığımızda Şevval'in hiç kimseye sormadan doğru yoldan gittiğini fark ettim. Demek ki daha önce buraya Beyza'yla da gelmişti. Kulübeye yakın bir yerde durduk. Baran, "Şevval, sen burada bekle. Bir ağacın arkasına saklan ve ne olursa olsun, hiç kimseye görünme. Yaşar, siz de dağılın ve yakın mesafeden bizi koruyun," dedi ve elimi bırakmadan yürümeye devam etti.

Kulübeye vardığımızda, belirli bir mesafede durduk. Etraf çok sessizdi ve bu durum, kesinlikle normal değildi. Baran, elimi okşadı ve, "Ne olursa olsun kendini öne atma ve sakın elimi bırakma!" dedikten sonra şiddetle bağırdı: "Haluk! Geldik işte, çık artık ortaya!"

Yutkundum çünkü korkuyordum. Bir anda sessizliği bozan bir kahkaha sesi yankılandı, kulübenin arkasından. İrkildim. Bunu fark eden Baran, elimi daha sıkı bir şekilde kavradı. Hava, yavaş yavaş kararıyordu.

"Bu ne güzel bir sürpriz! Sevgili yengem, yanında kuzenimi de getirmiş," diye bağıran Haluk, nihayet kulübenin arkasından çıktı. Baran nefretle, "Uzatma da ne istediğini söyle!" diye bağırdı. Haluk, aramızdaki mesafeyi koruyarak kulübenin merdivenlerine oturdu. Mesafeye rağmen, gözlerindeki nefreti net bir şekilde görebiliyordum. "Nerede o?" diye bağırdı hırsla.

Baran aynı hırsla, "Önce Zafer'i ver," diye bağırınca, Haluk, bir kez daha iğrenç bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve kulübenin kapısını açarak, "Gel de al!" dedi. Baran, bana baktı. "Gitme..." dedim yalvarırcasına ve, "Bu tuzak olabilir," diyerek elini kavradım.

Haluk, "Ne oldu? Yoksa yengem, izin vermiyor mu?" diye bağırınca, daha fazla dayanamayıp, "Kes artık bu iğrençliği! Şu haline bir bak! Beyza, senin gibi bir adamı sever mi? Seviyorsa bile, abisine böyle davrandığın için seni affeder mi zannediyorsun? Eğer Baran'a kötü bir şey yaparsan, Beyza'yı sonsuza kadar kaybedersin, Haluk. Ayağını denk al!"

Belli etmemeye çalışsa da afallamıştı. Delicesine bir tavırla, başını sağa sola sallamaya başladı ve, "Beyza, beni seviyor; hep sevdi. Eğer Baran engel olmasaydı, hiçbir şey böyle olmazdı," diye konuştu. Baran'la birbirimize baktık. Onu konuşturmak için ne yapmamız gerektiğini anlamıştık. Ona başımı sallayınca, Baran bakışlarını ona çevirerek, "Beyza'yla aranıza ben girmedim," diye bağırdı. Haluk, şiddetle, "Girdin!" diye haykırdı ve acıyla konuşmaya devam etti: "Neden? Ne yaptım ben sana? Beyza'nın benim ilk aşkım olduğunu biliyordun. Onun için her şeyi göze alacağımı biliyordun. Buna rağmen Beyza'yı benden uzaklaştırdın. Beni bu hale sen getirdin. Yangın senin yüzünden çıktı, lânet herif. Halam, senin yüzünden öldü. Ya Beyza da ölseydi! Ya diri diri yansaydı ne olacaktı, ha ne olacaktı?"

Baran, kaskatı kesilmişti. Daha fazla konuşamayacağını anladığımda, başımı dikleştirerek bu kez de ben konuşmaya başladım: "Haklısın! Eğer Ferhat, o gece onu kurtarmasaydı, Beyza diri diri yanabilirdi ama bunu yapmasına rağmen Ferhat'ı da öldürdün. Peki, o da mı Baran'ın suçuydu? Kabul et artık Haluk. Yangın senin planındı ama Beyza'yla Saime Hanım'ın oraya gideceği aklının ucundan bile geçmezdi. Tek amacın, Ümit Demiroğlu'nu öldürmek ve Baran'ı, yangından

sorumlu tutmaktı. Bu şekilde Beyza savunmasız, Saime Hanım da sahipsiz kalacaktı. Sen de istediğin gibi bir anneye ve çok sevdiğin Beyza'na kavuşacaktın ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Beyza, son anda her şeyi öğrendi ve babasını kurtarmak için oraya gitti."

Haluk donmuştu. Baran da! Canının yandığını biliyordum ama istediğim itirafı almak için bunu yapmaya mecburdum. Haluk hiçbir tepki vermeyince, derin bir nefes alarak son kozumu oynamadım: "Belki de Beyza'yı, oraya sen çağırdın. Belki de Beyza'yı sevdiğin koca bir yalandı. Belki de aslında onun da ölmesini istiyordun çünkü o, Zafer'i seçmişti ve ölmeyi hak ediyordu."

Sözlerim biter bitmez Haluk, yaralı bir hayvan gibi haykırarak, "Onu oraya ben çağırmadım. O lanet olasıca Ümit Demiroğlu, zaten ölmeyi hak etmişti. Planı bozan halamdı. Beyza'nın oraya gittiğini öğrendiğimde, yangın her yeri sarmıştı. Ben, Beyza'ya asla zarar vermem."

Beklenen itiraf, avuçlarımızdaydı artık. Ben, bu itirafı daha hazmedemeden, Baran, "Şerefsiz!" diye haykırdı ve Haluk'a doğru koşmaya başladı. Haluk, söylediklerinin farkına varınca silahını çıkardı ve bana doğru doğrultarak, "Dur! Yoksa onu vururum," diye bağırdı. Baran yerine çakıldı. Dehşetle önce silaha sonra da bana baktı. Titriyordum ama her şeye rağmen sakin olmaya çalışıyordum. Baran, ellerini havaya kaldırarak, "İndir o silahı. Sakın ona zarar vereyim deme!" dedi. Haluk, nefretle güldü ve, "Seç, ya o ya sen!" dediği anda, ormanın girişinden bir ses yükseldi: "Ya da ben!"

Şevval'di, bu sesin sahibi. Aslında çok daha önceden dışarı çıkmak istediğini biliyordum ama belli ki havanın kararmasını beklemişti. Beyaz teni, tıpkı Beyza'nınki gibi ışıl ışıl parlıyordu. Yavaşça yürüdü ve Baran'ın önünde durarak, "Hadi! Vur beni!" dedi. Haluk, bir süre öylece ona baktı.

Yoksa onun Beyza olmadığını anlamış mıydı? Korkuyla Şevval'e baktım. Son derece kendinden emindi. Hafifçe başını eğdi ve, "Ayvalık'taki sahilde yürüyüş yaptığımız gün, bana verdiğin sözü unuttun mu? Hani abime zarar vermeyecektin," dedi. Haluk, bu sözleri duyunca aniden güldü ve Baran'ı işaret edip, "Bak, abin yaşıyor. Yangın gecesi o da ölebilirdi ama ölmedi. Ben, sana verdiğim bütün sözleri tuttum Beyza," dedi ve elini, ona uzatarak, "Hadi, yanıma gel artık. Seni çok özledim," dedi. Baran'ın yangında neden öldürülmediğini artık biliyorduk. Beyza'nın, Haluk'un üstündeki etkisi inanılmazdı ama çok da riskliydi. Şevval ufacık bir hata yaparsa eğer, hepimizin hayatı tehlikeye girerdi.

Şevval, kısa bir süreliğine Baran'a baktı. Aklından ne geçtiğini, anlamaya çalışıyordum. Haluk sabırsızca, "Sana, yanıma gel dedim," diye bağırınca, Şevval başını dikleştirdi ve, "Önce sözünü tut ve Zafer'i abime ver. Bırak gitsinler," deyince , Haluk'un eli, havada asılı kaldı. Yüzünde büyük bir hayal kırıklığı vardı. Nefretle, "Demek onun için geldin," dedi ve öfkeyle başını sağa sola sallayarak resmen haykırdı: "Demek yine onu tercih ediyorsun ama bu kez izin vermem, anladın mı? Bir daha Zafer, aramıza giremeyecek." Üçümüz de dikkatle ona bakıyorduk ve yapacağı hamleyi hesaplamaya çalışıyorduk. Haluk, Şevval'in gözlerinin içine bakıp gülümsedi ve cebinden çıkardığı çakmağı hızla yakarak kulübenin önüne attı. Bir anda etrafı alevler sardı. Böyle bir hamleyi beklemediğimiz için gafil avlanmıştık. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki...

Kendime gelerek Zafer'i içerden çıkarmak için koşmaya başladım. Baran da benim gibi koşmaya başlayınca Haluk, bunu fark etti ve silahını ona doğrulttu. İşte o an, ormanın içinde acı bir silah sesi yankılandı. Durdum! Bacaklarım beni taşıyamaz oldu sanki. Baran yerdeydi, Şevval de öyle. Haluk'un adamları, gizledikleri yerden çıkmıştı. Haluk'u

çekiştirerek götürürlerken, Haluk haykırıyordu. Ormanın karanlığında kayboldukları sırada birkaç el silah sesi daha duyuldu. Etrafımda büyük bir kargaşa yaşanıyordu ama hiçbir ses duyamıyor gibiydim artık. Yaşar'ı fark ettim o anda. Kulübenin içine atladığını görünce, sert bir soluk aldım yeniden. Mustafa Bey, kolumu tutup beni sarsmaya başlayıncaya kendime geldim. "Kendine gel Bahar, iyi misin?"

Hızla Baran'a baktım. Yere çökmüştü ve kucağında Şevval vardı. Acıyla dişlerimi sıktım ve yanlarına koştum. Baran, öylece durmuş ateşe bakıyordu. Şevval'i kanlar içinde gördüğüm an vurgulanın o olduğunu anladım. Peki Baran neden bu haldeydi. Delicesine titriyor ve gözlerini yanan kulübeden ayırmıyordu. Şevval'i kucağından çektiğimde bile hiçbir tepki vermedi. Şevval kendindeydi ama sert soluklar alıp veriyordu. "Sakin ol! Bilincini kaybetmemeye çalış ve nefes al! Korkma, yanındayım," dedim. Sırtından vurulmuştu. Muhtemelen son anda Baran'ın önüne geçmişti.

"Abim..." dedi, zorlukla. Baran'a kısa bir bakış atarak, "Merak etme, o iyi. Sadece şokta," dedikten sonra yarasına bastırmak için üstümdeki gömleği çıkardım. Şevval'i yüzüstü çevirerek, tişörtünü yukarıya sıyırdığımda, hayatımın en büyük şokunu yaşadım çünkü Şevval'in belinde, siyah bir melek kanadı dövmesi vardı. Titreyen elimle, üstüne kan bulaşan dövmeye dokundum ve acıyla Şevval'e bakarak, "Sen..." diye fısıldadım.

Bir gün sonra...

Aradığımız insanlar, bazen çok yakınımızdadır aslında. Aradığımız cevaplar da öyle...

Şevval'i seyrediyordum. Dün geceden beri, bir an olsun yanından ayrılmamıştım. Hâlâ uyuyordu. Aslında şimdiye kadar çoktan uyanmış olması gerekiyordu. Belki de uyanmaktan korkuyordu çünkü uyandığında, büyük bir yüzleşme yaşanacaktı. Olayların nasıl geliştiğini bilmiyordum ama gerçek şuydu ki Şevval, Baran'ın kardeşiydi. Diğer yandan Ferhat'ın, deli gibi âşık olduğu ve uğruna canını verdiği kadın da oydu.

Sıkıntıyla iç çektim. Öğrendiklerimiz gerçekten inanılmazdı. Eğer son anda hastaneye yetişmemiş olsaydık Şevval, kan kaybından ölecekti. Tuhaf bir tesadüftü belki ama ona kan verip yaşamasını sağlayan da Baran'dan başkası değildi. Dün geceden beri Baran, kendinde değildi zaten. Hiçbir şey söylemese de Şevval'e olan bakışlarından ve verdiği tepkilerden anlamıştım ki o da artık her şeyi hatırlıyordu.

Haluk, kaçmayı başarmıştı ama yangında parmağı olduğunu itiraf ettiği için polis peşindeydi. Bütün bu olanlardan sonra Beyza'nın gerçekten öldüğüne emin olmuştuk çünkü kulübede bulunan kan, Şevval'in kanıydı ve otopsi raporu düzmece değil, gerçekti.

Baran, odaya girince hüzünle ona baktım. Yanıma oturdu ve sessizce Şevval'i izledi. Bir süre sonra acıyla yutkundu ve Şevval'e bakmaya devam ederek, "Aslında hissetmiştim," dedi ve konuşmaya devam etti: "Onu perukla gördüğüm gün, Mustafa Bey'in sana verdiği fotoğraflardaki kıza olan benzerliği, tuhafıma gitti ama inkar etmek istedim galiba. Şevval, küçük bir kızken her çocuk gibiydi. Özgürce güler, koşar, oynardı ama ergenlik dönemine girdiğinde, birden değişti. Asi ve öfkeliydi. Zamanla kendisine bir koza ördü ve bir daha da o kozadan hiç çıkmadı. Belki de çıkamadı. Yine de bana karşı hep saygılıydı. Beyza'yı da çok seviyordu."

"Hâlâ da öyle," dedim. Başını salladı. İç çektim ve, "Seni öyle çok seviyor ki gözünü bile kırpmadan, kendisini

kurşunların önüne attı. Bu hale nasıl geldi bilmiyorum ama eminim ki isteyerek değildi, Baran. Lütfen onu dinlerken anlayışlı ol çünkü kendisini doğru bir şekilde ifade edebilmesi için sana ve sevgine ihtiyacı olacak," dedim. Elimi tuttu ve Şevval'e bakmaya devam ederek, "Biliyorum," dedi.

"Nasılsın Zafer?"

Gülümsemeye çalışarak cevap verdi: "İyiyim, merak etme! Daha kötülerini de yaşamıştım. Ufak tefek yanıklar, çabuk geçer." Ben de ona gülümsedim. Hüzünlüydü aslında. Beyza, onun için yeniden ölmüş gibiydi. Ufacık da olsa, bir umut ışığı doğmuştu kalbinde ama o ışığın parıltısı, maalesef kısa sürmüştü. Onun gelmeyeceğini biliyordu artık ve zamanla, onsuz yaşamayı da öğrenecekti.

Dinlenmesi için onu yalnız bıraktım ve Şevval'in kaldığı odaya yürüdüm. Şevval, öğleden sonra uyanmıştı. Fiziksel durumu iyiydi ama çok sessizdi. Tam odaya giriyordum ki kapı açıldı ve Yaşar'la Meloş dışarıya çıktı. Yaşar'ın elindeki sargıya bakarak, "Elin nasıl?" diye sordum. "İdare eder," dedi. Meloş yüzünü ekşiterek, "Ay! Senin için her şey idare eder zaten. Bütün gece inleyen, nenemdi sanki. O kadar diyorum, kantaron yağı sürelim diye ama laf mı dinliyor anacığım!" dedi. Yaşar, gözlerini devirerek ona cevap verdi: "Dün de domates sürelim diyordun. Yarın ne süreceğiz, sarımsak mı? Olmadı üstüne iki yumurta da kıralım. Al sana menemen. Ekmek banıp yeriz artık."

Dayanamayıp gülümsedim ve, "Hiçbir şey sürmeyin. Tedavi etmeye çalışmayın ve yanığın durumunu daha da kötüleştirebilecek ürünlerden uzak durun. Bu ara güneş ışığından biraz uzak dur ve doktor kontrollerini aksatma," dedim. Başını salladı. Odayı işaret ederek, "Baran, içeride mi?" diye

sordum. Yaşar, "Evet, seni bekliyor. Şevval'le malum konu hakkında konuşacak galiba. Ulan nasıl oldu bu iş, anlamadım gitti!" deyince Meloş, onun kolunu tuttu ve, "Ay! Bize ne? Kızın hali, içler acısı zaten. Bırakalım da rahat rahat konuşsunlar," dedi. Bana el sallayarak gittiler.

Derin bir nefes alarak odaya girdiğimde, Şevval'le göz göze geldik. Baran, pencerenin önündeydi. Konuşmaya nasıl başlayacağını düşünüyor olmalıydı. Şevval'in yanına yürüyerek, "Ağrın var mı?" diye sordum. "Yok!" dedi. Gülümseyerek, "Abin seninle konuşmak istiyor. Eğer bu konuşmaya hazır değilsen, erteleyebiliriz Şevval. Açıkça söylemen yeterli," dedim. Gözlerini kaçırarak, "Önünde sonunda konuşulacak zaten. Ertelemeye gerek yok," dedi. Oturması için Şevval'e yardımcı olduktan sonra karşısındaki sandalyelere oturduk. Şevval, parmaklarıyla oynadı bir süre. Kendini hazırlaması için ona zaman verdik. İç çekti ve, "Anlatacağım şeyler, sana ağır gelebilir abi. Ben bu yükle yıllarca yaşadım," dedi. Baran, son derece sakin bir şekilde, "Birlikte taşırız, anlat sen," diye cevap verdi.

Şevval, parmaklarıyla oynamaya devam ederek konuşmaya başladı: "14. yaşıma girdiğim gündü. Beyza'yla pasta yapmaya karar vermiştik. Beyza'nın ödevini bitirmesini beklerken, malzemeleri hazırlamaya karar verdim. Zaman kaybetmek istemiyordum çünkü. Saime teyze, birkaç günlüğüne Ayvalık'taki yazlığa gittiği için evde değildi. Mutfağa gittiğimde Ümit Demiroğlu, annemi tartaklıyordu. Ondan korkuyordum çünkü beni hiç sevmiyordu ve her fırsatta bunu bana hissettiriyordu. Saklandım ve onları dinlemeye başladım. Evden gitmemizi istiyordu ve benim, bir piç olduğumu söylüyordu. O sırada annem ona, 'Kızına piç deme,' dedi. 'Senin yüzünden bu hale düştüm,' dedi ve kendisine tecavüz ettiği için her an onu lanetlediğini söyledi."

Şok içinde Baran'a baktım. Yumruk yaptığı ellerini dizlerine yaslamıştı ve resmen gözleri seğiriyordu. Boynumdaki damarlar öylesine belirginleşmişti ki patlayacak gibi duruyordu. Şevval, titrek bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Bir süre kimseyle konuşmadım. Odamdan dışarıya çıkmadım; hatta anneme bile düşman oldum çünkü o adamı öldürmek yerine, bizi o evde yaşamaya mahkum etmişti. Saime teyzenin hiçbir şeyden haberi yoktu. Beni hâlâ şoförlerinin kızı zannediyordu ve anneme çok değer veriyordu. İyice içime kapandığımı fark eden annem, her şeyi öğrendiğimi anlayınca, bana başından geçenleri anlatmak zorunda kaldı. Ümit Demiroğlu, gerçekten de onun ırzına geçmişti. Hem de annem, daha 28 yaşındayken ve başka bir adamla nişanlıyken. Nişanlısı da aniden trafik kazası yapıp ölünce annem, büsbütün yıkılmış. Saime teyzeye, her şeyi anlatmak istemiş ama Saime teyze, o sıralar büyük bir depresyon yaşıyormuş. Üstelik de Beyza'ya hamileymiş. Daha fazla bu yükü taşıyamayan annem, hamile olduğunu da fark edince, evden kaçmış ama Saime teyze, onu bir şekilde buldurmuş ve eve geri getirmiş. Herkes, karnındaki bebeğin ölen nişanlısından olduğunu zannediyormuş. Annem de kaderine razı olmuş ve iğrendiği adamla aynı çatı altında yaşamaya başlamış."

Ümit Demiroğlu'ndan nefret ediyordum. Baran'a yaşattığı acılardan nefret ediyordum. Günahına girdiği o kadar insan vardı ki... Baran hiçbir şey söylemiyordu, daha doğrusu söyleyemiyordu. Şevval, anlatmaya devam etti: "Böylece yıllar geçti. Bu sırrı ben de saklamak zorunda kaldım maalesef çünkü anneme bir söz vermiştim. Sakladım da ama doğum günümde, Ümit Demiroğlu'ndan yediğim tokattan sonra iyice depresyona girdim. Sürekli gittiğim bir bar vardı. Gizlenmek için sarı bir peruk takıyordum. Ferhat'la orada tanıştım. Sohbet ettik, dertleştik. Sarhoş olmuştum. İnsan, tanımadığı birine rahatça içini dökebiliyor. Ona her şeyi

anlattım. Sabırla beni dinledi. Kendimi, çok daha iyi hissediyordum çünkü yıllarca taşıdığım yük, ağır geliyordu artık bana. O geceden sonra Ferhat, benim sırdaşım olmuştu. Asi olduğum için yurttaki kızlarla anlaşamıyordum. Bir süre sonra Ferhat'ın ailesinin gecekondusunda kalmaya başladık. Aramızdaki ilişki, sadece dostluktu ama Ferhat'ın, bana karşı bir şeyler hissettiğini fark edince ondan uzaklaştım. Ondan uzaklaşmama dayanamıyordu. Sürekli peşimde olduğu için Beyza da onu fark etmişti. Onun, benim sevgilim olduğunu zannediyordu. Bana, sürekli onunla ilgili sorular sormaya başlamıştı. Sorduğu sorulardan bunalmıştım. Konuyu bir daha açmasını engellemek için ona, ayrıldığımızı söyledim. Beyza, aşk ilişkilerine çok değer verirdi. Üzüntümün sebebinin Ferhat olduğunu zannederek onunla konuşmaya yeltenmiş. Amacı bizi barıştırmak ve benim mutlu olmamı sağlamakmış ama Haluk bu konuşmayı yanlış anlamış ve Ferhat'a saldırmış. Olanları öğrendiğimde deliye döndüm. Beyza'nın benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum. Ferhat'la konuşmak için gecekonduya gittiğimde yüzü gözü mosmordu. Perişan bir haldeydi. Bana bir daha duygularından bahsetmeyeceğine söz verince, görüşmeye devam ettik çünkü benim de rahatça konuşabileceğim birine ihtiyacım vardı."

O anlattıkça, bütün taşlar yerine oturuyordu. Boşluğa bakarak gülümsedi ve, "Beyza'yla birbirimize çok bağlıydık. Bu bağlığın kanıtı olarak da gizlice dövme yaptırmıştık. O kendisine beyaz melek diyordu, bense kara melek diyordum. Haluk, Beyza'nın dövmesini görmüş ve Beyza'ya o dövmenin kolyesini yaptırmıştı. Beyza, kolyeyi istemedi ve yardım kutusuna atmam için bana verdi. Haluk'tan nefret etsem de kolyeyi çok beğenmiştim. Kolye, birkaç gün çantamda kaldı. Ferhat'la buluştuğumuz bir akşam, kolyeyi ona gösterdim. Ona, kolyeyi çok beğendiğimi ama siyah taşların daha güzel duracağını söyledim. Ferhat, çok güzel çizim yapıyordu.

Hemen hayal ettiğim kolyeyi çizdi. Olayların bu noktaya geleceğini nereden bilebilirdik," dedi. Baran'la birbirimize baktık. Karmakarışık zannettiğimiz olaylar, aslında ne kadar da basitti.

Şevval hüzünle, "Annem, yurda gitmediğimi öğrenince, deliye döndü," dedi ve mahcup bir şekilde Baran'a bakarak, "Saime teyze, annemle yaptığım bir tartışmaya kulak misafiri oldu ve maalesef her şeyi öğrendi," dedikten sonra gözleri doldu ve konuşmaya devam etti: "Saime teyze yıkılmıştı. Duygu'yla Ümit Demiroğlu'nun yaşadığı tek gecelik ilişkiyi daha hazmedememişken bu olayı öğrenmek, ondaki bütün ipleri kopardı. Onun için endişeleniyordum. Bu yüzden, o dönem evde kalmaya başladım. Ümit Demiroğlu'nun çevirdiği bütün pis işleri bilen Haluk, Duygu olayını kullanarak halasına yakınlaşmaya başladı. Aslında amacı, sadece Beyza'ya yakın olabilmekti. İntikam ateşiyle yanan Saime teyze, sonunda Haluk'tan yardım istemiş. Ümit Demiroğlu'nun zarar görmesi karşılığında madeni bile vadetmiş. Rus mafyası ile çalışan Haluk da bu şekilde yangın planını yapmış oldu. Yangının olduğu gece evdeydim. Beyza çok telaşlıydı, sebebini anlamaya çalıştım. Annesiyle kavga ediyordu. Gizlice onları dinledim ve her şeyi bu şekilde öğrenmiş oldum. Beyza, apar topar evden çıkınca, Saime teyze peşinden gitti. Ben de hemen bir taksiye atlayıp onları takip ettim ve Ferhat'ı arayarak onu da Ümit Demiroğlu'nun evine çağırdım. Oraya vardığımızda yangın çoktan çıkmıştı. Beyza'yla Saime teyzeyi evden çıkarmak için arka kapıdan bahçeye atladık. Kameraların yerini bildiğim için gizlenmek zor olmadı. Evin girişine vardığımızda, yangın her yeri sarmıştı ve sen, kapının önündeydin ama uyuşmuş gibiydin, kendinde değildin. Ferhat'la seni bahçeye taşıdık. Sonra da eve girmeye çalıştık ama başaramadık. Çırpınıyordum, bağırıyordum ama maalesef elinden hiçbir şey gelmedi. Polis arabalarının

siren seslerini duyunca, Ferhat beni oradan uzaklaştırdı. Delirmiş gibiydim, kendimi parçalıyordum. Günlerce kendime gelemedim. Uzunca bir süre Ferhat'ın evinde kaldım. Hatta intihar etmeye bile kalkıştım ama kahretsin ki onu bile beceremedim."

Baran, "Her şeyi hatırlıyorum. Seni, Ferhat'ı, beni evden nasıl çıkardığınızı," deyince Şevval, ağlayarak başını salladı ve burnunu çekerek konuşmaya devam etti: "Klinikten taburcu edildiğini öğrenince, eve döndüm. Haluk'un, sana zarar vermesinden korkuyordum. Beyza'nın öldüğünü zanneden Haluk, Rusya'ya dönmüştü. Cehennem azabı çekiyordu ve her şey için seni suçluyordu. Hikmet amcayla Ali Bey'in bir konuşmasını dinlerken, Haluk'un, intikam için Rusya'dan döndüğünü ve senin peşinde olduğunu öğrendim. Buna izin veremezdim. Ferhat'la birlikte düzmece fotoğraflar çekildik ve Haluk'a gönderdik. Bu şekilde Haluk, Beyza'nın yaşadığına inandı çünkü Beyza'yla birlikte yaptırdığımız gizli dövmenin bende de olduğunu bilmiyordu. Beyza'ya olan saplantılı aşkını kullanarak onu senden uzak tutmaya çalıştım. Başardım da! Sana zarar veremedi çünkü ona göre Beyza, hayattaydı ve yerini, sadece sen biliyordun. Her şey yolunda giderken, bu kez de Ferhat sorun çıkarmaya başladı. Onunla yaşamamı istiyordu. Başka bir ülkeye kaçarsak, herkesten uzak olacak ve belki de onu sevebilecektim. Ona, hiçbir zaman o gözle bakmamıştım. Bu yüzden kabul etmedim. Bir süre sonra onunla da görüşmeyi kestim çünkü onun da hayatını mahvetmekten korkuyordum. Bir şekilde Bahar'la senin yakınlaştığını öğrenmiş ve bunu kullanmaya çalışmış. Yaptığı hatayı, canıyla ödedi. Bu yüzden de kendimi asla affetmeyeceğim çünkü onu bu işe ben bulaştırdım. Ölümden bir süre sonra da gecekonduya gidip benden kalan bütün izleri yok ettim. Senin oraya gideceğini biliyordum çünkü.

Çekmecede, Bahar'ın resimlerini buldum. Sadece onları ellemedim, amacım dikkat dağıtmaktı. Yakalanmaktan ve senin sevgini kaybetmekten korkuyordum. Buna dayanamazdım abi!"

Şevval bu kez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Baran onu kollarının arasında aldı ve ona şu sözleri söyledi: "Artık yalnız değilsin. Bundan sonra abin, hep yanında olacak..."

❄

İki hafta sonra...

Baran...

Sahtekarlığı ve acıyı en uç boyutlarda yaşamış, sesimi bile çıkarmadan bekleme erdemini göstermiştim. Alnımdaki kara lekeyi temizlemiştim belki ama istediğim son, bu değildi. Haluk, hâlâ elini kolunu sallayarak bir yerlerde geziniyordu. Polisin her yerde onu araması, boş bir çabaydı. Kaçacağından adım gibi emindim. Geçen bu iki haftada, ülkeyi terk etmemesinin tek bir sebebi vardı; hâlâ Beyza'nın yaşadığını zannediyordu ama Beyza varlığı da onu burada tutmaya yetmeyecekti. Güç toplamak için gitmek zorunda olduğunu o da biliyordu. Kaybettiği gücü topladıktan sonra illa ki Beyza'yı almak için geri dönecekti ama bu fırsatı ona vermeye, hiç niyetim yoktu. Tek korkum, kayıplara karışmadan önce onu yakalayamamaktı.

"Bütün ihbarları değerlendirdik ve gizlenebileceği her deliğe baktık ama hiçbir yerde yok. Bence o, çoktan yurt dışına kaçtı," dedi Mustafa Bey. Nefretle dişlerimi sıkarak, "Hayır! O, hala burada. Bunu hissedebiliyorum. O gece silahla vurduğu kişinin, Şevval olduğunu hâlâ bilmiyor, Beyza olduğunu zannediyor. Bir türlü gidememesinin sebebi de bu. Beyza'nın

varlığı, onun kafasını karıştırıyor. Eminim ki bir yerde bir hata yapacak," dedim. Mustafa Bey, başını sallayarak, "Umarım dediğiniz gibi olur," dedi.

"Bahar Hanım yok mu? Onu göremedim." diye sorunca, ters ters ona baktım. Hafifçe güldü ve, "Yanlış anlamayın. Kendisine karşı çok mahcubum ve bir türlü ondan özür dileyemedim. Gözaltı süresinde, ona karşı çok kaba davrandım. Buna rağmen o, saygın duruşunu hiç bozmadı. Onunla ilgili konularda ne kadar hassas olduğunuzu bildiğim için bu özrü, sizin önünüzde yapmak istedim," dedi. Kaşlarımı çatarak, "Bahar, benim kırmızı çizgim, Mustafa Bey. Onunla ilgili konulara karşı bu kadar hassas olmanın sebebi de bu," deyince , "Anlıyorum," dedi. O sırada çalışma odamın kapısı vuruldu ve Şevval, içeriye girerek,"Müsait misin abi?" diye sordu. Gülümseyerek, "Gel," deyince , içeriye girdi ve çekinerek sordu: "Bahar'ı merak ettim. Bugün hiç ortaklıklarda görünmedi. Nerede o?"

"Bu sabah İzmir'den, Ayaz geldi. Bahar, birkaç gün abisiyle zaman geçirecek," diye cevap verdiğimde, dudakları büküldü. Gülümsedim. Ayaz'la görüşmek için can attığını biliyordum. " İstersen..." dediğim anda telefonum çalmaya başladı. Ekrandaki numarayı görür görmez aramaya cevap verdim: "Bir haber mi var?"

Muhbirlik yapan adamım, hemen konuşmaya başladı: "Evet efendim. Beklediğiniz bilgi nihayet geldi. Yaklaşık iki saat sonra Haluk, Kumkapı'daki balıkçılar limanına gidecek ve orada onu bekleyen bir balıkçı teknesine binecek. Dikkat çekmemek için yanına sadece üç adamını alıyor ve maalesef, o ekipte ben yokum. Eğer onu şimdi yakalayamazsanız, uzun bir süre ondan haber alabileceğinizi zannetmiyorum. Bu sizin son şansınız. Tekne, onu açık denizde bekleyen yatına götürecek ve yatıyla yurt dışına kaçacak ama hangi ülkeye gittiğini bilmiyorum. Bu bilgiyi bile şans eseri öğrendim. Gitmeden

önce, Beyza Hanım'ın fotoğraf albümünü evden alması için bir adamını gönderdi. Böyle bir durumdayken bile bu denli büyük bir hata yapması, aklının ne kadar karışık olduğunun en büyük ispatı. Adam, gerçekten saplantılı. Dikkatli olun, eğer yeni bir gelişme olursa, sizi ararım."

Telefon kapanır kapanmaz ayağa kalktım ve Mustafa Bey'e, "Onu bulduk," diyerek yürümeye başladım. Şevval önüme geçti ve, "Ben de geliyorum abi!" dedi. İşaret parmağımı kaldırıp, "Hayır, kesinlikle gelmiyorsun. Beni sinirlendirme Şevval. Bir kardeşimi kaybettim zaten, ikinci kardeşimi de göz göre göre tehlikeye atamayacağım," dedim.

"Ben de atamam!" dedi. Gözleri dolmuştu. Bana sarıldı ve başını göğsüme dayayarak konuşmaya devam etti: "Yapma abi! Haluk'u yakalamak için zaafını kullanmak zorundayız. Başka türlü onu durmamayız. Söz veriyorum, gerekmediği sürece ortalığa çıkmayacağım," Mustafa Bey, "Şevval, doğru söylüyor. Beyza'nın varlığı bize zaman kazandırabilir," deyince düşünmeye başladım. Zaman daralıyordu. Haluk'u yakalamak için bu son şansımdı ve elimdeki tek koz, onun Beyza'ya olan saplantısıydı. Son şansımı da doğru kullanmaya karar vererek, "Tamam, gidelim," dedim.

"Merkez, bütün istasyonlara söylüyorum. Talimatım açık ve net. Kumkapı ana güzergah üstünde bulunan, bütün araçların yolları tamamen trafiğe kapatılacaktır. Sivil ekip, limana varır varmaz bölgeye sessizce dağılın ve harekete geçmek için benden işaret bekleyin."

"4542. Anlaşıldı merkez."

Mustafa Bey, telsizini kapatır kapatmaz gaza bastım. Sürekli saatte bakıyordum. Trafikteki yoğunluğu geride bırakmıştık ama fazlasıyla zaman kaybetmiştik. Geçen her

dakika, aleyhimize işliyordu. Bu kez Haluk'un kaçmasına izin vermeyecektim. Başarısız olma gibi bir lüksüm yoktu artık. Arkamda iki araba daha vardı. Bir arabada benim adamlarım, diğer arabada da sivil polisler vardı.

Limana varır varmaz arabayı park edip indim ve silahımı belime koyup büyük bir hızla koşmaya başladım. Mustafa Bey de benim gibi koşuyordu. Koşarken, liman boyunca dizilen bütün teknelere bakıyordum. Liman, neredeyse boş sayılırdı ama hava karanlık olduğu için görüş alanım dardı. Gördüğüm her yüzü tarıyor, şüpheli bulduğum her tekneye bakıyordum. Bir süre sonra durdum ve nefes nefese etrafıma baktım. Kahretsin ki Haluk'tan hiçbir iz yoktu.

Tam umudumu kaybetmişken, yaklaşık 40 metre uzaklıktaki bir teknenin önündeki hareketlilik, dikkatimi çekti. Beş kişiydiler. Balığa çıkmak için erken bir saatti, dönmek için de çok geç. Balıkçıların çoğu, bu saatte dinlenmeye çekilirdi. Bu kalabalık, kesinlikle normal değildi. Dikkatle adamları inceledim. Birkaçının elinde balık kasası vardı. Ya gerçekten balığa çıkıyorlardı ya da gizlenmek için kendilerini kamufle etmeye çalışıyorlardı. Hepsi sıradan balıkçılar gibi giyinmişti ama içlerinden birinin üstünde sarı bir yağmurluk vardı. Hava oldukça sıcaktı ve bu havada yağmurluk giyinmek, saçmalıktı. Adamı incelemeye devam ederken, ayağındaki klasik ayakkabılar dikkatimi çekti. Yağmurluk giyinen bir balıkçı, ayağına çizme giyerdi ve hiçbir balıkçı, bu tarz bir ayakkabıyla balığa çıkmazdı. Mustafa Bey'le birbirimize baktık. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Bizim, şu aşamada normalden çok tuhaflığa ihtiyacımız vardı ve aradığımız tuhaflığı nihayet bulmuştuk. Tekne hazırdı ve adamlar teker teker tekneye biniyorlardı Tam oraya doğru koşmaya hazırlanıyorduk ki Şevval'in sesi bizi durdu: "Sıra ben de!" Şaşırarak ona baktım. "Yetişemezsiniz! Sizi gördüğü an kaçar. Onu ancak ben durdurabilirim. Eğer beni görürse, hareket

etmiş olsa bile tekmeyi durduracaktır," dedi. Kendinden emindi ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Haklıydı da! Adamlar, çoktan tekneye binmişlerdi ve gitmek üzereydiler. Başımı salladım ve silahımı çıkarıp mermiyi namluya sürdüm. Tekneye yakın mesafede duran balık kasalarının arasına gizlenince, ona baktım. Göz gözeydik. Rüzgarla savrulan sarı saçları, beyaz tenine değiyordu. Şu an karşımda, Beyza vardı sanki. Derin bir nefes aldı ve başını dikleştirerek oraya doğru yürümeye başladı.

Adamlarım, her köşeyi ablukaya almışlardı. Hazırdık artık. Yapılması gereken tek şey, gitmeden önce Haluk'u durdurabilmekti. Bunu da sadece Beyza yapabilirdi. Sivil polislere, Şevval'i korumaları için işaret verdikten sonra dikkatle onu izlemeye devam ettim. Tekneye 10 metre kala durdu. Sokak lambasına sırtını dönmüştü. Yüzü gölgeliydi ama sarı saçları parlıyordu. Haluk, hâlâ onun farkında değildi. Teknenin motoru çalışınca Şevval, motorun sesini bastıracak kadar şiddetli bir şekilde "Durun!" diye bağırdı.

Dişlerimi sıkarak Haluk'a baktım. Şevval'in sesini duyar duymaz hızla başını çevirip ona baktı. Biz, Şevval'i görüyorduk ama onun gördüğü Beyza'ydı. Donmuş gibiydi. Tekne hareketlendiği an kendine geldi ve kaşlarını çatarak resmen haykırdı: "Dur!"

Onun bu haykırışıyla birlikte, teknenin motoru söndü. Teknedeki adamlar, ne olduğunu anlamaya çalışırken Haluk, gözlerini bile kırpmadan Şevval'e bakmaya devam ediyordu.

Kısa bir süre sonra hafifçe başını eğer gibi oldu ve tekneden inmek için hareketlendi ama adamlarından biri kolunu tutup kulağına bir şey söyledi. Haluk, adamın yüzüne bile bakmadan Şevval'e bakmaya devam ederken, sertçe adamı iterek tekneden indi. Beklediğim an nihayet gelmişti. Haluk, avuçlarımda sayılırdı artık.

Şevval'e doğru birkaç adım atınca Şevval, elini kaldırıp ona engel oldu. Haluk, aniden durdu ve ellerini havaya kaldırarak, "Korkma, asla sana zarar vermem ben," dedi. Şevval, "Verdin ama!" diye bağırdı ve konuşmaya devam etti: "En büyük zararı sen verdin, en çok sen acıttın ve en çok sen öldürdün." Haluk, deli gibi başını sağa sola sallayarak, "Hayır, hayır! Öyle söyleme. Sen ölsen, ben yaşar mıyım hiç?" dedi ve ona doğru bir adım daha atarak konuşmaya devam etti: "Haklısın, istemeden incittim seni ama inan ben de kan kustum Beyza." Elleri titriyordu. Aramızdaki mesafeden bile bunu net bir şekilde görebiliyordum. Titreyen ellerine hakim olmaya çalışarak kollarını sıvadı ve, "İnanmıyorsan bak!" diyerek ona, bileklerinden dirseklerine kadar uzanan, sıra sıra dizilmiş derin kesikleri gösterdi.

"İstemeden de olsa, sana her zarar verdiğimde, kendime de derin yaralar açıyorum ben, Beyza. Aynı şekilde benim de canım yansın diye," dedi ve ardından elini ona uzatarak, "Hadi, gel bana artık güzelim. Gidelim buralardan. Nereye istersen, oraya gideriz. Nasıl yaşamak istiyorsan, öyle yaşarız. Yeter ki güven bana! İnan bana, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok Beyza," dedi ve ona doğru yürümeye başladı. Tekneden yeteri kadar uzaklaşmıştı. Şevval'e, daha fazla yaklaşmasına izin veremezdim. Mustafa Bey'le birbirimize baktık. Yavaşça ona başımı salladım. Zaman gelmişti artık. Mustafa Bey, sivil ekibe işaret verdikten sonra büyük hızla saklandığımız yerden çıktık.

Koşarak Şevval'in önüne geçtiğim an Mustafa Bey de silahını Haluk'a doğrulttu ve, "Teslim ol Haluk!" diye bağırdı. Sivil ekip de teknedeki adamları etkisiz hale getirmişti. Haluk durdu ama gözlerini, Şevval'den ayırmıyordu. Aramızda on adımlık bir mesafe vardı. Mustafa Bey, benden daha yakın bir mesafede duruyordu ona. Ben tam karşısındaydım. O ise sol tarafındaydı. Haluk, nefretle dişlerini sıkarak, "Beyza'yı

ver bana!" dedi. Aynı nefretle kendisine bakarak, "Gel de al!" dedim. Hızla belinden silahını çıkardı ve bana doğrultarak, "Çekil! Bu kez onu, benden alamazsın," dedi. Mustafa Bey, ona yaklaşmak isteyince, elimi kaldırıp ona durmasını işaret ettim ve Haluk'un gözlerinin içine bakarak, "Tam tersi! Asıl sen, onu benden aldın," dedim. Şüpheyle gözlerini kısarak ne demek istediğimi anlamaya çalıştı. Anlayamayınca da, "Ver artık onu bana!" diye hırsla bağırdı.

Hafifçe başımı yana eğdim ve "Beyza'yı mı istiyorsun?" diye sordum. "Evet! Sadece onu istiyorum," dedi. Gözlerinin içine bakmaya devam ederek, yavaşça başımı salladım. Öfkeden, titriyordu. "Madem bu kadar istiyorsun," diyerek Şevval'in başındaki peruğu çıkardım ve cebimden çıkardığım bir çakmakla tutuşturarak, yere fırlattım. "Al işte! Beyza orada," diye bağırdım.

Haluk, dehşetle yanan peruğa bakıyordu. Peruğu göstererek, "İşte böyle yandı Beyza. Alevlerin arasında böyle yok oldu. Böyle yok ettin onu!" dedim. Yanan peruğun alevleri, gözlerinin içindeydi. O da yanıyordu, tıpkı benim, yangını seyrederken yandığım gibi alev alev yanıyordu. Gerçek, ona ağır gelmeye başlayınca, titremeye başladı ve başını sağa sola sallayarak, "Ölmedi. Onun fotoğrafını gördüm. Dövmesini gördüm," diye sayıklamaya başladı. Şevval'i önüme çektim ve tişörtünü yukarıya sıyırarak, "Gördüğün Şevval'di. Beyza, o gece yangında öldü," dedim. Acıyla yüzüme baktığında, gözyaşlarının aktığını fark ettim. Dişlerini sıktı ve sert bir soluklar alarak, "Vur beni!" diye bağırdı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bana doğru bir adım atarak resmen haykırdı: "Sana, beni vur dedim!"

Nefretle gülerek, "Hayır! Ben, katil değilim. Sen de benim gibi, bu azapla yaşamaya devam edeceksin!" dedim. Gözünden, bir damla yaş daha aktı ve gözlerimin içine bakarak silahını başına dayadı. Ellerimi havaya kaldırıp, "Yapma!"

dedim. Başını sağa sola salladı ve, "Sen, katil olmayabilirsin ama ben, sevdiğim kadının katiliyim ve bu azapla yaşayamam," dedi. Dehşet içinde ona doğru bir adım attım ve "Dur!" diye şiddetle bağırdım. Acıyla güldü ve, "O yoksa, ben de yokum!" diyerek, tereddüt bile etmeden tetiği çekti. Öylece yere savruluşunu seyrettim. O an kalbim, acıyla sızladı. Zaman durmuştu. Zaman, tıpkı onun gibi yere savrulmuştu. Bütün yaptıklarına rağmen, içimde bir yerlerde bana gülümseyerek bakan çocuk Haluk'u, yaşatmaya devam ediyordum çünkü. Şu an cansız bir şekilde yerde yatan, o çocuktu benim için.

Top koştururken birlikte terlediğim, saklambaç oynarken sobelendiğim, düştüğünde elimi uzattığım çocukluk arkadaşımdı, yere düşen. Yok olan sadece o değildi aslında! Onunla beraber, çocukluğum en değerli parçalarından biri de yok olup gitmişti.

❁

Sekiz ay sonra...

Bahar...

İlkbahar...

Doğa, mart ayının gelmesiyle birlikte yavaş yavaş uyanışa geçse de gerçek anlamda ilkbahar, nisan ayında başlar. Güneş ne çok uzaktır ne de çok yakın. Ilık esintiler tüylerimizi ürpertse de üşümeyiz. Tuhaf bir haz verir insana bahar esintisi çünkü ilkbahar, umudun ve uyanışın mevsimidir. Leylaklar açar, Erguvan ağaçlarının dalları pembeye boyanır, börtü böcek yuvasından çıkar ve rengarenk çiçekler süsler her bir köşeyi, mis gibi kokarak.

Samsun, kışın beyaza boyansa da ilkbaharda doğanın eşsiz renkleriyle süslenirdi. Doğal ve tarihi güzellikleri, Kızılırmak Deltası'ndaki Kuş Cenneti ve Şahinkaya Kanyonu ile orta Karadeniz'in incisi olmayı sonuna kadar hak eden Samsun, bu sabah da yine parıl parıl parlıyordu..

Aslında çoktan uyanmıştım ama nedense bu sabah, yataktan çıkmak istemiyordum. Güneş, odamın penceresindeydi ve rüzgar çanının sesi, odamın içinde yankılanıyordu. Pencereden içeriye bir kelebek girince gülümsedim. Siyah kanatlarında mavi benekleri vardı. Masanın üstündeki kır çiçeklerine yaklaştı ve mor olan çiçeğe kondu. Doğrularak oturdum. Onu daha yakından görebilmek için eğildiğim sırada odamın kapısı açıldı ve Meloş, içeriye girdi. "Ay! Yemin ediyorum öldürecek bu kız beni. Sahile vurmuş balina gibi yatıyor hâlâ. Yarın düğünü olacak olan kişi, sanki nenem," diye bana çemkirdi. Selin de onun peşi sıra içeriye girdi ve bana baktı. İkisinin de elinde çay bardağı vardı.

Gözlerimi devirerek, "Ne yapmamı bekliyorsun ki?" deyince Meloş, elini beline koyarak, "Ne yapmamı bekliyorsun ki?" diyerek resmen bana ökendi. Kaşlarımı çatarak elindeki bardağa baktım ve, "İçtiğin inşallah siyah çay değildir Meloş! İki bardaktan fazlasının, bebek için zararlı olduğunu sana söylemiştim," dedim. Yüzünü ekşiterek "Yok anam, papatya çayı içiyorum," dedi ve bir yudum içtikten sonra zorlukla yutarak, "Ay! Yemin ediyorum ha sidik ha bu çay. O, canım papatyaların bu kadar sidiğimsi bir tadı olduğuna gerçekten inanmak istemiyorum," dedi. Selin kahkaha atarak onu öpünce, edalı bir şekilde süzüldü ve o da Selin'i öptü. Gözleri yine bana takılınca da, "Ay! Bak hâlâ yatıyor. Kalksana artık. Öğlen oldu, öğlen," dedi. Çarşafı başıma kadar çekince bu kez de Meloş, Selin'le konuşmaya başladı: "Zaten bunlar çift olarak garipler, anacığım. Yarın düğünleri var ama bunların kafa resmen uçmuş. Biri yataktan kalkmaz, diğeri

İstanbul'dan gelir gelmez kendisini tarlaya atar. Al birini vur ötekine."

Heyecanla çarşafı yüzümden indirerek, "Baran mı geldi? Ne zaman? Aşk olsun Meloş, neden beni uyandırmadın?" diye sordum. Meloş, derin bir nefes aldı ve karnını okşayarak, "Yok annem, salak diye sana demedim. Sen rahat rahat takıl oralarda, sidik kokulu papatya çayı içerek. Ne de olsa benim Arif'im, Bahar teyzesi gibi salak olmayacak," dedi. Hızla çarşafı kenara attım ve yataktan kalkarak banyoya koştum. Kalbim, yerinden çıkacak gibi atıyordu. Neredeyse iki haftadır Baran'dan uzaktım ve onu çok özlemiştim.

Dişlerimi fırçalarken durdum ve kendi kendime, *'İnsan önce gelip beni görür,'* diye fısıldadım. Selin, banyo kapısına yaslanarak, "Geldi zaten ama uyandırmaya kıyamadı. Ayrıca annenle ve baban da yanındaydı. Ne yapmasını bekliyordun? Yanına uzanıp; *Siz dışarıya çıkın!* demesini mi?" dedi ve konuşmaya devam etti: "Ah! Sana nasıl baktığını görmeni isterdim."

Merakla, "Nasıl baktı?" diye sordum. Meloş, banyo kapısından başını sarkıttı ve, "Kaymaklı künefeye bakar gibi," dedi ve iç çekerek, "Bak şimdi canım çekti, görüyor musunuz?" dedi ve salona doğru yürüyerek bağırdı: "Yaşar!"

Selin'le birlikte kahkaha atmaya başladık çünkü canı saat başı bir şey istiyordu ve Yaşar, artık sabrının sınırlarındaydı. Buna rağmen gözlerini ondan alamıyor, dalıp dalıp gidiyordu, deliler gibi sevdiği karısına.

Banyoda işim bittikten sonra yatak odama koştum ve kırmızı keten elbisemi giyindim. Selin, saçlarımı fırçalarken ben de güneş kremimi sürüyordum. Tam anlamıyla hazırlanınca, "Olmuş mu?" diye sordum. Gülümseyerek, "Efsane..," dedi. Yanağına bir öpücük kondurdum ve koşarak odadan çıktım. Selin arkamdan bağırdı: "Yavaş ol, düşeceksin." Kahkaha atarak koşmaya devam ederken, Fatma Hanım'ın

mutfaktan çıktığını fark ettim. Sevinçle ona sarılarak, "Hoş geldin Fatma teyze. Gelir gelmez kendini mutfağa mı attın?" diye sordum. "Alışkanlık kızım. Hem annenin de yardıma ihtiyacı var," dedi. Mutfağa bakarak sordum: "Nerede o?" Gülümseyerek cevap verdi: "Yaşar ve Meloş 'la birlikte künefe almaya gitti." Elindeki kahveleri göstererek, "Kahveler kime o zaman?" diye sorunca, bahçeyi gösterip cevap verdi: "Hikmet Bey'le Adil Bey'e. Bahçedeler."

"Onlar da mı burada?" dedim ve heyecanla bahçeye çıktım. Beni görüyor görmez ayağa kalktılar. Tek tek onlara sarılarak, "Hoş geldiniz..," dedim. Adil Bey, beni süzdü ve her zamanki içtenliğiyle, "Bu ne güzellik, Bahar? Samsun sana yaramış. Güzelliğine güzellik katmış," dedi. Utanarak gülümsedikten sonra Hikmet dayıya baktım. Yaşadığı acı kayıptan sonra toparlanması uzun zaman almıştı ama artık, çok daha iyi görünüyordu.

Onlarla biraz daha sohbet ettikten sonra bisikletime binerek yola çıktım. Havadaki bahar kokusunu içime çekerek çiçekleri ve ağaçları seyrettim. İçim içime sığmıyordu. Yoldan geçen Mahmut amcaya, kırlarda koşuşan çocuklara, yürüyüş yapan komşu teyzelere coşkuyla el sallayarak bisikleti sürmeye devam ettim. Hayatın bütün güzellikleri, her yanımı sarmış gibiydi.

Tarlaya vardığımda bisikletten inip koşmaya başladım. Baran babamla birlikte toprağa tohum ekiyordu. Giydiği şalvara bakarak güldüm. Boyu kısa gelmişti çünkü. Eminim ki annem, ona bu şalvarı zorla giydirmişti. O an babamla göz göze geldik. Gülümseyerek bana el sallayınca, Baran da bana baktı ve her şeyi bırakarak bana doğru koşmaya başladı. Ben de koştum ve sevinçle boynuna atladım. Beni etrafında döndürerek, "Özledim..." diye bağırdı. "Ben de..." dedim, sevgim yüreğimden taşarak.

❄

Belirli bir yaşa gelen her kız, düğününü hayal eder. Seçimler kişilerin zevklerine göre olsa da aslında hayal edilen, acı tatlı geçen bu hayat yolunda yarınlara güvenle bakabileceğimiz bir can yoldaşı bulmaktır. Ben, can yoldaşımı bulmuştum ve yarınlar beni korkutmuyordu artık.

Kır çiçekleriyle süslenmiş gelinliğim, zarif ve bir o kadar sadeydi. Duvak takmak istememiştim. Onun yerine bahar dalları vardı, saçlarımın arasında. Tıpkı ona, hayal ettiğim düğünü anlatırken söylediğim gibi düğünümüzü sahil kenarında organize etmiş ve dolunay zamanına denk getirmiştik.

Aynaya bakarak iç çektim, hazırdım artık onu bekliyordum. O sırada abimle Şevval, odaya girdiler. Gülümseyerek el ele tutuşan bu güzel çifte baktım. Şevval, gözleri gibi mavi renk bir elbise giymişti. Abim ise her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Bundan iki ay önce küçük bir törenle nişanlanmışlardı. Abimin mutluluktan ayakları yere basmıyordu. Şevval ise üstüne giydiği mutsuzluk elbisesini, çıkarmıştı artık. Sevgisiyle sarıp sarmalamıştı onu, abim. Annem de abim gibi onun üstüne titriyor ve her yerde övgüyle onun güzelliğinden bahsediyordu. Yine de ara ara o gotik halini ve soğuk esprilerini özlemiyor değildim. Şevval, "Bir gelinliğin bir kadına bu kadar yakışacağını hiç düşünmezdim," deyince gülümseyerek yanağını okşadım. Tek kaşını kaldırdı ve, "Farklı bir tarzın var ama maalesef kullanmayı bilmiyorsun," dedi. Bu sözlerden sonra ikimiz de kahkaha attık.

Abime baktım. Öylece bana bakıyordu. Şevval, onu dürtünce kendisini toparladı ve alnımdan öperek tekrar gözlerime baktı. Doluydu gözleri, ağlamamak için kendisini zor tuttuğunu biliyordum. "Hep mutlu ol çiçeğim..." dedikten sonra belime kırmızı bir kuşak bağladı. Kuşağın düğümüne düşen göz yaşını fark edince, daha fazla kendimi tutamayarak ona

sıkıca sarıldım. Sırtımı kavrayan elleri, güvendi benim için dayanaktı. Ağlıyordum belki ama gözlerimden süzülen yaşlar, aslında mutluluktandı.

Onlar odadan çıktıktan sonra pencerenin önüne yürüdüm ve bulutları seyretmeye başladım. Beyza'yla Saime Hanım, gökyüzünden bana gülümsüyor gibiydiler. Gözlerimi kapattım ve gittikleri yerde onların, huzurlu ve bir arada olmalarını diledim. Tam da o sırada kapının açıldığını fark ettim ama heyecandan dönüp bakamadım. Gelenin o olduğunu biliyordum çünkü. Elimi kalbimin üstüne koyup kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım. Kalbim, duracak gibiydi. Ondan da ses gelmeyince, yavaşça arkamı dönüp ona baktım. Eli hâlâ kapının üstündeydi. Gözlerimi kırpıştırarak, "İyi misin?" diye sorunca, Baştan aşağı bana bakarak, "Ben..." diyerek sustu ve bana doğru bir adım attı. Elinde benim çiçek buketim vardı. Buket'e baktı sonra da odaya. Konuşmak istiyor ama konuşamıyordu. Bakışları tekrar benimle buluşunca hafifçe güldü ve alt dudağını hafifçe ısırarak, "Dilim tutuldu galiba," dedi. Ben de güldüm çünkü çok tatlıydı. Daha fazla yerimde duramadım ve hızla yanına giderek ona sarıldım. O da bana sarıldı ve başını boynuma yaslayarak, "Sen benim gerçekleşen tek dileğimsin, Asyalı," dedi.

"Siz sayın Bahar Saygın, sayın Baran Demiroğlu'nu hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın, özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Gülümseyerek Baran'a baktım ve, "Evet!" diye bağırdım. Herkes coşkuyla alkışlarken Baran, hafifçe gülerek elimi öptü. Nikah memuru tekrar konuşmaya başladı: "Siz sayın Baran Demiroğlu, sayın Bahar Saygın'ı hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın, özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Baran, mikrofona yaklaştı ve hafifçe vurarak, "Sesimi herkes duyuyor mu?" diye sordu. Herkes coşkuyla, "Evet!" diye bağırınca Baran güldü ve "Bu kadınla evlenmek benim en büyük hayalimdi," dedi. Kahkaha atarak başımı sağa sola salladım. Bana baktı ve, "Sonsuza kadar evet, hatta sonsuzluktan sonra da evet..," dedi. Baran'ın verdiği cevaptan sonra bütün misafirler ayağa kalkarak onu alkışlamaya başladı. O ise hâlâ bana bakıyordu.

Nikah memuru, Adil Bey'le Hikmet dayıya bakarak, "Şahitler olarak siz de duydunuz, birbirlerini eş olarak kabul ettiler. Şahitlik eder misiniz?" diye sorunca, başlarını salladılar. Nikah memuru konuşmaya devam etti: "Ben de medeni yasanın ve belediye başkanının bana vermiş olduğu yetki ile sizleri eş olarak ilan ediyorum. Ömür boyu mutluluklar dilerim. Gelini öpebilirsiniz."

Ayağa kalktık. Tam da o anda havai fişekler patlama başladı. Baran, önce avucumun içini sonra da alnımı öpünce, ona sarılarak, "Artık kaderim resmen kaderine kazındı," dedim. Kollarını belime doladı ve ayaklarımı yerden keserek, "Daha ilk günden kazınmıştı zaten..," dedi.

Herkesin bizi tebrik etmesinin ardından, ilk dansımızı yapmak için piste yürüdük. Baran beni kollarına alınca, başımı göğsüne yasladım ve dans etmeye başladık. Ağaçlara asılı fenerler ortalığı aydınlatıyordu ve dondurmacılar, çocuklara limonlu dondurma dağıtıyordu. Her şey hayal ettiğimden bile güzeldi. Annemle göz göze geldik o an. Başını babamın omzuna yaslamış, bizi seyrediyordu. Gözleri yaşlıydı ama mutluydu da. Meloş, Yaşar, Selin, Murat ve Zafer dahil olmak üzere tüm sevdiklerimiz yanımızdaydı. Zorlu yollardan geçmiş ve bazen de çıkmaz sokaklarda kaybolmuştuk ama el ele vererek çıkışı aramaktan hiç vazgeçmemiştik. Verdiğiniz kayıplar, yaptığımız hatalar ve aldığımız yanlış kararlar bize çok şey öğretmişti. Geçmiş için bir şey yapamazdık artık ama

gelecek ellerimizdeydi. Güneş, bizim için doğmaya devam edecek ve yarınlar sevgimizle şekillenecekti. Gülümseyerek Baran'a baktım ve yaşadıklarımızı düşündüm.

Bana, "Daha önce hiç üstüne kırağı düşmüş bir ağaç gördün mü?" diye sorduğunda, gözlerinin yeşil harelerine yerleşmiş buz parçalarına bakıyordum. "Ben..," dedi acıyla ve bir süre sustuktan sonra konuşmaya devam etti: "İşte ben de üstüne kırağı düşmüş bir ağacım, Asyalı. Dallarımda asılı cesetler var."

Önce gövdesine sarılarak ısıtmaya çalıştım onu; baharın tekrar geleceğine inandırmaya çalışarak. Sonra dallarındaki cesetleri budamaya başladım. Yeniden filizlenebilirdi artık. En sağlam dal, kalbinden uzamıştı göğe doğru. O dalı evim bilerek bir salıncak yaptım kendime. Böylece zaman geçti. Kendinden vazgeçmiş bu ağacın üstündeki buzlar yavaş yavaş erimeye başladığında, nihayet mevsim bahardı. Bir süre sonra bahar çiçekleri tomurcuklandı dallarında yeniden. Rüzgar esti, dallarını savurdu. Çiçekleri uçuştu her yana, ona hâlâ yaşadığını hissettirmek için. Ve sonunda, üstüne kırağı düşmüş bu ağaç anladı ki; baharla asla savaşamazdı. Kabullendi yeniden doğuşu ve baharın tadını çıkarmaya başladı.

Son...

Önce gövdesine sarılarak ısıtmaya çalıştım onu; baharın tekrar geleceğine inandırmaya çalışarak. Sonra dallarındaki cesetleri budamaya başladım. Yeniden filizlenebilirdi artık.
En sağlam dal kalbinden uzanmıştı göğe doğru. O dalı evim bilerek bir salıncak yaptım kendime. Böylece zaman geçti.

Kendinden vazgeçmiş bu ağacın üstündeki buzlar yavaş yavaş erimeye başladığında, nihayet mevsim bahardı. Bir süre sonra bahar çiçekleri tomurcuklandı dallarında yeniden. Rüzgar esti, dallarını savurdu. Çiçekleri uçuştu her yana, ona hâlâ yaşadığını hissettirmek için ve sonunda, üstüne kırağı düşmüş bu ağaç anladı ki baharla asla savaşamazdı.

Sonunda o da kabullendi yeniden doğuşu ve baharın tadını çıkarmaya başladı...

THG
0774077
USE

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 143847
KDV'den muaftır